

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE *SUNDAY TIMES* BESTSELLER

M.J. Arlidge

TRUTH
OR
DARE

IT'S ALL TO PLAY FOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Adanmışlık

*Jennie, Chloe ve Alex için,
bu kilitlenme romanını benimle paylaştı.*

TRUTH *OR* DARE

M.J. Arlidge

İçindekiler

[Kapak](#)
[İthaf](#)
[Başlık](#)
[Sayfası](#)

Birinci Gün

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)

İkinci Gün

[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)

Üçüncü Gün

[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)

Dördüncü Gün

[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)

Beşinci Gün

[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)
[Bölüm 78](#)
[Bölüm 79](#)
[Bölüm 80](#)
[Bölüm 81](#)
[Bölüm 82](#)
[Bölüm 83](#)
[Bölüm 84](#)
[Bölüm 85](#)
[Bölüm 86](#)
[Bölüm 87](#)
[Bölüm 88](#)
[Bölüm 89](#)

[Bölüm 90](#)

[Bölüm 91](#)

Altıncı Gün

[Bölüm 92](#)

[Bölüm 93](#)

[Bölüm 94](#)

[Bölüm 95](#)

[Bölüm 96](#)

[Bölüm 97](#)

[Bölüm 98](#)

[Bölüm 99](#)

[Bölüm 100](#)

[Bölüm 101](#)

[Bölüm 102](#)

[Bölüm 103](#)

[Bölüm 104](#)

[Bölüm 105](#)

[Bölüm 106](#)

[Bölüm 107](#)

[Bölüm 108](#)

[Bölüm 109](#)

[Bölüm 110](#)

[Bölüm 111](#)

[Bölüm 112](#)

[Bölüm 113](#)

[Bölüm 114](#)

[Bölüm 115](#)

Yedinci Gün

[Bölüm 116](#)

[Bölüm 117](#)

[Bölüm 118](#)

[Bölüm 119](#)

[Bölüm 120](#)

[Bölüm 121](#)

[Bölüm 122](#)

[Bölüm 123](#)

[Bölüm 124](#)

[Bölüm 125](#)

[Bölüm 126](#)

[Bölüm 127](#)

[Yazar Biyografisi_](#)

[Ayrıca M.J. Arlidge](#)

[Krediler](#)

[Telif Hakkı](#)

Birinci Gün

Bölüm 1

Hareket etmek istemiyordu ama etmek zorunda olduğunu biliyordu. Şimdi geri çekilemeyecek kadar çok yol kat etmiş, çok fazla risk almıştı. Kendini çelikleştirerek ilerledi, gözleri kasvetli avluyu tarıyordu. Eğer herhangi bir hareket olursa, fark edilme ihtimali varsa, o zaman hiç düşünmeden dönüp kaçacaktı. Ama şey yoktu, hiçbir yaşam belirtisi yoktu, bu yüzden yoluna devam etti.

Portakabin tam önünde, karanlığın içinde yalnız ve izole bir şekilde uzanıyordu. Panjurların altından sızan donuk bir parıltı, içinde yaşanıldığının tek göstergesiydi. Bu avluya tesadüfen gelen biri anormalliği kolayca fark edebilirdi - burası eşyaların çürümeye ve ölmeye geldiği bir yerdi; terk edilmiş arabalar ve ev çöpleri için bir çöplük. Merak teşvik edilmiyordu, giriş kapıları zincirliydi ve asma kilidi kolayca kırmış olsa da, başka kimsenin denemeye kalkışmadığından emindi. Mecbur kalmadıkça buraya adım atmazdınız ve Portakabin'in lekeli kapısının ardında bir hazine dolusu sır yattığını düşünmezsiniz.

Zemin paslanmış egzoz boruları, boş ambalaj kutuları ve terk edilmiş beyaz eşyalarla doluydu. Karanlıkta bir şeye tekme atıp kurbanını uyarmak kolay olabilirdi, bu yüzden dikkatle ilerledi ve çöplerin arasından kendine yol açtı. Uzakta bir siren sesi duyuldu, bir kuş ürkü ve yüksek sesle ciyaklayarak uçtu, ama o bunu duymazdan geldi ve acımasızca elindeki işe odaklandı.

Portakabine ulaştığında durakladı, pis kabuğuna yaslandı ve pencereden bakmak için etrafına bakındı. Cam kirli, kuş pisliği ve kirle kaplıydı, bu yüzden görüşü bulanıktı ama yine de içerideki figürü seçebiliyordu. Declan McManus kilolu, yayılmış, elinde bir şişe Jack Daniel's ile yorgun bir kanepede uyukluyordu. McManus tamamen kendinden geçmiş, dünyayla tamamen barışık görünüyordu ki bu son derece tuhaftı

İçinde bulunduğu büyük tehlike göz önüne alındığında. Saklandığı yerin keşfedildiğini, sırrını *başka* birinin bildiğini bilseydi bu kadar rahat olamazdı herhalde.

McManus'un uyuduğundan *emin* olmak için sessizce ona kadar saydı, sonra sessizce kapıya yaklaştı. İçeriden hâlâ ses gelmiyordu, eldivenli elini uzatarak kolu çevirdi. Kalbi güm güm atıyordu, eli titriyordu, aşağı doğru indirirken. Bu, yaklaştığının fark edilme ihtimalinin en yüksek olduğu, en riskli noktaydı ama kol kolayca aşağı kaydı. Temkinli bir şekilde kapıyı hafifçe araladı ve eşikten geçmeye hazırlandı. Ancak o bunu yaparken, yaşlı menteşe alarm çığlıkları atarak itiraz etmeye başladı. Dehşete kapılan davetsiz misafir ne yapacağını bilemez bir halde donup kaldı, sonra içgüdüsel bir hareketle kapıyı çekerek tamamen açtı. Menteşe kısa bir süre gıcırdadı, sonra tekrar sessizleşti. İçeri adım atarak uyuyan adama endişeli gözlerle baktı ama McManus kıpırdamamıştı, neredeyse bitmek üzere olan burbon şişesi işini yapmıştı.

Kapıyı kapattı, gecenin sesleri aniden kesildi. Artık sadece ikisi vardı ve bu hüznü mekânın içinde kozalanmışlardı. Beklediğinden daha da nahoş ve kokuluydu, karşısındaki pis insan için uygun bir fon oluşturunuyordu. Burası McManus'un ganimetlerini sakladığı, işlerini yürüttüğü, genç kızları getirdiği yerdi. Bu dört duvar arasında neler olduğunu düşündükçe ürperiyordu ama buraya geçmişteki suçları düşünmeye gelmemişti, bir iş yapmak için buradaydı. *Gerekeni* yapmak için. Bu adam birçok hayatı mahvetmişti ama belki de bu gecedan sonra daha fazla zarar veremeyecekti.

Öne doğru bir adım atarak komadaki figüre baktı. Bir yanı hâlâ McManus'un ortaya çıkıp terli avuçlarını boynuna dolmasını bekliyordu... ama o kıpırtısız, rahatsız edilmeden ve şüphelenmeden yatıyordu. Onu durduracak hiçbir şey yoktu, yakın bir tehlike yoktu, fark edilme şansı yoktu. İşte bu kadar.

Öldürme zamanıydı.

Bölüm 2

Solgun yüz ona bakıyordu, sakın ama cansızdı. Dedektif Müfettiş Helen Grace, Jim Grieves'in morgunda pek çok cesetle karşılaşmıştı ama bu seferki boğazına bir yumru oturtmuştu. Gençken hep böyle yaparlardı.

Bembeyaz çarşafın altında yarı gizli yatan kız sadece on altı yaşındaydı. Eve Sutcliffe, prestijli Milton Downs Bayanlar Akademisi'nde yetenekli bir öğrenciydi ve hâlâ GCSE sonuçlarını bekliyordu. Uzun kumral saçları, hâlâ ergenlik hormonlarının etkisinde olan güzel yüzünü çerçevesiyor, sol yanağını bir benek kümesi süslüyordu. Ancak yüz hatlarındaki güzellik ve ifadesindeki dinginlik, işlediği cinayetin vahşetini gizliyordu.

Jim Grieves, "Künt cisim travması," diye homurdandı. 'Darbe yarasının şekli ve bakılırsa bir çekiçten bahsediyoruz. Olay yerinden bir şey çıkarıldı mı?'

Jim Grieves, kafatasının arkasında kanlı bir karmaşayı ortaya çıkarmak için maktulü çevirirken Helen başını sallayarak öne doğru eğildi. Genç kızın yarı çıplak cesedi beş gün önce Lakeside Country Park'taki çalılıklarda bulunmuştu. Ne bir silah bulunmuş, ne bir görgü tanığı ortaya çıkarılmış ne de herhangi bir suçlu tespit edilmişti. Helen, Jim Grieves'in kendisine üzerinde çalışabileceği bir şeyler vereceğini umuyordu ama Jim bu düşüncüyü çabucak boşa çıkardı.

Korkarım size söyleyecek fazla bir şey yok. Sekiz, muhtemelen dokuz kez büyük bir güçle vurulmuş, kafatası kırılmış ve büyük bir iç kanamaya yol açmıştır. Muhtemelen ikinci darbeden sonra bilinci yerinde olmazdı, ama yine de ...'

'Kıl var mı? Ter? Kan?'

Grieves başını salladı.

"Tırnaklarının altında bir şey yok, boğuşma izi de yok. Arkadan yaklaşıldığını ve karşı koymaya fırsat bulamadan etkisiz hale getirildiğini düşünüyorum.

'Peki ya meni? Vücutta, kıyafetlerde?'

'Meredith'e kıyafetlerini sormanız gerekecek, ancak cesedin üzerinde ya da içinde hiçbir şey yok; aslında cinsel saldırıya dair hiçbir iz yok, cinsel organların etrafında çizik ya da morluk yok. Cinsel olarak aktifti ama ölümünden önceki günlerde, muhtemelen haftalarda değil.

Helen'in aklı çoktan dönmeye başlamıştı. Olay yerinde bir erkek arkadaşı var mıydı? Yakın zamanda ayrıldığı biri mi? Kızgın ve reddedilmiş hisseden biri mi? Yoksa bu rastgele bir şiddet eylemi miydi, genç bir kız kötü niyetli, cinsel motivasyonlu bir yabancının kurbanı mı olmuştu?

'Yani saldırgan ona saldırmaya niyetliydi ama cesaretini mi kaybetti? Korktun mu?'

"Sen söyle, dedektif olan sensin," diye karşılık verdi Grieves, acımasız bir zevkle.

Helen, unvanın hiç bu kadar değirmen taşı gibi hissettirmediğini özel olarak kabul ederek darbeyi aldı. Son zamanlarda o kadar çok kan dökülmüş, o kadar çok kalp ağrısı yaşanmıştı ki, buna rağmen devam edecek çok az şey vardı. Son zamanlarda Helen, bir eli arkasında bağlı yüzüyormuş, yükselen şiddet ve vahşet dalgasında boğuluyormuş gibi hissediyordu.

"Yapmam gereken birkaç ufak tefek iş daha var," diye devam etti Grieves uzlaşmacı bir tavırla, "önemli bir şey size haber veririm. Sadece size ilk bulgularımı vermek istedim.

"Teşekkürler Jim. Minnettarım.'

Yaptı da. Ama bu ona yardımcı olmadı. Eve'in harap olmuş ebeveynlerinin anıları - onların ıssızlığı, ıstırapları - Helen'in zihninde hâlâ tazeydi. Bu, sadece Eve'in iyiliği için değil, aynı zamanda bu vahşi saldırgan tarafından tehlikeye atılabilecek diğerleri için de çözülmesi *gereken* bir davaydı ama şu ana kadar ellerinde hiçbir şey yoktu. Kızın masum yüzüne bakan Helen, suçluluk ve üzüntüyle doldu - Eve'in olabileceği her şeyi kaybettiği için, olabileceği her şeyi.

Acımasızca genç bir hayat için.

Bölüm 3

Çakmak elinde kıvılcımlandı, sonra söndü. Çığlık atmak, öfkesini ve endişesini kusmak istedi ama buna imkân yoktu - kurbanı sadece birkaç metre ötesinde, uysal ama tehlikeli bir şekilde yatıyordu. McManus şimdi uyanırsa, saldırganıyla dövüşürse, sadece bir kazanan olacaktı.

Tekrar denedi, çakmak sessiz, umutsuz ritmiyle tıkırdıyordu. Yine de tutmadı, elinde cansız kaldı. Bu hiç mantıklı değildi, daha dün almıştı - yakıt *doluydu*. Buraya gelirken son bir sigara için kullanmıştı ve mükemmel çalışmıştı. Peki şimdi sorun neydi? Evet, eli titriyordu ama cihazı devre dışı bırakacak kadar değil miydi?

Tekrar denedi, agresifçe, ısrarla. Bu sefer daha cesaret verici bir şekilde kıvılcım çaktı ama alev sönmeden önce sadece kısa bir süre yandı. Ve şimdi McManus kıpırdanıyor, burnunu ovuşturuyor, çakmağın tık tık sesinden rahatsız oluyordu. Hareket ediyordu, ağırlığını yorgun suni deri kanepenin üzerinde kaydırıyordu, bu da onu daha da rahatsız edecek şekilde yüksek sesle gıcırđıyordu. Bir kaş çatma, bir öksürük ve ardından ağır bir gümbürtüyle yere düşen burbon şişesini düşürdü. Şimdi vücudu titriyordu, sanki bilinci geri geliyormuş gibi. Bu konuda hiç şüphe yoktu - uyanmak üzereydi.

Davetsiz misafir kendini sakinleştirmeye çalışarak çakmağa baktı ve çalışmasını diledi. Küçük metal tekerleğe bastı ve sertçe aşağı itti. Bir, iki, üç kez ve şimdi - mucizevi bir şekilde - bir alev yükseldi. Güçlü, sabit bir alev. Nefesi kesildi, gerginlik vücudundan taşıtı ve hiç tereddüt etmeden alevi sol elinde tuttuğu süt şişesine doğru kaldırdı. Kirli paçavra şişenin ağzında nemli ve ağır bir şekilde asılı duruyor, tutuşturulmayı bekliyordu. Dikkatle aleve doğru tutarak, alevin yükselişini heyecanla izledi.

Ev yapımı sigorta tuttu. Şimdi ateş, astarlanmış paçavradan içerideki benzine doğru ilerliyordu.

Bir adım geri çekilerek önündeki adama baktı. Göz kapakları titriyordu, bilincinin açılmasına çok az kalmıştı, bu yüzden kolunu kaldırarak şişeyi aşağı fırlattı. Sert zemine çarpan şişe alevler içinde patladı ve açgözlülükle dökülen viskiye, eskimiş kanepeye ve adamın giysilerine yapıştı. Şiddet ve sıcaklık saldırganın beklediğinden çok daha fazlaydı ve adam aniden *kendi* güvenliğinden korkarak geriye, yangından uzağa doğru tökezledi.

Geri çekilerek kapının kolunu minnetle kavradı ve çekerek açtı. Açık kapı aralığından koşarak geçmek üzereydi - koşabildiği kadar *hızlı* koşarak - ama şimdi bir şey, biraz sakinlik, planının bir parçası onu duraklattı. Dehşet sahnesine dönüp bakmayı reddederek kendini topladı ve anahtarı kilitten çıkarmak için aşağı uzandı. Sonra hızla ve sessizce hareket ederek Portakabin'den dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve anahtarı kilidin içinde çevirdi.

Serin gece havasına adım atarak, bu korkunç yerden uzaklaşmak için çaresizce merdivenlerden indi. Ama bunu yaparken bile, yanan kulübenin içinden gelen bir ses onu olduğu yerde durdurdu.

Tek, acı dolu bir çığlık.

Bölüm 4

Ara sokakta aceleyle ilerledi, hevesle ödülünü arıyordu. Keskin gözlü bir polis memuru yarım saat önce onu fark etmiş ve Dedektif Çavuş Joseph Hudson hiç vakit kaybetmeden harekete geçmişti. Koşarak bisiklet parkına gitmiş, gününü gösterecek bir şey bulmaya kararlı bir şekilde şehri bir uçtan bir uca koşmuştu.

Polis memuru şimdi görüş alanına girmiş, terk edilmiş BMW'nin başında nöbet tutuyordu. Hudson çalınan arabanın soyulduktan sonra terk edilmiş olacağına inanıyordu ve içgüdüğü haklı çıkmıştı. İşte aradığı prestij aracı, birinin uğruna öldürmeye hazır olduğu gururlu statü sembolü buradaydı.

Hudson yaklaşırken polis memuru hızla, "Dokunmadım," diye söze girdi. "Sadece plakayı tespit ettim ve ihbar ettim.

"Teşekkür , memur bey...?"

"Atkins, efendim.

"Atkins," diye karşılık verdi Hudson, omzuna içten bir tokat atarak. 'İyi iş, ama bundan sonrasını ben hallederim..'

Polis memuru iltifattan memnun bir şekilde başını salladı, sonra da yoluna devam etti. Hudson onun gidişini izledi, başka bir ayaklı asker daha yetiştirdiği için memnundu, sonra dikkatini terk edilmiş araca çevirdi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kilitli değildi. Aslında emniyete bile alınmamıştı, sürücü kapısı aralıktı. Hudson bir çift eldiven giyerek kapıyı açtı ve çömelerek içeriye baktı. Bu bir BMW 5 Serisiydi, dört yıllıktı ama en üst modeldi ve çalınmadan önce, el dikişli deri iç mekanı tamamlayacak son teknoloji bir eğlence ve navigasyon sistemine sahip olacaktı. Ancak şimdi, tam bir karmaşaydı. Dışarıdan bakıldığında, çarpıcı metalik boyası ve renkli camlarıyla hâlâ etkileyici görünüyordu ama içeriden bakıldığında manzara çok farklıydı. Yamyamlaştırılmıştı - ekran sökülerek kablolar sarkıtılmış, ana kolçak çıkarılmış, krom tutamaklar bile kaldırılmıştı. Koltuğun kapağını görünce şaşırdı.

Deri koltuklar hâlâ yerindeydi ama belki de hırsız kısa yoldan para kazanmaya hevesli bir amatördü. Eğer öyleyse, iyi bir fiyat almış olmasını umuyordu. Maliyet yüksekti ve hesaplaşma da ağır olacaktı.

Hudson'ın gözleri önce şoför mahallindeki koyu lekelerle, sonra da hemen yanındaki camdaki pas rengi lekelerle takıldı. On gün öncesine kadar bu prestijli araç Southampton Çocuk Hastanesi'nde idari müdür olarak çalışan Alison Burris'e aitti. Kendisine aşık olan kocasından aldığı abartılı bir yıldönümü hediyesiydi ve onun gurur ve neşe kaynağıydı. Aracını her zaman hastaneden birkaç blok ötedeki gizli bir otoparka park ve bir Çarşamba gecesi, gece yarısından kısa bir süre sonra hedef haline geldiği yer de orasıydı.

Bu saatte otoparkta yalnız olması belki aptalcaydı ama yine de kendini güvende hissetmek için her türlü nedene sahip olmalıydı. Öyle de oldu, eve dönmeye çalışırken bir araba hırsızı tarafından saldırıya uğradı. Burris hırsızla mücadele ederken bir boğuşma başladı - kıyafetleri yırtıldı, bir tutam saçı koptu. Kötü bir karar olduğu kanıtlanmış, genç profesyonel, saldırgan aracını alıp kaçmadan önce kalbinden iki kez bıçaklanmıştı.

Alison Burris gece yarısından hemen sonra bir iş adamı tarafından bulundu, ancak o zamana kadar çoktan ölmüştü. Hudson olay yerindeki SIO'ydu ve parçaları bir araya getirmekte gecikmedi. Son zamanlarda Southampton'da lüks araba hırsızlıkları artmıştı, bu da şehirde artan suça karşı verdikleri mücadelenin bir başka cephesiydi, ancak bunlardan çok azı bu seferki kadar şiddetliydi. Hudson zavallı kadının cesedinin üzerine çömeldiğinde gözleri etindeki dar, silindirik yaralara takılmıştı. Hâlâ otopsi sonuçlarını bekliyordu -Jim Grieves'in birikmiş cesetleri vardı- ama Hudson, Burris'i neyin öldürdüğünü konusunda oldukça iyi bir fikre sahipti. Yakın mesafeden kalbine saplanan sivriltilmiş bir tornavidayla öldürülmüştü. Ölmek için mide bulandırıcı bir yoldu ve ne için? Southampton'da karaborsa araba parçaları için gelişen bir pazar vardı, Covid sonrası gerilemeden beri vardı, ama öyle olsa bile, hırsız kaldırdığı parçalar için ne almış olabilirdi? Beş bin pound mu? Altı mı? Küçük bir intikam gibi görünüyordu ama bu sıkıntılı zamanlarda belki de doğrusu buydu. Arabanın vahşice parçalanmış iç kısmına, kan lekelerine

Hudson pencereye bakarken son zamanlarda bir şeyin çok açık bir şekilde ortaya çıktığını düşündü.
Hayat ucuzdu.

Bölüm 5

Gözleri Portakabin'e yapışmış, önündeki manzara karşısında donup kalmıştı. İnce perdelerin arasından, yıkım iştahlarını doyurmak için umutsuzca tavana doğru uzanan alevleri seçebiliyordu. Kereste, sunta ve plastiğin çatırtılarından bile çığlıkları duyabiliyordu.

Daha önce bir adamın çığlık attığını hiç duymamıştı. Onun işinde bu pek rastlanan bir şey değildi. Ve kesinlikle bir erkeğin *böyle* çığlık attığını hiç duymamıştı. İnsan sesine benzemiyordu - çok tiz, çok ısrarcıydı, midesinin derinliklerinden geliyordu. Aynı anda hem korkunç hem de harikaydı.

McManus'un son anlarının, bir hayatın sönüşünün tek tanığı olacaktı. Evet, hemen oradan ayrılmalı, kapılardan gizlice geçip gecenin içinde kaybolmalıydı - yapılacak en *mantıklı* şey bu olurdu. Ama işin bittiğini görmek için kalmalıydı. Hiçbir şeyi şansa bırakamayacak kadar çok şey vardı. Bu yüzden avlunun uzak köşesinde durdu, çığlıkların kesilmesini, Portakabin'in kendi üzerine çökmesini, alevlerin gece gökyüzüne sıçramasını izledi ve bekledi.

Onlar bunu yapar yapmaz, o da gidecekti. *Emin* olur olmaz, bu korkunç yerle arasına mümkün olduğunca mesafe koyacaktı. Sonra da cesaretini koruduğu ve gerekeni yapabildiği için mutlu bir kutlama yapacaktı. Gelecekte bir noktada pişman olabilirdi ama henüz değil. Şimdilik sadece iyi yapılmış bir işi düşünecekti.

Gözlerini olay yerinden ayırarak saatine baktı. Bozulmamış Omega ona saatin on birden hemen önce olduğunu gösterdi - şüphe uyandırmadan olması gereken yere varması için bolca zaman vardı. Bir plana sahip olmanın, uygun önlemleri almanın, doğru bir şey yapmanın erdemi buydu-

Yüksek bir ses başını kaldırıp bakmasına neden oldu. İşte yine oradaydı - ağır, tekrarlayan bir vuruş. Ve şimdi başka bir şeyin daha farkına vardı - Portakabin sallanıyor gibiydi. Neler oluyordu böyle? Yorgun ofisin dokusu nihayet çatlıyor, alevlerin acımasız saldırısı altında parçalanıyor ? Sonra aniden ve beklenmedik bir şekilde cevabını aldı, kilitli kapı patlayarak açıldı ve Declan McManus'un kusursuz şekli aşağıdaki çalılık zemine düştü.

Bir an için gördüklerine inanamadı. Kurbanının, bırakın Portakabin'den kaçacak kadar güçlü olmasını, alevlerin ilk saldırısından sağ çıkmasını bile beklemiyordu. Ama adam yerde yatıyordu, giysileri hâlâ yanıyordu ve hayat kadar büyüktü. Saldırganın gözleri hemen bir Ford Mondeo'nun kabuğunun yanında duran paslanmış bir İngiliz anahtarına, atılmış bir alete takıldı. Onu almalı mıydı? Acele edip yaralı adamın kafasını mı ezmeliydi? Alete doğru uzandı ama dikkati tekrar kurbanına yönelmişti. Ve gördüğü şey kanını dondurdu.

McManus ayağa kalkmıştı. Tökezliyor, öfkeleniyor, çığlık atıyordu ama ayaktaydı. Şu anda bile ilerliyor, eski şasilere çarpıyor, ambalaj kutularına tutunuyordu. Bunu yaparken, engelden engele zikzaklar çiziyor, ardında alevli bir iz bırakıyor, atılan kutular ve ambalaj kağıtları geçerken ışık saçıyordu. Şaşırtıcı, dehşet verici bir geçit töreniydi ama kısa süreceği kesindi. Adam yanıyordu, Tanrı aşkına, kesinlikle yakında yaralarına yenik düşecekti ... ama devam etti, Portakabin'den sendeleyerek uzaklaştı, kurtuluşu aradı.

Dehşete kapılmış, donakalmış bir halde izliyordu ama daha kötüsü de olacaktı. McManus tökezleyerek ana kapılara doğru ilerliyordu ama şimdi aniden yön değiştirmişti. Alevler içindeki adam can çekişirken bile etrafta yardım arıyordu, derisini kurtarmanın herhangi bir yolunu arıyordu ve şimdi *onu* görmüştü, avlunun öbür ucunda gölgelerin içinde durmuş, pasif bir şekilde işkencesini izliyordu. Şimdi McManus doğrudan ona doğru ilerliyor, bunu yaparken hızlanıyor, potansiyel kurtarıcısına doğru yalpalıyordu.

Kusmuğu boğazına kaçarken bile adamın gözleri irileşti. En kötü kâbuslarında bile *böyle* bir şeyi hayal etmemişti. McManus ivme kazanmaya devam etti, ona doğru hızla ilerliyordu.

Ateş saçlarını, uzuvlarını, derisini tüketmeye devam ederken bile alevli kollar uzanıyordu. Dönüp kaçması, fena halde hafife aldığı bu adamdan kaçması gerektiğini biliyordu ama nedense ayakları olduğu yerde sabit kalmıştı. McManus ondan sadece yirmi adım uzaktaydı, şimdi on beş, şimdi on adım. Her an kendini saldırganın üzerine atabilir, onu acı dolu bir kucaklaşmaya kilitleyebilirdi. Peki neden ayakları ona itaat etmiyordu? Neden orada durmaya devam ediyor, sabırla unutulmayı bekliyordu?

Gözlerinin yaşardığını hissetti ve kendini darbeye hazırlayarak gözlerini kapattı. Sonra bir hava akımı hissetti, ardından şiddetli bir gümbürtü geldi ve gözlerini biraz açtığında, iri yarı saldırganın aniden yere yığıldığını, ayaklarının dibine buruşuk bir yığın halinde düştüğünü gördü. İçini bir rahatlama kapladı, seğiren adama bakarken ciğerlerinden tiz bir kahkaha patladı. Buna inanamıyordu - McManus avluyu boydan boya başarmış, sadece ona yetişememişti.

İnanılır gibi değildi ama avludaki yanan yıkım izleri inanılmaz ilerlemesinin kanıtıydı. Ve şimdi bile, alev alev yanan kutulara ve ambalaj kutularına bakarken, Portakabin'in çatısının çöktüğünü ve havaya büyük bir kıvılcım yağmuru gönderdiğini gördü.

Alarm yakında çalacaktı. Bütün avlu alev alev yanıyor, ince duman izleri gökyüzüne doğru yükseliyordu. Oyalanacak zaman değildi, bu yüzden topuğunun üzerinde dönerek tel örgülerdeki büyükçe bir yırtığa doğru ilerledi ve oradan geçerek hızla uzaklaştı.

Bölüm 6

Kapıyı kırarak açtı ve içeri girdi. Olay odası ıssızdı, Helen'in istediği de buydu. Morga yaptığı yolculuktan sonra düşüncelerini toparlamak için zamana ihtiyacı vardı.

Odayı geçerek ofisine değil, cinayet panosuna yöneldi. Burada kurbanların ve şüphelilerin resimleri analiz için sergileniyor, etrafları varsayımlardan oluşan bir spagetti ile çevreleniyordu - kişileri, ipuçlarını ve teorileri birbirine bağlayan işaret kalemi çizgileri. Genellikle bu manzara onu heyecanlandırırdı - pano doldukça gerçeğin farklı yapboz parçaları amansızca bir araya gelirdi - ama bu gece tokat yemiş gibi hissetmesine neden oldu.

Southampton suçtan nasibini almış hareketli bir şehirdi, bu yüzden iki ya da üç ciddi soruşturmanın devam etmesi alışılmış bir durumdu. Şu anda ellerinde dört tane vardı - üzerinde somut bir ilerleme kaydedemedikleri dört cinayet. Üç hafta önce Ocean Village'da ölümle sonuçlanan bir gasp, kısa bir süre sonra Upper Shirley'de ağırlaştırılmış bir hırsızlık, şehir merkezinde bir araba hırsızlığı ve tabii ki Eve Sutcliffe'in son cinayeti. Tüm bu vakalar farklı şekillerde manşetlere taşınmıştı - gasp kurbanı iki çocuk annesi bir kadındı, davetsiz misafirle mücadele eden orta yaşlı adam kendi kendini yetiştirmiş bir milyonerdi, araba hırsızlığı kurbanı genç bir NHS yöneticisiydi ve Eve'e gelince... o, gazete sütunlarını Eve'in güzelliği, yeteneği ve genç yaşı üzerinde durmak için kullanan yerel gazeteci Emilia Garanita gibi magazin korsanları ve vampirler için bir 'hediye'ydі. Her yeni vakada, her yeni manşette baskı bir kademe daha artıyor, Helen ve ekibi ciddi bir inceleme altına alıyordu.

Birimin cinayet masası hiç bu kadar dolu ama bir o kadar da boş olmamıştı - Başmüfettiş Alan Peters olay odasına yaptığı son ziyarette bu noktaya ısrarla dikkat çekmişti. Helen şehrin kendini bu kadar ateşli, bu kadar tehlikeli hissettiği bir zamanı hatırlayamıyordu ve bunun nedenini anlamak zor değildi - çok sayıda yerel işletme duvara toslamıştı

Covid'den bu yana. Boşanma, aile içi şiddet, çocuk istismarı ve sayısız diğer ciddi suçlar gibi işsizlik de artmıştı. Şehirde genel bir korku, öfke ve hatta çaresizlik hissi vardı, ancak son zamanlarda işlenen cinayetler durumu en çarpıcı şekilde ortaya koyuyordu.

Gasp, hırsızlık, araba hırsızlığı - bunlar, gölgelerde, karaborsada, normal iş dünyasından daha fazla para kazanılabileceğini düşünenler tarafından işlenen, şiddetle iç içe geçmiş ekonomik suçlardı. Eve Sutcliffe'e yapılan saldırı bile krizin derin mirasının bir göstergesiydi; cinsel suçlar ve kadınlara karşı işlenen suçlar da hızla artmıştı - güçsüz, çaresiz bireyler öfkelerini, kızgınlıklarını ve umutsuzluklarını savunmasız kişilerden çıkarıyorlardı.

"Hoş bir manzara değil, değil mi?"

Helen döndü, vücudu gerildi. Joseph Hudson ona fark ettirmeden odaya girmiş ve yakınında duruyordu.

"Pardon? Helen sinirlenerek sordu.

Hudson bir an için Helen'in bakışlarını tuttu, onun rahatsızlığının tadını çıkardı, sonra dikkatini cinayet panosundaki çeşitli fotoğraflara kaydırды.

"Bütün o acılar, bütün o ıstıraplar. Peki ne için? Cepteki birkaç pound, kısacık bir zevk anı...' Başını hayıflanarak salladı ama dudaklarında bir gülümseme hayaleti vardı. "Sanki eski kurallar artık geçerli değil," diye devam etti. 'Nezaket, saygı, insanlık. Dışarıda köpeklerin birbirini yediği bir dünya var artık. Her erkek - ya da kadın - kendisi için.

Hudson ona bakmıyordu ama Helen onun ne demek istediğini anlamamıştı. Birkaç ay önce Helen, Hudson'ın Southampton Central'dan taşınmasının iyi bir fikir olabileceğini ima ederek ilişkilerine son vermişti. Eski sevgilisi bu öneriyi çok kötü karşılamış ve o zamandan beri birkaç kez hiçbir yere gitmeye niyeti olmadığını açıkça belirtmişti.

"Rapor edecek bir şeyiniz var mı, DS Hudson? Helen karşı çıktı. 'Yoksa buraya yeni mi geldin-'

"Alison Burris'in BMW'sini bulduk," diye araya girdi Hudson, cinayet panosuna geçerek. St Mary's'in hemen dışındaki bir ara sokakta. Çalınmış, soyulmuş ve

Söylediğim gibi çöpe atılmış. Adli tıptan bizim için bir göz atmalarını istedim.

Kalemini eline alan Hudson ayrıntıları tahtaya yazdı ve bu gelişmeyi keskin bir çizgiyle talihsiz Burris'in fotoğrafına bağladı.

"En azından birimiz ilerleme kaydediyor, ha?"

Kalemi yerine koyduktan sonra Helen'e genişçe gülümsedi ve kapıya yöneldi.

"Çok geç kalma Helen. Hep iş, hiç oyun..."

Helen, Hudson'ın gidişini izlerken, içinden gelen soyunma isteğiyle umutsuzca savaştı. Normal şartlarda onu hemen orada azarlardı ama bunlar normal şartlar *değildi*. Dedektif Charlie Brooks hâlâ doğum iznindeydi, yani Joseph Hudson geriye kalan tek kıdemli memurdu. Durum göz önüne alındığında, şu anda şehri saran suç dalgası göz önüne alındığında, Helen onun 'katkısından' giderek daha fazla rahatsız olsa da ona güvenmek *zorundaydı*. Sık sık itaatsizlik ediyor, hatta düşmanca davranıyordu - ekibin geri kalanının bunu fark etmesinden korkuyordu - ve daha da kötüsü, içinde bulunduğu durumdan aktif olarak zevk alıyor gibi görünüyordu.

Son zamanlarda Hudson'ın aktif olarak kendisine *karşı* çalışıp çalışmadığını, boş cinayet panolarından, kötü manşetlerden ve artan baskıdan zevk alıp almadığını merak etmeye bile başlamıştı. Kendi DS'sinin inadına soruşturmalarını torpillemesi çılgınca bir fikir gibi görünüyordu ama bu fikri aklından çıkaramıyordu. Daha karanlık anlarında, Hudson'ın son zamanlarda son derece bilgili görünen dikenli muhabir Emilia Garanita ile komplo kurup kurmadığını bile merak etmeye başladı.

Gerçek şu ki Helen kendini hiç bu kadar yalnız ve korunmasız hissetmemişti. Her yeni gün cevaplardan ziyade yeni sorunlar getiriyor gibiydi. Ekip ilham ve liderlik için ona bakıyordu ama Helen ilk kez ne yapacağından emin değildi. Hiçbir şey işe yaramıyor gibi görünüyordu, modern polisliğin denenmiş ve test edilmiş ilkeleri, aşırı gergin ekibi şehirde artan bir kanunsuzlukla mücadele ederken yetersiz kalıyordu.

Her zamanki gibi, Helen cinayet tahtalarının önünde durduğunda, kalıpları, ipuçlarını, soruşturma hatlarını görmeyi, açık ve net bir sonuca varmayı arzuluyordu.

adalete giden yol. Ama bu gece, önündeki boşluğa baktığında sadece ölülerin yüzlerinin kendisine baktığını gördü.

Bölüm 7

Eşarbını ağzının ve burnunun üzerine çekti, ardından kapüşonunun ipini sertçe çekti. Parmaklarını kumaşın kenarlarında dikkatlice gezdirerek kılık değiştirip değiştirmediğini kontrol ettikten sonra, annesinin bile onu tanıyamayacağından emin bir şekilde gölgelerin arasından çıktı.

Yaklaşık iki saattir bodrum katındaki merdiven boşluğunda gizleniyor, siperden çıkmak için doğru anı bekliyordu. Birkaç kez sokak seviyesine çıkma cesareti göstermişti ama her seferinde bir şey onu duraklatmıştı - bir köpeğin havlaması, bir kapının çarpması ve en korkuncu da oradan geçen bir çift. Mutluydular - sarhoş, gülüyor, aşk dolu - ama aniden ortaya çıkmaları kalbini hızlandırmıştı.

Neyse ki tehlike geçmişti, çift umursamaz bir şekilde yürümeye devam ediyordu ama o, misafirliğini uzatarak şansını zorlamak istemedi. Endişeyle etrafın temiz olup olmadığını kontrol ettikten sonra kaldırırma çıktı ve alçaktan uçarak yolun karşısına geçti, diğer taraftaki park etmiş arabaların arasına gizlendi. Burada da tereddüt etti, şeylerin ters gideceğine inanıyordu - meraklı bir komşunun onu fark etmesi, devriye gezen bir polisin geçmesi - ama Ashley Yolu mezar kadar sessizdi.

Saatine baktı - gece yarısıydı - sonra bakışlarını önündeki eve sabitledi. Geldiğinden beri dikkatini 21 Numara'ya vermiş, içeriye girip çıkanları izliyordu - çekilmiş perdelerin ardında uçuşan figürler, açılıp kapanan ışıklar, sonunda ev huzurlu bir karanlığa gömülmeden önce. Üç çeyrek saatten fazla bir süredir ne bir hareket ne de bir yaşam belirtisi vardı. Şans eseri, ev sakinleri dışarıda gizlenen kin ve nefretten habersiz, huzur içinde uyuyorlardı.

Komşu evlerin üst pencerelerini tarayarak bir kez daha hızlıca kontrol ettikten sonra, figür kapının arkasından çıktı.

Park halindeki arabadan inip kaldırıma çıktı ve aceleyle merdivenleri tırmanarak ön kapıya ulaştı. Lilah ve Martin Hill'in köpeği, alarmı ya da güvenlik kamerası yoktu ama yine de bu çok tehlikeli bir andı. Son zamanlarda olanları düşününce, tetikte *olmayacaklarını* kim söyleyebilirdi? Kapının aniden açılmayacağını? *Suçüstü* yakalanmayacağını?

Ama içeride hiçbir hareket yoktu, hiçbir yerden ses gelmiyordu, o yüzden cebine uzanıp aerosol kutusunu çıkardı. Çalkalayarak kapıya doğru tuttu ve sertçe bastırdı. Hemen siyah bir boya püskürdü ve şık gri kapıyı bozdu. Patlama onu irkiltti ama kendini toparlayarak devam etti ve ilk çizgiyi çizdi. Pek parlak bir çalışma sayılmazdı, düzensiz ve düzensiz görünüyordu, ama en azından netti, bu yüzden devam etti ve kolunun acımasız bir hareketiyle ikinci çizgiyi oydu.

Artık işi öğrenmeye başlamıştı, her geçen saniye kendine güvenini kazanıyor, hızlı ve düzgün hareket ediyordu. Kapının sonuna geliyordu, boyayı önce beyaz duvara, sonra oturma odasının penceresine doğrulttu ve iğrenç sembolü ustalıkla çizdi. Tasarım neredeyse tamamlanmıştı, bu yüzden bir kez daha geri dönerek, el işini acımasız bir süslemeyle tamamladı.

Tüm operasyon bir dakikadan fazla sürmemişti ama yine de yaptığı işin önünde nefessiz bir şekilde durmuş, adrenalinin etkisinde kalmıştı. Yapmak için geldiği şeyi başarmıştı, güzel teraslı evi tahrif etmişti ama fark edilmeden ya da daha kötüsü meydan okunmadan kaçabilecek miydi? Aerosolü cebine koyarak merdivenlerden geri indi ve sokağın aşağısına doğru uzaklaştı.

Arkasına bakmaya cesaret edemedi, Lilah ya da Martin'in şu anda ön kapıyı açıp peşinden gidip gitmediklerini görmeye dayanamadı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı, her şeyi berbat edeceğinden emindi... yine de her adım onu güvenliğe biraz daha yaklaştırıyordu. Evle arasına şimdiden elli metre, belki de daha fazla mesafe koymuştu. Şimdi biri ona meydan okusa bile, suçlunun o olduğundan emin olabilirler miydi? Bunu ancak bir üst araması ortaya çıkarabilirdi - bir an önce iz bırakan aerosolü atmak için iyi bir neden daha.

Sokağın sonuna yaklaşıyordu. Ana caddeye döndüğünde, insan trafiğine karıştığında kendini daha iyi hissedecekti. Son birkaç metreyi saniyeler içinde kat ederek köşeyi döndü ve özgürlüğe doğru son bir hamle yaptı. Ama bunu yaparken bile kulakları yırtan bir feryat ilerlemesini durdurdu.

Sirenler. Siren seslerini duyabiliyordu, çok yakından ve ısrarla. Bu mümkün görünmüyordu - buraya nasıl bu kadar çabuk gelmişlerdi? Biri onu izliyor muydu? Perdelerin arkasına saklanmış, gizlice polisi arıyor ve onun ahlaksız vandalizm eylemini mi izliyorlardı? Çok dikkatli, çok tedbirli olduğunu düşünüyordu. Her şey daha başlamadan çözülecek miydi?

Siren sesleri giderek yükseliyordu ama o hâlâ olduğu yerde donup kalmıştı. Belirsizlikten felç olmuştu, en iyisi için ne yapacağını bilmiyordu. Yaklaşan araçlar neredeyse üzerine geliyordu, acımasız feryatları her saniye daha da yükseliyordu. Şimdi içgüdüğü devreye girdi ve bir çift itfaiye aracı hızla geçerken bile koluyla yüzünü koruyarak kendini geriye, gölgelere doğru fırlattı.

Eğer bu kadar korkmasaydı yüksek sesle gülebilirdi. Nefes nefese, hızlanan itfaiye araçlarının yavaşça küçülmesini ve sonunda tamamen gözden kaybolmasını izledi. Ancak o zaman gölgelerden çıktı, topuklarının üzerinde döndü ve sanki hayatı buna bağılıymış gibi caddede koşarak uzaklaştı.

Bölüm 8

Pürüzsüz, ahşap zeminde ağır adımlarla ilerledi ve bu sessiz alanın ölümcül sakinliğinin tadını çıkardı. Helen, Joseph Hudson'la karşılaşmasının ardından ofiste oyalanmamıştı, orada bir şey başaramayacak kadar sinirli ve tedirgindi. Onun yerine aceleyle dairesine geri dönmüştü.

Joseph Hudson kısa süren aşkları boyunca burada çok zaman geçirmişti - mutfağında, oturma odasında, yatağında. Polis meslektaşları arasındaki ilişkiler hoş karşılanmazdı, bu yüzden ilişkilerini gizlice, çoğunlukla bu dört duvar arasında yürütmüşlerdi. Hudson'ın dairesine ve aslında kalbine bıraktığı iz çok azdı, ancak Hudson'dan kalan her türlü izi başarıyla silmişti, yani dairesi hâlâ rahatlayabildiği, gerçekten huzur bulabildiği tek yerdi.

Ancak bu gece, neredeyse kanepeye oturur oturmaz telefonu çalmaya başladı. Televizyonun kumandası hâlâ elindeydi ve boş ekrana kederle bakıyordu ama onu bir kenara fırlatıp yerine telefonunu aldı. İçini rahatlatan şey, arayanın sadece patronu DCI Grace Simmons olduğuydu.

"Geç kalktınız hanımefendi.

Uyuyamıyorum. "Hanımefendi" demeyi de bırakabilirsin. Seksen yaşındaymışım gibi hissettiriyor.'

"Üzgünüm.

"Gerçi şu anki haliyle bu doğru olabilir..." Simmons, konuyu değiştirmeden önce nefes nefese şaka yaptı. "Her neyse, nasılsın? Bugün gelemediğim için üzgünüm, sadece nasıl görmek istedim.

'Yavaş ama istikrarlı...'

Helen arkadaşına ve akıl hocasına daha iyi haberler verebilmeyi çok isterdi ama boş yere umut vermenin bir anlamı yoktu. Aslında bu sabah olduklarından daha ileride değillerdi ama yine de Helen bu çağrıdan memnundu. Grace Simmons bu sabah

Bu günlerde Southampton Central'daydı ama sıkı bir dost ve müttefik olarak kaldı.

'O kadar çok hattımız var ki, dürüst olmak gerekirse, şu anda biraz zayıf durumdayız. Charlie'nin bebek bezlerini değiştirmekten sıkılmasını ve mücadeleye geri dönmesini umuyorum...'

'Size takviye bulmaya çalışıyorum. Ama Peters'in nasıl biri olduğunu bilirsin, gözü hep kuruşların üzerinde.

'İyi olacağız,' diye Helen ona güvence verdi. 'Sadece biraz mola vermemiz gerekiyor, bize biraz ivme kazandıracak bir şey.

Bu sadece kısmen doğrudu. Helen'in patronuyla paylaşabileceği çok daha fazla şey vardı - Hudson'la yaşadığı sorunlar, ekip içinde artan hoşnutsuzluk hissi - ama bunları henüz itiraf etmeye hazır değildi.

Simmons sıcak bir şekilde, 'Sana güvenim tam,' diye cevap verdi. 'Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin.

DCI Simmons kısa bir süre sonra telefonu kapatarak Helen'i düşünceleriyle baş başa bıraktı. Yaptıkları kısa konuşma onu neşelendirmişti ama henüz rahatlayamayacağını biliyordu, kafasını kurcalayan korku ve endişeler devam ediyordu. Televizyonu bırakarak, küçük terasına çıkmadan önce bir bardak su almak için mutfığa doğru yürüdü.

Dairesi en üst kattaydı ve şehrin güzel manzarasına hakimdi. Helen sık sık akşamlarını burada sonlandırır, Solent'teki gemilerin boğuk sesini dinlerken ılık esintinin onu rahatlatmasına izin verirdi. Southampton gürültülü bir şehirdi, ama böyle geceler çok sakin, hatta yatıştırıcı olabiliyordu, zorlu bir iş gününden sonra gerekli bir tonikti.

Küpeşteyi kavrayan Helen, bu gece ısıltısıyla ürkütücü bir güzelliğe bürünen şehre baktı. Rüzgâr kuvvetliydi, sıcak hava onu boğuyordu ve normalde bu sıcaklığı rahatlatıcı bulurdu. Ama bu gece esinti ona doğru rahatsız edici bir nota taşıyordu, sirenlerin sesi. Helen dikkatle dinleyerek yönünü buldu ve sesin geldiği yöne doğru yavaşça döndü. Ve şimdi onu gördü. Beklediği gibi, sokaklarda hızla ilerleyen yanıp sönen ışıklar topluluğu değil, çok daha endişe verici bir şeydi. Çünkü o anda bile

Bu geç saatte, gmi yarı aydınlıkta Helen onu seçebiliyordu - gece gökyüzüne doğru yükselen büyük bir duman bulutu.

İkinci Gün

Bölüm 9

Sabah güneşi pencerelerden süzülerek mutfacı aydınlatıyordu. Miele aletleri parlıyor, kuvars tezgah ışıllı ışıllı parlıyor, hatta Quooker bile güneş ışınlarını geniş odanın içinde gezdiriyordu. Etkileyici bir manzaraydı - çekici bir dönem mutfacının aydınlık, davetkâr bir modernizasyonu - ama genellikle bu manzara Robert Downing'in canını sıkıyordu, özellikle de bu kadar hayattan yoksunken.

Önceleri ailenin kalbi olan Alexia, o ve çocuklar birlikte krep yaparak, sabun köpüğü atarak, Pazar rostosu yiyerek çok mutlu saatler geçirmişlerdi. Sonra evlilikleri bozulmuş, sonuçta genellikle sadece o ve çocuklar, bazen de bugün olduğu gibi sadece o, ikizler dün geceyi anneleriyle geçirmişti. Genelde bu yalnızlık Robert'ı bunalıma sokar, düşük seviyeli bir öfke ve tatminsizlik duygusuna kapılır, bu da çoğu zaman bütün gün sürerdi. Bugün daha kötü görünüyordu, sanki zengin, yankılı oda geleceğın bir vizyonu, yaklaşan velayet duruşmasında en iyi ikinci çıkarsa hayatının nasıl olabileceğının bir . Düşünmeye bile değmezdi - büyük odanın dinginliğı, sessizliğı kahrediciydi.

Kahve cezvesini ocağın üzerine koyan Robert, ocağı yaktı, sonra saatine baktı ve kendini bu olumsuz düşüncelerden uzaklaştırmak için radyoyu açtı. Hayatının bu kadar çabuk ve tamamen altüst olması hâlâ imkânsız görünüyordu. Çoğu zaman kendine engel olamıyor, ayrıntıları, görmesi gereken çatlakları, söylenmemiş şeyleri gözden geçiriyordu. Evet, Alexia'nın mutlu olmadığına dair şüpheleri vardı ama onun sevgiyi başka bir yerde arayacağını ve çok geçmeden o piç Graham'ın çocuklarına babacılık oynayacağını asla tahmin edemezdi. Şimdi bile bu düşünce içini sızlatıyordu...

Robert bir anda, göz alıcı karısı, sevimli çocukları ve cazip eviyle başarılı bir avukattan, kafası çok karışık iki çocuğa iyi bir baba olmaya çalışırken bile evin mülkiyetini ve ikizlerin velayetini paylaşan yalnız bir bekara dönüşmüştü. Artık kadınların acıdığı, yiyecek, teselli ve nasıl başa çıkılacağı konusunda *bolca* tavsiye getirdiği bir adamdı. Her şey çok yanlış görünüyordu, ancak bir şekilde acı gerçek buydu - düşünceleriyle baş başa kalmış, namlunun ucuna bakan bir adam.

Yerel hava durumu spikeri, şehirde yine bunaltıcı bir gün olacağını teyit ederek vızıldarken bile cezve fokurdamaya başlamıştı. Tek ihtiyacı olan buydu, havasız bir mahkemede bir başka boğucu seans, ama en azından bugün küçük bir teselli kırıntısı vardı. Çocukları daha sonra alacak ve eve getirecekti. Buna ne kadar devam edeceği merak konusuydu ama bu gece iyi vakit geçirmelerini sağlayacaktı. Ödevlerini yaptıktan sonra onları şımartacaktı - kurabiye hamurlu dondurma, bir aile boyu Sours paketi ve Netflix'te ne isterlerse. Bu düşünce ağır kalbine şarkı söyledi.

Hava raporu bitmiş, yerini haber spikerinin Robert'a acele etmesi gerektiğini hatırlatan kasvetli tonu almıştı - saat onda mahkemede olması gerekiyordu. Evraklarını toplayıp çantasına yerleştirdi. Sonra telefonunu şarj aletinden almak için tezgâha doğru ilerledi, ama bunu yaparken bile bir şey dikkatini çekti, haber spikerinin sözleri kendi dalgınlığını yarıp geçti.

'... şehrin Locks Heath bölgesinde büyük bir yangına müdahale etti. Hazırlıklarına ara verdi.

'Bir hurdalıkta meydana gelen yangın birkaç saat boyunca yandı ve bölge sakinlerini evlerinden etti, ancak şimdi kontrol altına alındı. Hampshire Polisi, kırk iki yaşındaki Declan McManus isimli bir yaralının olduğunu doğruladı...'

Robert aceleyle radyonun yanına gidip sesini açtı.

'Şu anda Southampton Üniversite Hastanesi'nin yanık ünitesinde tedavi görüyor ve şu ana kadar durumu hakkında herhangi bir gelişme olmamasına rağmen, hastane personeli durumunun kritik olduğunu doğruladı...'

Kıpırdamadan durdu, endişeli mi yoksa memnun mu olduğundan emin değildi. Hiç kimsenin zarar görmesini istememişti ama kan emici bir parazit olan McManus için bir istisna yapmıştı. Ve şimdi, hayatını değiştiren yaralar yüzünden sakat kalmış, ölümün eşiğindeydi. Muhabir devam etti, polisin müdahalesini ve yangının kaynağına ilişkin olası teorileri özetledi, bunların çoğu cinayete odaklanmış görünüyordu. Robert olduğu yerde kaldı ve kahve cezvesi arka planda gürültülü bir şekilde fokurdayıp yapışkan, kaynayan içeriğini tertemiz yüzeyin her tarafına dökerken bile ayrıntılara daldı. Artık ne bu mutfakla, ne kahvaltısıyla, ne de katılması gereken mahkeme duruşmasıyla ilgileniyordu. Şimdi aklında tek bir soru vardı.

Declan McManus yaşayacak mı yoksa ölecek mi?

Bölüm 10

manzaraya baktı ve gördüklerine güçlük çekti. Tam bir ıssızlığın resmiydi.

Helen dün geceki yangını görür görmez Southampton Merkez'i aramıştı; telaşlı masa çavuşu Locks Heath'te büyük bir yangın çıktığını doğruladı. Helen'in ilk umudu olayın sadece Hampshire İtfaiye Servisi'nin ilgisini çekeceğiydi, ancak kurbanın kimliği belirlendikten sonra ekibinin soruşturma yapması gerektiği hemen anlaşıldı. Declan McManus, uzun bir yolsuzluk soruşturmasının ardından Emniyet Teşkilatı'ndan uzaklaştırılmış eski bir polis memuruydu ve şimdi Southampton'da özel dedektif olarak çalışıyordu. Helen son birkaç yıl içinde onunla birkaç kez karşılaşmış, ancak nerede çalıştığından hiç emin olamamıştı. Ta ki şimdiye kadar.

McManus'un şok geçiren kız arkadaşını sorgulaması için Dedektif Hudson'ı görevlendiren Helen, bölgeye doğru yola çıkmıştı. İki yıl kadar bir hurda metal tüccarına ait olan avlu, büyük bir yangının enkazıyla doluydu. Ciğerlerini keskin kokulardan korumak için atkısını yüzüne kapatan Helen, McManus'un sinir merkezi olduğunu düşündüğü yerden geriye bir şey kalıp kalmadığını görmek için dikkatli adımlarla Portakabin'e doğru ilerledi. Ancak kapı aralığında durup için için yanan külleri inceleyen Helen hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordu.

'Şey, herkesin zevkine göre değil, ama ucuz ve dikkatli bir yenileme ile ...'

Helen başını kaldırdığında adli tıp şefi Meredith Walker'ın yaklaştığını gördü. Her zamanki gibi steril bir takım elbise, lateks eldivenler ve maske giymişti.

Helen gülümseyerek, "Sence bir şeyler kurtarabilecek miyiz?" diye sordu.

"Emin değilim. Henüz parmak ucuyla arama yapma şansımız olmadı. Ama görünüşe göre buradaki hiçbir şey yangın geciktirici değil..."

Helen yanmış masayı, harap olmuş kanepeyi inceledi. 'Herhangi bir dosyadan iz var mı? Bilgisayarlar? Sabit diskler?'

"Dosya dolabına dair herhangi bir kanıt göremiyorum. Dosyalarını karton kutularda saklamış olması bizim şanssızlığımız. Bilgisayarlar ve sabit diskler bu büyüklükteki bir yangından sağ çıkamazdı... Tüm bu karmaşanın altında bir yerlerde evraklarını sakladığı bir kasa olmasını umabiliriz..."

Helen başını salladı ama Meredith'in neşeli bir şeyler bulmak için çabaladığını biliyordu.

"Peki yangının Portakabin'de çıktığını mı söylüyoruz? Helen havayı koklayarak cevap verdi.

"Evet. Cam parçaları ve güçlü bir benzin kokusu var. Kundaklama olduğunu tahmin ediyorum, ancak emin olmak için biraz daha kazı yapmam gerekecek.

"Eğer öyle olsaydı," dedi Helen, kararmış iç mekâna bakarak, "burası bir çıra kutusu gibi yanardı.

"Bay McManus' da yanında götürüyor.

Helen başını salladı ama bir şey söylemedi. Daha önce de kundaklama saldırılarıyla karşılaşmıştı ve bunlar onu her zaman tedirgin etmişti. Bu çok duygusuzca ve korkakça bir suçtu.

"Peki ya bahçenin geri kalanı? Saldırgan ayrılırken orası da yakıldı mı?"

Meredith, Helen'e kendisini Portakabin'den uzaklaşarak takip etmesini işaret ederek, "Sanmıyorum," diye cevap verdi.

Çift, etraflarındaki yanmış cesetlerin arasından geçerek tekrar yer seviyesine indi.

"Ekipler kabinin dışında herhangi bir benzin izine rastlamadı, ancak karton kutuların ve ambalaj kutularının yükseldiği ve ikincil yangınlara yol açtığı birkaç noktada yanmış giysi parçaları - tam olarak yanmış kot - var.

Helen, "Kundakçının geri çekilirken inanılmaz derecede beceriksiz olmadığını varsayarsak," diye ekledi, "giysilerin McManus'a ait olduğunu varsayabiliriz.

Öyle görünüyor. Adam yanıyor, acı içinde, çaresiz. Alevlerden kaçmaya çalışırken birkaç engele çarpıyor...'

'... bahçenin geri kalanını ateşe vermek.'

Meredith, "Aşağı yukarı öyle görünüyor," diye onayladı. 'Aslında, yangının seyrine bakarak ilerleyişi hakkında oldukça iyi bir resim elde edebilirsiniz, dağılmış giysi parçalarından bahsetmiyorum bile.

Helen, Meredith'in bakışlarını takip ederek, yaralı adamın Portakabin'den uzakta düzensiz ilerleyişini aydınlatıyor gibi görünen kanıt işaretlerini topladı. Bunu yaparken bile bir şey dikkatini çekti.

"Üniformalı geldiğinde ana kapılar açıldı, değil mi?" diye sordu Meredith'e bir kez daha dönerek.

"Evet. Asma kilit kırılmıştı."

'Peki McManus neden doğrudan onlara doğru gitmedi? Bu onun güvenliğe, sokağa giden en hızlı yolu olabilirdi...'

Meredith, Helen'in bakışlarını takip ederek McManus'un kapıya doğru ilerlediğini, sonra aniden sola, avlunun uzak köşesine doğru döndüğünü fark etti.

'Belki de momentumunu kaybetti, odağını kaybetti? Yaraları tüm anlatılanlara göre oldukça ağırdı...'

'Ya da belki orada daha ilginç bir şey gördü...'

Helen, McManus'un çılgın dansını takip ederek bahçenin doğu ucundaki çitlere doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Çok geçmeden McManus'un yüzüstü düştüğü yere ulaşmıştı, giysileri hâlâ yanıyordu, hayatı pamuk ipliğine bağlıydı. Sağlık görevlileri onu toprakta yüzükoyun, bilinci kapalı, derisi kabarmış ve çiğ halde bulduklarını bildirmişlerdi. Bu durum göz önüne alındığında, McManus'un hala hayatta olması ve Southampton Üniversite Hastanesi'nde yaşam mücadelesi vermesi inanılmaz, neredeyse imkansız görünüyordu. Eski polisin bir savaşçı olduğu açıktı, ancak bir mucize eseri hayatta kalmayı başarsa bile durumunun belirsiz olduğuna şüphe yoktu.

Toprağın üzerine çömelen Helen, zihninde McManus'un secde halindeki bedeninin şeklini çizerek toprağı inceledi.

"Neyin peşindeydin, Declan...?"

Helen, Meredith'in kendisini izlediğinin farkındaydı; ilerleyerek düşme alanının hemen ötesindeki zemini inceledi. Ve şimdi

Bir şey fark ettim. Son zamanlarda hava son derece sıcaktı - gerçek bir yaz sıcak dalgası - ama iki gece önce İngiltere'de benzerine nadiren rastlanan şiddetli bir fırtına çıkmıştı. Yağmur şehri kasıp kavurmuş, kirli ve lekeli bırakmıştı ve burada, çatlak, tozlu bahçede fırtınanın izleri kalmıştı. McManus'un yattığı yerin hemen önünde, ulaşamayacak bir yerde küçük çamurlu bir su birikintisi vardı ve kenarında kısmi bir ayakkabı izine benzeyen bir şey vardı.

"Buraya bak.

Meredith kendisine söyleneni yaptı ve araştırmak için çömeldi. 'Sanırım bir çeşit spor ayakkabısı. Sekiz numara mı, dokuz numara mı? Şimdiden bir fotoğrafçıya onlara katılmasını işaret ediyordu.

"Kundakçımız olduğunu mu düşünüyorsun?

Mantıklı. Eylemi gerçekleştiriyor, yangını izlemek için güvenli bir mesafeye çekiliyor, sonra da her şeye rağmen McManus kaçıyor. Belki de kapılara doğru gidiyor, sonra burada duran birini görünce rotasını değiştiriyor. Belki de bu kişinin ona yardım edeceğini düşünüyor. Ya da belki de bu kişinin onun ölmesini istediğini biliyor ve onunla yüzleşmek istiyor...'

"Size doğru gelirken, giysileri yanarken, saçları alev alev yanarken oldukça güzel bir manzara olurdu.

"Kesinlikle," diye mırıldandı Helen, şimdi bile geri çekilme işaretleri arıyordu.

Helen su birikintisinden uzaklaşarak zemini taradı. Burası daha zordu, eğim çevre çitine doğru yükseliyordu, ama yine de kaçan kundakçının ilerleyişi açıktı, bozulmuş toz desenleri ve o tanıdık antrenörün kısmi parmak izleri kaçış rotasını aydınlatıyordu.

"Şimdi tek yapmamız gereken nasıl dışarı çıktığını bulmak...

Helen kendi sorusunu çoktan cevaplamış olduğu için sustu. Ayakkabı izleri doğruca sınıra götürdü ve orada tel örgüde bir yırtık gördü. Kısa süre sonra ikisi de çitin çömelmiş, kundakçının geri çekildiğine dair başka bir kanıt bulma umuduyla yırtık teli ve ötesindeki zemini tarıyorlardı. Sonuçta ilk fark eden Meredith oldu.

"İşte.

Helen uzanmış parmağının çizgisini takip etti. Önce Meredith'in neyi işaret etmeye çalıştığını göremedi, sonra aniden fark etti. Yırtık tellerden birinin yırtık kenarına takılmış tek bir lacivert iplik vardı.

Bölüm 11

Sandra Keaton uçurumun kenarında sallanıyordu, her an kırılabilirdi.

Büyük boy sigarasını sertçe emen McManus'un genç kız arkadaşı, kırmızı çerçeveli gözleri daha fazla gözyaşı dökme tehdidiyle DS Joseph Hudson'a bakıyordu. Hudson'ın anlayabildiği kadarıyla McManus'la ilişkisi inişli çıkışlı bir seyir izlemişti ama yine de ona yapılan saldırının haberini almakta zorlanmış, sevgilisinin gece gökyüzünü aydınlatan, teni ve saçları aşırı sıcakta çatırdayan görüntüsünden kendini kurtaramamıştı.

"Peki, Declan'la en son ne zaman birlikteydiniz? Hudson konuşmayı yeniden odaklamaya çalışarak nazikçe devam etti.

Genç kadın cevabını düşünürken burnunu sertçe silerek kokladı.

'Birkaç gün önce, ama kalmadı ya da başka bir şey yapmadı. sinirliydi-'

"Çünkü mü?

'Benimle bir ilgisi yok,' diye savunmaya geçti. "İş yerinde bazı sorunlar yaşıyordu, hepsi bu. Bölgeyle ilgili sanırım..'

"Ne tür sorunlar?

"Birisi ona ulaşmaya çalışıyordu. Hudson öne doğru eğilerek, "Kim?" diye sordu.

"Sadece buydu, bilmiyordu...

Sigarasından bir nefes daha çekti ve elini uzun, sırık gibi saçlarında gezdirdi. Garip bir çift olduklarına şüphe yoktu; Declan, McManus'tan yirmi yaş daha genç ve çok daha çekiciydi. Yine de kendine güveni yoktu ve Declan'ın geçmişteki polislik kariyerinden ve şu anki özel dedektiflik mesleğinin gizemli 'cazibesinden' etkilenmiş olabilirdi.

"Tam olarak ne olmuştu?"

"Önemli bir şey değil. Yaklaşık bir hafta önce birisi evine girmeye çalışmış. Thornhill'de kiraladığı bir daire var-"

"Biliyoruz."

"O dışarıdayken biri pencereyi zorlamaya çalışmış. Her şeye rağmen oldukça kötü bir iş çıkarmış - yine de değiştirilmesi gerekiyor

...

Bu düşünceyle oyalandı, belki de Declan'ın bir daha onarımı denetlemeye uygun olup olmayacağını, bu konuda bir şeyler yapması gerekip gerekmediğini merak etti.

"Neyin peşindeydiler?"

"Dizüstü bilgisayar. Tüm dosyalarını orada tutuyor."

"Peşinde oldukları şeyin bu olduğundan neden bu kadar eminsiniz?" "Çünkü iki gün önce aldılar."

"Onlar mı?"

"O, Kız, O, her neyse..." "Nasıl?"

"Arabasının bagajını zorladı. Beni ziyarete geldiğinde orada bırakmıştı."

Belli ki McManus Sandra'yla uzun süre kalmamıştı, bu da Hudson'ın aralarındaki ilişkinin tam olarak ne olduğunu merak etmesine neden oluyordu ama dikkatinin dağılmasını göze alamayacağını biliyordu.

"Biri bilgisayarını mı çaldı?"

"Tüm çalışmaları, kayıtları, bir anda yok oldu..." dedi bilerek, sanki yapbozun önemli bir parçasına katkıda bulunuyormuş gibi. "Başka bir yerde bazı kağıt dosyaları vardı, ama onlar çoğunlukla eski soruşturmalardı."

"Bu konuda çok şey biliyor gibisin."

"Bana ufak tefek şeyler anlattı."

"Soruşturmasının detayları?"

"İsim ya da başka bir şey değil, bunun "profesyonel" olmayacağını söyledi."

Sanki egzotik bir şeymiş gibi ağzını kelimenin etrafına doladı.

"Yani yakın zamanda kimin için çalıştığına dair hiçbir fikriniz yoktu?"

"Bir sürü aldı, ne kadar para verirlerse versinler, gerçekten. Özel şirketler, sigorta şirketleri, bireysel müşteriler, kocalarının oyun oynadığını düşünen kadınlar, çalışanları tarafından kazıklanan işverenler. Titiz değildi.

Hudson buna inanabilirdi.

"Ve Declan'ın dizüstü bilgisayarını kimin almış olabileceğine dair hiçbir fikri yok muydu?

'Onu bu kadar kızdıran da buydu. Son birkaç yılda çok fazla düşman edinmişti. Ortaya çıkardığı, işlerini tehdit ettiği, hatta tutuklattığı insanlar. Gerçek şu ki, ona isteyerek saldıracak bir düzine ya da daha fazla insan var ...'

Şimdi, şehit edilen sevgilisinin görüntüsü soğukkanlılığını bir kez daha bozdu. Nikotini ciğerlerine çekip kendine hâkim olmaya çalışırken bile yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Hudson güler yüzlü ve profesyonel bir ifade takınıyordu ama içten içe onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. Sandra açıkça davanın umutsuz olduğunu, olası şüphelilerin sayısını azaltmanın neredeyse imkânsız olduğunu düşünüyordu ve Hudson da bu değerlendirmeye katılmıyor olamazdı. Declan McManus çok az ahlaklı ve vicdanlı olan, kolay para kazanmak için herkesi ifşa etmeye hazır, pis bir dolandırıcıydı. Uzun zamandır burnunu istemediği yerlere sokuyordu ve belki de birilerinin onu sonsuza kadar susturmaya çalışması şaşırtıcı değildi. Bunun devam eden bir soruşturmayı engellemek için mi yoksa eski bir hesabı kapatmak için mi yapıldığı belli değildi ama Hudson görüşmeyi tamamlarken, McManus mucizevi bir şekilde iyileşmediği sürece saldırganı bulmanın samanlıkta iğne aramaya benzeyeceğinden şüphe duymuyordu.

Bölüm 12

Kapıların arasındaki boşluktan geçerek avludan uzaklaşan Helen derin düşüncelere dalmıştı. Meredith'le geçirdiği zaman verimli olmuştu - ne dair oldukça net bir fikre sahip olduklarını ve hatta bazı değerli adli kanıtlar elde edebileceklerini düşünüyordu - ancak bu suçun nedeni gizemle örtülüydü ve McManus'un son zamanlarda neler yaptığına dair güvenilir bir bilgi bulamazlarsa muhtemelen öyle kalmaya edecekti. Niyetin öldürmek olduğu açıktı ve McManus'un hâlâ hayata tutunmaya çalışıyor olması işe yarayabilirdi. Günlerce, belki de haftalarca sorgulanabilecek durumda olması pek olası değildi ama hayatta kalmaya devam etmesi saldırganı düşüncesizce bir şey yapmaya sevk edebilirdi. Hastaneyle temasa geçme eğiliminde olurlar mıydı? Hatta belki de hasta dedektifin durumunu kontrol etmek için oraya bir ziyarette bulunabilirler miydi?

Helen bunu düşünürken bile bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordu. DC McAndrew şu anda McManus'un Thornhill'deki dairesindeydi, Hudson ise kız arkadaşıyla konuşuyordu - belki bir şeyler bulabilirlerdi, ancak McManus'un kaotik yaşam tarzı ve çok yönlü soruşturmaları göz önüne alındığında, tek ve göze çarpan bir şüpheliye ulaşma fikri pek umut verici görünmüyordu. Bu düşünce Helen'in moralini bozdu - morallerini yükseltmek ve işlerinde iyi *olduklarını* hatırlatmak için kolay bir dava, açık ve kapalı bir soruşturma ne kadar da işlerine *yarardı*. Ancak son zamanlarda şansları pek yaver gitmiyor gibiydi.

Helen motosikletine doğru ilerledi ve ona yaklaştıkça morali daha da bozuldu. Önünde, Kawasaki'sinin üzerinde kışkırtıcı bir şekilde uzanan Emilia Garanita duruyordu.

"Çekil! Helen, gazetecinin arabasına dokunmayı aklından bile geçirmesine öfkelenerek havladı.

"Sana da günaydın Helen," diye cıvıladı Emilia, elini deri eyerin üzerinde gezdirdikten sonra isteksizce doğruldu

yukarı. "Ne pişiriyorsun?"

Bunu söylerken bile dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi, bakışları ötedeki için için yanan enkaza doğru kaydı.

"*Sıcak* bir ipucu var mı?"

"Çok komiksin," diye mırıldandı Helen, onu geçip bisikletine doğru ilerlerken.

"Bana öyle söylendi. Ama bu gülünecek bir mesele değil, değil mi? Emilia suç mahallini işaret etti. "Kundaklama, cinayete teşebbüs, mülke zarar verme," diye devam etti gazeteci. "McManus'u kimin öldürdüğüne dair bir fikriniz var mı?"

Her zamanki gibi, rahatsız edici bir şekilde hızlıydı.

'Bugün ilerleyen saatlerde bir basın toplantısı düzenleyeceğiz, Emilia. Eğer ilgileniyorsanız-'

Gazeteci umursamaz bir tavırla, 'Bunu biliyorum,' diye karşılık verdi. 'Ben sadece aklınızda belirli bir şüpheli olup olmadığını merak ediyordum. Özellikle onu hedef alan biri miydi? Yoksa rastgele bir saldırı mıydı? Halk endişelenmeli mi?"

"Hayır, halk tamamen güvende.

Helen bisikletine tırmanarak kontağı çevirdi ve konuşmanın bittiğini işaret etti. Ama Garanita daha bitirmemişti.

"Gerçekten mi? Aldığım titreşim bu değil, *hiç* değil. Soygunlar, hırsızlıklar, araba hırsızlıkları, yangınlar, aklınıza ne gelirse. Ve temizleme oranınız nedir? Sıfır. Görebildiğim kadarıyla şehir kontrolden çıkmış gibi görünüyor, eşi benzeri görülmemiş bir suç dalgasının ortasında savaşı kaybediyoruz ...'

Helen ilk kez onunla aynı fikirdeydi. Şu anda her şey kontrolden çıkmış gibiydi. Ama bunu kabul etmesinin hiçbir yolu yoktu.

"Seninle konuşmak güzeldi, Emilia. Şimdi gerçekten-"

'Hiç bu işte çok uzun süre kaldığınızı hissettiniz mi? Belki de verecek bir şeyiniz kalmadığını?"

Sorunun doğrudanlığı Helen'i kısa süreli bir şaşkınlığa sürükledi. Hafta başında da aynı şeyi merak ediyordu, ta *ki* DCI Grace Simmons ona geçmişteki başarılarını hatırlatarak güven krizine son verene kadar. Yine de sorular, şüpheler devam ediyordu. Emilia Garanita bunu hissetmiş gibi görünüyordu, genişçe gülümseyerek

Helen'in cevabını bekledi. Ama Helen top oynamayacaktı - ne bugün ne de başka bir zaman - onun yerine vizörünü indirip kükreyerek uzaklaştı ve giderken Garanita'nın üzerine bir toz bulutu püskürttü.

Helen hızla uzaklaştı ama bunu yaparken gözü yan aynasına kaydı. Gazeteci oradaydı ve onun ani, agresif ayrılışından hiç rahatsız olmamış görünüyordu. Aslında Garanita eğleniyor gibi görünüyordu, yüzünde geniş bir sırıtış vardı. Bu Helen'in midesini bulandıran bir görüntüydü - sadece Emilia'nın bilgeliği, kendine güveni, içinde bulundukları durumdan keyif alması değil, aynı zamanda varlığı da. Garanita her zaman başının belası olmuştu ama şimdi her zamankinden daha fazla zulüm aracı gibi görünüyordu. O her zaman sürünün önündeydi, her zaman kokuyu alıyordu - aslında, Helen ne zaman baskı altında olsa, daha fazla kan dökülmesinden ve trajediden sersemlese, kafasını kaldırdığında Emilia Garanita'nın orada durduğundan emin olabilirdi, yüzünde bir gülümseme vardı ve bıçağı saplamaya hazırdı.

Bölüm 13

Duvar yazılarına baktı, midesi bulanmıştı ve korkmuştu.

Lilah Hill geç kalkmış, kahvaltısını hızlıca yapmış, bisiklet kaskını kaptığı gibi işe geç kalmamak için çaresizce koridorda koşturmuştu. Ancak ön kapıya yaklaştığında camdan bir şeylerin ters gittiğini, birinin küçük evlerini tahrip ettiğini görmüştü. Kızgın ve tedirgin bir şekilde kapıyı çekip açmış, hasarı görmek istemiş, bunun sadece birkaç çocuğun işi olduğunu teyit etmek istemişti. Ancak Lilah kalbinde bu saygısızlığın daha kötücül bir kökü olduğundan şüpheleniyordu ve karşılaştığı manzara da bunu doğrulayarak umutlarını suya düşürdü. Ön kapıya ve bitişiğindeki pencereye büyük, siyah bir gamalı haç çizilmişti.

Nefesini . Bu kadar çok nefret, bağnazlık ve aşağılama içeren bir sembol. Genç bir siyah çift olarak o ve Martin daha önce de taciz ve önyargıya maruz kalmışlardı, ancak hiçbir zaman bu kadar sivri ve kişisel bir şey olmamıştı, hiçbir zaman *evlerinde* olmamıştı ve bu onu sarsılmış ve korkmuş hissettirmişti.

Orada bir, belki de iki dakika boyunca kollarını kendine sarmış bir şekilde kaldıktan sonra başkalarının da evlerine yapılan saldırıyı fark ettiğini fark etti. Bir grup komşu sokakta toplanmış, çevredeki okul çocukları geçerken onları izliyor ve konuşuyorlardı. Garip ve gülünç bir şekilde Lilah utandı, hatta sanki bu ahlaksız vandalizm eylemi *onun* suçuymuş gibi utandı. Sokakta yaşayan tek siyah çift onlardı, bu gerçek onu her zaman rahatsız etmişti ve bu saldırı huzursuzluğunu on kat artırdı.

Martin!

Sesi zayıf ve kırık çıkmıştı ama yaşadığı şoku ve sıkıntıyı yansıtıyor olmalıydı ki birkaç dakika sonra kocası görüldü. Dışarıya adım atarak hasarı görmek için döndü.

Lilah sesi titreyerek, "Bak ne yapmışlar," diye fısıldadı. Martin gamalı haçı dikkatle inceledi, ifadesi okunamıyordu.

"Biz uyurken yapmış olmalılar..." diye devam etti Lilah, gözleri yaşararak.

Bu korkunç bir düşünceydi, onlar uyurken birinin kapılarının önüne kadar gelmesi fikri ve Martin'in öfkeyle, küfürlerle, hiddetle tepki vermesini bekliyordu. Ama Martin onu şaşırtarak sadece başını salladı ve içeri girdi.

Martin? Nereye gidiyorsun?

Sesi acınası ve çaresiz geliyordu, aşağı yukarı böyle hissediyordu. Lilah şu anda kendini nasıl bir gösteriye dönüştürdüğünün farkına vararak duygularına hâkim olmaya, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı. Evden birkaç adım uzaklaşarak cep telefonunu kaldırdı ve tahrip edilmiş dış cephenin fotoğraflarını çekti. Ama o bunu yaparken Martin geri döndü ve çekimini mahvetti. Büyük bir şaşkınlıkla, elinde sabunlu su dolu bir kova ve bir sünger taşıyordu.

"Ne yapıyorsun? Silemeyiz!" diye haykırarak ona doğru koştu.

"Bu şekilde mi bırakmak istiyorsun?"

'Hayır, tabii ki hayır. Ama birkaç fotoğraf çekmem gerekiyor. Ayrıca polisin de görmesi gerekecek.

"Polisi mi arıyorsun?"

Alay mı ediyordu yoksa sadece şaşırmış mıydı anlamak zordu.

"Elbette . Bunu rapor etmeliyiz.' 'Yapacağı tüm iyilikler için.

"Bu işin bırakamayız.

"İstersen onları ara, ama o zaman temizlemek zorunda kalacaksın.

Kovayı yere bıraktı ve gitmeye hazırlandı. Ve şimdi Lilah beyaz gömleğini, şık lacivert pantolonunu fark etti.

'Sen var a iş röportaj ...' o dedi, tekmelemek kendisi unutmak için.

'Ve bunu kaçırmamı istemezsin, değil mi? Bana iş bulmam için ısrar eden sendin.

"Tabii ki hayır.

"Güzel, çünkü kimsenin beni durdurmasına izin vermeyeceğim. Konuşurken grafitiye baktı. 'Özellikle de bu beyinsiz aptallar. Bana şans diliyor musun?'

Kendisinden isteneni yaptı, onu yanağından sıcak bir şekilde öptü, ama yüreği buna elvermedi. Elbette Martin gitmeliydi, gözünün korkmasına izin veremezdi, ama onu gerçekten burada yalnız mı bırakacaktı?

"Ya geri gelirlerse?

'Yapmazlar, onlar korkaktır,' diye ona güvence verdi.

'Dün gece her şeyi yapmış olabilirler. Posta kutusuna benzin dökmüş ya da-'

'Cesaret edemezler. Onları bir daha görmeyeceğiz, güven bana.

Martin arkasını dönüp hiçbir şey olmamış gibi telefonunu kontrol ederek yoluna devam etti. Lilah üzgün bir şekilde arkasını döndü ve bir kez daha evin önüne baktı. Gördüğü manzara içini burktu ve bu kez bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Birdenbire kendini kontrolden çıkmış hissetti, sanki neler olup bittiğini ya da kime güvenebileceğini bilmiyordu.

"Tanrım, şuna bak...

Okul çocuğunun mırıldandığı ünlem onu iç gözleminden kopardı. Lilah kendini toparlayıp gözyaşlarını silerek 999'u aradı. Martin'in onaylamamasına rağmen doğru olanı yapacaktı. Ama operatörün cevap vermesini beklerken, gözü bir kez daha önündeki kova ve süngere takıldığında, bunların *hiçbirini* istemediğini fark - dikkat, güçlük, sessiz yargılama. Hayır, gerçekte, sadece hepsinin gitmesini istiyordu.

Bölüm 14

Lee Moffat başını geriye attı ve odayı dolduran derin, hınzır bir kükreme ile güldü. Bu, umduğundan çok daha iyiydi.

"Ne yazıyor?" dedi, sonunda kendine hakim olup arkadaşına döndü.

"McManus'un yoğun bakımda olduğu, yaralarının muhtemelen hayati tehlike arz ettiği, cayır cayır yandığı, kısaca," diye cevap verdi Darren, kalın İskoç aksanı kelimeleri kaplıyordu. "Tüm yerel radyolarda, internette, her yerde.

"Ve ona isim verdiler mi?

Evet. "Declan McManus, yerel bir özel dedektif, eski Met Polisi..."

"Göster bana.

Lee ona telefonunu uzatmasını işaret etti, arkadaşı da biraz isteksiz de olsa uzattı. Darren'ın üç gün önce kaldırdıkları Porsche'den ödünç aldığı yeni iPhone'u onun gururu ve neşesi idi.

Lee hızlıca haber kaynaklarını taradı, yangının fotoğraflarını inceledi, tombul ve çatık kaşlı yüzüyle kendisine bakan McManus'un fotoğrafına bakıp kıkırdadı.

"Acaba onun kurtulma ihtimali nedir?" diye mırıldandı.

"En iyisi Ladbroke's'u aramak, ha? Darren kendinden emin bir şekilde şaka yaptı, zayıf sözleri havada kaybolurken bile.

Lee onu görmezden geldi, kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Belki de McManus yaralarından dolayı ölecek ve onu sonsuza dek susturacaktı. Ya da hayatta kalacak, mahvolacak, korkacak, burnunu istemediği bir yere sokamayacak kadar kendi postu için endişelenecekti. Dürüst olmak gerekirse, ne mutlu ki, Lee hangisi olduğunu umursamıyordu.

Her iki durumda da hayatı *çok daha* kolay hale gelmişti.

Bölüm 15

"Kafada bir delik gibi başka bir vakaya ihtiyacımız olduğunu biliyorum, ancak şu ana kadar elimizdeki gerçekler bunlar.

Ekip Southampton Central'daki olay odasında toplanmış ve Helen'in Declan McManus'un bir fotoğrafını cinayet panosuna iğnelemesini izlemişti.

Declan McManus, kırk iki yaşında. Belfast'ta doğdu, ancak çalışma hayatının çoğunu Londra'da geçirdi, önce Met'in mali suçlar bölümünde dedektif çavuş olarak, daha sonra da dolandırıcılık, yanlış muhasebe, rüşvet kabul etme ve adaletin seyrini saptırma suçlarından görevden alınan gözden düşmüş bir dedektif çavuş olarak.

Grubun arkasından ironik bir alkış geldi, genç üyelerden biri ortamı yumuşatmaya çalışıyordu.

Helen kısa bir süre gülümseyerek devam etti: 'İki yıldır Southampton'da yaşıyor ve özel dedektif olarak çalışıyor. Dün gece Locks Heath'teki Portakabin ofisinde bir kundaklama saldırısının kurbanı oldu. Şu anda Southampton Üniversite Hastanesi'nde komada - durumunun kritik ama stabil olduğunu söylüyorlar - bu yüzden şimdilik bunu cinayete teşebbüs olarak değerlendiriyoruz.

"Orada çalıştığını kim biliyordu? DC Malik her zamanki gibi ön ayak olarak sordu.

Joseph Hudson, "Kız arkadaşına göre çok az kişi," diye konuştu. 'Sandra Keaton, daha karmaşık davalarda gözcü olarak kullandığı birkaç kişi, ama bunun dışında-'

"Bu izciler hakkında ne biliyoruz?" Helen sorguladı.

Hudson başını kaldırmadı, onun yerine iPhone'undaki notlar arasında geziniyordu.

'Lauren Jackson ve Samuel Taylor. Elimizde adresleri var ve şu anda onları takip ediyoruz.

Helen kısa bir süre başını sallayarak etti: 'Basındaki geniş haberlerden de göreceğiniz gibi yangın çok şiddetliydi. Bunlar *bizim*

olay yerinin ...'

Yıkımı özetleyen, dikkatle çerçevelenmiş bir dizi fotoğrafı sabitledi.

'Neredeyse hiçbir şey korunmamış. Toplayabileceğimiz dosya parçaları olabilir ama buna güvenmezdim. Thornhill'deki dairesinde bir şey bulabildik mi?

DC McAndrew başını salladı. "Kirli kıyafetler, boş paket servis kutuları ve bir deste gazete. Bu adam hafif seyahat etmiş...'

"Tüm gazeteleri inceleyin. İlgilendiği belirli bir dava, kişi, olay olup olmadığına bakın. Yuvarlak içine almış olabileceği herhangi bir şey, yırtıp attığı makaleler. Kız arkadaşının söyleyecek ilginç bir şeyi var mıydı?

Helen bu kez Hudson'la yüzleşmek için döndü. Dün geceki karşılaşmalarından arta kalan düşmanlık ya da zafer duygusu, Hudson gözlerini onunkilerle buluşturup profesyonel ve düşünceli bir tavırla karşılık verirken iyice maskelenmişti.

"Dürüst olmak gerekirse, pek bir şey bilmiyordu. Bu daha çok inişli çıkışlı bir şeydi, bir çıkar ilişkisiydi, daha fazlası değildi.

Bakışları bir an bile tereddüt etmedi, yüz ifadesine yeniden bir bilmişlik yerleşti. Göz temasını hızla kesen Helen gruba geri döndü.

'Pekala, ortada belirgin bir ipucu olmadığına göre, temel konulara geri dönmemiz gerekecek. McManus kiminle görüşüyordu? Kiminle konuşuyordu? Nereye gidiyordu? Telefon şirketinden arama geçmişini aldık bile.

Helen, üzerinde telefon numaraları ve arama süreleri bulunan bir tomar kâğıdı havaya kaldırdı.

'Bu bize McManus'un yakın zamanda kimlerle temasa geçtiğine dair bir fikir veriyor, ancak bu konuşmaların içeriği hakkında bir fikrimiz yok. Bu listedeki herkesle konuşmamız gerekecek ama aynı zamanda komşuları ve bahçenin yakınındaki yerel sakinleri de araştırmalıyız. Dairesinin, arabasının, Portakabin'in yakınında aylak aylak dolaşan birini görmüşler mi? Kundaklama saldırısından önceki günlerde herhangi biriyle tartışmış mı? Ayrıca tren istasyonu, Westquay alışveriş merkezi, hastaneler gibi bariz CCTV noktalarını da gözden geçirelim. Birini takip ediyor muydu? Kimseyi takip ediyor muydu?

Yakın ailesi - eski eşleri sırasıyla Belfast ve Durham'da yaşıyor ve onunla hiçbir bağlantıları yok - bu yüzden profesyonel hayatına gerçekten girelim. Bir hafta önce birisinin dairesine girmeye çalıştığını, önceki gün arabasından dizüstü bilgisayarının çalındığını ve hemen hemen tüm dava dosyalarının alevler içinde kaldığını biliyoruz. Saldırının şekli, cinayet girişiminin düşüncesizce değil, dikkatlice planlanmış bir girişim olduğunu gösteriyor, bu yüzden şimdilik işiyle bağlantılı olduğunu varsayıyorum. İnsanların hoşuna gitmeyen ne yapıyordu? Neyi *durdurmak* istiyorlardı?

"Ne tür tanınırdı? DC Osbourne sordu.

'Her şey ve her şey. Mali suçlar, şirket dolandırıcılığı, sigorta dolandırıcılığı, sadakatsizlikler, iki eşlilik, vasiyet anlaşmazlıkları. Avukatlık firmaları için de bazı işler yaptı-'

"Finansal bir şey olmalı," diye araya girdi Hudson aniden. 'Aktif bir şey, bazı serserilerin dolandırıcılığını ya da girişimini tehdit eden devam eden bir şey.

"Şart değil," diye karşılık verdi Helen. 'Birinin evliliğini, ailesini, geçimini korumak için susturulmuş olabilir-'

DC Bentham, 'Ya da daha önceki bir görevde yaptığı bir şeyin intikamı olabilir,' diye önerdi. 'McManu tarafından hayatı *zaten* mahvedilmiş biri tarafından eski bir hesabın kapatılması-'

Hudson bir kez daha araya girerek, "Buna inanmıyorum," diyerek onun sözünü kesti. 'Eski bir hesap için bu kadar ileri gitmek için oldukça sinirli olmanız gerekir. Bence bunu kim yaptıysa çaresizdi, duvara dayanmıştı, işlerine karışırsanız başınıza bunun geleceği mesajını vermek isteyen bir kişi ya da kuruluştı.

'Sence bir çete miydi? Organize suç mu? Helen sakın bir şekilde cevap verdi, Hudson'ın agresif tavrı karşısında sinirlenmemeye kararlıydı.

Hudson kararlı bir şekilde, 'Bence *parayla* ilgili,' diye cevap verdi. 'Yönetim kuruluna bakın. Yürüttüğümüz hemen hemen her büyük soruşturmanın özünde finansal bir neden var. İster iPhone, ister dizüstü bilgisayar ya da lüks araç olsun, insanlar sadece kolay yoldan para kazanmanın peşinde. İş piyasası berbat durumda, insanların birikimleri yok oldu, sigorta şirketleri ödeme yapmıyor, bu yüzden insanlar karaborsaya gidiyor. Şu anda para kazanan tek insanlar

çalıntı mallar, araba parçaları, her neyse. McManus'un büyük sigorta şirketleriyle bir dizi anlaşması olduğunu biliyoruz, işlerinin çoğu buradan geliyordu. Demek istediğim, eğer birileri iyi bir iş çeviriyorsa ve McManus onları ifşa etmekle tehdit ettiyse, o zaman atılacak en bariz adım onu kapatmak, operasyonunu *tamamen* durdurmak olacaktır.

'Ve olan şey de bu olabilir. Ancak soruşturmanın bu erken aşamasında seçeneklerimizi açık tutmamızı istiyorum. Helen konuşurken Hudson'dan uzaklaşarak bir kez gruba döndü. 'Yani sıkıcı şeyleri, bariz şeyleri yapacağız. Bu vahşilikte bir suç durup dururken işlenmez. Bir şey oldu - bir tehdit, sırası gelmeden söylenen bir söz, bir ilişkinin çatırdaması - ve dün gece Declan McManus bedelini ödedi. Belki kamera kayıtlarından ya da bir görgü tanığından şansımız yaver gider ama benim tahminim suçlunun McManus'la bağlantısı olan, onu *tanıyan* biri olduğu yönünde. Helen sözlerini bitirirken kurbanın arama kaydını bir kez daha eline aldı. "Öyleyse, konuştuğu herkesi takip edelim ve ne istediklerini öğrenelim, çünkü ihtimalle içlerinden birinin öldürmek için bir nedeni vardı.

Bölüm 16

Dünyanın gözü üzerindeymiş gibi hissediyordu ama dönüp baktığında, orada bulunan hiç kimsenin ona ikinci bir bakış bile atmadığını gördü. Home Depot mağazasında tamamen meçhuldü, zaten kendisi de böyle olmasını istiyordu.

Beyzbol şapkasını indirerek yoluna devam etti. Hızını artırarak duvar kâğıtlarının, aydınlatmaların, üst üste yığılmış boya tenekesi piramitlerinin yanından geçti ve sonunda mutfak eşyalarına geldi. Burası aşına olduğu bir mağaza değildi; düzeni sinir bozucu ve kafa karıştırıcı buldu ve kendini yönlendirmesi birkaç dakikasını aldı. Ucuz çatal bıçak takımları ve rengârenk süzgeçlerle çevrili büyük tava ve blender yığınları satılıyordu. Pazarlık yapar gibi aralarında yavaşça mutfak gereçlerine odaklandı. Spatulalar, çırpıcılar, maşalar, balık dilimleri ve nihayet bıçaklar.

Bir an için gözlerinin tanıdık isimlerin üzerinde gezinmesine izin verdi - en üstte Sabatier, en altta mağazanın kendi markası. Daha pahalı ürünlerin üzerinde güvenlik etiketleri vardı, bu yüzden onları geçip ucuzluk ürünlerine yöneldi. Şimdi durakladı, seçenekleri değerlendirdi ve sonunda uygun olan sekiz inçlik bir mutfak bıçağında karar kıldı.

Elini uzatıp onu kapmak istedi ama kendini tuttu ve sakinleşmek için bir an bekledi. Provasını yaptığı tatbikatı hatırlayarak saatine baktı, sonra da geç kalan bir eş arar gibi koridordan aşağıya baktı. Sağında kimse yoktu, bu yüzden aynı boş manzarayı görmeyi umarak soluna döndü. Ama dehşete kapıldı, koridorun sonunda bir güvenlik görevlisi durmuş, doğrudan ona bakıyordu.

Davranışlarında olağandışı bir şey mi fark etmişti? Onun iyi bir şey yapmadığını mı *biliyordu*? İçinin titremesine rağmen ona gülümsedi ve onu çok rahatlatan bir şekilde, yoluna devam etmeden önce o da gülümsedi. Yine bıçağı kapmak için can atıyordu.

ama kendini durdurdu ve tavana bir bakış atarak kamera olup olmadığını araştırdı. Çevrede belirli bir kamera yoktu, sadece kendisinden yaklaşık otuz metre uzakta, şeffaf plastik bir kubbe içinde yer alan genel bir gözetleme ünitesi vardı. Tatmin olmuş bir şekilde daha yüksek bir raftaki spatulayı inceledi, bu sırada vücudunu kameraya doğru eğerek daha ucuz olan mutfak bıçaklarının görünmemesini sağladı. Sağ eliyle spatulayı yerine koyduktan sonra sol eliyle mutfak bıçağını aldı ve usulca çantasına yerleştirdi. Başını teatral bir şekilde sallayarak spatulayı olduğu yerde bıraktı ve çantasının fermuarını çekerek uzaklaştı.

Tüm niyet ve amaçları doğrultusunda, işine devam eden sıradan bir alışverişçiydi. Gerçekte, elbette, başka bir şey değildi. Geldiğinde dehşete kapılmıştı, bu küçük suç eylemini beceremeyeceğine ikna olmuştu ama şimdi kendini sersemlemiş ve heyecanlı hissediyordu, kasadaki kıza bir gülümseme armağan ettikten sonra beyaz ispirto şişesiyle birlikte güvenlik bariyerlerini geçip çıkışa doğru ilerledi, kimsenin daha akıllı olmadığına ikna olmuştu.

Sıcak hava ona çarptığında, moralinin yükseldiğini hissetti. Adrenalin, rahatlama, otopark boyunca yürürken içinden akıp geçti. Yine kendini bırakıp asfaltta koşmaya, evle arasına mümkün olduğunca çok mesafe koymaya karar verdi. Ama yine ihtiyat ve hesaplama galip geldi, bu yüzden ölçülü adımlarla yürüdü, bir gülümsemeyi bastırdı ve şüpheli görünmemek için elinden geleni yaptı.

Bölüm 17

Ayakları birbiriyle mükemmel uyum içinde kaldırım boyunca ilerlediler.

"Bu beklenmedik zevki neye borçluyum?"

Helen konuşmacıya paralel durduğu için Robert Downing'in neşeli selamının gözlerine kadar uzanıp uzanmadığını anlayamadı. Bakışları tam karşıya sabitlenmişti, Southampton Crown Court'tan hızla uzaklaşıyordu, evrak çantası, cüppesi ve peruğu kolunun altında sıkıca tutuyordu.

"Dün gece Locks Heath'te çıkan yangını duyduğunuzu varsayıyorum.

"Tabii, radyodaydı. Bir çeşit hurdalıktı, değil mi?"

"Eskiden öyleydi. Son zamanlarda yerel bir özel dedektif olan Declan McManus'un saklanma yeri ve ofisiydi.

"Anlıyorum. Ses tonu çalışılmış bir şekilde nötrdü.

"Her neyse," diye devam etti Helen, "son birkaç haftadır yaptığı hareketleri, kurduğu bağlantıları gözden geçiriyorduk. Ve senin numaran çıktı.

Bir tepki, bir tanıma titreşimi, suçluluk duygusu, belki de endişe arıyordu ama hiçbir şey yoktu. Downing'in yüzü profesyonel bir ilgisizlik maskesi olarak kaldı. Helen şaşırmamıştı - avukatı Southampton'dan iyi tanıyordu - ve onun her zaman arkadaş canlısı, kibar ve telaşsız olduğunu biliyordu. Özel olarak, hiç gardını düşürüp düşürmediğini merak etti.

"İsmi bir şey çağrıştırmıyor," diye cevap verdi sonunda. "Onu bana tarif edebilir misiniz?"

"Kısa, geniş, seyrelmiş kızıl saçlı, Belfast aksanlı. Eskiden Met polisiydi."

"Tamam, evet... Sanırım kimi kastettiğinizi biliyorum," diye araya girdi Downing. "Hatırladığım kadarıyla çok güçlü bir aksanı vardı. Ne dediğini anlamak oldukça zordu ..."

"Sizinle olan temasının niteliği neydi?"

"Beni cep telefonumdan aradı," diye devam etti Downing. "Numarayı nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ve?

'Şey, yaklaşık on gün kadar . Evde çocuklarla birlikteydim, bu yüzden cevap vermemeyi düşündüm ama kim olduğunu asla bilemezsiniz, bu yüzden aramaya cevap verdim.

"Neyin peşindeydi? Helen onu sıkıştırdı, Downing'in kasıtlı olarak zaman kaybettiğini hissetmeye başlamıştı, park halindeki arabası artık sadece yüz metre uzaktaydı.

Onun acelesini fark eden Downing ilk kez yüzünü ona döndü. "İş arıyordu.

"Ne tür bir iş?

"Bana müşterilerinin kısa bir özgeçmişini verdi. Eminim bunları zaten biliyorsunuzdur ama sigorta şirketleri için yaptığı işlerin yanı sıra zaman zaman yerel hukuk firmaları için de çalışıyor. Gözetim, geçmiş kontrolleri, kapı çalma, bu tür şeyler - büyük kuruluşları dava eden insanların gerçekten iddia ettikleri kadar yaralı, depresyonda, mağdur olup olmadıklarını, yardım talep ettikleri çocukların gerçekten var olup olmadıklarını tespit etmek. Temel olarak, standart yasal yöntemlerle bir şeyden kurtulamıyorsanız, *başka bir* yol olup olmadığını görmek için McManus gibi birini işe alırsınız ...'

"Ve bu sizinle ilk teması mıydı?" "Tek temasıydı,"

diye açıkladı Downing.

"Peki ona ne söylediniz?

"Çok değil. İlk konuşmasından sonra teşekkür ettim ve telefonu kapattım. Cumartesi günümü soğuk arayan biriyle konuşarak harcamayacaktım.

Hepsi bu kadar mıydı? Takip eden aramalar olmadı mı? Sabit hattınızdan, ofisinizden?'

"Hayır, hiçbir şey," diye doğruladı Downing. 'Tam olarak cesaretlendirici değildim, sanırım mesajı aldı.

Arabasına ulaşmışlardı, Downing bir kez daha Helen'e dönerken yavaşlıyordu.

"Her şey bu kadar mıydı, yoksa...?"

"Şimdilik.

Onu daha fazla sıkıştırabilirdi ama hikâyesi tutarlı görünüyordu. McManus'un arama kayıtları Downing'in numarasının sadece bir kez arandığını gösteriyor,

Tüm değişim bir dakikadan az sürdü.

Downing sözlerini, 'O halde gitmeliyim,' diye bitirdi. 'Ama bu gerçekten bir zevkti Helen. Şimdi kendine iyi bak.

Downing ona sıcak bir şekilde başını sallayarak döndü ve arabanın kapısını açtı. Helen geri adım atarak onun uzaklaşmasını izledi ve kendine rağmen etkilendi. Başkaları onun beklenmedik gelişı karşısında telaşlanabilirdi, ama Downing adımlarını hiç bozmamış, baştan sona samimi, yardımsever ve becerikli kalmıştı. Yardım etmeye hevesli görünüyor, Helen'in sorularını akıcı bir şekilde cevaplıyor, McManus'la olan 'ilişkisinin' doğası hakkındaki yanlış anlaşılmalari hevesli görünüyordu. Ancak Helen'in onun kendisini kasıtlı olarak yanlış yönlendirip yönlendirmediğini anlayıp anlayamayacağı tartışılırdı. Bu adam yaşamak için yalan söyleyen biriydi.

Cep telefonu çaldığında hâlâ konuşmayı düşünüyordu. Arayanın Meredith Walker olduğunu görünce meraklandı.

'Günaydın, Meredith. Senin için ne yapabilirim?'

'*Senin* için yapabileceğim daha çok şey var,' diye neşeyle cevap verdi. "Laboratuvara uğrama şansınız var mı?

Helen bisikletine doğru koşmaya başlamıştı bile. Deneyimleri ona Meredith çağırıldığında koşarak gelmeyi öğretmişti.

Bölüm 18

Komiser Joseph Hudson kafede ona doğru ilerlerken gülümsemeye zorladı ama kızgınlığını gizleyemedi. Emilia Garanita öğle yemeğini yarım saat önce bitirmişti ve yoğun inşaatçı durağından uzaklaşmak istiyordu - kahverengi sos ve domuz pastırması kokusu onu etkilemeye başlamıştı.

"Geç kaldın," diye azarladı onu, karşısındaki koltuğa otururken, izlenip izlenmediklerini kontrol etmek için hızlıca etrafına bakındı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Emilia," diye cevap verdi yüzünü ona dönerek. 'Ve sizi tuttuğum için üzgünüm, ama şu anda oldukça fazla işimiz var.

"McManus davası üzerinde mi çalışıyorsun?

Başını salladı. 'Helen tüm ekibe McManus'un bağlantılarını kontrol ettirdi. Oldukça anlamsız, gerçekten, zamanının çoğunu kendisine zaman ayırmayan genç kızların peşinden koşarak geçirmiş gibi görünüyor.

"O kadar kötü, değil mi? Emilia şaşırarak cevap verdi. 'McManus gibi biri söz konusu olduğunda bariz bir şüpheli, kırmak üzere olduğu bir soruşturma, ifşa edeceği biri olacağını düşünmüştüm...'

"Belli bir şey yok. Tüm dosyaları yok edilmiş, bilgisayarları çalınmış. Telefonundan bazı bilgiler edindik, ancak hacklenme ihtimaline karşı SIM kartını ve cihazlarını düzenli olarak değiştiriyordu, bu yüzden bize pek bir şey vermedi ...'

"Peki ya CCTV? Tanıklar?"

'Şehrin o kısmında çok az kapsama alanı var ve gece geç saatlerde orada dolaşmıyorsunuz, bu yüzden-'

"Yani o uyanıp parmağıyla işaret etmedikçe, boşa kürek çekiyorsunuz.

Hudson kuru bir sesle, " gibi bir şey," diye cevap verdi. 'Tanrım, buraya servis yaptırmak için ne yapman gerekiyor?

Boynunu çevirip bir garson aradı ama Emilia'nın dikkatini dağıtacak zamanı yoktu.

"Yani ipucu eksikliğini, çok sayıda olası şüpheliyi, kaynaklardaki büyük gerilemeyi ve genel yönsüzlüğü vurgulasam, bu doğru olur mu?

Hudson dikkatini tekrar ona vererek, 'İşte bu kadar,' diye cevap verdi.

Emilia, "Çünkü şapkadan aniden çıkan bir tavşanla şaşırmak istemiyorum," diye devam etti.

"Olmayacaksın.

"Güzel," dedi, ayağa kalkarak. 'Herhangi bir gelişme olursa beni ara.

Hudson başını sallayarak bir fincan çay arayışına devam etti ama Emilia oyalanmadı, kafeden geçip kapıdan çıktı. Uzakta olmaktan memnundu - güneş şimdiden kuvvetlenmiş, yağlı kaşığı rahatsız edici derecede havasız hale getirmişti - ve ayrıca yapacak işleri vardı. Kendini daha önce hiç bu kadar heyecanlı, enerjik hissetmemişti. Krizden bu yana Southampton'da büyüyen tek iş suç olmuştu - hem failer hem de muhabirler için. Hiç bu kadar meşgul olmamıştı - cinayetler, tecavüzler, gasplar birikiyor, okuyucuları için hiç bitmeyen bir sefalet ve korku atıklarınca sağlıyordu. Üretimi artmış, tirajı yükselmiş ve *Southampton Evening News*, ev güvenlik ekipmanları, tecavüz alarmları ve biber gazı satan reklamlar için alanını artırarak, boşanma avukatları, iş bulma uzmanları ve günlük borç verenlerden bahsetmeden iyi bir kâr elde ediyordu.

Her bulut için bir umut ışığı vardı, ama bu en iyi kısmı bile değildi. İşin asıl lezzetli kısmı hâlâ devam ediyordu. Bu övünebileceği bir şey değildi, yıllarca yakın bir sır olarak kalması gerekecekti, ama bazı yönlerden bu zevki artırıyor. Altı ay önceki Justin Lanning soruşturmasından beri Emilia'nın cebinde DS Joseph Hudson vardı. Aradan geçen süre zarfında ona düzenli olarak bilgi sızdırmıştı ve hatta daha önceki soruşturmadan alınmış bir konuşma sırasında bunu yapacağına dair söz verdiği bir kaydı bile vardı. Onu esir almıştı ama hırslı bir adam olduğu için bunu kendi lehine çevirmeye karar vermiş ve kendisini esir alan kişiyi müttefik edinmişti.

Hudson, Helen Grace'i alaşağı etmeye kararlıydı ve Emilia'ya patronu hakkında her türlü zarar verici malzemenin yanı sıra soruşturmalarla ilgili düzenli, ayrıntılı güncellemeler sağlamaya istekliydi. Emilia son cinayet ya da tecavüz haberlerini *Evening News*'un sadık okuyucularına ulaştırırken sadece bir adım önde olmakla kalmıyor, aynı zamanda artık DI Helen Grace'i de gözüne kestirmişti.

Suç oranlarındaki son artıştan bu yana Emilia, Helen Grace'i eleştirmek için hazır bekliyordu. Herkes suçlayacak birilerinin olmasını isterdi ve Emilia, zor durumdaki dedektif müfettişte mükemmel bir suç ortağı bulmuştu. Grace yıllardır Southampton Central'da görev yapıyordu ve bu süre zarfında pek çok önemli başarıya imza atmıştı ama artık kolay zaferler elde etmesi zor görünüyordu. Grace ilk kez şehir üzerindeki hâkimiyetini kaybetmiş gibi görünüyor, Joseph Hudson da dâhil olmak üzere kendisine karşı sıralanan güçleri bir araya getirmekte zorlanıyordu. Onun işinin peşinde olduğunu biliyor muydu? Öldürmeden önce itibarını onarılamaz bir şekilde zedelemeye niyetli olduğunu mu? Her iki durumda da fark etmezdi. Helen Grace geri adım atmıştı. Joseph Hudson onun koltuğunu almayı, yaralı canavarı vahşi doğaya atmayı ve Southampton Merkez'in Büyük Olay Ekibi'nin yeni başkanı olarak onun yerini almayı hayatının işi haline getirmişti.

Emilia da bunu yapmasına yardım edecekti.

Bölüm 19

"Ee, elimizde ne var?" diye sordu Helen, merdivenleri koşarak çıktığı için hâlâ biraz nefessizdi.

Meredith, Helen'in bariz heyecanına gülümseyerek, "Beklenmedik bir şey bulduk," diye cevap verdi.

Helen'in dikkatini önündeki mikroskop lamının üzerinde duran mavi ipliğe yönelten adli tıp uzmanı sözlerine şöyle devam etti: "Bunun bir palto ya da kapüşonlu giysiye ait bir kumaş parçası, kundakçımız olay yerinden kaçarken tel örgülere takılmış bir parça pamuk olduğunu tahmin ediyordum.

"Doğru...

'Ve temelde baktığımız şey de bu, tek farkla ki bu pamuk değil. Kaşmir.'

Helen başını salladı ama şaşkınlığını gizleyemedi. Kaşmir zenginlerin giysisiydi, şehrin kaba bir bölgesindeki karanlık bir kundakçının giysisi değil.

Yeni gibi görünüyor. İyice baktık ve henüz yıkanmamış. Herhangi bir kir ya da toz da yok.

Yani yeni mi çıktı?

'Öyle görünüyor, ama ilginç olan kısmı bu değil. Benim ilgimi çeken rengi oldu.

"Devam et," diye yanıtladı Helen, her zamankinden daha meraklı.

"İlk bakışta lacivert bir iplik gibi görünüyor. "Elbette.

"Ama boyaya bir göz attık ve çok sıra dışı bir karışım olduğunu gördük. Temelde bir tür gece mavisi, ancak ona bir zenginlik, bir parlaklık vermek için yeşim ve gümüş izleri var. Oldukça sofistike ve pahalı olduğunu tahmin ediyorum, bu yüzden gerçekten tasarımcının üst ucuna baktığınızı söyleyebilirim. Prada, Gucci, Stella McCartney, Fendi ya da belki daha da ısmarlama, ana caddeden satın alamayacağınız bir şey. Bu her kime , çok şıkmiş.

Giydirici. Nereden aldıklarını size ayet ve hadislerle anlatmak isterdim ama bildiğiniz gibi ben daha çok H&M kızıyım.

Helen gülererek, "Tahmin bile edemezsin," dedi ve Meredith'in kendisine uzattığı basılı dökümü aldı.

Meredith elindeki kâğıtta bir başka yazıyı göstererek, "Ayak izi konusunda da biraz neşelendik; ayrıntılar burada özetleniyor," diye devam etti, "ama şimdilik elimizdekiler bu kadar. Açıkçası, başka bir şey bulursak size haber veririm.

Ona teşekkür eden Helen hemen yola koyuldu ve olay odasını hızlıca aradı. Artık ellerinde bir şey olduğuna göre, tüm ekibin davayla ilgilenmesini istiyordu. Dün geceki kundakçı hakkında ne kadar çabuk bir ipucu elde edebilirlerse, onları yakalayıp adalete teslim etme şansları da o kadar artacaktı.

Detayları DC Malik'e aktarırken Helen'in zihni bu şaşırtıcı gelişme üzerinde dönmeye devam etti. Bu ipucunun bir tür ipucu olmasını bekliyordu - özellikle de olay yerinden koyu mavi bir palto ya da kapüşonla kaçan birinin güvenlik kamerası görüntülerini bulabilirlerse - ama Meredith'in verdiği bilgiler şaşırtıcı ve ayrıntılıydı. Kafasında McManus'un saldırganını eski püskü giysiler ve pasaklı spor ayakkabılar giyen, belki de bu iğrenç, korkak işi yapması için tutulmuş biri olarak canlandırmıştı. Ama topladıkları kanıtlar tam gösteriyordu: ayakkabıdaki kısmi iz Philipp Plein marka bir spor ayakkabıya aitti ve Helen bu ayakkabının fiyatının 400 sterlinin üzerinde olduğunu biliyordu, ceket ya da üst ise muhtemelen bunun birkaç katıydı.

Mantıklı gelmiyordu ama kanıtlar inkâr edilemezdi. McManus'a yapılan bu acımasız ve korkakça saldırının faili pasaklı bir suikastçı ya da çaresiz bir kiralık katil değildi. Hayır, görünüşüyle, kendini dünyaya nasıl sunduğuyla gurur duyan biriydi.

Öldürmek için giyinmiş biri.

Bölüm 20

"Bu yüzden lifin Rick Owens kapüşonlu sweatshirt'ten geldiğini düşünüyoruz.

DC Malik bulgularını tantana yapmadan, her zamanki gerçekçi tonuyla sundu. Helen'in onu sevmesinin nedenlerinden biri de buydu - Malik için önemli olan kişisel zafer değil, nihai sonuçtu. McManus'un bağlantılarının peşinde geçen bir günün ardından ekip son bir bilgilendirme için yeniden toplanmıştı. Helen'in yönlendirmesiyle Malik öncelikle Meredith'in ipucuna odaklanmıştı ve bu kazı artık meyvelerini vermeye başlamıştı.

"Bunu teyit etmek için firmanın kendisinden geri dönüş bekliyoruz, ancak haklı olduğumuzdan oldukça eminiz. Kapüşonluları yüzde yüz kaşmir ve renk boyası sadece onlara özel. Koyu mavi, yeşil ve "argent" tonlarıyla dengelendiği için bu renge Geceyarısı İpeği diyorlar ki bu da gümüş rengi demenin havalı bir yolu.

"Peki bu kapüşonluları nereden alabiliyorsunuz? Helen sordu.

"Sadece posta siparişi, perakende satış fiyatı yaklaşık bin pound.

Arka odadan alçak bir ısıklık sesi geldi, bu tür giysiler bir DC'nin maaş derecesinin çok ötesindeydi.

Malik hiç utanmadan sözlerine şöyle devam etti: "Şirketten son iki yıl içinde Southampton'da ikamet eden ve bir tane satın almış olan tüm sakinlerin çıktılarını almayı başardık.

Helen el broşürüne baktı. Sadece on beş isim vardı ve onları hızla taradı. Downing'in adı yoktu ama bu şaşırtıcı suçu çözmenin anahtarını elinde tutabilecek on beş kişinin daha adı vardı.

Lee Moffat.

Helen başını kaldırdığında Joseph Hudson'ın konuştuğunu gördü.

"Ona bakmalıyız. Birden sanki bir şey bulmuş gibi heyecanlandı.

"Çünkü mü?

"Çünkü o şiddet yanlısı, ahlaksız bir haydut ve işine karışan McManus'u yakmaktan çekinmez. Moffat ve ekibi prestijli araçları kaldırıp soyduktan sonra parçaları , tamirhanelere ya da özel şahıslara satarak iyi bir iş yapıyor. McManus onları araştırıyor olabilir, onlarla ilgili bir şey biliyor olabilir, *ayrıca* Alison Burris cinayetiyle de bağlantılı olabilir. BMW'si, insan hayatını ya da namusunu umursamayan, kısa yoldan para kazanmak için öldürmekten mutluluk duyan biri tarafından elinden alınmıştı. Bu da Lee Moffat'ı özetliyor.

Helen kulağa ilgi çekici geldiğini inkâr edemezdi, bu yüzden, bugünlerde Hudson'ın herhangi bir konuda liderlik etmesine izin vermekten nefret etse de, "Tamam, devam et. Bakalım onu ikna edebilecek misin?

Hudson, "DC McAndrew, Edwards ve Reid'in yardımcı olmalarını önermek istiyorum," diye cevap verdi. 'Moffat'ın bilinen birkaç adresi, birkaç takma adı var-'

Helen, 'Bir memur daha alabilirsiniz,' diye cevap verdi. 'Takip etmemiz gereken çok sayıda farklı isim var ve *bugün* hepsiyle temasa geçilmesini istiyorum.

Hudson öfkeyle, 'Ama bu adam formda,' diye ısrar etti. 'Ve eğer onu iki önemli soruşturmayla ilişkilendirebilirsek-'

'O zaman bu harika olurdu ama bu noktada bu *tamamen spekülasyon*. En temiz çözüm her zaman doğru çözüm değildir, bu yüzden bu isimlerin her birini kontrol ediyoruz, herhangi birinin bir nedeni, zayıf bir mazereti, McManus ile bir bağlantısı, onları çerçeveye koyabilecek *herhangi bir şey olup olmadığına* bakıyoruz. TAMAM MI?'

Hudson ona baktı, hiçbir şey söylemedi, açıkça hoşnutsuzdu. DI ve DS arasındaki husumeti hisseden diğer ekip üyeleri oyalandılar ve kimin liderliğini takip edeceklerinden emin değil gibiydiler.

'Peki, ne bekliyorsunuz? Hadi başlayalım,' diye sertçe devam etti Helen, onlara emir komuta zincirini hatırlatmaya kararlıydı.

Memurlar tepki göstererek aceleyle çalışma yerlerine doğru uzaklaştılar. Helen da harekete geçmişti, Hudson'la bir hesaplaşmadan kaçınmaya kararlıydı ve yeni ipuçlarından en iyi şekilde yararlanmaya hevesliydi. DC Malik'in ortaya çıkardığı bir avuç ismi sorgulamaya başlamak için sabırsızlanıyordu ama daha ofisine doğru dönerken DC Osbourne aceleyle yanına geldi.

'Böldüğüm için üzgünüm, şef, ama Başmüfettiş Peters'ın ofisi telefonda. En kısa zamanda sizinle görüşmek istiyor.

"Başka bir deyişle, hemen," diye yüzünü buruşturdu Helen.

Osbourne üzüntüyle omuz silkti. Müdürün çalışma odasına çağrılmak asla iyi bir haber değildi. Aslında bunun tek bir anlamı vardı.

Sorun var.

Bölüm 21

"Bana ne *haultlar* döndüğünü açıklayabilir misiniz? Başmüfettiş Alan Peters'ın kanı kaynıyordu ve hiç vakit kaybetmeden doğrudan konuya girdi. "Bugün Southampton'a bir uzaylı inse ve gazetelere bir göz atsa, Gotham City'ye indiğini düşünürdü. Masasının üzerinde açık duran *Southampton Evening News*'in son sayısını işaret etti. "Dün geceki kundaklama saldırısı birinci sayfadan üçüncü sayfaya kadar tüm ayrıntılarıyla anlatılıyor. Eve Sutcliffe'in cinayeti beşinci sayfada, Alison Burris'in ölümcül bıçaklanması ise altıncı sayfada yer alıyor. Devam edeyim mi?"

Şimdi başını kaldırmış, hayal kırıklığı ve öfkesi açıkça görülüyordu. Helen ayakta durmaya devam etti, yanında patronu DCI Grace Simmons ve yeni medya irtibat görevlisi Abigail Miller vardı, her ikisine de bir sandalye verilmişti. Helen onlara sandalye vermemiştii ve aralarında durmuş, her santimiyle yaramaz bir çocuk gibi görünüyordu.

"Gazetelerde geniş yer bulduğunu biliyorum, efendim-

'Kapsamlı mı? Çok *kapsamlı*. Gazetede başka bir şey yok. Başyazı bile bizi hedef alıyor; yöntemlerimize, motivasyonumuza ve temizlik oranımıza yönelik oldukça sivri bir saldırı. Düzyazı berbat ama argümanın itici gücünü inkar edemezsiniz. İşler iyiye gitmekten ziyade kötüye gidiyor gibi görünüyor. Bu da gazete satmaya yardımcı olabilir ama halkın bu teşkilata olan güveni için pek bir şey ifade etmiyor. Daha önce polis komiseri telefonda tam da bu noktaya değiniyordu.

Helen şaşkınlık ve endişe içinde Peters'a baktı. İstasyon şefinin bu kadar sinirli görüldüğünü daha önce hiç görmemişti.

'Biraz ilerlemeye ihtiyacımız var, DI Grace. Bazı *sonuçlar*. Kundaklama saldırısında ne ?'

Erken aşamadayız efendim. Takip ettiğimiz bazı geçici ipuçlarımız var-'

"Belirli bir isim var mı?

Gözlerini ona dikmiş, Helen'e onu hayal kırıklığına uğratması için meydan okuyordu. Ona istediğini vermek - Lee Moffat'ın adını vermek - çok cazip geliyordu ama Helen bunu yapmayı reddetti, hâlâ genç haydutun suçla bir ilgisi olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı.

'Henüz değil, ama çok hızlı hareket ediyoruz-'

Peki ya kurban? Bilincini geri kazanma ihtimali var mı? Belki saldırganı teşhis edebilir?'

Helen temkinli bir şekilde, 'Bu kesinlikle bir olasılık,' diye cevap verdi. "Daha önce hastaneden bir telefon aldım. Tedaviye iyi yanıt verdiğini, antibiyotiklerin etkisini gösterdiğini söylediler... ancak yaralarının ciddiyeti göz önüne alındığında işleri çok yavaş götürmek zorunda oldukları açık, bu yüzden komada...'

"Yani Emilia Garanita haklı, mi? Elimizde *hiçbir şey yok*..'

'Anlamıyorum efendim...'

"Garanita bu sabah beni aradı," diye cevap verdi Abigail Miller, baş komiser adına sopayı eline alarak, Hampshire Polisi'nin McManus'un cinayet teşebbüsü karşısında "şaşkına döndüğünü" ve "ellerinde somut bir ipucu olmadığını" teyit edip sordu. Kurbanın kimliğini biliyor gibi görünüyordu ve olayın kendisi hakkında iyi ayrıntılara sahipti, bu da beni sadece şansını deniyor mu diye merak ettirdi-'

"Ya da doğrudan bir bilgi kaynağına sahip olup olmadığını," diye ekledi Peters. "Anlamı?

"Kalın kafalı olmayın, DI Grace. Bir sızıntı mı var?'

DCI Simmons, "Bence Büyük Olay Ekibi'nden herhangi birinin Garanita ile aynı safta yer alması pek olası değil," diye araya girdi. 'DI Grace ve ben bunu daha önce tartıştık ve-'

"O zaman belki de düşüncelerini *benimle* paylaşacak kadar iyi olur," diye tersledi Peters. 'Garanita mevcut soruşturmalarımız hakkında fevkalade iyi bilgilendirilmiş görünüyor.

Helen cevap vermeden önce tereddüt etti, bir düzine çelişkili düşünce çarpışıyordu. Kendisi de aynı şeyi düşünmüş, Joseph Hudson'ın Garanita'ya bilgi sızdırmaya ikna edilip edilmediğini merak etmişti. Ya da daha genç, daha acemi DC'lerden birinin rüşvet alıp almadığını veya ayrıcalıklı bilgileri vermesi için baskı yapıp yapılmadığını. Daha önce Helen bu fikri reddetmişti - bu kariyer intiharı olurdu - ama şimdi ilk kez şüphelenmeye başlamıştı.

"Eee? Peters havladı.

"Öyle göründüğünün farkındayım ama bence bu pek olası değil," diye cevap verdi Helen, kendinden çok daha emin bir ses tonuyla.

"O halde bunu nasıl açıklıyorsunuz? Miller bir kez daha saldırıya geçerek karşılık verdi.

'Garanita o a çok deneyimli, çok manipülatif Gazeteci,' diye karşılık verdi Simmons, ama yine kısa kesildi.

Miller, "Benim sorum Dedektif Grace'e yönelikti," diye araya girdi.

Helen, Miller'ın DCI Simmons'ı bu şekilde yere sermesine hayret etti. Bunu ancak Peters tarafından kendisine yetki verilmiş olsaydı yapardı, bu tehlikeli bir emsal teşkil ederdi.

Helen, 'DCI Simmons haklı,' diye karşılık verdi. 'Garanita, Hampshire Polisi'ni kötü göstermek için hikayeleri şekillendirmede yılların deneyimine sahip. Ayrıca her türlü bilgi kaynağından yararlanma konusunda da ustadır. Geçmişte polis memurlarını, veri analistlerini, hatta medya irtibat ekibinin üyelerini hedef aldı -' Miller'a keskin bir bakış fırlattı - 've ekibimden birinin ona yardım ettiğini ya da bir sızıntı olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Bu yüzden Garanita'ya odaklanmak yerine, önümüzde duran soruşturmalarla ilgilenmek için çabalarımızı iki katına çıkarmamızı önerebilir miyim?

'O zaman bize ekibin olması gerektiği gibi çalıştığına dair kişisel garantinizi verebilir misiniz? Herkes aynı yöne mi gidiyor?

Peters'in ses tonunda, onu bir düşüşe hazırladığını, gerekirse kuruması için asmaya hazırlandığını gösteren bir şey vardı.

Helen kararlı bir şekilde, 'Kesinlikle,' diye yanıtladı.

"O halde sizi daha fazla alıkoymayacağız.

Peters ayağa kalkarak Helen ve Simmons'a kapıya doğru işaret etti. Helen'in beklediği kadar kötü olmuştu ama neyse ki cezaları sona ermişti.

"Teşekkür ederim, efendim.

İstasyon şefine başıyla selam verdikten sonra topuklarının üzerinde döndü. Abigail Miller beklentiyle ona bakıyor, bir tür veda, öneminin ve itibarının kabul edilmesini bekliyordu ama Helen ona bunu sağlayacaksa lanetlenmişti. Onun yerine,

Bir kez bile yönüne bakmadan odanın içinden geçip kapıdan çıktı.

Bölüm 22

"Özür dilerim, çocukça . Gerçekten daha iyi bilmeliydim ..."

Helen, Grace Simmons'tan özür diledikten sonra ıssız koridorda ilerlemeye başladı.

Simmons başını öfkeyle sallayarak, "etme," diye cevap verdi. "Ona ben de saldırmak istiyordum.

Helen kendine rağmen güldü. Her nasılsa yaşlı akıl hocası onu nasıl neşelendireceğini her zaman biliyordu.

'Yani, *gerçekten...*' diye devam etti Simmons, 'seninle bu şekilde konuşma cesaretini nereden buluyor? Benim üzerimden konuşmaktan bahsetmiyorum bile.

...' Başını bir kez daha salladı ama bu kez hınzır bir gülümseme eşlik ediyordu. 'Daha önce birkaç prestijli işi, birkaç güvenli, *kurumsal* işi oldu diye birdenbire polislik konusunda uzman mı oldu? Kanımı kaynatıyor. Ve Peters neden onun bu işten sıyrılmasına izin veriyor, Tanrı bilir...'

Kaşını imalı bir şekilde kaldırdı, ama Helen bu imayı geçiştirdi, o *konuya* girmek istemedi.

"Tamamen katılıyorum," diye cevap verdi Helen, "ama ne olursa olsun, gelecekte iyi davranmaya *çalışacağım*. Başka bir cephe açmama gerek yok, inanın bana ..."

Simmons'ın yüzündeki gülümseme şimdi biraz solmuştu. Helen bir an için patronunun bu konuyu açacağını, soruşturmanın durumu ve ekibin ruh hali hakkında rahatsız edici sorular soracağını düşündü ama bunun yerine yavaşlayarak durdu ve Helen'in koluna rahatlatıcı bir el koydu.

'En iyi olduğunu düşündüğün şeyi yapacaksın. Ama şunu bil ki. Arkanızda ben varım. Ve eğer kendini beğenmiş bir "Medya İlişkileri" mezunu sizinle kavga etmek isterse, o zaman *beni* geçmek zorunda kalacak.

Simmons bir kez daha gülümseyerek ayrıldı ve ofisine doğru hızlı adımlarla yürüdü. Helen onun gidişini izledi, onun desteğiyle rahatladı, ama

yine de öğleden sonraki gelişmelerden dolayı huzursuzdu. Helen, Miller'ın, ekibinin morali ya da mevcut suç dalgasını sona erdirmeye yetenekleri açısından maliyetini umursamadan, baş komiserin düşmanca gündemini ilerletmeye niyetli olduğu izlenimini edindi. Helen, Miller'ın düşünce tarzına duyduğu bariz öfkenin ve medya şefinin korkularının temelsiz olduğu konusundaki ısrarının Miller'ı duraksatacağını umuyordu. Ama olay odasına geri dönerken, Helen inkârlarının ne kadar etkili olduğunu merak ediyordu. Kendiniz ikna olmaktan çok uzaktayken ikna edici konuşmak zordur - ve Helen arkasında bıraktığı şüphe ve tedirginliği hissedebiliyordu. Simmons'ın desteğiyle kendi köşesinde savaşıyordu ama bunun uzun bir savaşın sadece ilk muharebesi olduğuna ve akbabaların etrafta dolaşmaya devam edeceğine dair kötü bir his vardı içinde.

İzliyor ve saldıracakları anı bekliyorlar.

Bölüm 23

Asma kilidi kapatıp bisikletini parmaklıklara zincirlerken elleri titriyordu. Lilah'nın evlerine yapılan saygısızlığı sempatik bir WPC'ye bildirmesinin üzerinden birkaç saat geçmişti, bu süre zarfında işe gitmiş, iki büyük sahaya katılmıştı, ancak aradan geçen süre endişesini, paranoyasını veya korkusunu bastırmak için çok az şey yapmıştı. Hatta *daha da kötüye* gitmiş, Lilah bisikletle eve dönerken sürekli omzunun üzerinden endişeli bakışlar atıyor, birinin onu takip ediyor olabileceğinden korkuyordu.

Bisikletini bırakarak merdivenlerden hızla ön kapıya doğru yürüdü, gözlerini yere dikmiş, kararmış tuğlaları ve lekeli kapıyı görmemek için kendini zor tutuyordu. Bu sabah duvar yazısını silmek için çok uğraşmış, sünger ve sabunla parmaklarını iliklerine kadar işlemişti ama gamalı haçın acımasız hatları hâlâ görünüyordu. Hâlâ başka birinin nefretiyle işaretlenmişlerdi.

Anahtarını kilide sokarak aceleyle içeri girdi. Gün boyunca komşularından ve arkadaşlarından Martin'le iyi olup olmadıklarını soran pek çok WhatsApp mesajı almıştı. Önce utanmış, sonra kendi suçu olmayan bir konuda kendini garip hissettiği için kızmış, sonra da sadece endişeli ve depresif hissetmişti. Onlara nasıl hissettiğini söyleyebildi, aslında bunu yapmaktan mutluydu ama günün başında mülakatı için ayrıldığından beri onunla iletişim kurmayan Martin adına cevap veremedi.

"Alo?"

Lilah konuşurken koridorda aceleyle ilerliyordu. Tam mutfağa dalmak üzereydi ki, birden kendini kontrol etti ve Martin'in oturma odasındaki tanıdık halini gördü.

"İşte buradasın," dedi, rahat odaya doğru yönelerek. 'Bütün öğleden sonra sana mesaj attım. Görüşme nasıl geçti?'

Martin Hill spor ayakkabılarıyla kanepeye uzanmış, televizyona bakıyordu ama Lilah içeri girdiğinde yüzünü ona döndü.

"Beklenebileceği kadar iyi.

İstifa eden ses tonu Lilah'ın kalbinin botlarına çarpmasına neden oldu, ancak parlak tonlarda devam etti.

"Bu çok iyi. Ne zaman haber alacaksınız?' 'Hafta sonunda.

Harika. Eminim senin de herkes kadar iyi bir şansın vardır. Birinin alması lazım, değil mi?"

Adamın bacaklarını kanepeden kaldırıp yanına oturdu ve el çantasını yere bıraktı.

"Peki *senin* günün nasıldı?"

Martin'in ses tonunda alaycı bir hava vardı, sanki sadece mutlu bir banliyö çifti olmaya çalışıyorlarmış gibi, sanki bu bir tür oyunmuş gibi.

'Tamam, sanırım,' diye yalan söyledi. 'İşe şeytani bir şekilde geç kaldım, ama onlar

Olanları anlattığımda bana hak verdiler. "Peki polis nasıldı?"

Onun bu konuyu açmayacağını umuyordu ama artık bundan kaçış yoktu.

'İyiydiler - aslında iyiydiler. Çabuk geldiler, çok ilgili görünüyorlardı...'

"Ve?"

"İfade aldılar, birkaç fotoğraf daha çektiler. Komşularla konuşacaklar, yerel güvenlik kameralarını kontrol edecekler-"

"Kasabanın diline düşeceğiz.

'Öyle bir şey değil...'

'Başka bir şey var mı? Başka ipucu?'

Lilah neşeli ifadesini korudu ama vücudunun aniden gerildiğini hissetti.

"Şey, onlar... onlar kavga hakkında sorular sordular. Martin başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Belli ki dosyalarında bunun kaydı var, bu yüzden bir bağlantı olup olmadığını merak ediyorlar.

Bunu ihtiyatlı bir şekilde söylemişti ama Lilah'ın zihninde iki olayın birbiriyle bağlantılı olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Bir ay önce, şehir merkezindeki bir barın dışında bir grup neo-Nazi genç tarafından ırkçı tacize uğramıştı. Martin araya girmiş ve kavga çıkmış, Lilah dışında olaya karışan herkes soluğu yerel polis karakolunda almıştı. Gençler

Martin gibi uyarılmış ve serbest bırakılmıştı, ancak polis tarafından gördüğü muamele hâlâ canını sıkıyordu.

"Yani bunun -" diye yanıtladı evin önünü işaret ederek - "*benim* hatam olduğunu düşünüyorlar.

"Hayır, tabii ki değil.

'Seni korumak, kız arkadaşımı saldırıya uğramaktan korumak için araya girdiğim için bir şekilde *ben* mi sorumlu oluyorum?

'Sözlerimi çarpıtıyorsunuz. Söylediğim tek şey - polisin söylediği tek şey - bağlantılı olma ihtimallerinin olduğu, bu adamların nerede yaşadığımızı öğrendikleri ve şimdi bizi hedef aldıkları.

"Beni hedef almaktan .

'Hayır, *bizi* hedef alıyorsun. Bu işte , biliyorsun.' "Öyle miyiz?

"Evet, tabii ki.

'Bu komik, çünkü son zamanlarda senden çok farklı bir hava alıyorum. Benden kaçırıyorsun, geç saatlere kadar çalışırıyorsun, erken yatırıyorsun, benimle vakit geçirmekten kaçmak için elinden ne geliyorsa yapıyorsun...'

Sözleri ölçülü ve sakindi ama yine de yüzünde bir tokat gibi hissettiriyordu.

"ama Marty. Bunun doğru olmadığını biliyorsun.' "Gerçekten mi?

"*Gerçekten*. Seninle vakit geçirmeyi seviyorum'.

"Ve ben de seninle. Konuşurken elini onun elinin içine kaydırdı ve parmaklarını okşadı. "Ama mesafeli olduğunu kabul .

"Sadece işle meşguldüm, hepsi bu.

Bundan daha fazlası var. Aslında, kasabadaki o kavgadan beri benimle görünmek istemiyor gibisin. Asla dışarı çıkmıyoruz, toplum içinde asla elimi tutmuyorsun...'

'Bunu fazla düşünüyorsun-'

"Korkuyor musun? Bu yani?

Gözlerini ona dikmiş, ne yapacağını şaşırmıştı.

"*Bu* seni korkutuyor mu?" diye ısrarla devam etti, pencereye doğru işaret ederek.

'Elbette . Birileri bizi hedef alıyor.'

"Yaptıklarım yüzünden, seni savunduğum için.

"Hayır.

"Belki de bensiz daha iyi olacağınızı düşünüyorsunuzdur?" "Elbette hayır..."

'Belki de aramıza biraz mesafe koyarsan kendini daha mutlu, daha güvende hissedeceğini düşünüyorsun...'

Bunu söylerken parmaklarını ayırdı ve sanki onu kendisine bağlamış gibi bileğine doladı.

"Bunu düşünmene neden olacak bir şey söyledim mi?" diye itiraz etti.

'Hayır, ama düşündün, biliyorum...'

Kavrayışının baskısı artıyor, parmakları tenini sıkıştırıyordu.

"Bu doğru değil. Seni seviyorum, burayı seviyorum, burası bizim evimiz..."

" et, *gitmek* istiyorsun. Beni geride bırakmak istiyorsun, kayıplarını azalt-'

Hayır, hayır. Lütfen Martin, canımı yakıyorsun...'

Acı giderek artıyor, tırnakları etine batıyordu. "O zaman itiraf et.

'Hayır, hayır yapmayacağım. Çünkü bu doğru *değil*.'

Yıkılmamaya, onun oyununu oynamamaya kararlıydı. "Seni seviyorum. Seni asla terk etmeyeceğim.

Uyarı vermeden basınç dağıldı, Martin onun bileğini bıraktı ve rahatlamış bir gülümsemeye büründü.

'Ve ben de seni seviyorum. Her zaman seveceğim. Öne doğru eğilerek onu alnından nazikçe öptü. "Ve beni görmezden gel. Sanırım bu şeyler beni düşündüğümünden daha fazla ...'

Lilah başını salladı ama hiçbir şey söylemedi, zonklayan bileğini kucakladı. 'Şimdi pizza sipariş etmeye ne dersin?

Ben bir at yiyebilirim...'

Cevap beklemeden koridora yöneldi. Bir süre sonra seslenerek ne istediğini sordu. Lilah mekanik bir şekilde cevap verdi ama aslında ne sipariş ettiği umurunda değildi. Sinirleri bozulmuş ve morali dibe vurmuştu - yemeğin hiçbir cazibesi yoktu.

"Evet, sipariş verebilir miyim lütfen?"

Martin koridorda, gözden uzakta, Domino's ile sohbet ediyordu. Lilah bir an durakladı, kendi kendisiyle boğuştu, sonra eğilip çantasını açtı. İçine derinlemesine bakarak yarım şişe votka çıkardı ve kapağını açarak

tek, pratik bir hareket. Bunun yanlış bir şey olduğunu biliyordu - pervasız, aptalca, zayıf - ama şu anda ihtiyacı olan şey buydu. Böylece sıkıntısını bastırarak şişeyi dudaklarına götürdü ve içmeye başladı.

Bölüm 24

Gaza tekrar tekrar basıp arabaları yoldan çekmeye çalışırken gözleri yoldan ayrılmıyordu. Geç olmuştu ama sokaklarda hâlâ birkaç kişi vardı, evlerine giden yolcular. Joseph Hudson sireni açıp onları dağıtmak istiyordu ama başarıya bu kadar yaklaşmışken varlıklarını duyurmaya cesaret edemiyordu. Bunun yerine onları yolda tutmak için mavi ışığa ve bazı cesur sollama manevralarına güvenmek zorunda kaldı.

"Tahmini varış süremiz nedir?" diye sordu arkadaşına dönmeden. "İki dakika," diye yanıtladı DC Reid, gözleri Googlemaps'e sabitlenmiş bir halde. "İki dakika sonra

Bundan sonra trafik
azalır." "Diğerleri
nerede?

McAndrew ve Edwards hemen . En fazla bir dakika..'

Dikiz aynasına bir göz atan Hudson, uzakta küçük mavi bir ışık gördü. Güzel. Üsten haber var mı?'

"Henüz bir şey yok. "Hayır, bunu biz
halledebiliriz.

"Elbette.

Hudson hoşnutsuzluk belirtisi aramak için arkadaşına bir göz attı. Ama o baş belası Malik'in aksine, DC Reid umursamaz görünüyordu, hatta heyecanlı gibiydi. Hudson onu yetiştirmek için bu kadar zaman harcamış olmaktan memnundu. Reid yetenekli ve hırslı bir subaydı, bir gözü geleceğe dönüktü ve zaman içinde değerli bir müttefik olabilirdi.

Gözlerini tekrar yola çeviren Hudson hızını artırdı. Trafik açılmıştı ve bundan sonuna kadar yararlanmaya kararlıydı. Reid gibi Hudson'ın da kanı kaynıyordu. Lee Moffat'ın muhtemel adresini bulduklarından beri enerjik ve odaklanmıştı, zihinsel olarak genç haydutun yakalanıp tutuklanmasını bekliyordu. Şansı yaver giderse, , işlemleri yapılacak ve güvenli bir şekilde

Helen Grace'in haberi olmadan görüşme odasına girdi. Bu başarılı sonuçla ilgili ne kadar az şey yapmak zorunda kalırsa o kadar iyiydi.

Kavşağa yaklaşıyorlardı ve sola sinyal vererek köşeyi döndü, ana yoldan saptı. Bu tür operasyonların hepsi keyifli değildi - altı ay önce feci şekilde ters giden yüksek hızlı bir araba kovalamacası yaşamıştı - ama rüzgâr arkanızda olduğunda, çok az şey onunla kıyaslanabilirdi. Bu gece kendini kontrol altında, hâkim, sanki dünyayı kendi iradesine boyun eğdirebilecekmiş gibi hissediyordu.

Sağdaki bir sonraki sokak. İsteyebilirsin-'

Hudson ondan bir adım öndeydi ve çakan ışığı söndürdü. Yandaki şeritte bir boşluk açıldı ve Hudson hiç gecikmeden uzun, yavaş ve tembel bir dönüşle yolun karşısına geçip dar sokağa girdi.

Şimdi Woolston'ın derinliklerindeydiler, şehrin hiçbir zaman çekici bir bölgesi olmamıştı ve hava karardıktan sonra daha da az çekici hale geliyordu. Ocean View suyun öte yanından görülebiliyordu ama limanın zengin apartmanları ve lokantaları Solent'in bu yakasındaki çürümeye yüz tutmuş evlerden ve depolardan bir dünya uzakta gibiydi. Burası şehrin görülmek için gelinen bir bölgesi değildi. Saklanmak için geldiğiniz bir yerdi.

Hangisi?"

"Bekle..."

Reid karanlık kapı aralıklarını tarıyor, numaraları seçmeye çalışıyordu.

"Biraz daha, devam et. İşte, bu o.."

Hızını düşüren Hudson arabayı noktasına getirerek motoru durdurdu. Pencereden dışarı bakarak, karşısındaki hüzünlü binayı inceledi. Belki de bir zamanlar hayat doluydu, liman işçileri için mutlu, gürültülü bir konuttu, ama şimdi yalnız ve unutulmuş görünüyordu. Pencereler tahtalarla kapatılmış, kapı çelik bir panjurla sabitlenmişti. Her ne kadar terk edilmiş gibi görünse de, aldıkları istihbarat kesin ve netti: Lee Moffat son zamanlarda anlaşma yapmak için burada birkaç kaporta dükkânı sahibiyle görüşmüş, bunlardan biri baskı altında Moffat'ın gerçekten burada ikamet ettiğini söylemişti. Bu son tanık onu iki gün önce burada görmüş ve genellikle akşamın erken saatlerinde burada bulunup kafayı bulduğunu iddia etmişti. Bu da Joseph Hudson'ın işine geliyordu.

Bir ses kafasını kaldırmasına neden oldu ve McAndrew ile Edwards'ın geldiğini gördü. Reid'e başıyla işaret etti ve ikisi de dışarı çıkarak aceleyle meslektaşlarına doğru ilerlediler.

"Telefonlar sessize alınsın.

Reid telefonunun ayarlarıyla oynayarak cevap verdi. Bunu yaparken Hudson dikkatinin dağılmasından yararlanarak hızlıca bir mesaj gönderdi ve telefonunu da sessize aldı. Memnun bir şekilde, yaklaşan, gergin ama odaklanmış görünen takviye kuvvetlere döndü.

Hudson daha fazla konuşmadan ön kapıya doğru ilerledi. Asma kilidin kopmuş olduğunu görünce şaşırmadı. Parmaklarını metal kolun etrafına yavaşça dolayarak, kapının ağır çerçevesini sert zemin üzerinde sürüklememeye dikkat ederek kapıyı açtı. Ve şimdi önlerinde zifiri karanlık ve davetkâr olmayan iç mekân açılıyordu.

Hudson yüzüne yayılan gülümsemeyle meslektaşlarına dönerek fısıldadı: "Hazır mısınız?"

Üç kafa sallayan Hudson dönerek kemerinden copunu çıkardı ve karanlığa doğru adım attı.

Bölüm 25

Helen odaya girdi, sonra da durdu. Hareketli olması gereken olay odası neredeyse terk edilmişti. Terminallerine odaklanmış üç yalnız yüz, orada bulunan tek memurlardı.

"Herkes nerede?" diye sordu Helen, DC Malik'e doğru yürürken.

"Patron?"

Takımın geri kalanı. Neredeler? Kimseye çıkabileceklerini söylediğimi hatırlamıyorum.

Malik, meslektaşlarını savunmak için, "Eve gitmediler," diye karşılık verdi.

"Peki ?

"Bir ipucunu takip ediyorum, şef." "Ne ipucu?"

Şimdi Malik tereddüt ediyordu, görünüşe göre nasıl devam edeceğinden emin değildi.

'Şey... DS Hudson, o - o ve DC Reid, Lee Moffat'ın bilinen son adresini buldular, bu yüzden onu almak için oraya gittiler.

"Bu diğer herkesi hesaba katmıyor.

"DC Edwards ve DC McAndrew yardıma gittiler..." "Ya diğerleri?"

'Moffat'ın Portswood ve Fremantle'daki diğer iki olası adresini araştırıyorlar...'

Helen nasıl cevap vereceğini bilemiyor, duyduklarına inanamıyordu. Yardımcısı Dedektif Hudson, ona danışma zahmetine bile katlanmadan, neredeyse tüm ekibiyle birlikte ipucunun peşine düşmüştü. Elinden gelse tüm ekibi yanına alacağından şüpheleniyordu ama Hudson, hayranı *olmayan* DC Malik'i zorlamaması gerektiğini biliyordu. Altı ay kadar önce yüksek hızlı bir araba kovalamacasında onu neredeyse öldürdüğü düşünülüğünde bu belki de şaşırtıcı değildi. Helen topuğunun üzerinde dönerek telefonunu aldı ama Joseph Hudson'ın numarasını tuşlarken bile Malik'in boğazını temizlediğini duydu.

"Evet? Helen parmağı arama düğmesinin üzerinde gezinirken sordu. 'Başka bir şey daha *vardı*, sana göstermek istediğim bir şey...'

Tavri kararsız ama ısrarcıydı ve Helen bu müdahaleyi ciddiye alması gerektiğini biliyordu. Telefonunu bir kenara bırakan Helen masasına döndü.

"Elinde ne var?

"Şu ana kadar Rick Owens kapüşonluyu satın alan on beş yerel kişiden yedisinin peşine düşmeyi başardık. mazeretleri sağlam, ama araştırmamız gerektiğini düşündüğüm birkaç kişi daha var. Sam Becker diye biri var, aramalarımızı reddediyor gibi görünüyor ve bu adam ...'

Helen'e, düzgün kesilmiş sakalı ve parlak turuncu türbanı olan orta yaşlı yakışıklı bir adamın parlak profil resminin hakim olduğu bir çıktı uzattı.

"Amar Goj," diye mırıldandı Helen, adamın özelliklerini gözden geçirirken.

'Southampton'da doğmuş ve büyümüş, Sih toplumunda iyi tanınıyor. Ana tapınakta ve yerel hayır kurumlarıyla çok ilgili, *Akşam Haberlerinde* iyi haberlerde çok yer alıyor ...'

'Pek olası bir kundakçı gibi görünmüyor...'

'Elbette, ama yaklaşık üç ay önce bu kapüşonlardan birini satın aldı ve işin ilginç yanı da şu. Southampton Çocuk Hastanesi'nde satın alma bölümünde yönetici olarak çalışıyor...'

"Bıçaklanan kurbanımız orada çalışmıyor muydu? Helen gözlerini cinayet panosuna dikerek sordu. "Alison Burris de aynı bölümdeydi sanırım.

"Bundan daha iyi," diye yanıtladı Malik. 'Amar Goj *onun patronuydu*. Son bir yıl kadar onun altında çalıştı.

Ve şimdi Helen tekrar Goj'un gülümseyen, kendinden emin yüzüne baktı. Yakışıklı profesyonelin bir gece yarısı suikastçısına benzemediği kesinlikle doğrudu ama onunla son cinayet kurbanı arasındaki bağlantı görmezden gelinemeyecek kadar ilgi çekiciydi.

', DC Malik. Artık gidebilirsiniz.

Helen arkasını dönerek hızla kapıya doğru yürüdü, yolda kaskını ve anahtarlarını aldı. Hudson onun peşinden gidebilirdi, o *da kendi peşinden*.

Amar Goj ile tanışma vakti gelmişti.

Bölüm 26

Buralarda bir yerdeydi. Asıl soru nerede olduğuydu.

Engelibeli zeminde ilerleyen Hudson el fenerini sabit tutarak yavaşça soldan sağa doğru yaylandırdı. Işın çok güçlüydü ve devasa, uğursuz gölgeler oluşturuyordu; sayısız motorun, araba koltuğunun, hatta tüm şasinin dış hatları duvarlara yansıyor. İlk başta bir gibi görünüyordu, ama yakından incelendiğinde tür showroom olduğu ortaya çıktı, Hudson'ın meşalesi BMW, Mercedes, Audi, hatta Porsche'nin amblemlerini seçiyordu. Yamyamlaştırılmış araba parçaları ve aksesuarlarından oluşan bir Alaaddin'in mağarası gibiydi. Karaborsacıların ve tamircilerin Moffat'ın kapısına dayanmasına şaşmamalı.

Dört polis memuru dağıldı, birbirlerine ayak uydurdular ve gardlarını hiç düşürmediler. Moffat ve ekibinin polisten korkusu yoktu - emeklemeye başladıklarından beri hapse girip çıkmışlardı - ve son olayların da gösterdiği gibi, aşırı şiddet uygulamaktan memnundular. Tek gerçek endişeleri yakalanmaktı - haksız kazançlarının tadını çıkarma özgürlükleri akıllarında her şeyden önemliydi - ve bu kaderden kaçınmak için canla başla mücadele edeceklerdi. Bu nedenle daha dikkatli olunması .

Hudson önlerindeki geniş odayı taradı. Burası eski bir rıhtım deposuydu, araba parçaları ve şasilerle doluydu, hepsi de gizlenmek isteyen biri için siper olabilirdi. Moffat şu anda bile odanın içinde gizlenmiş, kaçmayı, *saldırmayı* mı bekliyordu? Hudson'ın kalbi güm güm atıyordu, zaferi hissediyordu ama bağırsaklarına bir tornavida saplamak istemiyordu, bu yüzden her engele dikkatle yaklaştı, ilerlemeden önce etrafın temiz olduğundan emin oldu. Şimdi yapacağı herhangi bir hata ona ya da meslektaşlarına mal olabilirdi.

Devam etti, çöldeki bir leş gibi soyulmuş bir BMW sedanın şasisinin yanından geçti. Yanlış, hatta uğursuz görünüyordu, lüks araç artık sadece bir iskeletten ibaretti ve Hudson'ı ürpertiordu. Her nasılsa, onun delici fener ışığıyla aydınlanan bu araç çürümenin habercisi gibiydi,

hatta ölüm. Pusuya düşme korkusuyla gözleri önündeki yolu daha hızlı taradı.

Şimdi odanın en ucuna yaklaşıyorlardı. Eğer Moffat girdikleri gibi kaçtıysa, o zaman son duruşunu burada yapacaktı. Hudson bir kez daha silahlı destek çağırması gerekip gerekmediğini düşündü ama bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Helen Grace'i alarma geçirmeden bunu yapmanın hiçbir yolu yoktu, bu yüzden durumu tek başlarına halletmeleri gerekecekti. Yine de, odanın gölgeli köşesine doğru süzülürken kendisini koruyacak sadece bir polis copu olduğu için kendini savunmasız hissetti.

Odanın en arkasında, parmaklıklı çift kapının yanında yeni bir araç duruyordu. Siyah bir Lexus, görünüşe göre sağlamdı. Aracın içini göremeyen Hudson durakladı ve Moffat'ın elinde silahla bagajın arkasına çömelmiş olup olmadığını merak etti. McAndrew, Reid ve Edwards'a işaret ederek, geniş bir üçgen şeklinde araca yaklaşmalarını izledi. Eğer avları buradaysa, kaçması gereken an buydu - ama yine de kıpırdamadı.

Hudson diğerlerine başıyla işaret ederek üç parmağını kaldırdı ve sessizce geri saymaya başladı. Üç, iki - Reid ondan önce davranarak aniden ilerledi, sinirleri bozulmuştu. Şimdi Hudson da harekete geçmişti, Edwards ve McAndrew hemen arkalarında, aracın arkasına doğru koşuyorlardı. Hudson adrenalinle dolup taşıyordu, copunu kaldırmış ve hazır bekliyordu ki sağından gelen bir ses dönmesine neden oldu - ama bu sadece yanlış alarmdı, özür diler gibi görünen McAndrew az önce boş bir kola kutusunu ezmişti.

Öfkeli ve dikkati dağılmış olan Hudson dikkatini tekrar aracın arkasındaki kasvetli alana çevirdi... ama orada kimse yoktu. Sadece dördü nefessiz ve sinirli bir şekilde duruyordu, ezilmiş teneke kutunun yankısı mağara gibi boşlukta ısrarcı ve uğursuz bir şekilde asılı duruyordu.

Hudson sessizce lanetledi. Herhangi bir sürpriz unsuru ortadan kalkmıştı, artık her şey hızdan ibaretti. Bina birkaç kattan oluşuyordu ve çok sayıda potansiyel çıkış noktası vardı. Hudson yukarı çıkan bir çift çürük merdiveni seçerek aceleyle onlara doğru ilerledi. Merdivenleri çevik bir şekilde ikişer ikişer çıkarak başka bir geniş depo alanına ulaştı. Burası da araba parçalarıyla doluydu - Moffat'ın operasyonu ne kadar büyüktü? - Köşede başka bir merdiven bir üst kata çıkıyordu.

Hudson'ın kalbi sıkıştı. Belki Moffat bu kattaydı, belki bir üst katta, hatta bir üst katta. Ya da belki de çoktan eski yükleme bölmelerinden birinden sıvışıp kaçmıştı. Helen'e kendini açıklamak için üsse eli boş dönmek zorunda kalacağını düşünmeye dayanamıyordu. Mürekkep gibi karanlığa baktı, morali bozulmuştu ama yenilgi ihtimalini kabullenmeye başladığında bile aklına bir fikir geldi. Basit ama etkili bir şey, en başta düşünmesi gereken bir şey.

Cebinden telefonunu çıkaran Hudson, Lee Moffat'ın en son cep telefonu numarasına gelene kadar e-postaları arasında hızla gezindi. Üzerine tıkladı ve 'ara' tuşuna bastı. Şimdi bağlanmıştı ama binada hiçbir ses duyulmuyordu - aslında deponun mezar sessizliğini hiçbir şey bozmuyordu. Ancak uzak köşede, derin bir gölge havuzunda, parlak sarı bir ışık aniden parladı ve uzun, sıska bir figürü aydınlattı.

"Merhaba, Lee.

Bölüm 27

Sanki başka bir dünyaya, sadece sevgi, mutluluk ve kahkahaya izin verilen bir dünyaya adım atmış gibiydi.

Helen Grace eşikte durakladı ve karşısındaki manzara karşısında hayrete düştü. Amar Goj'u evde yetiştirmeyi başaramayan Helen, çareyi komşularını aramakta bulmuş ve bu süreçte Amar'ın ve hemen hemen tüm yerel Sih topluluğunun, çok sevilen Saints'in evi olan St Mary's Stadyumu'ndaki bir etkinlik süitine yerleştiğini keşfetmişti. Aceleyle oraya giden Helen, Amar Goj'un sadece orada bulunmadığını, aynı zamanda büyük kızı Kaya'nın yerel işadamı Chirjot Bajwa ile nişanlanmasını kutlamak için düzenlenen gösterişli bir partiye de ev *sahipliği yaptığını* görünce şaşırdı.

St Mary's'deki partiler genellikle ağırbaşlı, kurumsal işlerdi ama bu öyle değildi. Tüm oda bir renk cümbüşüydü; çok sayıda parlak kırmızı ve turuncu türban, hanımların zarif salvarlarıyla mükemmel bir şekilde tamamlanıyordu. Herkes kıyafetleriyle göz kamaştırıyordu ama yine de Helen'in ilgisinin hangi katılımcıda olduğunu kestirmek zor değildi. Gerçek hayatta profil resmindekinden biraz daha iri yarı olan Amar Goj odanın ortasında, etrafı iyi dileklerini iletenlerle çevrili bir şekilde duruyordu. Kızı ve nişanlısı nominal olarak gösterinin yıldızlarıydı, ancak Goj'un işlemlerin merkezinde mahkemeyi tuttuğu ve herkesten tebrikler aldığı için bunu bilemezsiniz. Kendinden emin, saygı duyulan, sevilen, mutlu bir aile reisi ve yerel ileri gelen gibi görünüyordu.

Genç bir çift Helen'in yanından geçerken ona meraklı bir bakış atarak düşünmesine neden oldu. En azından bisiklet derilerini çıkarmıştı ama yine de lacivert iş elbisesinin içinde tuhaf bir şekilde yersiz görünüyordu. Müzik, neşe ve sohbetle dolu bu alan mutlu bir yerdi, dünyanın dertlerinden uzak bir sığınaktı ve kimsenin rahatsız ettiği için kendisine teşekkür etmeyeceğini biliyordu. Ama sonra korkunç şekilde yaralanmış Declan McManus, ve Alison Burris'in cansız cesedini hatırladı,

Polis teşkilatına arkadaş edinmek için katılmadığını kendine hatırlattı.

Kalabalığın içine dalmadan önce, kendisine karides sunan bir garsonu atlatarak pisti geçti. Partinin ev sahibinin etrafında koruyucu bir deniz oluşturan canlı renklerden oluşan bir gökkuşağı, önünde kayıyor ve örülüyor gibiydi. Ancak sonunda Helen, etrafını saran sabırlı iyi dilekçilerden oluşan bir falanksla derin bir sohbete dalmış olan Goj'u gördü.

"

Müzik o kadar yüksekti ki, kimse tepki bile vermedi. "AFFEDERSİNİZ.

Birkaç kafa döndü, önce şaşkınlık, sonra da buradaki işinin sosyal değil, resmi olduğunu anlayan bir endişe sergiledi. Helen bundan yararlanarak manevralarla ön tarafa doğru ilerledi. O bunu yaparken bile Amar Goj ona doğru döndü. Hiç şüphesiz daha fazla övgü, daha fazla sırt sıvazlama, daha fazla *sevgi* bekliyordu ve yüzü iyi niyetli bir küçümsemeden şaşkınlığa dönüşürken bir tabloydu. Bu kadının kim olduğu ya da burada ne işi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu - konuk listesinde *olmadığı kesindi*.

Southampton Merkez'den DI Grace. Biraz miyiz? Pardon?

"DI Grace," diye tekrarladı, ona gizlice yetki kartını uzatarak. "Acaba beş alabilir miyim?

"Şimdi mi?" Kuşkusunu gizleyemedi. "Uzun sürmeyecek, sizi temin ederim.

"DI Grade-"

"Grace.

'Daha sonraki bir tarihte size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım, ancak gördüğünüz gibi-'

"Korkarım bekleyemez.

Şimdi Goj duraksadı, sohbetin uğultusunun kesildiğinin farkındaydı, iyi dileklerde bulunan kalabalık onların değiş tokuşunu izliyordu.

Pekala o zaman. Yarın sabah 9'da konuşmamızı önerebilir miyim? Eminim o zaman size yardımcı olabilirim, polisle ilgili küçük bir meselede-'

Ama Helen bunca yolu saçmalamak için gelmemişti.

"Bir cinayet soruşturması yürütüyorum, Bay Goj," diye araya girdi.
"Ve aslında sizinle şimdi konuşmam gerekiyor.

Bölüm 28

Birbirlerine baktılar, aralarında karanlık bir uçurum vardı. Hudson el fenerini Lee Moffat'ın üzerine tutarak onun ince, gelincik gibi yüz hatlarını seçti. Hedefi gözlerini kısmış, delici ışıktan rahatsız olmuş, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi görünüyordu.

"Seni gördüğüme sevindim Lee.

"Aynı şekilde," diye homurdanarak cevap verdi.

Bu arada ben DS Hudson. Sizi birkaç kez aramayı denedim ama belki de meşguldünüz...'

"Nasıl olduğunu bilirsin..." Cevabı gönülsüz ve dalgındı.

Hudson bu mesafeden bile Lee'nin bir kaçış yolu arayan küçük, kara gözlerini seçebiliyordu. Hudson arkasında McAndrew, Reid ve Edwards'ın merdivenden çıktıklarını duydu ve onlara ilerlemelerini işaret etti.

"Sana birkaç sorum var Lee. "Ne hakkında?

"Alison Burris adında bir kadın hakkında. Yakın zamana kadar bir BMW'si vardı.

"Onu tanımıyorum.

"Ve Declan McManus. Kötü bir kaza geçirdiğini duymuşsunuzdur, bir yangın-'

"Benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

'O zaman belki de bize Southampton Merkezine kadar eşlik etmek istersiniz, böylece her şeyi açıklığa kavuşturabiliriz. Eğer saklayacak bir şeyiniz yoksa, sizi alıkoymayacağımızdan eminim...'

'Alıkoymak' kelimesi Moffat'ı düşündürmüştü gibiydi, genç adam sanki bu kelimededen korkmuş gibi bir adım geri çekildi. Hudson ise bu dansı sonuçlandırmaya hevesli bir şekilde bir adım öne çıktı. Yine de dikkatle ilerliyor, gözlerini Moffat'a dikmiş, gizlenmiş bir silah ya da ani bir hareketlilik tehlikesine karşı tetikte bekliyordu. Ama Moffat şimdi geri çekiliyordu. Hudson bunu anlayamıyordu, çocuk

köşeye sıkışmış, yenilgiyi kabullenmiş gibi görünüyordu... sonra aniden anladı. Şüpheli sadece kendisine seçenekler sunuyor, şu anda yolunu kesen bir araba koltuğu yığınının yanından geri çekiliyordu. Ve şimdi Moffat hamlesini yaptı, yana doğru sıçradı ve odanın içinde koşuşturmaya başladı.

Her şey bir anda oldu ve Hudson ile meslektaşlarını hazırlıksız yakaladı. Moffat odanın yarısını geçmişti ve hızla ilerleyerek uzak duvara doğru ilerliyordu. Hudson irkilerek kaçağın peşinden koşmaya başladı ama Moffat'ın odanın en sağ köşesindeki merdivene ulaşmasını engelleyemeyecek kadar yavaştı. Moffat çoktan merdivene tırmanmaya başlamıştı bile, gittikçe yükseliyor, yakalanmaktan ve *onlardan* uzaklaşıyordu.

Hudson hızını artırarak merdivenlerin dibinde durdu ve peşinden merdivenleri tırmanmaya başladı. İyi ilerliyor, görevine ısınıyordu ama Moffat'ya yaklaşmaya başladığı sırada ayağı basamaklardan birine çarptı ve çürük tahta ikiye ayrıldı. Diğer bacağı çaresizce havada asılı kalsa da Hudson'ın dizi yukarıdaki basamağa çarptı. Tırabzana tutunup acı içinde yüzünü buruşturarak kendini yukarı çekti ve daha da yükseğe tırmanırken her basamağa hafifçe basarak yoluna devam etti.

Binanın ikinci katına tökezleyerek çıktığında, Moffat'ın uzak köşede umutsuzca kepenkli bir pencereyi açmaya çalıştığını gördü. Tüm gücüyle tahtayı zorluyordu ve Hudson şimdi fırsatını yakalamıştı. Ona doğru ilerleyerek çarpışmaya hazırlandı, kaçağı yere sermeye kararlıydı. Ancak Moffat hayatta kalma içgüdüleri iyi gelişmiş bir sokak faresiydi ve görevinin umutsuz olduğunu anlayınca Hudson bir kez daha kaçmadan önce neredeyse üzerine gelene kadar bekledi. İvmesini durduramayan Hudson onu geçerek tahta pencereye çarptı. Camdan fırlayan Hudson, soluk soluğa ve utanç içinde döndüğünde Moffat'ın koşarak uzaklaştığını gördü.

Başka bir kaçış yolu var mıydı? Belki çatıda bir yerde? Hudson kendini duvardan kurtardı ve kovalamaya başladı, ciğerleri yanarken ve göğsü kabarırken şimdi bocalıyordu. Moffat kaçacağından emin bir şekilde aralarına hatırı sayılır bir mesafe koyuyordu... ama sonra aniden ve beklenmedik bir şekilde sertçe güverteye çarptı, DC

Gölgelerin arasından çıkan McAndrew, mükemmel zamanlanmış bir rugby müdahalesi yaparak kaçan şüpheliyi yere düşürdü.

Şaşkınlık ve sevinçle onlara doğru ilerleyen Hudson, McAndrew kelepçeleri takarken bile Moffat'ı kirli zeminde kıvranırken buldu. Şimdi onu ayağa kaldırmış, hızlı ve profesyonel bir şekilde haklarını okuyordu. Moffat az önce başına gelenler karşısında sersemlemiş, olanları anlayamamış görünüyordu.

"Tamam patron," dedi McAndrew, yüzü kir içindeydi. "Onu üsse geri götürürelim mi?"

"Kesinlikle, ama izin verin..." diye karşılık verdi Hudson, mahkûmu ele geçirmek için harekete geçerek.

"yok, onu yakaladım patron.

'Hayır, hayır, ısrar ediyorum. Yeterince şey yaptınız.'

McAndrew zorlukla kazandığı ödülün vazgeçmek konusunda isteksiz görünüyordu ama Hudson'ın ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Ve aferin, haberlerde senden bahsedilmesini sağlayacağım," diye sıcak bir şekilde devam etti Hudson, elini adamın kelepçeli bileklerine doladı ve onu merdivenlere doğru yürüttü.

Ameliyatın zor anları olmuştu ama zaferle sonuçlanmıştı. Dizinin incinmesi dışında Hudson tam olarak istediğini elde etmişti. Gözaltında bir şüpheli, tutuklama kâğıdında adı ve Emilia Garanita'nın planlandığı gibi yerinde olduğunu varsayarsak, yarınki gazetelerde fotoğrafı.

Bölüm 29

'Bunun *benimle* ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Adamı hiç duymadım...'

Amar Goj'un rahatsızlığı gerçektir ama öfkesi gerçek miydi? Kesinlikle iyi bir gösteri yapıyordu - kızının nişan partisinden sürüklenen mağdur ev sahibi - ama Helen buna inandığından emin değildi. Benzer durumlarda, masum taraflar uygunsuz anlarda sorgulandığında, gerçek bir öfke ortaya çıkmıştı. Şimdi arkadaşına bakan Helen, Goj'un yaymaya *çalıştığı* havanın bu olduğunu hissetti, ancak her nasılsa sadece savunmacı ve telaşlı görünmeyi başardı.

'Adı ne demiştiniz? McKenzie mi?'

"McManus, Declan McManus. O bir özel dedektif."

Onu tanımıyorum. Özel bir ne ihtiyacım olabilir ki? Ben Southampton Çocuk Hastanesi'nin İşletme Müdürüyüm.
...'

"Evet, öyle demiştiniz."

'Benim ilgi alanım hayat kurtarmak, insanlara yardım etmek. Onları gözetlemek değil.

"Yani dün gece nerede olduğunuzu açıklayabilir misiniz? 10 ile ve gece yarısı?'

"Elbette," dedi Goj kararlı bir şekilde, detaylandırmaya hiç niyeti olmadan. 'Yani... evde miydin? İşte miydin?'

"İkisi de değil," diye net bir cevap verdi. "Parti için bazı son dakika malzemeleri tedarik ediyordum."

"Doğru..."

"Kaya, insanların götürmesi için bazı hatıra eşyaları, tatlılar ve benzeri şeyler istediğine karar verdi. Son dakikada karar verdim ama Hedge End'de geç saatlere kadar açık olan bir dükkan biliyordum ve oraya gittim."

Helen gözlerini ondan ayırmadan bunu bir kenara not etti.

"Ve bunu doğrulayacaklar, değil mi?'

"Onlara sormanız gerekir. Ancak her zaman çok meşguller. Taksi şoförleri ve gece kalabalığı arasında popülerdir, bu nedenle türbanlı orta yaşlı bir adamı diğerlerinin arasından seçmek zor olabilir ...'

Helen başını salladı, neden mazeretini çoktan 'out' ettiğini merak ediyordu ama zorlamadı. Bunu yapmak için bir nedeni olana kadar onu duvara yapıştırmanın bir anlamı yoktu.

"Sen mi sürdürdün?"

"Evet, Jaguar'ı aldım. Yoldaki kameraları kontrol edin, nereye gittiğimi görebilirsiniz.

Ona gülümsüyor, rahat ve kendinden emin görünmeye çalışıyordu ama gözleri tedirginliğini ele veriyordu.

"Şimdi başka bir şey yoksa, gerçekten misafirlerimin yanına dönmeliyim.

"Tabii ki," dedi Helen ve geri çekilerek onun geçmesine izin verdi. Kapıya doğru birkaç adım atmasına izin verdikten sonra bir kez daha konuştu: 'Son bir şey daha var...'

Goj durakladı ve bir kez daha yavaşça ona doğru döndü. Helen onun yoğun bir şekilde terlediğini, terin sarp alına yapıştığını görünce meraklandı.

"Rick Owens kaşmir kapüşonlunuz var mı?"

Adam ona bakarken uzun bir duraklama oldu. Soru karşısında tamamen afallamış görünüyordu.

"Kapüşonlu giyen birine benziyor muyum?" diye şaka yaptı sonunda.

'Sadece kayıtları üç ay önce bir tane satın aldığınızı gösteriyor. Satın almak için bir Visa kredi kartı kullanmışsınız; numarası burada bir yerde...'

"Bu tamamen mümkün," diye kabul etti. 'Pek çok kıyafetim var; moda benim hobim sayılır.

"Peki ya bir çift Philipp Plein spor ayakkabıya ne dersiniz?"

"Tekrar söylüyorum, bu mümkün. Genelde spor ayakkabı giyerim, tasarım ayakkabılar-' 'Peki sen ne olurdun...?' Helen gözlerini onunkilere dikerek devam etti

rugan ayakkabılar. "Dokuz numara mı? On numara mı?"

"Dokuz beden," diye cevap verdi Amar sessizce, her zamankinden daha şaşkın ve tedirgin görünüyordu.

"Harika, teþekkür ederim. Bu çok yardımcı oldu. Bu gecenin tadını çıkarın ama belki birkaç gün þehirde kalın; sizinle tekrar konuþmamız gerekebilir.

Goj ona beceriksizce baþını salladı, sonra dönüp aceleyle uzaklaştı. Helen onun gidiþini izledi, her adımda sanki gözünün önünden kaybolmak için can atıyormuş gibi hızlandığını görmek onu eğlendirdi. Bu alışılmadık bir durum değildi, insanlar üzerinde sık sık böyle bir etki yaratırdı ama her nasılsa NHS yöneticisinin kaçma arzusu ona anlamlı gelmişti. Tüm performansı sadece bundan ibaretti - onu yolundan saptırmak için tasarlanmış yapay bir güven, coşku ve masumiyet gösterisi. Ancak bu yapmacık ve inandırıcı görünmüyordu, Goj geri çekilişinin aciliyetiyle protestolarını yalanlıyordu. Helen'in beklenmedik müdahalesi onu açıkça sarsmış, sinirlendirmişti - şimdi bile NHS yöneticisi, kaçışını gerçekleştirmeden önce omzunun üzerinden kısa ve gergin bir bakış atmaktan kendini alamıyor, etkinlik salonunun gürültüsüne ve rengine geri dönüyor, kapıyı arkasından sıkıca kapatıyordu.

Bölüm 30

"Erkencisin.

Alexia kapının girişinde durmuş, kollarını kavuşturmuş, onun içeri girmesini engellemiştir.

"Akşam 8 demiştik, çocuklar hala yemek yiyor. Graham eve daha yeni geldi ..."

"Hey, çocuklar, babanız geldi! Robert onu görmezden gelerek omzunun üzerinden bağırdı.

Alexia orta mesafeden, ikizlerin yemek masasından kalkarken sandalyelerin gıcırdadığını duydu. Saniyeler sonra koridorda hızla onlara doğru geliyorlardı. Alexia'nın içi öfkeyle doluydu, Robert'ın sorun çıkarmak için zamanlamayı kasten bozduğundan emindi ama öfkesini bastırdı, çocukların önünde tartışmamaya kararlıydı.

Baba!

Kendilerini ona doğru attılar ve uzanmış kollarına düştüler. Alexia kendine rağmen bir üzüntü hissetti. Zamanda geriye gitmek istemiyordu, Bayan Downing olmaktan bıkmıştı ama içten içe hayatın daha basit ve anlaşılır olduğu günlere özlem duyuyordu.

'Seni görmek çok güzel. Beni özledin mi?'

Robert saçlarını karıştırıp defalarca öpüyordu ama Alexia öğütlerini tuttu. Robert bunu onun iyiliği için yapıyor olabilirdi ama ortada gerçek bir aşk *vardı*, o yüzden buna izin verecekti. Ayrıca, eğer bu onu kızdırmak ya da yumuşatmak için yapıldıysa, zamanını boşa harcıyordu. Çocuklar için en iyisinin ne olduğunu biliyordu ve şu anda geri adım atmayı kabul etmezdi.

"Neden eşyalarını alıp gitmiyorsun? Freddie ve Joshua ona dönerek itiraz ettiler.

'Henüz pudinginizi yemediniz çocuklar...'

"Onları benim evimde beslemekten mutluluk duyarım," diye araya girdi Robert. 'Kurabiye hamurum ve balık yemeğim var...'

Bu sözler havada asılı kaldı ve aç çocukları sevindirdi.

"Lütfen anne, yapabilir miyiz?"

Hayır demesi gerektiğini, Graham'ın biliyordu ama zamanla hangi savaşlarda savaşması gerektiğini öğrenmişti.

"Devam et o zaman.

Merdivenlerden ilk çıkan olmak için birbirlerine çarparak kaçıştılar.

"Çantalarınız hazır, sadece diş fırçalarınızı alın," diye seslendi arkalarından ve kocasına döndü. 'Biliyor musun, olgun ve zeki bir adam için bu biraz çocukça...'

"Oğullarımı mı görmek istiyorsun?"

'Puanlama, insanların sevgisini satın alma, anlaşmalarımızdan dönme-'

'Bu uzman olan sensin aşkım. Görüyorsun ya *ben* evlendim, ömür boyu evlendim...'

Sol elini kaldırdı, evlilik yüzüğü hâlâ yerindeydi.

"*Gerçekten mi?* Bu konuşmayı tekrar yapmak ister misin?"

"Neden olmasın? Sürtükleri utandırmayı çok eğlenceli buluyorum.

Ne yaptığını anlayamadan ona doğru bir adım atmıştı. Şok ve öfke içinde zonkluyordu. Onunla daha önce hiç böyle konuşmamıştı, şimdi de yanına kâr kalmasına izin veremezdi. Elini kaldırarak yüzüne sert bir tokat atmak istedi ama bunu yaparken bile çocukların sahanlıktan geçerek merdivenlerin başına doğru koştuklarını duydu.

Elini bırakarak bir adım geri çekildi ve öfkesini tıslayarak dışa vurdu.

'Ne istersen söyle Robert. Ne istersen yap. Ama bu seni zerre kadar fark yok.

"Göreceğiz.

"Bu kazanamayacağın bir dövüş.

"Kendine bunu söylemeye devam et, Alexia..." "Ciddiyim, Robert, beni zorlama.

Eski sevgilisi gözünü bile kırpmadı, garip bir şekilde sakın, hatta muzaffer görünüyordu. Çocuklar da aceleyle ona katıldılar ve Mercedes'e koşmadan önce dikkatleri dağılmış bir halde annelerini öptüler. Alexia Robert'a kurnazca baktı, aniden telaşlanmıştı. Bu gece bir şeyler farklıydı, bir şeyler *değişmişti*. Aralarındaki ilişkide her zaman üstünlük ondaydı.

argümanlar, onu her zaman geri adım atmaya zorlayabilmişti, ama şimdi saldırıya geçmeye, mücadeleyi *ona taşımaya* istekli ve muktedir görünüyordu. Ve sanki bu gerçeğin altını çizmek istercesine, şimdi daha da yaklaştı, dudakları neredeyse kulağına değecekti ve fısıldadı: "Mahkemede görüşürüz, Alexia.

Bölüm 31

"Ne zaman ?

Helen genellikle bir gözaltı memuruna karşı bu kadar kaba davranmazdı ve sert üslubundan hemen pişmanlık duydu. Anthony Parks Southampton Central'da güler yüzlü biriydi, sık sık şakalaştığı dost canlısı bir adamdı ama Helen'in mizah anlayışı bu gece onu terk etmiş gibiydi. İstasyona dönerken, DS Hudson'ın Lee Moffat'ı tutukladığı haberini almıştı, onun açık talimatlarını görmezden gelerek gündemini acımasızca ilerletiyordu.

"Yaklaşık yarım saat önce," diye dikkatle cevap verdi Parks. 'Onu kendim indirdim. DS Hudson onu gece boyunca bekletip sabah sorgulayacaktı ama istersen onu memnuniyetle yukarı çıkarabilirim.

Helen bir an düşündü. Moffat ilgilenilen bir kişiydi ve belki de sorgusunun kontrolünü ele alarak bir noktaya varılabilirdi. Ancak bunu yapmak, başka bir memurun soruşturma hattını *ele geçirmek* ve onu diğer önemli ipuçlarını takip etmekten alıkoymak anlamına gelecekti. Bu yüzden, istasyon politikasının görüşünü gölgelemesine izin vermemesi gerektiğini kendine hatırlatan Helen, 'Sorun değil, bırak bu gece terlesin. Teşekkürler, Anthony.

"Her zaman bir zevk, DI Grace...

Normalde Parks'ın bu veda cümlesi bir gülümsemeye yol açardı - beceriksizce flört etmede ince bir çizgisi vardı - ama Helen'in akli başka şeylere takılmıştı. Merdiven boşluğuna doğru ilerlerken, Goj, Moffat ve Hudson'la ilgili düşünceleri birbiri üzerine yuvarlanarak gecenin gelişmelerini değerlendirmeye başlamıştı bile. Sindirmesi gereken çok şey ve düşünmesi gereken bir strateji vardı - Hudson'ın itaatsizliğiyle uğraşırken çok sayıda farklı soruşturma hattının nasıl ilerletileceği. Özellikle de eski sevgilisinin ekipte arkadaşları, hatta müttefikleri varmış gibi görüldüğü için, bu kolay bir çember değildi. Hayır, bu savaş dikkatli olmayı gerektiriyordu.

-

Telefonu çalınca yerinden sıçradı. Helen kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, yedinci kattan binanın st katına kadar yürürken dış dünyayı duymazdan geldiğini fark etti. Aptallığına lanet okuyan Helen arayanın kimliğine baktı, bir sorun, yeni bir aksilik bekliyordu ama kimin aradığını anlayınca birden yüzü gülmeye başladı.

"Charlie, ?

'Ben yürüyen lym, tabii ki. Sen nasılsın?'

Charlie'nin sesini, ses tonundaki sıcaklığı, nazik, kendini küçümseyen mizahını duymak çok güzeldi - yorucu bir günün ardından mükemmel bir tonik. Merdiven boşluğunun soğuk duvarına sırtını yaslayan Helen hevesle devam etti: "İyi, iyi. Peki ya şu güzel kızlar?

'Oh, korkunç, iğrenç ve tamamen güzeller. Dürüst olmak gerekirse, hayatımda hiç bu kadar çok çalışmamıştım ve hiç bu kadar kötü grnmemiştim. şu andan itibaren, sadece telefon görüşmeleri, Zoom yok, Facetime yok...'

"O duyguyu bilirim.

'Saçmalama, hiçbir zaman muhteşem görünmüyorsun...'

Elbette doğru değildi ama bunu duymak güzeldi. Dedektif Charlene Brooks - arkadaşlarına göre Charlie - Jessie ve yeni doğan Orla ile ilgilenmek üzere doğum iznine ayrıldığından beri Helen'le sadece aralıklı olarak konuşuyorlardı ama her konuşmalarında, birlikte bir davada çalışıyor olsalardı mümkün olmayacak bir sıcaklık, cömertlik ve samimiyet vardı. Helen bu sohbetlere değer vermeye başlamıştı; Southampton Central'da olup biten her şey için mükemmel bir panzehirdi.

'Peki dedikodu nedir? Ne kaçırıyorum?'

'Oh, sadece kanun ve düzende genel bir kş, polise güven, ekip morali. İnan bana Charlie, bunun dışında kalman daha iyi...'

'Biliyorum ve tabii ki sizin yaptığınızı yapıp bu iki yaratığı yetiştirebilmemin imkanı yok... ama bir yanım orada olmak istiyor. Ekibe yardım etmek, *sana* yardım etmek...'

kingen, hatta biraz beceriksizce söylenmişti. Helen şimdi Charlie'nin neden aradığını anlamıştı. Endişelenmişti - *onun* için endişeleniyordu. Son zamanlarda yerel gazetelerde çıkan çok sayıdaki suç haberlerinden haberdar olmuş muydu? DC Bentham'la mı yoksa ekibin uzun süredir görev yapan bir başka üyesiyle mi konuşmuştu? Aramasına her ne sebep , Charlie'yi aramak zorunda hissetmişti.

Helen'e elini uzattı ve bu onu söyleyebileceğinden çok daha fazla neşelendirdi ve duygulandırdı. Charlie'nin onun için duyduğu endişe basit, içten ve dürüsttü ve Helen aniden onun Southampton Central'a geri dönmesini arzuladı.

"Hiçbir şey beni daha fazla memnun edemezdi," dedi Helen, sesi garip bir şekilde kalın çıkıyordu, çünkü duyguları onu pusuya düşürmüştü. 'Ama senin yapman gereken daha önemli bir işin var, vaftiz kızlarımı yasalara uyan, toplumun yapıcı üyeleri olarak yetiştirmek. Tanrı biliyor ki bugünlerde etrafta bunlardan çok az var...'

"Elimden geleni yapacağım," diye güldü Charlie, "ama günde üç saat Peppa Pig'in beyinlerine ne yaptığından emin değilim. Ebeveynleri göz önüne alındığında, başlangıçta o bölümde pek bir şeyleri yoktu.

Yarım saatten fazla bir süre boyunca rahat ve mutlu bir şekilde sohbet etmeye devam ettiler. Bu gevşemek için mükemmel bir yoldu ama sonunda telefon kapandığında Helen karışık duygular hissetti. Charlie, Steve ve kızların iyi olmasından dolayı rahatlamış, eski arkadaşından haber aldığı için mutlu olmuş ama Southampton Central'da ne kadar yalnızlaştığının da farkına varmıştı. Helen ayaklarının altındaki kumların kaydığını, eski bağlılıklarının sınıandığını, yeni zorlukların karşısına çıktığını ve dayanağı Charlie olmadan birden kendini savunmasız, hatta savunmasız hissettiğini, sağlam ve güvenilir bir müttefik olarak sadece Grace Simmons'ı saydığını hissetti.

Helen bu zorluklara göğüs gerecekti - başka ne yapabilirdi ki? - Ama Charlie yanında olsaydı çok daha mutlu olurdu, çok daha mutlu olurdu. Ancak bunun gerçekleşmesi söz konusu değildi, bu yüzden şimdilik Helen'in elinden gelenin en iyisini yapması gerekiyordu.

Bu, tek başına mücadele etmesi gereken bir yarışma, bir savaştı.

Üçüncü Gün

Bölüm 32

Birdenbire odada birinin olduğunun farkına vararak irkilerek uyandı. Kafası karışan, sabah mı yoksa gece yarısı mı olduğundan emin olamayan Lilah, yorganı üzerine çekerek dimdik oturdu. Ama onu şaşırtan, elinde ağır bir tepsi tutan Martin'di.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu, yüzündeki dağınık saçları iterek.

"Neye ?" diye mutlu bir şekilde. 'Kahve, kruvasan ve taze sıkılmış portakal suyu. Kraliçelere layık bir kahvaltı...'

Tepsiyi onun önüne koydu.

'Dün oldukça zordu. Bir ikramı hak ettiğini düşündüm. "Çok naziksiniz..."

Lilah portakal suyunu aldı ve bir dikişte içti. Martin'in ondan minnettar olmasını ve ağzından köpükler saçmasını beklediğini biliyordu ama o enerjiyi toplayabileceğinden emin değildi. Rahatsız bir gece olmuştu, Martin uyurken Lilah dönüp duruyor, her türlü sesi duyuyor, her türlü tatsız senaryoyu hayal ediyordu. Evlerini işgal eden karanlık figürlerin olduğu en az iki kâbus görmüştü, korkunç derecede gerçek görünen kâbuslar. Yorgunluk nihayet onu ele geçirdiğinde bile, vücudu uyku için yalvarıyor, votka akşamdan kalmalığı devreye girmeye başlıyor, beyni düşük seviyeli acıyla titreşiyordu. Zayıflığından şimdi nasıl da pişmanlık duyuyordu.

"Bu çok lezzetli," dedi elinden geldiğince hevesle. "Ama bu kadar zahmete girmene gerek yoktu.

Sorun değil. Aramızın iyi olmasını, mutlu olmamızı istediğimi biliyorsun. Bu yüzden biraz çaba, biraz düşünce nedir ki?

Lilah'ın alabileceği en yakın özür buydu, bu yüzden minnetle başını sallayarak kruvasandan bir ısırık aldı. Gevrek ve tatlıydı ve zengin hamurun boş midesine çarpma hissi

Hemen kendini daha iyi hissetti. Bu yüzden bir ısırık daha aldı, sonra bir tane daha, bir dakikadan kısa bir süre içinde tüm pastayı yuttu.

"Açtın..." Martin güldü ve onun yanındaki yatağa tırmandı.

Lilah kahveyi dudaklarına götürdü, ama tam bunu yaparken Martin onu durdurdu.

"Ben de öyleyim.

Fincanı ondan alıp komodinin üzerine koydu, sonra ona döndü, yeleğinin askısını omzundan kaydırıp ve tenini nazikçe öptü.

"Martin, işe gitmem lazım..."

"Saat daha yedi, daha çok var.

Göğsünün üst kısmını öptü ve daha fazla teni ortaya çıkarmak için kayışı yavaşça aşağı kaydırıp.

'Ama dün çok geç kaldım, erken girmek istedim ...'

'Unut onları. Yıllar boyunca sizden fazlasıyla paylarını aldılar.

Adam onun göğsünün kenarını okşadı. Lilah kendine rağmen bir arzu ürpertisi hissetti.

"Ayrıca," diye devam etti Martin, "biraz barışmadan bir uzlaşmanın ne anlamı var?"

Güçlü gövdesini yukarı doğru çeken Martin, Lilah'nın üzerine çıktı, onu yavaşça yatağa doğru itti ve aceleyle öptü. Lilah boyun eğdi, bir yanı bunu istiyor, bir yanı istemiyordu ama Martin'in arzusuna karşı koymanın bir anlamı olmadığını da biliyordu. Geçmiş günlerde ilişkilerinde üstünlük ondaydı ama artık değildi ve son zamanlarda sık sık olduğu gibi bugün de karşı koyacak gücü yoktu.

Bölüm 33

Görüşme odasının geniş arka planıyla çerçevenlenmiş kırık bir sandalyede kambur dururken küçük, hatta savunmasız görünüyordu. Ama Lee Moffat'ın yüzündeki ifade bu düşünceyi yalanlıyordu. Hücrede geçirdiği bir gece onu yumuşatmamıştı; gözünü kırpmadan masanın karşısındaki Joseph Hudson'a bakıyor, meydan okuyor ve küçümsüyordu.

Tekrar soruyorum. On iki Ağustos gecesi neredeydiniz? Saat 22:00 ile gece yarısı arasında?

Odada üç kişi vardı; DS Hudson ve DC Reid, huysuz şüphelileriyle kötü polis, kötü polisi oynuyorlardı. Moffat avukat istememiş, ikramları reddetmiş ve şu ana kadar yorum yapmayı da reddetmişti. Joseph Hudson'ın sorusuna yanıt olarak sakızını yüksek sesle, agresif bir şekilde çiğnemekle yetindi; beyaz, lastiksi madde ağzında şakırdıyor ve çatırdıyordu.

"O saatler arasında Locks Heath bölgesinde miydiniz?

Moffat omuz silkti ama hiçbir şey söylemedi.

'Tamam, Ağustos'un ikinci gününün küçük saatlerine ne dersiniz? Gece yarısı ile sabah 2 arası?'

Lee Moffat derin düşüncelere dalmış gibi gözlerini kıstı, sonra sandalyesinde arkasına yaslandı, bir elini uzun, gibi saçlarında gezdirirken ön kolundaki canlı yılan dövmesi ortaya çıktı.

"Genelde dışarıda olduğunuz zamanlar, değil mi? Reid konuştu.

"Duyduğumuza göre çok meşgulmüşsünüz," diye ekledi Hudson. 'Ama başkalarının arabalarını çalmak bazı riskleri de beraberinde getiriyor, değil mi?

Klik, , klik, sakız dönüyor ve dönüyor.

"Özellikle de kurbanlarınız araçlarını vermek istemiyorsa. Alison Burris ismi size bir şey ifade ediyor mu?

Şimdi bir tepki vardı, çiğneme kısa bir süre durdu, sonra yeniden başladı, bu sefer daha agresif bir şekilde.

'İkinci Ağustos'un erken saatlerinde Carlton Road otoparkında öldürüldü. Dün gece sizi aldığımızda üzerinizde neden iki tornavida olduğunu bana açıklayabilir misiniz?

Moffat ona baktı, şimdi biraz daha az eğlenmiş görünüyordu. 'Ticaret aletleri. Ben bir tamirciyim...'

geri döndü ve Hudson onu tokatlamakta gecikmedi.

Tornavida başları keskinleştirilmişti, Lee. Onlar alet değil, silahtı.'

"Hayır...

'Dahası, şu anda laboratuvarda inceleniyorlar. Eğer onları Alison Burris'e yapılan saldırıyla ilişkilendirebilirsek-'

"Keyfine bak.

Sanki konuşmayı bitiriyormuş gibi kararlı bir şekilde söylenmişti. Hudson bir an Moffat'a baktı ve cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Moffat masum olduğu için mi suçlamayı önemsememişti? Yoksa işlediği suçtan geriye hiçbir iz kalmadığından emin olduğu için mi?

"Yapacağım, Lee, endişelenme. Çünkü Alison Burris ve Declan McManus'u senin öldürdüğünü kanıtlamak niyetindeyim.

"Siktir git. Onlara hiç dokunmadım...'

'Siz ya da adamlarınızdan biri olması fark etmez. Kanunun gözünde bunun bir önemi yok. Sen ring şefisin, azmettiricisin...'

'Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun-'

'Deponuzda otuz, kırk lüks aracın parçaları var, belki daha fazlası. Düzenli bir kâr elde ediyorsunuz...'

Tık, tık, tık. Sakız geri dönmüştü, Moffat mücadeleden çekiliyordu.

"McManus'u bu yüzden mi hedef aldınız? Reid sopayı eline alarak sordu.

'Beni kaybettin...'

"Declan McManus ARG Sigorta için çalışıyordu. Onu Southampton, Portsmouth ve Bournemouth'daki araba hırsızlıklarını araştırması için tutmuşlardı. Çok fazla ödeme yapmak zorundalar ve inanın bana, bu durumdan hiç memnun değiller. McManus *üç haftadan fazla* bir süredir onlar için çalışıyordu, tamircileri, kaportacıları, siyah arabaları ziyaret ediyordu.

Pazar satıcıları, tüm bu tatsızlıkların kaynağının kim olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Yılanın başı...' dedi Reid.

"Bu da sizin çıkarlarınızı tehdit ediyordu, değil mi? Hudson ekledi. "Bu yüzden mi benzinle yapmayı seçtiniz?

Moffat göz temasını kesmemeye kararlı bir şekilde ona baktı.

'Daha hafif sıvı ya da meth daha kolay olurdu, kesinlikle daha az tehlikeli olurdu. Ama benzin kullanmak - bu açık bir mesaj gönderdi, değil mi?

Moffat başını yavaşça salladı ama hiçbir şey söylemedi.

McManus'u bu yüzden mi öldürdün? Soruşturmasını durdurmak için mi? Başkalarını işinize burunlarını sokmaktan caydırmak için mi?

Moffat masum bir tavırla avuçlarını yukarı doğru çevirerek, "Yanlış adamı yakaladınız," diye cevap verdi. "Adamı tanımıyorum.

Hudson, 'Tamam Lee, istediğin gibi olsun,' dedi. "Bunlardan birine sahip misin?

Rick Owens kapüşonlu sweatshirt'ünün fotoğrafını masaya doğru kaydırды. Moffat durakladı, sonra fotoğrafa baktı. Bunu yaparken yüzünde önce bir kafa karışıklığı, sonra da şaşkınlık ifadesi belirdi.

'Tasarımcı kıyafeti, çok meraklı olduğun bir şey. Tüm o haksız kazançlarla bir şeyler yapmalısın, değil mi?'

Moffat'ın gözleri resme yapışmıştı.

Bilin bakalım ne oldu? Locks Heath'teki suç mahallinde, fail kaçarken çitlere takılmış buna benzer bir kapüşonlunun lifleri bulundu. Sizde de böyle bir tane var mı?

"Hayır.

Evet, öyle. Elimde sipariş formunun bir kopyası var. "Lee Moffat" adına kayıtlı bir banka kartıyla ödenmiş ve altı hafta önce annenizin adresine teslim edilmiş.

Moffat öğüdünü tuttu, çiğneme şimdilik durdu.

"Bunun dışında, çok profesyonel bir iş olduğunu söylemeliyim..." "Ben değildim.

"Peki kapüşonlu nerede?"

Sessizlik.

"Bir göz isterdim, yırtık var mı, benzin izi var mı diye...

Almadım.

"Daha *altı hafta önce* aldınız.

"Kaybetmiş ya da başkasına vermiş falan olmalı.."

"Bin sterline mal oldu.

"Yani?

'Zengin olduğunu biliyorum Lee, ama bu kadar para senin için *bir şey* ifade ediyordur. İnsanlar daha azı için öldürüldü.'

Moffat hiçbir şey söylemedi, Hudson'a zehirli gözlerle bakıyordu. Eğlenmenin, kendini beğenmişliğin tüm izleri artık kaybolmuştu.

"Bak, Lee. Bunu senin yaptığını biliyorum. Ve nedenini de biliyorum. O yüzden sadede gelelim, olur mu? Bana ikinci ve on ikinci geceki hareketlerini dakika dakika anlatmanı istiyorum. Neredeydin, ne yapıyordun, kiminleydin. Telefonun elimizde, hareketlerini takip edebiliriz, yani bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme. Buraya kadar dostum, yolun sonu...' Moffat'a baktı ve sözlerini bitirirken gülümsedi: "Bana gerçeği söyleme zamanın geldi.

Bölüm 34

Helen, onun oyalandığı ve kendi sorularını sorarak Helen'in sorularını saptırmaya çalıştığı izlenimine kapıldı.

"Bay Goj'a olan ilginizin niteliğini sorabilir miyim?"

Helen, Jeremy Blake'in gösterişli şıklığı karşısında eğlenerek onu içeri aldı. Hastane tröstlerinin CEO'ları sağlık hizmeti sağlayıcılarından çok Forbes 500 yöneticilerine benzeme eğilimindeydi ve Blake de bir istisna değildi. Southampton Çocuk Hastanesi ülkenin en büyük hastanelerinden biriydi ve Güney Sahili'nin dört bir yanındaki gençlere olağanüstü bakım, destek ve umut sağlıyordu ama içinde bulundukları toplantı odası Silikon Vadisi'nde bile olsa yadırganmazdı. Modern, pahalı ve etkileyiciydi, tıpkı karşısında oturan CEO gibi.

"Hayati tehlike içeren bir olay," diye cevap verdi Helen sert bir şekilde. 'Ciddi bir şey olmadığı sürece Büyük Olay Ekibi'nin dikkatini çekmezsiniz.

Blake şaşırmıştı, belli ki bunu beklemiyordu.

Helen devam etmeden önce sözlerini bir süre daha bekletti. "Ancak bu konuya girmeden önce bazı temel bilgileri bir kez daha kontrol etmek istiyorum. Bay Goj burada çalışmaya 1992 yılında, satın alma bölümünde stajyer yönetici olarak başladı.

Blake temkinli bir şekilde 'Doğru,' diye cevap verdi. 'Satın alma bu büyüklükteki bir hastane için çok büyük bir operasyon, bu yüzden her zaman yeni personel alıyoruz.

"Yani onun işi ameliyat önlükleri, hemşire üniformaları, bilgisayarlar tedarik etmekte-

"Temizlik ekipmanları, boyunluklar, battaniyeler ve çarşaflar, kalemler, ataçlar, yazıcı kağıtları, hastaneyi güvenli ve verimli bir şekilde işletmek için neye ihtiyacımız varsa.

Anlıyorum. Zamanla rütbesi yükseldi ve sonunda Operasyon Direktörü oldu, değil mi?"

Blake'ten belirgin bir tepki - şaşkınlık ve endişe.

Helen notlarına bakarak, "Belki de yanlış anlamışımdır," diye ekledi.

"Şey..." diye cevap verdi Blake tereddütle. "Amar hastane personelinin uzun süredir sadık bir üyesi, yaklaşık yirmi yıldır burada... ama tam olarak yükseklere tırmanmış sayılmaz. İyi bir çalışan, ancak 2006 yılında satın alma departmanında bölüm müdürlüğüne terfi etti ve o zamandan beri bunu yapıyor.

Helen şaşırmış bir halde Blake'e baktı.

"Hizmet kayıtlarını ve maaş bordrolarını inceleyebilirim. İsterseniz şimdi İK'ya yaptırayım..."

Helen dalgınca başını salladı, düşünceleri dün gece tanıştığı hayattan daha büyük figüre döndü. Kendisini kesinlikle önemli ve varlıklı bir adam olarak gösteriyordu ama görünüş aldatıcı olabilirdi. Kendini toparlayarak Goj'un Facebook sayfasının çıktısını masanın üzerinden ona doğru kaydırıldı.

'Neden kafamızın karıştığını anlayabilirsiniz...'

Blake sayfayı inceledi, yüzü kıpkırmızıydı. 'Tanrım, hiç bilmiyordum ...' Mektubu ona geri uzattı. "Şu anki COO'nun hiç memnun olmayacağını söyleyebilirim. Bu bir espri denemesiydi ama zorlama gibiydi.

"Peki Bay Goj iyi bir çalışan mı?"

"Evet. Genel olarak.

"Anlamı?"

'Anlamı Hiçbir şey. O o ne o öyle. A orta yönetici tedarikte.'

'Peki bu departmanda herhangi bir sorun yaşadınız mı? Son zamanlarda yani.

"Yakın zamanda trajik bir kayıp yaşadığımızı biliyorsunuzdur. Müdür yardımcılarımızdan biri.

Alison Burris.

Bu doğru. Çok üzücü bir kayıp, çok yetenekli bir yönetici ve sevilen, değerli bir meslektaşımızdı. Soruşturmanızda ilerleme kaydettiniz mi? Ekibinizden birinden bilgi almamız gerekiyordu ama-

"Muhtemelen bu Bay Goj için ekstra iş anlamına geliyor," diye araya girdi Helen, Blake'in dikkat dağıtma girişimini keserek. 'Onun doğrudan amiri olarak, siz yerine birini bulana kadar temelde iki iş yapması gerekecek, öyle mi?

"Boyutları bu kadar. Onun için zor olacak ama eminim üstesinden gelecektir.

'Bu komik, çünkü geldiğimde resepsiyondan kontrol ettim. Bay Goj'un bugün gelmesi beklenmiyor,' diye karşılık verdi Helen. 'Aslında, güvenlik izni iptal edildi.

Blake şaşırılmış bir halde ona baktı.

"Bunun nedenini açıklamak ister misiniz, Bay Blake? Uzun ve ağır bir sessizlik oldu.

'Müfettiş, avukatlar eşliğinde yeniden toplanmamızı önerebilir miyim? Elimden gelen yardımı sağlamak istiyorum, ancak bunun doğru şekilde yapılması gerekiyor. Sizinle yarın ya da ertesi gün ofislerinde buluşabilirim.

-'

"Hayır.

?

'Eminim bu konuşmayı ertelemek istersiniz ama araştırmam gereken iki ciddi suç var - çalışanlarınızdan birinin öldürülmesi ve başka bir adamın öldürülmeye teşebbüs edilmesi. Amar Goj'un bu suçlarla herhangi bir şekilde bağlantısı varsa, hatta herhangi bir ilgisi olduğundan *şüpheleniyorsanız*, bunu bilmem gerekiyor. Ve şimdi bilmem gerekiyor.'

Ona ters ters bakarak, geri itmesi için meydan okudu. Onun tam da bunu yapmasını bekliyordu ama şimdi vücudunun sarktığını gördü. Şık takım elbise ve güçlü gözlükler sadece gösteriş içindi - Blake zayıf ve korkmuştu.

'Bakın, söyleyemem... *bilmiyorum*... Amar'ın bu konularla bir ilgisi var mı, neyin peşinde olabilir ya da olmayabilir-'

"Ama-" diye araya girdi Helen sabırsızca.

"Ancak, mali usulsüzlük iddialarının ardından kendisini görevden uzaklaştırmak zorunda kaldık.

"Ne zaman?

"Dün.

Şimdi şaşırma sırası Helen'deydi. Dün gece tanıştığı, çok neşeli, çok popüler, çok başarılı görünen adam

sadece birkaç saat önce yaklaşık yirmi yıldır sürdürdüğü işinden uzaklaştırılmıştı.

"Neden? Ne yapmış?

'Şey, işin iç yüzünü bilmiyoruz. Tam bir iç soruşturma daha yeni başlıyor'.

Helen, sanki mahremiyet ve gizlilik çok önemliymiş gibi 'dahili' kelimesini vurgulamasına dikkat çekti.

"Ama görünüşe göre Vakfı dolandırıyor olabilir. "Nasıl?

"Şey..." diye cevap verdi Blake, detaylandırmak istemiyormuş gibi bir izlenim vererek, "tedarik çok karmaşık bir iştir. Her ay binlerce, on binlerce işlem yapılıyor. Her birini iki kez kontrol edemeyiz, yöneticilere ve çalışanlarına belli bir güven duymak zorundayız-'

"Ve?

'Ve bu güvene ihanet edilmiş olabileceğini düşünüyoruz. Amar'ın paravan bir şirket - hayali bir tedarikçi - kurmuş ve daha sonra bu şirketten önemli ölçüde şişirilmiş fiyatlarla ürün tedarik etmeye başlamış olabileceğine inanıyoruz.

"Aslında sahibi olduğu bir şirket.

Başıyla onayladı.

"Bu ne kadar zamandır ediyor?"

Blake şimdi hasta görünüyordu.

"Hiçbir fikrimiz yok ama beş yıl da olabilir, on yıl da, belki daha fazla. "Peki ne tür meblağlar söz konusu?

'Şey, burada birkaç yüz, orada birkaç yüz, ama - eğer korktuğumuz kadar kötüyse - o zaman bir milyon pounddan fazla olabilir.

Helen sandalyesinde arkasına yaslandı. Goj'un dün geceki cömert gösterisinin kızının düğününü kutlamak için bir defaya mahsus olduğunu düşünmüştü ama belki de cömertliği, zenginliği bundan çok daha derinlere uzanıyordu. Blake onunla göz göze gelmedi ve bunun nedenini gayet iyi anlayabiliyordu. Böylesine büyük bir sahtekârlık hastanenin itibarına büyük bir leke sürerdi, kendisinininkinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Ama henüz işi bitmemişti.

"Peki bu sahtekarlığı nasıl öğrendiniz?

'Bir iç denetimin ardından ortaya çıktı. Covid sırasında yaşanan KKD fiyaskosundan sonra, bir rota ve şube araştırması yaptık.

tedarik sistemleri - ki bu sırada bazı anormallikler tespit edilmiştir'.

"Kim tarafından?

Sonra uzun bir duraklama daha oldu: "Alison Burris.

Helen öne doğru eğildi, zihni aniden dönmeye başladı. 'Bu "anormallikleri", görünüşte sahte olan tedarikçiyi fark ettiğinde, endişelerini kime iletmış olabilirdi?

"Patronuna, Amar Goj'a tabii ki. "Peki ne oldu?

'Hiçbir şey, sorun buydu. Konuyu birkaç hafta önce gündeme getirdi ve daha sonra birkaç kez Amar'la görüşmeye çalıştı. Amar konuyla ilgilendiğini ve Yönetim Kurulu'na ileteceğini söyledi ama... hiçbir şey yapmadı. Sonunda, korkarım ki Alison, Amar'ın soruşturmayı oyaladığı, kasıtlı olarak yumuşattığı sonucuna vardı.

'Peki size bir şey söyledi mi? Ya da üst yönetimin başka bir üyesine?

"Hayır - en azından yüzüme karşı.

"Peki sen bunu nereden biliyorsun?

"Bana endişelerini özetleyen bir e-posta gönderdi.

"Peki siz ne yaptınız?

'Şey, ben hiçbir şey yapmadım,' diye cevap verdi, sonra hemen açıkladı. 'Yapacak zamanım olmadı. Mesajı gönderdikten sadece birkaç saat sonra öldürüldü.

Blake ayaklarına baktı, sanki verecek başka bir şeyi yokmuş gibi bitkin görünüyordu. Ama gerçekte bu her ikisi için de sadece bir başlangıçtı. Blake liderliğinin uzun süreli, zarar verici, kamuya açık bir incelemesiyle karşı karşıyaydı - uzun, karanlık bir yol. Buna karşılık Helen için işler iyiye gidiyordu.

Sonunda, Alison Burris'in cinayeti için olası bir nedeni vardı.

Bölüm 35

"Fotoğraflara bak.

Hudson parmaklarını aralarındaki masanın üzerinde duran fotoğraflara vurdu.

"O zavallı kadına yaptığınız şey buydu.

Lee Moffat isteksizce bir göz attı. Toplam beş fotoğraf vardı; üçü Alison Burris'in yere yığılmış halinin geniş çekimi, diğerleri ise bıçak yaralarının yakın çekimiydi. İki kızgın, pembe, büzülmüş delik, ona bakıyordu.

"Ben yapmadım.

Lee, burada daireler çiziyoruz. Burris öldürüldü çünkü birisi onun BMW'sini istiyordu, değil mi?"

"Sen öyle diyorsan.

"Southampton'da sipariş üzerine araç kaldıran başka bir operasyon biliyor musunuz?"

"Hayır, ama-

'Bu çok yüzsüzce olurdu, bir kadını arabasından sürüklemek-'

'Ben asla böyle bir şey yapmadım.

'İstedğini almak için birini bıçaklamaktan çekinmeyen biri. Başka kimse yok, Lee. Gerekçen var, silahların var ve şimdi seni McManus olay mahalliyle ilişkilendirebiliriz-'

"Asla olmaz.

"Peki neredeydin? Masum olduğunuzu söyleyip duruyorsunuz ama bana ayın on ikinci gecesi nerede olduğunuzu söylemiyorsunuz..."

"Dışarıdaydım, tamam

mı?" "Nerede?"

"Sadece *dışarı*.

"Ne yapıyorsun?"

"Şunu ve bunu.

"Yeterince iyi değil. Peki ya ikincisi?"

"Aynı. Geceleri hep dışarıdayım...'

"Bu çok uygun. Nerede olduğunu hatırlamıyor musun?"

Moffat başını salladı ama göz göze gelemediler.

'Bu *iki gece önceydi*. Hafızan gerçekten o kadar kötü mü..?'

'Uyuşturucudan olmalı. Ne diyebilirim ki?'

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"İstediginize inanın. Beni rahatsız etmiyor...'

Hudson'ın yelkenlerini suya indireceği umuduyla, meydan okurcasına, küçümseyerek söylenmişti. Ama Joseph Hudson bir an Moffat'a baktı, sonra sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında kavuşturdu.

'Küçük bir sır bilmek ister misin Lee? Dünyanın bilmediği bir şey?'

Moffat ilgisizmiş gibi davranarak omuz silkti.

"Declan McManus'un durumu *iyiye* gidiyor.

Şüpheliden küçük ama belirgin bir tepki.

'Bu sabah ilk iş olarak hastaneyle konuştum. Saldırıdan bu yana komadaymış ama bugün ilerleyen saatlerde onu komadan çıkarmaya çalışacaklar. Elbette zayıf ve acı içinde olacak ama doktorlar *konusabileceğine* dair bana güvence verdi. Ve eminim söyleyecek çok şeyi olacak...' Moffat'ı bakışlarıyla sabitledi. 'Kimin onu yoldan çekmek istediğini bilecek. Onu kimin benzinle ıslattığını. Kimin onu ateşe verdiğini. Ve bahse girerim doğrudan *seni* işaret edecektir.

Moffat öfkesi açıkça belli olan Hudson'a baktı.

'Bundan kaçabileceğini düşünebilirsin Lee, ama kaçamazsın. Hiç kuşkunuz olmasın, sizi avluya yerleştireceğiz, Alison Burris'in öldürülmesinden ve Declan McManus'u öldürmeye teşebbüsten sorumlu olduğunuzu kanıtlayacağız-'

"Öyleyse beni suçla.

Şüphelinin ağzından öfkeli ve meydan okuyan sözler döküldü.

"Devam edin. Bunu benim üzerime yıkabileceğinden o kadar eminsen, şimdi yap. Senin için hazırım.

Hudson bu agresif karşı atak karşısında şaşırarak tereddüt etti ve Moffat bundan faydalanmakta gecikmedi.

'Ama yapamıyorsan, *cesaretin* yoksa, o zaman en iyisi ceketimi al...'
Sandalyesinde arkasına yaslanırken gözleri Hudson'ınkilere kilitlendi,
meydan okurcasına, muzaffer bir edayla.
"Çünkü burada işimiz bitti.

Bölüm 36

"Korkarım sizi içeri alamam. Daha sonra gelmeniz gerekecek..."

Arsha Goj kapıda durmuş, Helen'in girişini engelliyordu. Gururlu aile reisi kocasını ve ailesini korumaya, kötü haberleri evinden ve ocağından uzak tutmaya kararlıydı. Ama Helen reddedilmeyecekti, bugün değil.

"Dediğim gibi, bu ciddi bir polis meselesi," diye cevap verdi Helen, arama izni kartını cebine geri koyarken.

"Kızımızın nişanını yarıda kesecek kadar ciddisiniz, bu sabah yine evimize geldiniz, sokağın yarısını gürültülerinizle uyandırdınız..."

Helen, Arşa'nın kendisinin görevini yerine getiren bir polis memurundan ziyade, sadece bir baş belası, kovulması gereken uygunsuz bir davetsiz misafir olduğu çıkarımına kızması mı yoksa eğlenmesi mi gerektiğini bilemedi.

'Bizimle kalan akrabalarımız var-'

"Ve bir kez daha, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama kocanızla konuşmam gerekiyor.

"Ne hakkında?"

Helen soruyu duymazdan gelerek, "Bugün bir arama emriyle geri dönmekten mutluluk duyarım," diye devam etti. 'Ama o zaman tüm ekibi yanımda getirmem gerekecek, bu da çok daha fazla kargaşa yaratacak, çok daha *görünür* olacak ...'

Helen, Arşa'nın yüzünde bir endişe kırılgılığı görmekten memnun oldu.

'Peki neden bunu şimdi yapmıyoruz? En fazla yarım saat, sonra yoluma gideceğim.'

Bu bir yalandı - Helen'in Goj'u ne kadar sorgulaması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu - ama karısıyla arasındaki buzları eritmiş gibi görünüyordu. Helen'in varlığından endişelendiği belliydi ve sokağın geri kalanı farkına varmadan bu işin bitip toz olabileceği düşüncesi açıkça cazip geliyordu.

"Otuz dakika, daha fazla değil," dedi sertçe, sanki sorumlu olan kendisiymiş gibi.

Helen kibarca gülümseyerek ayaklarını sildi ve içeri girdi.

Bir dakika sonra Helen bahçe yolunda ilerliyordu. Bevois Dağı'nda gördüğü en büyük evlerden biri olan beş yatak odalı zarif evin içi ilgisini çekmiş, belki de düğün kutlamaları sırasında gelecek ziyaretçiler düşünülerek yakın zamanda tamamen yeniden dekore edildiğini fark etmişti ama Goj'un yaşam tarzını ve harcamalarını dürüst sorgulamak için beklemesi gerekecekti. Şimdi daha acil endişeleri vardı.

Goj'un hırsızlığı, çocuk hastanesini uzun süreli dolandırması, Helen'in etkileyici gelirini haklı çıkarmak için neden kendisini COO olarak tanıtmak zorunda kaldığını şimdi anladığı gibi, çivilenmiş gibi görünüyordu. Daha az net olan şey ise Declan McManus'a yapılan saldırıdaki rolü ve Alison Burris'in öldürülmesi olayına karışmış olabileceğiydi. İlk suç için herhangi bir nedeni yokmuş gibi görünüyordu ve ikincisi ise karakterine son derece aykırı görünüyordu; Goj bir katilden ziyade bir hırsız gibi görünüyordu. Kesinlikle sabıka kaydı yoktu, geçmişte işlediği bir suç yoktu ve Helen onu bu anormalliklerle yüzleştirmeye hevesliydi. Doğrudan bir suçlamaya verdikleri tepkiye bakarak birinin masumiyeti ya da suçluluğu hakkında çok şey söyleyebilirdiniz.

Helen, Amar'ı kahvaltı masasında oturmuş, dün geceki şatafatlı partinin övgülerini toplarken bulmayı umuyordu ama Arşa ona kocasının aslında bahçedeki ofisine kapandığını söylediğinde belki de şaşırmamalıydı. Muhtemelen çifte hayatını burada yaşıyor, komplolar kuruyor, örtbas ediyor ve gizleniyor, giderek artan sayıda sahte faturayla para akışını sağlıyordu. Muhtemelen görüldüğü gibi, sırtı gerçekten duvara dayanmışsa, bir iç soruşturmanın ve olası cezai kovuşturmanın namlusuna bakıyorsa, muhtemelen bir sonraki hamlesini planlamak için buraya çekilmiş olmalıydı.

Kulübenin kapısına vuran Helen derin bir nefes aldı. Heyecanlıydı ama aynı zamanda gergindi - bu iş kolayca bitebilirdi, hızlı bir çöküşle ya da

ya da uzun ve zor olabilirdi, yalanlar ve gizlemeler soruşturmalarını engelleyebilirdi. Hangisi olacağına önümüzdeki birkaç dakika karar verecekti.

İçeride hiçbir hareket yoktu - Helen, Amar'ın kapının sertçe çalınmasından korkarak sinmiş olduğunu hayal edebiliyordu - bu yüzden Helen tekrar denedi. Hâlâ yanıt yoktu, bu yüzden şimdi kolu denedi. Kolayca döndü, kapı kilitli değildi ve ileri doğru iterken anons etti:

Bay Goj? Ben DI Helen Grace, içeri geliyorum...'

Ama hareket etmiyordu. Kapıyı itiyordu ama kapı hareket etmiyordu. Bu hiç mantıklı değildi, mandal şimdi yukarıdaydı, bu da içeride bir tür engel olması gerektiği anlamına geliyordu. Amar içeride barikat mı kurmuştu? Onun geldiğini fark etmiş ve savunma hazırlıkları mı yapmıştı? Saçma, gülünç görünüyordu ama yine de ...

"Amar, bu hiç yardımcı olmuyor. Bir polis memurunun görevini yerine getirmesini engellemek cezai bir suçtur...'

Omzunu kapıya dayadı, ama yine de boyun eğmedi, bu yüzden geri adım atarak kısa bir koşu yaptı ve sıcak ahşaba çarptı. Kapı hafifçe yana kaydı ve Helen dikkatlice başını aralıktan içeri soktu. Köşeye sıkışmış, ürkmüş bir Amar görmeyi bekliyordu ama onun yerine girişi engelleyenin Amar'ın kendisi olduğunu, kapının hemen içinde yerde yüzükoyun yattığını gördü.

Helen çabalarını iki katına çıkararak kapıyı biraz daha araladı ve kulübenin içine girdi. Hızla, secde halindeki figürün yanına çömeldi.

Amar? Amar, ben DI Grace. Beni duyabiliyor musun?'

Cevap vermedi. Helen onun üzerine eğilerek boş ifadesini ve donuk gözlerini inceledi.

"Amar, lütfen...

Kalbi on altı düzine atıyordu ama eğitimi şimdi devreye girmişti, Helen iki parmağını Amar'ın şahdamarına yerleştirerek nabız aradı. Ama hiçbir şey yoktu, hiçbir yaşamsal belirti yoktu.

Amar Goj ölmüştü.

Bölüm 37

Aptal gösteriyi kalbi sıkışarak izledi. DCI Grace Simmons onuncu kattaki ofisinden Southampton Central'ın ana girişini mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Tüm insan hayatı bu kapılardan girip çıkıyordu - polis memurları, suç mağdurları, suçlular, sosyal hizmet görevlileri, basın - ve aşağıda, bina sakinlerinin gözü önünde pek çok dram yaşanmıştı.

Bugünkü performans sessizdi ama yine de tepki uyandırdı. DS Hudson'ın dün gece yakaladığı şüpheli Lee Moffat tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmıştı. Hudson, Moffat'ın yakın zamanda işlenen birkaç cinayete karıştığına dair öğrenecek daha çok şey olduğuna inanıyordu ama onu suçlamak bir yana, tutmak için bile ellerinde yeterli delil yoktu, bu yüzden onu serbest zorunda kalmışlardı. Moffat bunu en iyi şekilde değerlendiriyor, ana merdivenlerde oyalanıyor, bir yandan sigara içerken bir yandan da telefonla konuşuyor ve hiç şüphesiz arkadaşlarına böbürleniyordu. Bu Simmons'ın kanını kaynattı - tecrübeli suçluların rahat, doğuştan gelen özgüveni her zaman bunu yapardı.

Ayrılan Simmons masasına döndü ama burada pek teselli bulamadı. Her gün yerel ve ulusal gazeteleri ofisine getirtiyor, basının en son meşguliyetlerini ve entrikalarını takip etmeye kararlıydı. Manşetler nadiren iyimser olmak için bir neden sunuyordu ve bugün de öyle oldu. *Southampton Evening News*'in ilk baskısının ön sayfası özellikle yüklü ve kişiseldi, manşet soruyordu: *DI Grace aklını mı kaçırdı?*

Simmons gazeteyi açıp içindeki makaleleri taradı ama içeriğini tahmin edebilirdi. Okuyucuları tarafından güvenilen yerel gazete, son zamanlarda Helen'e ve genel olarak Hampshire Polisine karşı sürekli bir kampanya yürütüyor ve suçlardaki belirgin artış karşısında yeterliliklerini sorguluyordu. Ve yaptıkları suçlamalar Simmons'ı gereksiz yere endişelendirmese de

- Helen'in zamanla ilerleme kaydedeceğinden emindi - halkın morali ve polisle ilişki kurma isteği üzerindeki etkisi konusunda endişeliydi. Yerel halkın gözleri ve kulakları olmadan, suçla mücadele etme ve halkı güvende tutma yetenekleri ciddi şekilde tehlikeye girecekti ve şu anda bunu göze alamazlardı.

Koltuğuna yığılan Simmons kâğıtları bir kenara itti, inleyen tepsisine dalmaya kararlıydı ama aslında bu sabah ne enerjisi ne de isteği vardı. Kendini giderek daha fazla böyle hissediyordu, genel yorgunluk giderek artan bir huzursuzluk hissiyle daha da şiddetleniyordu. Yakın zamana kadar yöntemlerinden, içgüdülerinden bir kez bile şüphe etmemişti ama şimdi şüpheler onu rahatsız ediyordu. Halk endişeli, basın sorunlu ve Başmüfettiş Peters açıkça kaygılıydı. Daha da kötüsü, Southampton Merkez'de, özellikle de Helen'in Büyük Olay Ekibi'nde, Helen'in şimdilik kendine saklamaya kararlı görüldüğü sorunlar var gibi görünüyordu. Bunu bir başkasına asla itiraf etmezdi ama Simmons'a ilk kez sanki bunalmışlar, şehir üzerindeki hakimiyetlerini kaybetmişler gibi geliyordu.

Eğer durum buysa, bu Helen'in değil, *onun* hatasıydı. Nihayetinde operasyonlardan sorumluydu ve on yaş daha genç olsaydı, gemiyi geri döndürmek için gece gündüz çalışırdı. Bu hala onun içgüdüsüydü ama gerçekler onu ısıırıyordu. Altmışlı yaşlarına merdiven dayamıştı ve sağlık sorunları ve genel bitkinlik hissi göz önüne alındığında sadece geçici liderlik yapabiliyordu. Şimdi Southampton Central'daki işi kabul etmeye ikna edildiği için pişmanlık duyuyordu - emekli olma planına sadık kalmalıydı. Görev teklif edildiğinde üstlerine ve hatta Helen'e karşı daha dürüst davranmadığı için pişmanlık duyuyordu. Onlara yardım etmek için sağlığı hakkında yalan söylemiş, onları kişisel sorunlarından korumuştı. Ya da öyle sanmıştı. Şimdi ise Helen'in çabalarını engellemekten başka bir işe yaramayan, eski dostunu Simmons'ın işini de kendi işi gibi yapmak zorunda bırakan bencilce ve korkakça bir hareket olarak görünüyordu.

Yapılacak en mantıklı şey kenara çekilmek, daha genç ve daha canlı bir varlığa yol açmak olurdu. Ancak bunu şimdi, eleştiri ve inceleme fırtınasının ortasında yapmak, geminin

Batıyor, istemeden de olsa kötü bir durumu daha da kötüleştiriyordu. O zaman alternatif kalmak, bir fark yaratmaya çalışmaktı, ama bunu yapacak enerjisi, yaşam gücü var mıydı? Bazı günler sadece yataktan kalkmak bile yeterince zordu.

O zamanlar, uyuşukluğu için neşeyle azarlayan ve yeni günle yüzleşmeye zorlayan rahmetli kocasını nasıl da özlemişti. Şimdi yalnızdı, bitkin ve moralsizdi, en iyisi için ne yapacağını bilemiyordu. Eskiden , düşünce berraklığıyla, geleceği tahmin etme ve onu kendi iradesine göre şekillendirme yeteneğiyle gurur duyardı. Şimdi o öngöründen, o vizyondan hiçbirine sahip değildi.

Şimdi tek görebildiği, hızla kontrolden çıkmakta olan bir durumdu.

Bölüm 38

Çok fazla yoksulluk, çok fazla çaresiz insan. Hesap çizelgesindeki uzun isim listesine bakınca, gerçekten de dünya bir el arabasıyla cehenneme gidiyormuş gibi görünüyordu. Eğer öyleyse, öyle olsun. Onun için çok daha iyi.

Gary Bleecher kirli parmaklarını rakam sütunlarında gezdirerek hızlı bir zihinsel hesaplama yaptı. Müşterilerinden bazıları ödemelerini aksatacaktı, buna şüphe yoktu ama yüzde 70'i bile ona olan borcunu ödese, o zaman yine de çok düzenli bir kâr elde edecekti. İşler böyleydi - zor zamanlarda nakit parası olan adam kraldı. Rockefeller değildi, ama imkânları vardı ve dahası, koşulları ne olursa olsun her yeni müşteriye kabul etme konusunda bir ünü vardı. Bu da sürekli bir müşteri kuyruğuna sahip olduğu anlamına geliyordu, her gün bir düzine talep geliyordu. Bazıları yeni fonların, yeni işlerin eli kulağında olduğundan emin bir şekilde gururlu bir görüntü sergilemeye çalışıyordu. Diğerleri yalvardı, hatta ağladı ama fark etmedi. Hepsinin çaresiz olduğu hemen anlaşılıyordu, bu yüzden de kredi için skandal bir faiz oranını kabul etmeye hazırdılar.

Gazeteler krizden yakınıyor, politikacılar durumu tersine çevireceklerine söz veriyordu ama Gary bunun yakın zamanda gerçekleşmeyeceğini umuyordu. Bugünlerde gelişen sadece iki sektör vardı: borç ve suç. Kendisi ilkinin öncüsü, ikincisinin ise sınırlarındaydı ve zaman zaman insanlara mali sorumluluklarını hatırlatmak için güç kullanmak zorunda kalıyordu. Evet, insanlar ona tepeden bakıyor, parazit, serseri, pislik diyorlardı ama asılabilirlerdi. Ceplerini dolduran oydu, sonunda zirveye çıkacak olan da.

Bilgisayar ekranına bakan Gary, posta kutusunun kapanma sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Merakla ön kapıya doğru bir bakış attı. Buradaki postacılar

O kadar tembellerdi ki, öğleden sonraya kadar evine varamadılar, yani bu özel bir şeydi, evine elden teslim edildi. Birinin bırakıp kaçması alışılmadık bir durumdu, genellikle ya daha fazla zaman için yalvarmak ya da paranın doğru ellere ulaştığından emin olmak için yüz yüze görüşmek isterlerdi.

Kafası karışmış bir halde ayağa kalktı ve dikkatle pencereye doğru ilerledi. Perdeyi hafifçe yana çekerek dışarı baktı - ama mektubu bırakan her kimse çoktan gitmişti. Yakın çevrede kimse yoktu, ne de arkasına saklanabilecekleri bir araba. Telaşlanacak bir durum olmadığından emin olarak aceleyle koridora çıktı, paspasın üzerinde bir zarf duruyordu. Açgözlülükle zarfı aldı. İçinde para olma ihtimali vardı.

Ancak son derece ince ve hafif olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Aslında içinde neredeyse hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Sinirlenerek mührü yırtıp açtı ve içine baktı. İlk başta hiçbir şey bulamadı ama sonra tam köşede parmakları bir şeye takıldı. Sert ve metalik bir şey. Morali bir kez daha yükseldi - belki de altın bir yüzük ya da değerli bir hatıraydı, borcunu ödemek için bağışlanan bir aile yadigârıydı. Zarfı ters çevirerek eline aldı ve beklenti dolu gözlerini zarfın üzerine dikti.

Ve şimdi heyecan yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Çünkü terli avucunun içinde değerli bir biblo ya da bir külçe altın değil, tek bir parlak mermi vardı.

Bölüm 39

"Bütün bu şeyler de ne?"

DC Malik geniş gardırobun önünde duruyordu, Helen ise hemen arkasında bekliyordu. Adli tıp ve patoloji ekipleri Amar Goj'un ofisinde meşguldü, bu yüzden Helen ve memurları ana eve çekilmişlerdi. Goj'un şoka girmiş karısı ve akrabaları oturma odasında bir Aile İrtibat Görevlisiyle birlikte kapalı bir ve Helen'in ekibi evde serbestçe dolaşabiliyordu. Ana yatak odasını incelemişlerdi ve şu anda kıyafetlerle dolu bir gardırop koleksiyonundan biraz daha fazlası gibi görünen misafir odasında duruyorlardı.

"Dolandırıcılığın ganimetleri," diye mırıldandı Helen, altlarında sayısız ayakkabı kutusu bulunan sıra sıra ceketlere, trikolar, pantolonlara ve gömleklere bakarken.

Dizlerinin üzerine çöken Malik'in eldivenli eli kutulardan birini açtı ve kutudan yeni çıkmış bir çift Gucci spor ayakkabıyla karşılaştı.

"ne?"

Malik bir tanesini çıkardı ve içine baktı.

"Dokuz."

Helen memnuniyetle, 'Tamam,' diye cevap verdi. 'Goj'un kundaklama gecesi giydiği spor ayakkabıları ya da kapüşonlu tişörtü saklamış olması pek olası değil ama yine de iyice bir bakın. Aksi takdirde, bu eşyaların satın alındığına dair herhangi bir makbuz, herhangi bir kanıt son derece faydalı olacaktır. Açıkçası, bu eşyalar en önemli önceliğimiz, ancak burada bulunan her şeyin tam bir envanterini de istiyorum.

Malik çoktan yüzünü buruşturmuş, acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Biliyorum, biliyorum," diye cevap verdi Helen. 'Bütün sabahınızı alacak ama neye sahip , tüm bunları biriktirmek için ne kadar harcamış olabileceğini anlamak istiyorum...'

Malik yanaklarını üfleyerek, "Bir erkeğin bu kadar kıyafet olması alışılmadık bir şey," dedi. "Modaya çok düşün olmalı."

'Kıyafetlerin çoğuna *dokunulmamış* bile. Bakın, çoğunun etiketleri hala üzerinde ve bazı ayakkabı kutuları açılmamış ...'

"Yakılacak para.."

"Ama ne amaçla?"

Sessizce durdular. Goj'un tertemiz kıyafetlerini, biriktirmek için hayatını mahvettiği anlaşılan ödülleri görünce içlerini burkan, hatta trajik bir şey oldu.

"Her neyse, eğer iyiysen, seni sorumlu olarak bırakıp gideceğim.

Malik Helen'e döndü, güvenoyu karşısında şaşırılmış ama memnun olmuştu.

"İlginç bir şey bulursanız beni arayın," diye devam etti Helen, "aksi takdirde üstte görüşürüz.

"Elbette. Sonra görüşürüz..."

Malik, Helen'in nereye gittiğini açıkça merak ediyordu ama sormak istemedi. Helen ketumluğundan memnundu; gideceği yerin reklamını yapmak niyetinde değildi ve işe yarar bir şey çıkmadığı sürece de yapmayacaktı. Kederli akrabalarını daha fazla üzmenin bir anlamı yoktu.

Merdivenlerden inen Helen, oturma odasından gelen boğuk ve titrek sesleri duydu. Ailenin kederi, ıstırapı duvarlardan bile okunuyordu ve Helen oyalanmadan merdivenlerden inerek ön kapıya doğru koştu. Korkunç bir manzaraydı bu; huysuz, koruyucu Arşa birdenbire gözyaşlarına boğulmuş bir enkaza dönüşmüştü. Kocasına ne öğrenmek için Helen'e kulübenin içini görmesine izin vermesi için yalvarmıştı ama Helen'in onu o halde, kaskatı ve soğuk, elinde boş bir ilaç şişesiyle görmesine izin vermesine imkân yoktu. Arşa'nın bu manzarayı bozmasına da izin veremezdi. Amar'ın öldürülmüş olması *mümkündü* - gerçi görünüşe bakılırsa her şey intiharı işaret ediyordu. Başarılı ve toplumun saygın bir üyesi olduğu imajını yaratmak için çok çalışmış olan bu adam, yirmi dört saat içinde kendini işten uzaklaştırılmış, yavaş yavaş ve acı verici bir şekilde teşhir edilirken ve devam eden bir polis soruşturmasının kilit şüphelisi olarak, Büyük Olay Ekibi'nin yakın ilgisine maruz kalırken bulmuştu. Eğer her ikisinden de suçluysa

Helen'in ciddi şekilde gibi, bu çift darbe, bu felaket kısa hareketi onu uçurumun kenarına itmek için fazlasıyla yeterliydi. Bunu tek başına, yakın çevresindeki hiç kimse ne d   nd   ne dair en ufak bir fikre sahip olmadan yapt  , ölümüne verilen çok edici ve histerik tepkiyle kanıtlanmı tı.

 n kapıyı yavaşça arkasından kapatan Helen, aceleyle patikadan a a ı inip sokağa  ıktı. Ailenin bazı yararlı arka plan bilgileri sa layaca ına şüphe yoktu ama Helen, Amar Goj'un sırlarını gizli tutmayı seven bir adam olduğundan kuvvetle   pheleniyordu, bu yüzden şimdi acilen yola  ıktı. Kawasaki'sine atlayan Helen konta ı  alı tırdı ama bunu yaparken bile eve son bir kez bakmaktan kendini alamadı.

Geldiğinde, popüler ve varlıklı bir ailenin zengin statü sembolü gibi görünüyordu. Şimdi ise çok farklı hissediliyordu; artık bir keder, acı ve ölüm eviydi. Son birkaç gün içinde olaylar kontrolden çıkmış, bir zamanlar mutlu olan bu aile parçalanmış, ba larına gelen felaketi anlayamaz hale gelmişti. Helen daha da kötüsünün geleceğinden, daha fazla sapan mermisi yiyece inden korkuyordu ve şimdi, tam zamanında, Ar a Goj oturma odasının penceresinde belirm , gözleri Helen'inkilere kilitlenmi ti. İlk kar ıla tıkları aralarında düşmanlık, direnç, hatta gurur vardı. Şimdi ise bu enerjik aile reisi, bu çiçeği burnunda dul kadın, yüzü mükemmel bir ıssızlı ın resmi gibi, boş ve bombo  dünyaya bakıyordu.

Bölüm 40

Ayakları kaldırıma vurarak caddede hızla ilerledi. Evden uzakta olmak, o karmaşık, rahatsız edici duygulardan uzakta olmak, günlük öğle koşusunda vücudunu sıkı çalıştırmak iyi hissettiriyordu. Martin Hill her zaman hevesli bir koşucu olmuştu, geçmişte kendine zaman ayırmak istediğinde bu onun hayatta kalma mekanizması olmuştu ve şimdi hayatı daha düzenli olsa bile hâlâ endorfin ve adrenalin salgılamayı arzuluyordu.

Her zaman kendini zorlar, sürekli olarak zamanını daha iyi hale getirmeye çalışırdı. Son zamanlarda belirli bir rotası vardı, şehrin etrafını dolaşıyordu ama her seferinde kişisel en iyi derecesinden birkaç saniye düşürmeyi başarıyordu. Ancak bugün hızını kaybetmişti. Sıkı çalışıyordu, Nike Air'leri betonu dövüyordu ama dikkati dağılmıştı, keyfi yerinde değildi, akli görevinde değildi. Sabah seksi, ardından uzun bir koşu, genellikle onun mükemmel günü olurdu, ama Lilah'la birleşmesi, kaçınılmaz doruğuna rağmen tatmin edici ve sinir bozucu olmuştu.

Lilah tüm doğru şeyleri söylemiş, tüm doğru şeyleri yapmıştı ama tüm bunlar olurken Lilah onun gerçekten orada olmadığını hissetmişti. Sanki kendini başka bir yerde hayal ediyor, başka bir şey, başka *birini* düşünüyor gibiydi. Her şeye rağmen onu terk etmeyi düşünüyor olması mümkün müydü? Bu cesur bir hareket olurdu, Lilah'nın normalde ne kadar çekingен ve temkinli olduğu düşünülürse, gerçekten de pek inandırıcı görünmüyordu. Ama Martin'in içinden atamadığı bir duyguydu bu.

Aşırı tepki vermesinin, paranoyaklaşmasının mümkün olduğunu biliyordu. Küçük yaşta anne babasız kalmak, sizi istemeyen bir teyze tarafından büyütölmek sizi şüpheci, hatta paranoyak yapabilirdi. Ama bu onun yanıldığı, hayal gördüğü anlamına gelmiyordu. Daha önce de içgüdülerine güvenmiş ve haklı çıkmıştı. Bir kez daha içgüdüleri ona bir sorun olduğunu söylüyordu.

Önünde uzun bir yol vardı ve önceden uyarılmanın önceden tedbir almak olduğunu deneyimlerinden biliyordu.

Ana caddeden hızla uzaklaşarak Portswood'un kalbinde küçük bir ara yol olan Butler's Passage'a girdi. Ara sokak pek bilinmiyordu - her zaman kendine aitti - bu yüzden şimdi kaybettiği saniyelerin bir kısmını geri kazanmaya çalışarak aşağıya doğru hızlandı. Bugün kişisel en iyi derecesine yakın olmak bile bir başarı sayılabilirdi. Gevşemek, son hıza ulaşmak, iblisleri uzaklaştırmak için can atıyordu... ama burada bile hayal kırıklığına uğramaya mahkumdu, aniden durdu ve bunu yaparken sessiz bir lanet yuttu.

Birisi yolunu kesiyordu. İlk tepkisi bölgeseldi, bu sokak her zaman onun küçük sırrı, özel caddesi olmuştu, ama bunu hızla bir kızgınlık ve sabırsızlık dalgası izledi. Önündeki kadın belli ki ara sokakta alışverişle boğuşuyordu, aşırı yüklüydü, Sainsbury's poşetlerinden biri yarılmış, çorba ve balık konserveleri yere dökülmüştü. Şu anda bile onları toplamak için eğilmiş küfrediyordu. Martin'in içgüdülerinden biri, kadının etrafından dolaşıp yoluna devam etmektir ama bunu onu devirmeden yapmak neredeyse imkânsızdı, bu yüzden yavaşladı. Bunu yaparken başka bir şey daha fark etti: Bu talihsiz kadın inanılmaz derecede güzeldi. Düzgün kesilmiş sarı saçları, keskin elmacık kemikleri ve dolgun pembe dudakları vardı. Kadın ona bakıyor ve beyninin en asil kısmını ateşleyen mahcup bir gülümseme sunuyordu.

'Bana yardım edebileceğinizi sanmıyorum, değil mi? Ben çok sakarım...'

Daha konuşmadan önce bile, kendini eğilip bir kutu domates çorbasını alırken buldu.

"Hiç sorun değil, acelem yok.

Gülümseyerek, iyi bir izlenim bırakmaya hevesli bir şekilde kalan kutuları toplamaya koyuldu. Görevini tamamladıktan sonra, ona yiyeceklerini geri vermek için doğruldu. Bunu yaparken, kadının kendisine yaklaştığını, beklediğinden çok daha yakın olduğunu görünce şaşırdı. Vahşi bir an için, yakınlaşmanın kapıda olduğunu, bunun fantezilerinden birinin gerçekleşmesi olduğunu düşündü, ama sonra garip bir şey oldu. Yoğun bir konsantrasyonla

kadın bir adım öne çıktı ve adamın karnına bir yumruk attı.

Martin sersemlemiş bir halde ona bakarken, teneke kutular avucundan yuvarlanıyordu. Kadın elini geri çekti ve Martin aniden, keskin bir netlikle üç şey fark etti. Birincisi, karnında şiddetli bir ağrı. İkincisi, günün bunaltıcı sıcağına rağmen kadının eldiven giymiş olmasıydı. Ve üçüncüsü, kadının elinde bir bıçak olduğu anlaşılıyordu, kanla kaplı bir bıçak.

Şimdi tekrar saldırdı, bıçağı Martin'in göğsüne saplandı. Martin geriye doğru sarsıldı, ciğerlerindeki hava boşaldı ama hiç soluk alamadı. Bıçak kayarak çıktı, sonra tekrar ona doğru yöneldi. Çaresizce, umutsuzca bir kolunu savurdu, ama bıçak hızla geçip kalbine saplandı.

Şimdi her şey durmuş gibiydi. Bıçak havaya kalktı, tekrar yere inmeye hazırdı ama bunu yapamadan Martin Hill yere yığıldı ve aniden karanlığa gömüldü.

Bölüm 41

"Öldü mü?

Kelime havada asılı kaldı, donuk, inanmaz bir şekilde.

Korkarım öyle. Cesedi bu sabah erken saatlerde evinde bulundu.

Bay Goj'un kendi kıydığına inanıyoruz.

Dr. Alex Blythe'in yüzünde şok ve öfkenin tuhaf bir karışımı vardı, sanki hastasının ölümünden bir şekilde Helen'i sorumlu tutuyordu.

"Burada olmamın bir nedeni de bu," diye hızla devam etti Helen. 'Görünüşe göre aşırı dozda antidepresan almış, belki de bütün bir şişe kadar, sizin tarafınızdan reçete edilen ilaçlar...'

Bir darbe daha alan psikiyatristin yüzü şimdi biraz daha solgundu. Helen onun otuz beş yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu ama bugün çok daha genç görünüyordu. Özel olarak, müşterilerinden birinin ilk kez kendi canına kıyıp kıymadığını merak etti.

"Sizinle ne zamandır görüştüğünü sorabilir miyim?

"Yaklaşık altı ay kadar. Naltrexone'u o zaman yazdım.

Şimdiye kadar çoktan gitmiş olacaklarını düşünmüştüm...' 'Ona tekrar reçete vermediniz mi?

'Hayır, artık onlara ihtiyacı olmadığını söyledi. İlerleme kaydediyorduk. Yavaş yavaş, ama yine de ilerleme.

"Peki durumu neydi?

Helen burada sallantılı bir zeminde olduğunu biliyordu. Hemen psikiyatristin sertleştiğini fark etti.

'Bakın müfettiş bey, doktor-hasta mahremiyeti ölümünden sonra bile geçerlidir...'

"Buna saygı duyuyorum Dr. Blythe, ancak Bay Goj devam eden bir polis soruşturmasında kilit bir şüpheli, bu nedenle nasıl bir adam olduğu ve onu kendi canına kıymaya iten şeyin ne olabileceği konusunda net bir resim elde etmemiz önemli.

"Hangi şüphelendiğinizi sorabilir miyim?"

"Cinayete teşebbüs.

Bu sefer Blythe tokat yemiş gibi .

'Hayır, hayır, bu mümkün değil... Amar'ın sorunları vardı ama nazik, kibar bir adamdı. Bir karıncayı bile incitmezdi.

"Daha garip şeyler de oldu, bu yüzden bu soruyu soruyorum.

Psikiyatrist hiçbir şey söylemeden ona baktı. İkna olmadığı, mesleklerini ayıran perdeyi kaldırmaya henüz istekli olmadığı belliydi.

Helen, 'Sanırım maddi sebeplerden,' diye ekledi. 'Evi lüks eşyalarla, tasarım kıyafetlerle doluydu ve harcamaları çocuk hastanesindeki işinden kazanabileceğinin çok üzerindeydi. Kısa süre önce büyük bir dolandırıcılığın ortaya çıkmasının ardından buradaki görevinden uzaklaştırıldığını da eklemeliyim, yani belli *bir* şey onu biriktirmeye, harcamaya ve belli bir imaj çizmeye itiyordu. Onu harekete *geçiren* her neyse, gemiyi ayakta tutmak için yasaları çiğnemeye, hatta belki de cinayet işlemeye hazır olduğu için açıkça kontrolden çıkmıştı. Sizden tek istediğim biraz bilgi - sağlığı, ruh hali, son haftalardaki davranışlarında bir gariplik fark edip etmediğiniz gibi.

Helen hızlı patlamasının ardından nefes nefese kalarak durdu. Neyse ki sözleri yerini bulmuş görünüyordu, Blythe'ın tavrı birkaç dakika öncesine göre fark edilir derecede daha az düşmancaydı. Masanın etrafında dönerek sandalyesine ağır ağır oturdu ve kendisine gülümseyen genç ve güzel bir kadının çerçevesi resmine bir bakış attı. Ama şimdi yardımına koşan kadın değil, kucağına atlayan sevimli bir springer spaniel'di. Cevap vermeden önce dikkatini dağıttığı için minnettar bir şekilde bir süre onu sevdi.

"Dürüst olmak gerekirse, ekleyebileceğim fazla bir şey olduğunu sanmıyorum; tam üstüne bastınız. Açıkçası, birlikte yaptığımız seanslar hakkında ayrıntıya giremem, ancak size söyleyebileceğim şey, Amar'ın altı ay önce benimle iletişime geçtiği ve genellikle Perşembe akşamları olmak üzere haftada bir buluştuğumuzdur. Sizin de anladığınız gibi Amar'ın harcamalarıyla ilgili sorunları vardı. Bana çok borcu , kontrolden çıkmış hissettiğini, aldığı şeylerin çoğu zaman kullanılmamasına ve ona umduğu tatmini kesinlikle vermemesine rağmen duramadığını söyledi.

"Parayı nasıl aldığından hiç bahsetti mi?

'Hayır, çocuk hastanesinde Operasyon Direktörü'ydü, ben de öyle düşündüm-'

"Aslında o sadece orta düzey bir yöneticiydi.

"Doğru... Bunu bilmiyordum," diye cevap verdi psikiyatrist telaşla. 'Her neyse, kazandığından daha fazlasını harcadığını biliyordum, ama kesinlikle yaşam tarzını finanse etmek için suç teşkil eden yollara başvurduğunu ima etmedi. Eğer öyle bir şey yapsaydı, derhal polisle temasa geçerdim. Kurallar bu konuda çok açık.

'Peki *neden* bu şekilde harcama yapmak, her şeyin en iyisine, en moda kıyafetlere, en güncel telefonlara sahip olmak zorunda hissettiğine dair bir fikriniz var mı?

Blythe bir kez daha tereddüt etti. Helen'ın, şık tasarımlı, evcil hayvan dostu ofisinde çok güven verici bir varlık olacağını hayal ettiği çekici, açık sözlü genç bir adamdı, ama bugün kararsız ve rahat görünmüyordu, müşterisinin sorunlu zihninin iç işleyişini paylaşmaktan rahatsızdı, Amar Goj'un ruhunu incelemeye sunuyordu.

"Bunu *tam olarak* saptamak zor ama sanırım Amar parayı her zaman saygı kazanmak - hayır, *satın almak* - için kullandı. Sanırım okulda başladı. Arkadaşlarına para saçmak için annesinin cüzdanından çalardı ve daha sonra, flört etmeye başladığında, kız arkadaşlarına cömert hediyeler verir, onları pahalı restoranlara götürür, kiralık bir Mercedes'le gezdirirdi ... ve bir şekilde işe yaradı. İnsanlar ondan hoşlanıyor gibiydi. Evlendi, güzel bir ev aldı, pahalı bir araba aldı... yine de kalbinde her zaman onu gerçekten sevip sevmediklerini merak ettiğinden şüpheleniyorum.

"Ya da sadece onun maaşı için mi çalışıyorlardı? "Aynen öyle.

"bir şeyi ne harekete geçirir?

"Temelde kronik özgüven eksikliği. Gerçi bu kaygının temelinde ne olduğunu korkarım ki hiçbir zaman çözmeye yaklaşmadım. Birlikte yeterince zaman geçiremedik.

"Ama ilerleme kaydettiğinizi söylemiştiniz?

"Evet. Amar bana geldiğinde çok depresyondaydı, kaygısını ancak daha fazla harcayarak, giderek daha fazla belaya bulaşarak giderebiliyordu. Bu durumu kontrol altına almayı ve dengeyi sağlamayı başardık.

"Ama hala kötü müydü?

"Elbette. Bu öğrenilmiş bir davranıştı, çocukluğundan beri uyguladığı bir şeydi. İnsanların bir psikiyatriste başvurmaya karar verdiklerinde genellikle hızlı bir çözüm aradıklarını anlamalısınız. Sihirli bir değnek sallamanızı ve her şeyi yok etmenizi isterler. Ama işler öyle yürümüyor. Bu büyüklükteki sorunların üstesinden gelmek aylar, hatta yıllar süren danışmanlık ve CBT, ilaç tedavisi, yardım grupları, taahhüt planları . ile desteklenir. Bu kolay bir yolculuk değil, *gerçekten* değil, özellikle de sorunlarınızı ailenizden ve arkadaşlarınızdan saklıyorsanız ve korkarım ki ben Amar'la ilk aşamayı zar zor geçtim.

Blythe sustu, hastasının ölümünün gerçekliği sonunda kafasına dank etti. Helen, psikiyatristin artık kendi içine kapandığını görebiliyordu, sorumluluğunun tüm ağırlığı, başarısızlığı kendini hissettiriyordu, bu yüzden birkaç sondaj sorusu daha sordu ve sonra ayrıldı. İsteddiği şeyi elde etmişti, talihsiz Amar'ın etrafını yavaş yavaş saran ağın net bir resmini. NHS yöneticisinin, hastanenin Covid sonrası satın almalarla ilgili iç incelemesini duyurmasıyla aynı zamanda profesyonel yardım istemiş olması özellikle ilgisini çekmişti. Dolandırıcı, ileride yaşanacak felaketi görmüş müydü? Bir şekilde izlerini kapatabileceğini, harcamalarını kontrol altına alabileceğini ve belki de yeniden başlayabileceğini mi umuyordu? Bu kuvvetle muhtemel görünüyordu ama elbette artık bundan asla emin olamayacaklardı.

Merdivenlerden hızla inen Helen, kapının açma düğmesine basarak sessiz sokağa çıktı. Bunu yaparken, dışarıdaki sıcaklık içerideki klimayla belirgin bir tezat oluşturduğundan, bir sıcaklık duvarı ona çarptı. Ceketini çıkaran Helen hızla bisikletine doğru yürüdü ve seleyi açarak deri giysiyi içine attı, ancak bunu yaparken bile telefonu çalmaya başladı. Telefonu eline aldığı anda arayanın DC McAndrew olduğunu gördü.

Merhaba Ellie. N?'

Uzun bir duraklama oldu. Helen bunun kötü bir haber olduğunu hemen anladı ama yine de McAndrew'un "Portswood'da ölümcül bir bıçaklama olayı oldu" cevabıyla sarsıldı.

Bölüm 42

Artık çok yaklaşmıştı. Birkaç dakika daha cesaretini toplayabilirse, özgür ve temiz olacaktı.

Şimdiye kadar her şey plana uygun gitmişti. Ara sokakta mevzilenmiş, tenekeleri dikkatlice yere dizmiş, elini yırtık plastik torbanın içine sokmadan önce eldivenli parmaklarıyla bıçağın sapının güven veren kütlesini bulmaya çalışmıştı. Ancak bıçağı kavrar kavramaz yaklaşan ayak seslerini duydu.

Martin Hill alışkanlıkları olan bir adamdı, her gün hemen hemen aynı saatte ıssız ara sokakta koşar, kendisine sağladığı mahremiyetin, izolasyonun ve serbest geçişin tadını çıkarırdı. Bu öğle vakti, bu nitelikler *ona* çok iyi hizmet etmiş, ara yolu pusu kurmak için mükemmel bir nokta haline getirmişti. Kurbanı hiçbir şeyden şüphelenmemişti ve bıçağı karnına saplayıp onu hazırlıksız yakaladığında saldırıya tanıklık edecek kimse de .

Karşılık verseydi her şeyin ters gidebileceği nokta burasıydı. Ama o kadar şok olmuştu ki, sadece ona karşı koymamakla kalmadı, yere düşerken en ufak bir ses bile çıkarmadı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde her şey bitmişti. Kolay olmuştu - korkunç, mide bulandırıcı derecede kolay.

Kısa bir an için durup baktı, az önce yaptığı şeyden dehşete düşmüştü, sonra hayatta kalma içgüdüğü devreye girdi. Kanlı bıçağı yırtık poşetin içine atarak sıkıca sardı ve paketi diğer alışveriş poşetine koydu. Sonra aşağı uzanarak teneke kutuları aldı ve aceleyle uzaklaşmadan önce onları da içine attı. Güvenlik kameralarının olmadığından emin olduğu ara sokağın kuzey ucuna doğru hızla ilerledi. Bakışlarını ileriye sabitlemiş, büyük bir hevesle yoluna devam ve ancak son anda, ara sokağın ağzına ulaştığında geriye dönüp bakma ihtiyacı hissetti.

Hiçbir şey değişmemişti; Martin Hill yerde cansız yatıyordu, devrilmiş bir dev. Acınacak bir manzaraydı ve ani bir pişmanlık duygusuyla, suç mahallinden uzaklaşmak için arkasını döndü. Şimdi ana caddeye geri dönmüştü ve insanları, arabaları, *hayatı* görünce telaşlandı. Aşırı terlediğini fark etti - koltuk altlarındaki ıslaklığı hissedebiliyor, boncuk boncuk terler alnını kavırıyordu. Suçunun apaçık ortada olduğuna, herkesin gözlerini dikip ona bakacağına, işlediği duygusuz suç için onu çağıracağına inanıyordu. Ama aslında herkes, sanki önemli bir şey olmamış gibi, her zamanki gibi işlerine devam ediyordu.

Başını eğerek yoluna devam etti. Arabası birkaç sokak ötede park halindeydi, en fazla beş dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi. Oraya varabilirse, şüphe uyandırmadan seçtiği imha alanına gidebilirse, o zaman iş bitmiş olacaktı.

Bu sabah trafik çok yoğundu ve bir yaya geçidinde diğerine takıldı, arabaların geçmesi için her seferinde sabırsızca nefesinin altında mırıldandı. Boşa geçen her saniye ona sonsuzluk gibi geliyordu, sağ kolu, vicdanı, alışveriş çantasına yerleştirdiği bıçağın ağırlığı altındaydı.

'Hadi, hadi...'

Şimdi bir boşluk açılmıştı ve tekrar yoluna devam ediyordu, ama daha siperden çıkarken, durumu fena halde yanlış değerlendirdiğini fark etti, uzak şeritteki bir araba ona doğru hızla geliyordu, devam ederse ona *çarpacaktı*. Araba korna çalarak kükreyerek yanından geçerken, geri adım atacak zamanı kalmıştı. Sarsılmış bir halde soluna bir kez daha baktı ama yol artık açıktı. Birkaç dakika sonra kaldırırma geri dönmüş ve kimsenin bu kıl payı kurtuluşu fark etmemiş olmasını umarak uzaklaşmıştı.

Yürümeye devam etti, yarı yürüyor, yarı koşuyordu. Koşmak çok dikkat çekici, çok şüphe uyandırıcı olurdu ama bir şekilde yürüyemezdi. Bu yüzden, bir toplantıya geç kalan sıradan bir profesyonel gibi görünmeyi umarak elinden geldiğince acele etti.

Her geçen dakika, olay arasına daha fazla mesafe koyuyordu. Geçtiği her yolda biraz daha güvendediydi. Ter hâlâ yapışıyordu ama nefes alış veriş dengelenmişti.

Lena Bahçeleri'ne ulaştığında derin bir rahatlama hissetti. Arabası en uca park edilmişti ve birazdan sağ salim oradan uzaklaşacaktı.

Ama caddeye döndüğünde bile sarsılarak durdu. Arabasının yanında biri duruyordu, üniformalı biri. Birden kalbi ağzına geldi. *Çoktan* fark edilmiş olması mümkün müydü? Yakalanmış, tutuklanmış, suçlanmış olabilir miydi? Dehşete kapılmış bir halde paniğini kontrol altına almaya, biraz olsun sakinleşmeye çalıştı ve şimdi, o telaşlı halinde bile, aracının yanındaki uzun boylu kişinin bir polis memuru olmadığını fark etti. O bir trafik görevlisiydi.

"Bu da ne...?"

Adam eğilmiş ön lastiği inceliyor, lastiğin konumuyla yakından ilgileniyordu. Ve şimdi anlıyordu. Bu sabah sokakta her zamankinden daha az yer vardı, bu yüzden çift sarı çizgiye yakın park etmek zorunda kalmıştı. İdeal değildi ama tekerleklerinin sadece sarı boyayı öptüğünden emindi, ceza gerektiren bir suç sayılmazdı.

Trafik müdürü açıkça aynı fikirde değildi. Şu anda bile fotoğraf makinesini çıkarmış, arabanın ruhsatının, hatalı lastiğin ve arabanın konumunun fotoğraflarını çekiyordu. Daha da kötüsü, saatine bakıyor ve ceza kesmeden önce geçmesi gereken on dakikalık süreyi başlatıyordu. Tanrım, şimdi ısıklık bile çalıyordu, mutlu bir şekilde etrafına bakıyordu, belli ki neşesi yerindeydi.

Görülmemek için çaresizce bir ağacın arkasına geçerek geri döndü. Şimdi ne yapmalıydı? İşi bitene kadar burada durup beklemeli miydi? Hayır, bunu yapmasının imkânı yoktu, herhangi biri onu bu işlek caddede aylak aylak dolaşırken görebilir, hatta ona yaklaşıp ne yaptığını sorabilirdi. Birden, biri onu durduracak olursa testi geçemeyeceğinden, yanında sallanan kanlı mutfak bıçağıyla durumdan kurtulmak için yalan söyleyemeyeceğinden emin olduğunu hissetti. Hayır, buradan ve ortalık sakinleştiğinde arabaya dönmesi gerekiyordu. Rahatlamış bir şekilde aceleyle ana caddeye doğru geri döndü, ancak birkaç adım atmıştı ki bir kez daha durdu. Buna neredeyse inanamıyordu ama

görmüyordu - iki polis memuru şimdi yolun başında, ana caddeyle kavşakta duruyordu.

Nereden gelmişlerdi? Ve neyin peşindeydiler? Kendini şeytanla masmavi deniz arasında sıkışmış hissediyordu; arkasında tehlike, önünde tehlike vardı. Memurlardan biri yolun yukarısından ona doğru bir bakış attı ve içgüdüsel olarak geri döndü, telefonuyla meşgul oldu, umutsuzca kendine biraz zaman kazandırmaya çalıştı. Burada herkesin önünde durmasının imkânı yoktu; hareket etmesi, uzaklaşması . Yapılacak en basit şey caddenin diğer tarafına geçmek ve telefonu yüzünü görüntüden korumak için kullanarak uzaklaşmaktı. Evet, işte bu kadar. Diğer sabah yolcuları gibi sakın ve kararlı bir şekilde, sabit bir tempoda ilerleyecekti. Tek ihtiyacı olan biraz cesaret, biraz soğukkanlılıktı.

Derin bir nefes alarak kaldırımdan yola doğru bir adım attı ama bunu yaparken bile durakladı. Ayağına bir şey çarpmıştı. Yere baktığında bunun bir damla kan olduğunu görünce dehşete kapıldı. Tek bir damla kan.

Poşet sızdırıyordu. Kan bir şekilde plastik ambalajından kurtulmuş, alışveriş çantasının köşesinde birikmişti. Şu anda bile plastikteki küçük bir delikten sızıyor ve suçluluk duygusunun izini bırakıyordu. Panik içinde, çaresizce başını kaldırdığında polis memurlarının kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Bir mahalle sakiniyle sohbet ediyorlardı ama şimdi turlarına devam etmek için ayrılmışlardı. Her an onun üzerine doğru gelebilirlerdi, meraklı bakışları kan lekeli alışveriş çantasıyla titreyen, dehşete düşmüş kadına çevrilmişti...

Bir kurtuluş yolu bulmak için etrafına bakınırken gözü kaldırımın yanında, park etmiş iki arabanın arasına gizlenmiş bir yağmur suyu giderine takıldı. İlerledi, telefonunu kasten düşürdü, yüksek sesle küfretti, sonra çömeldi, kanlı Sainsbury's çantasını aldı ve geniş metal ızgaradan içeri itti. Muazzam bir rahatlama hissiyle çantanın elinden düştüğünü hissetti. Güven verici bir sıçrama sesi duymayı umuyordu ama hava son zamanlarda çok kuru olduğu için bunun yerine donuk bir gümbürtü duyunca pek de şaşırmadı. Yine de rahatlamış bir şekilde eldivenlerini çıkardı, alışveriş çantasını kaptı ve telefonunu alıp yüzüne yapıştırdıktan sonra aceleyle yolun diğer tarafına geçti. Oradan da

Ana caddeye ve güvenliğe sadece bir dakikalık yürüme mesafesindeydi ama oraya ancak otuz saniyede varmış, bir kez bile arkasına bakmamıştı. Bu şekilde planlamamıştı ve belki de geri dönüp onu rahatsız edecekti ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Kalbi patlayacakmış gibi çarpıyordu, alnından ter damlıyordu ama başarmıştı. Özgür ve temizdi - en azından şimdilik.

Bölüm 43

'Bu çok büyük bir iş, dolayısıyla her ajans bu işin peşinde olacak. Bu işi almak için elimizden gelenin en iyisini, en yenilikçisini yapmamız gerekecek...'

Joel Jenkins tam gaz devam ediyor, ekibi direktiflerine yanıt vermeye ve önlerindeki ödülü almaya davet ediyordu. Geçmişte olsa bu direktif Lilah'yı ateşler, sözleşmeyi kazanmalarını sağlamak için daha çok, daha uzun, daha iyi çalışmaya teşvik ederdi ama bu tür konuşmaları çok fazla duymuştu ve içgüdüsel olarak, olasılıklar göz önüne alındığında çabalarının büyük olasılıkla mahkum olduğunu biliyordu. Söz konusu otel zincirinin, ilgili CEO'lar arasındaki samimi ilişki sayesinde çoktan başka bir ajansla çalışmaya karar verdiğine dair bir söylenti duymuş olması da işine yaramadı.

Bir zafer şansı olduğunu hissetse bile, meydan okumanın üstesinden gelebilmesi pek mümkün değildi. Bugün kötü durumdaydı, buna şüphe yoktu ve ayrıca odadaki herkes ondan çok daha genç, keskin, aç ve zirveye çıkmak için birbirlerinin cesetlerinin üzerinden tırmanmaya çok hevesliydi. Bir zamanlar o da böyleydi ama artık değil, hayat zorla girmişti. Şimdi kendini bitkin, cansız hissediyor, ajansın genç silahlarıyla rekabet etmek şöyle dursun, bir ayağını diğerinin önüne zar zor koyabiliyordu.

İyi döşenmiş toplantı odasına baktığında kendini tamamen yersiz hissetti ve buraya gerçekten uyum sağlayıp sağlayamayacağını merak etti. Şirket cinsiyetler arasında eşit olarak bölünmüş olsa da, atmosfer ezici bir şekilde erkeksiydi - agresif, iddialı, Darwinci. İş arkadaşlarının yüzlerindeki hevesli ve hırslı ifade eskiden gözünü korkuturdu. Şimdi ise sadece hasta hissetmesine neden oluyordu.

Belki de cevap buydu. Sorunlarını iş arkadaşlarından gizleyerek yoluna devam etmeye çalışıyordu ama belki de bir molaya ihtiyacı olduğunu kabul etmenin zamanı gelmişti. Elindeki az miktardaki

Tatil ödeneği, bu yüzden belki de yapılması gereken şey hastalık izni , uygun bir zaman dilimi. İK ne derse desin, bu kesinlikle itibarına, hatta belki de kariyerine zarar verecekti ama birdenbire umursamaz oldu. Uzun zamandır peşinde koştığu hayali hedefler, görünüşe göre sadece bunlardan ibaretti. Şu anda arzuladığı şey boşluktu - düşünmek, iyileşmek, hatta belki de yeniden başlamak için boşluk. Talep nasıl sonuçlanacaktı? Merak ediyordu. Bitmek bilmeyen tartışmalar ve toplantılar mı olacaktı, yoksa her şey e-posta üzerinden, resmi olarak, klinik olarak yapılabilir miydi? Eğer öyleyse, toplantı biter bitmez e-postayı bugün yazacaktı-

"Lilah?

Joel'in dikkatle kendisine görmek için başını kaldırdı.

'Evet, özür dilerim, sadece kafamda bir fikrin dönüp durmasına izin veriyordum. Ama temelde Sam'in az önce söylediklerine katılıyorum-'

"Senin fikrini sormuyordum.

"Doğru, özür dilerim...

"Louise'in son bir dakikadır pencereye dikkatinizi çekmeye çalıştığı konusunda sizi uyarıyordum...

Lilah utanarak arkasını döndüğünde departman asistanının cam duvara gördü.

"Özür dilerim, özür dilerim, sadece-" diye mırıldandı, ayağa kalktı.

Tüm gözlerin üzerinde , aptal ve dalgın göründüğünün farkındaydı, bu yüzden hızla hareket etti, sert, ahşap zeminde kayarak koridora çıktı. Profesyonel saygınlığını bir nebze olsun korumak için, uzun süredir hizmet veren özel kalem müdürüne dönerken yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

"Tanrı'ya şükür Louise. Joel içeride tam gaz çalışıyor, bu yüzden beni daha kötü bir kaderden kurtardın-' Louise'in ağlamaklı, hatta gergin göründüğünü görünce sustu.

"Az önce sizin için polisi aradım," dedi çekingen bir tavırla.

Lilah hemen içinin daraldığını hissetti. Annesine ve babasına bir şey mi olmuştu? Eric'e?

"Martin hakkında...

Lilah bunu söylerken bile her şeyin bittiğini biliyordu. Kocasının öldüğünü. Ve hayatı bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Bölüm 44

Yüzüne baktı, bakışları adamın cansız, kan çanağına dönmüş gözlerine kaydı.

Helen hiç vakit kaybetmeden Portswood'daki suç mahalline gitmiş ve durumu derhal ele almaya karar vermişti. Declan McManus'a yapılan saldırının hemen ardından ve Amar Goj'un intiharından sadece birkaç saat sonra bir başka şiddet suçunun işlenmiş olması mümkün görünmüyordu, ancak raporlar doğruluğunu kanıtlamıştı; dehşete düşmüş bir okul çocuğu, kurnazca sigara içmek için bir ara sokağa gizlice girerken bir cesetle karşılaşmıştı.

Genç çocukla DC Reid ilgileniyordu ve Helen onunla konuşmak için adım atmamıştı; bunun için daha sonra zaman olacaktı. Neyle karşı karşıya olduklarını görmek için sabırsızlanıyordu, polis şeridinin altından geçerek dikkatle cesede doğru ilerledi. Meredith Walker ve David Spivack henüz olay yerinde değildi, yani şimdilik kurban Helen'in elindeydi.

Olay yerini güvenlik altına alan üniformalı polisler kurbanın eşofmanının cebinde bir cüzdan bulmuş ve bunu kullanarak Martin Hill olduğunu tespit etmişlerdi. Helen yere çömelerek cansız bedenini inceledi. Hill uzun boylu ve kaslıydı; normal koşullarda çekici ve tutuklayıcı bir varlık olabilirdi. Ama şimdi rahatsız edici, hatta itici görünüyordu, yüz hatları acı ve dehşet dolu bir ifadeye kilitlenmişti, sanki hayatının bu şekilde sona ermiş olmasından dolayı şok olmuş, midesi bulanmış gibiydi. Helen daha da yaklaştığında yüzüne dokunulmamış olduğunu gördü, büyük, açık elleri de pürüzsüz görünüyordu ve herhangi bir sıyrık izi yoktu. Ancak aynı şey gövdesi için söylenemezdi ve Helen'in bakışları şimdi oraya kaydı.

Kurbanın üzerinde beyaz bir tişört vardı, kolları ve yakası net ve parlaktı, ancak karın ve göğüs çevresi ıslak ve kıpkırmızıydı. Eldivenli parmağını kumaşın hemen üzerinde gezdiren Helen üç önemli yırtık tespit etti; biri karın çevresinde, ikisi daha yukarıda, kurbanın

kalbi. Ölüm hızlı ama vahşî olacaktı, üç mide bulandırıcı darbe kurbanın nefesini, bilincini ve nihayetinde yaşamın kendisini elinden alacaktı. Helen ürperdi, ölmek için korkunç bir yoldu.

Uzaklaşarak doğruldu ve ara sokağı taradı. Bu sabah sıcak boğucuydu ve şimdi bile yanaklarına yapışmış olan saçlarını öfkeyle yüzünden uzaklaştırdı. Ara sokağın uzunluğunu inceleyen Helen, Hill'in saldırganının mekânı iyi seçtiğini hemen anladı - güvenlik kamerası yoktu, pencereleri görmüyordu ve rahatsız edilme ihtimali çok azdı. O halde, talihsiz kurbanları yaklaşıma kadar pusuya yatıp beklemişler miydi? Ve eğer öyleyse, ne amaçla? Adamın cüzdanı hâlâ üzerindeydi ve iPhone 12'si sol pazusuna bağlıydı, bir çift AirPods da kulaklarında uyumsuz bir şekilde duruyordu. Bu durum göz önüne alındığında, soygun bir neden gibi görünmüyordu, o halde Hill neden bu kadar acımasızca öldürülmüştü? Saldırganın eline ne *gececekti*?

Cesedin yanında tek başına duran Helen ayaklarının üzerinde duramadığını hissetti. Sıcaklık giderek artıyor, güneş kendini ara sokağa doğru zorluyordu ama Helen'in başını döndüren şey bu değildi. Son zamanlarda sık sık hissettiği korku, yükselen panik duygusuydu. Eve Sutcliffe, Alison Burris ve Declan McManus'un masum yüzleri gözünün önünde dans ediyor, ona durmak bilmeyen katliam dalgasını hatırlatıyordu. Şehir aklını mı kaçırmıştı? Eğer öyleyse, Helen'in durumun kontrolünü geri alma şansı ne kadardı?

Cesetten uzaklaşan Helen, ekibin bir şeyler bulmuş olabileceğini umarak aceleyle ara sokağa geri döndü. Bir görüntü, bir tanık, bir neden, herhangi bir şey - ama gerçekte onlar da onun gibi şok olmuş ve çaresiz görünüyorlardı. Zaten diğer soruşturmalarda canla başla çalışıyorlardı ve şimdi de bununla uğraşmak zorundaydılar - başka bir yüksek profilli cinayet davası.

Helen polis şeridini kaldırarak altına eğildi ve ekibe doğru döndü, ancak bunu yaparken bile tanıdık bir figürle karşı karşıya kaldı.

Şak, şak, şak.

Helen'in olanları anlaması bir an sürdü, içindeki öfkenin kabarması bir an daha sürdü. Emilia Garanita

Orada dikilmiş, terli, endişeli, kaygılı Helen'in fotoğrafını çekmeye niyetlenmiş, objektifini ona doğrultmuş.

"Onun burada ne işi var?" diye bağırdı Helen, telaşlı ve mahcup görünen DC Bentham'a doğru.

Şak, şak, şak.

Helen kamerayı Garanita'nın elinden alıp yere çarpmak istedi ama bunun yangına körükle başka bir işe yaramayacağını bildiği için öfkeyle yanından geçip gitti.

"Yapacak bir yorumunuz var mı, DI Grace? Bu son rezalet hakkında söyleyeceğiniz bir şey var mı?

Helen öfkesini kontrol edemeyerek döndü.

"Buranın bir suç mahalli olduğunu hatırlatırım. Otuz saniye içinde buradan çıkmazsanız ..."

"Sadece işimi yapıyorum," dedi Emilia, geri çekilirken genişçe gülümseyerek. "En azından birimiz öyle, değil mi?

Şimdi Helen gerçekten de onun peşinden gitmek istiyordu ama Emilia tehlikenin farkındaydı, kamerasını yanına bıraktı ve kayıtsızca arabasına doğru yürümeye başladı. O bunu yaparken bile Helen DC Bentham'a döndü.

'*Lütfen* biri bana burada neler döndüğünü açıklayabilir mi? Artık site yönetimimiz yok mu? Protokol yok mu? Bırakın sizi, üniformalıları bile geçmemeliydi...'

Bentham, "ortaya çıktı," diye itiraz etti. "Ben - ben onu görmedim.

"Bu yeterince iyi değil. Ve eğer bir olursa, bundan sorumlu tutacağım. O konuşurken geri çekilmiş gibi görünen, mağdur, hatta biraz korkmuş görünen toplanmış ekibi işaret etti. 'Bu kesinlikle kabul edilemez. O ara sokakta genç bir adam öldü ve bir şekilde Emilia Garanita adli tıptan önce, patolojiden önce olay yerine gitti - yani, hangi parçanız bunun iyi olduğunu düşünüyor? Polis size öğretilen *her şeyi* unuttunuz mu?

Kızgın ve saldırgan suçlaması havada asılı kaldı. Kimse konuşmadı, kimse kıpırdamadı ama bunun utançtan mı yoksa korkudan mı kaynaklandığı belli değildi. Helen iki arada bir derede kalmıştı.

Ekibi azarlamak, tüm öfkesini ve endişesini onlardan çıkarmak için - ama aynı zamanda *hepsinin* içinde bulunduğu gerginliğin acı verici bir şekilde farkındaydı.

"Bakın, sadece - sadece sitenin güvenliğini sağlayın," diye devam etti, ses tonunu yumuşatarak. "Ve işe koyulun. Burada ne olduğunu bulalım.

Martin Hill'in en yakın akrabasına mümkün olduğunca çabuk ulaşma niyetiyle bisikletine doğru yürüdü. Helen kararlı ve kontrollü görünmeye çalışıyordu ama hiç de öyle görünmediğini biliyordu. İş hayatının her gününde iyi bir lider olmak, kararlı, ilham verici ve sakin olmak için çok çabalamıştı. Ancak son zamanlarda bunu nasıl yapacağını unutmuş, eskiden ünlü olduğu güç ve kararlılığı yanlış yere koymuş, bu süreçte kalpler ve zihinler için verdiği savaşı kaybetmişti. Şimdi, riskler daha yüksek olamazken, ekibinin, üstlerinin ve tüm dünyanın gözleri onun üzerindeyken, endişeli, çaresiz ve korkmuş görünüyordu.

Bölüm 45

Numaraları girerken bile boncuk gibi gözlerini onlardan ayırmıyordu.

Çocuklar bugün çok neşeliydiler, hareketli ve gürültülüydüler, bahçede hoplayıp zıplıyorlar, gülüp eğleniyorlardı. Bu manzara onu memnun etti -söyleyebileceğinden çok daha fazla memnun etti- ama yine de aniden eve dalmalarından korkuyordu, tabii ki bunu göze alamazdı. Bu, yalnız yapması gereken bir telefon görüşmesiydi.

Pencereden uzaklaşan Robert Downing dikkatini ahizeye verdi. Telefon numarasını girmişti, şimdi tek yapması gereken 'ara' tuşuna basmaktı. Çok basit bir işlemdi ama yine de tereddüt etti. Bunu yapmaya gerçekten hazır mıydı? Bu onun ve çocukların hayatını sonsuza dek değiştirecekti. Yine de başka ne seçeneği vardı ki? Başka bir şey yapmak delilik olurdu. Aramayı yapmak zorundaydı.

Düğmeye bastı ve bekledi. Aramanın doğrudan telesekretere düşmesini umuyordu ama şimdi telefon bağlanmıştı ve kulağını sıkıcı bir çınlama dolduruyordu. Şimdi bile, 'son'u bıçaklamak, kayıplarını kesip kaçmak istiyordu, ama cesareti galip geldi ve . Bir zil, iki, üç ... hiç cevap vermeyecek miydi?

Ve şimdi sesli mesajı devreye girmişti, güçlü ve otoriter sesi ona ulaşıyordu.

"Merhaba, ben Helen Grace, lütfen mesaj bırakın..."

Bir an sessizlik, ardından güçlü ve kararlı bir bip sesi. İşte bu, geri adım atmak için son şansı, ama bunun yerine hızlı ve kararlı bir şekilde konuştu: 'Helen, merhaba, ben Robert Downing. Konuşmamız gerekiyor.

Bölüm 46

'Bir hafta önce başladı...'

Lilah Hill sanki bir kelimeyi diğerine bağlamak için çaba sarf ediyormuş gibi yavaş konuşuyordu. Şoktaydı, vücudu titriyor, sesi titriyor, aniden başına gelen korkunç trajediyi anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Bana anlatabilir misin? *Tam olarak* ne olduğunu bilmem gerekiyor.

Helen, Martin Hill'le paylaştığı evde onun karşısında oturuyordu. Lilah korkunç haberi iş yerinde aldıktan sonra oraya çekilmişti ve Helen bu sabah işlenen vahşi cinayeti aydınlatıp aydınlatamayacağını görmek *istiyordu*. Arabasını çekici teraslı evin önüne çeker çekmez, onu neyin dair ilk ipucunu elde etti: Dış cephede yeni boyanmış bir gamalı izi hâlâ görülebiliyordu.

"Yaklaşık bir hafta önce, birkaç garip arama aldık. Sessiz aramalar, telefonu açar açmaz kapatan birileri. Pek önemsemedik - belki yanlış numara ya da çocuklar oyalanıyordur. Sonra üç ya da dört gün önce - sanırım ayın onuydu - işler çok daha kötüye gitti. Martin telefonu açtı ve bu kadın ona saldırdı, telefonu kapatmadan önce ona her türlü ırkçı ismi söyledi.

Helen tarihi not aldı ve şu cevabı verdi: 'Sence daha önceki aramalar da kocanı taciz etmek için "cesaret" toplayan o muydu?

"Belki. Lilah omuzlarını silkti, hâlâ son birkaç günde yaşananları anlamaya çalışıyordu.

"Arama ne kadar sürdü?" "Otuz saniye, daha fazla değil.

"Peki başka arama oldu mu?

"Hayır, sonraki birkaç gün boyunca hiçbir şey olmadı. Bunun tek seferlik, kötü ve aptalca bir olay olduğunu düşündük. Ama sonra iki gün önce uyandığımızda... evin önüne ne yaptıklarını gördünüz.

"Onlar mı?

'Onlar, o, her kimse. Onları bunu yaparken görmedik.' "Peki komşulardan hiçbiri bir şey görmedi mi?

"Birkaç kişiye sordum ama kimsenin söyleyecek bir şeyi yoktu, ben de vazgeçtim, bu konuyu devam ettirmek istemedim.

Helen bir an düşündü ve sonra sordu: 'Telefon görüşmelerine dönecek olursak, kadının Martin'den ismiyle bahsedip bahsetmediğini sorabilir miyim? Taciz ettiği kişinin kimliğini biliyor muydu?

Lilah başını salladı. 'Evet, kesinlikle. Onun adını kullandı, nerede yaşadığını biliyordu. Onun gibi birinin güzel, "beyaz" bir sokakta yaşamaması gerektiğini söyledi ...'

Helen'in yüreği burkuldu. Her cinayet bir trajediydi ama bazılarının etkisi diğerlerinden daha fazlaydı. Irkçı motifli bir cinayet Southampton'ın şu anda ihtiyacı olan son şeydi.

"Martin sesi tanıdı mı?"

"Sanmıyorum.

'Bardan biri, o kavgaya karışmış biri olabilir mi?

"Grupta kızlar da *vardı*, yani bu mümkün, sanırım..." Helen'in önerisiyle Lilah Hill'in sesi kesildi. "Bunun böyle olduğunu mu düşünüyorsun?" diye endişeyle devam etti. "Aramaları yapan, eve grafiti çizen kişi aynı zamanda... Martin'e bunu da mı yaptı? Lilah doğruca Helen'e bakıyordu, gözleri hâlâ yaşlarla dolu olsa da öfkesi şimdi bir tür soğukkanlılığı körüklüyordu.

'Dürüstçe mi? Hiçbir fikrim yok,' diye yanıtladı Helen. 'Ama bu kesinlikle güçlü bir olasılık. Ve neden ikinizi değil de özellikle onu hedef aldıklarını açıklayabilir. Martin'in son zamanlarda başka bir sorun yaşamadığını varsayıyorum? Başka kavgalar ya da ırkçı motifli olaylar? Toplu taşıma araçlarında? Dışarıdayken?'

"Hayır.

"Kendisine yönelik herhangi bir düşmanlığın farkında değil miydi?

"Hayır.

"Ya da onu eve kadar takip eden biri?" "Hayır, öyle bir şey yok.

"Martin'in barda karşılaştığı gençlerle ilgili olarak, o ilk olaydan sonra onlarla *başka bir* temas oldu mu? Geçen haftalarda herhangi bir tehditte bulunuldu mu? Başka yüzleşmeler oldu mu?"

Bana anlattığı kadarıyla değil. Dürüst olmak gerekirse, her şeyin bittiğini düşündük. İstedığımız de buydu zaten. Taciz edilmeyi, saldırıya uğramayı biz istemedik. Bunların hiçbirini istemedik. O pisliği evin önünden temizlemek için üç saat harcadım, bana yaptığı tüm iyiliğe rağmen. Ve şimdi *bu ...*'

Konuşurken, yaşadığı trajedinin büyüklüğünü göstermek istercesine ellerini açtı, ancak ne kadar boş, ne kadar sarsılmış hissettiği göz önüne alındığında, bu ne yazık ki yetersiz görünüyordu.

"Peki ilişkinin nasıl olduğunu sorabilir miyim? Lilah sertçe başını kaldırdı, yüzünde büyük bir şüphe vardı.

'Mutlu muydunuz? Sevgi dolu bir ilişki miydi?

'Elbette, on yıldır birlikteyiz. Mutluyduk, mutluyuz...'

"Sadece bileğinizde kötü bir çürük olduğunu fark kendimi alamıyorum.

Lilah hemen kollarını içeri çekti, belki de kendini gözler önüne serdiği için pişmanlık duyuyordu.

"Önemli değil.

"Hiçbir şeye benzemiyor.

'Sadece bir ev kazasıydı, hepsi bu. Kolumu kapıya sıkıştırdım...' Kulağa zayıf ve inandırıcı gelmiyordu. "Martin ve benim, her çift gibi iniş çıkışlarımız oldu," diye hızlıca devam etti Lilah. "Ama sağlamdık, mutluyduk..."

Sanki kibarca bu konuyu kapatmasını istiyormuş gibi yalvarırcasına Helen'e baktı.

'Bak Lilah, bu tür şeyler hakkında konuşmanın zor olduğunu biliyorum, özellikle de Martin sonra. Ama bunun neden olduğunu çözeceksem, *tüm* gerçeklere ihtiyacım var. Sen, Martin, birlikte geçirdiğiniz zaman, ne yaptığınız, nereye gittiğiniz, nasıl birlikte olduğunuz...'

'İlişkimizin durumunun bu sabah olanlarla hiçbir ilgisi yok, yemin ederim. Biz *iyiydik*. Martin akılsız, ırkçı haydutlar tarafından saldırıya uğradı-'

'Lilah, yirmi yılı aşkın bu işi yapıyorum. Çiftler arasında gerginlik, hatta şiddet olan düzinelerce evde bulundum. Bu kesinlikle utanılacak bir şey değil ve deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki bu konuda konuşmamak yapabileceğiniz en kötü şeydir. Bu yüzden lütfen, ilişkinizde herhangi bir sorun, herhangi bir çatışma varsa, bana şimdi söyleyin.

Yaslı kadın sanki bu istek karşısında dehşete düşmüş gibi ona baktı. "*Anlatacak bir şey yok*, çünkü mutluyduk. Helen'e ters ters baktı, ona geri dönmesi için meydan okudu ve tekrarladı: "*Mutluyduk*."

Bölüm 47

"Şuna bir göz atmak isteyebilirsiniz..."

DC Edwards sesini alçak tuttu, bu da Joseph Hudson'ı memnun etti. DCI Simmons olay odasına beklenmedik bir ziyarette bulunmuştu - birlikleri toparlamak ve moralleri yükseltmek için - ve açıkça görülüyordu ki Edwards, Simmons'ın sadakatinin nerede yattığını biliyordu. Hırslı DC, Hudson'ı gizlice çağırmış ve keşfini ikisinin arasında tutmaya istekli görünmüştü. Bu sadakat ve sağduyu gösterisinden cesaret alan Hudson eğildi ve terminalindeki fotoğrafı dikkatle inceledi.

"Neye ben?"

"Bu sabahki olayın ardından, DI Grace benden son zamanlarda meydana gelen nefret suçları, yerel aşırı sağcı grupların faaliyetleri, internette trolleme ve benzeri konularda biraz araştırma yapmamı istedi..." Edwards sanki bu girişi bitirmek istiyormuş gibi hızlı konuşuyordu. "Ve tahmin edebileceğiniz gibi, çok şey var. Edwards birkaç sekmeyi büyüttü. 'İnternette yabancı düşmanı ve ırkçı bir yığın hakaret var ve bunların çoğu beyaz Anglo-Saksonların haklarıyla ilgili. Çinliler çok fazla suiistimale maruz kalıyor, ancak tam anlamıyla 'İngiliz' olarak görülmeyen herkes de öyle.

Edwards konuşurken Hudson'ın gözleri cinayet panosundaki Martin Hill'in kafasından vurulmuş fotoğrafına kaydı.

'Neo-Nazi ve aşırı sağcı gruplar arasında da çok fazla faaliyet var. Bunların çoğu işsizlik, öfke, çaresizlik ve aynı zamanda suç korkusundan kaynaklanıyor. Hoşnutsuz genç erkeklerden oluşan gruplar, toplumlarındaki "yıkıcı unsurları" ayıklama sözü vererek harekete geçiyor.

Ekranı işaret ederek Hudson'ın dikkatini tekrar terminale çekti. Albion adında bir gruba ait bir web sayfası vardı ve bu grubun inancı açıktı. Union Jack, ırkçılık yüklü metinlere ve geleceğe dair korkunç tahminlere fon oluşturunuyordu

Kıyamet, bayrağın kırmızısı kan damlar gibi yavaşça sayfadan aşağı akıyor.

'Eğer Sokakları Geri Al'ın neo-Nazi versiyonunu hayal edebiliyorsanız, işte bu. Aktif olarak eleman topluyorlar, ırksal olarak "saf" gördükleri herkesi Southampton'ı "yeniden beyaz" yapmalarına yardımcı olmaları için alıyorlar. Bu tamamen karışık ve çelişkili bir durum - örgütü yönetenler Churchill ve Hitler'e hayranlık duyuyor gibi görünüyorlar - ancak verdikleri mesaj popülerliğini kanıtlamış durumda. Dört yüzden fazla takipçileri var ve bunların birçoğu silahlanmaya hazır.

Edwards bir kez daha tıklayarak ekranı küçülttü ve fotoğrafı tekrar . Hudson fotoğraftaki ayrıntılara baktı - çoğu tıraşlı ve hayvani ifadeli yirmi kadar genç beyaz erkek, Thornhill'deki Asyalı mağaza sahiplerini ve alışveriş yapanları azarlıyordu. Kurbanları korkmuş görünüyordu ve bunun nedenini anlamak zor değildi - genç adamlar beyzbol sopaları taşıyordu ve onları kullanmaya hazır görünüyorlardı. Sıcak hava nedeniyle saldırganların çoğu bellerine kadar soyunmuştu, Demir Kartal ve Gamalı Haç dövmeleri açıkça görülüyordu.

"Albion'daki ana hareket ettirici, kendisine Almanca Panzer kelimesinden gelen Panzer diyen bir adamdır-

"Yani zırh," diye araya girdi Hudson. "Tarihimi biliyorum, DC Edwards.

Elbette, üzgünüm. Her neyse, son zamanlarda çok aktif. Mahrumiyet bölgelerinde yürüyüşler düzenliyor, bir dizi kışkırtıcı konuşma yapıyor ve takipçilerini sokakları "renkli haşarattan" kurtarmak için savaşımaya çağıran bitmek bilmeyen internet mesajları yayınlıyor.

"Güzel...

"Gerçek adının Michael Sergeant olduğunu düşünüyoruz. Nefret suçlarından birkaç kez gözaltına alınmış, ancak hiç suçlanmamış. Üç ay önce Common'da bir grup siyahi gence çekiçle saldırdığı için şu anda soruşturma altında-

"Hatırlıyorum.

'-ama bu onu takipçilerini daha büyük ve daha iyi şeylere teşvik etmekten alıkoymadı. Üç gün önce son yazıda, insanlara savaşmalarını, sokaklarda kan dökmelerini, İngiliz yaşam tarzını savunmalarını falan filan söyleyerek aktif bir şekilde çete şiddeti çağrısında bulunuyor.

"Peki bunun konuyla ne ilgisi var?

Edwards'ın keşifleri Hudson'ın ilgisini çekmişti ama sadede gelmek istiyordu.

Özür dilerim. Evet, bu fotoğrafta yerel dükkanları dağıtan, kadınları ve çocukları korkutan bir grup takipçisi var. Bazılarını tanıyoruz, bazıları yeni, ama arkada bu adamı gördüm-'

Hudson daha da yaklaşarak arka gruptaki genç bir adamı dikkatle inceledi. Beline kadar soyunmuş, dövmeli gövdesi gururla sergilenen adam, yaşlı bir Asyalı adama bağırırken bile yumruğunu bir tür selamlama şeklinde sıkıyordu. Yüzü kameraya dönüktü ama o açıdan bile hatları belirgin ve tanıdıktı.

"Ben Lee Moffat...

Aynen öyle. Bu alanda bir geçmişi olduğu ortaya çıktı. Ağabeyi Jason, Final Solution adlı bir grubun üyesiymiş ve Lee'nin kendisi de Albion ve kardeş sitelerinde oldukça düzenli olarak paylaşımlarda bulunuyor. Geçmişte İngiliz Savunma Ligi ve BNP ile flört etmiş ama şimdi ırk savaşının tam zamanlı savunucusu.

Hudson genç adamın nefretle çarpılmış yüz hatlarına baktı.

"İsminin sürekli ortaya çıkması çok garip, değil mi? Edwards'ın sorusu yönlendiriciydi, onay ve tasdik arıyordu. Hudson bunu memnuniyetle kabul etti - bu keşif yapbozun küçük ama önemli bir parçasını daha oluşturunuyordu.

"Tam isabet. İyi iş çıkardınız. Bu soruşturmaya öncelik vererek *doğrudan* bana rapor verebilir misiniz lütfen?

"Tabii ki.

'Martin Hill'le, Portswood'da planlanan nefret suçuyla, Lee Moffat'ı bu sabahki cinayetle ilişkilendirebilecek herhangi bir bağlantı varsa, bunu bilmek istiyorum. Ve bunu *ilk* ben bilmek istiyorum.

'Elbette, patron. Hemen.'

"İyi adam. Angarya işler için fazla tecrübelisin ama bazen şeytan ayrıntıda gizlidir, değil mi? Seni nereye götüreceğini asla bilemezsin.

Hudson sırtını sıvazlayarak masasına doğru yürüdü ve DCI Simmons'ın yanından geçti. kilitli kalmış DC ile konuşuyordu.

Bentham. Güne kızgın ve sinirli başlayan Hudson'ın artık adımlarında bir sıçrama vardı. Helen Grace'in sahip olmadığı bilgilere, Lee Moffat'ı mevcut üç soruşturmayla ilişkilendirebilecek kanıtlara ve DC Edwards'ta yeni bir müttefike sahipti. Deneyimli memurun kariyeri Grace'in liderliği altında dibe vurmuştu ve Hudson ileride daha iyi şeyler vaat ediyormuş gibi görünerek sadakatsizliği teşvik edebilirse, bunu yapmakta tereddüt etmeyecekti.

Her müttefik hayati önem taşıyordu. Ve Helen'i alaşağı etme zamanı geldiğinde, *hepsine* yanında ihtiyacı olacaktı.

Bölüm 48

"Yeni bir sesli mesajınız var.

Helen bisikletinin gürültüsünden kelimeleri zar zor duyabiliyordu. Bluetooth özellikli kaskı son derece kaliteliydi ama Meredith Walker tarafından bu sabahki suç mahallinden yarım mil bile uzak olmayan bir çıkmaz sokağa acilen çağrıldığı için hızlı ve gürültülü sürüyordu.

'Helen, merhaba, ben Robert Downing. Konuşmamız gerek.'

Şaşırان Helen duymak için kendini zorladı ama arayan kişi telefonu kapatırken mesaj da sona ermişti. Helen kulaklığına dokunarak tekrar dinledi, mesajı doğru duyduğundan şüpheliydi ama arayanın Downing *olduğuna* şüphe yoktu. Sesi gergin, hatta tedirgindi, bu da Helen'in ilgisini çekmişti. Downing son karşılaşmalarında çok soğukkanlı, çok sakın görünüyordu. Arada bir şey mi olmuştu?

Helen'in ilk içgüdüğü merakını gidermek için onu geri aramak oldu. Ancak telefonuna doğru uzanırken bile ilerideki hareketliliği fark etti. Bir düzine üniformalı memur, dalgalanan sarı suç bandı ve kendilerine özgü steril kıyafetleri içinde bir avuç arama memuru. Lena Gardens'a ulaşmıştı.

Downing'i geri arama planını bir kenara bırakan Helen hızla park etti, ayakkabılarını giydi ve Meredith Walker'ın alnını silerek durduğu yere doğru ilerledi. Yüksek sıcaklıkta çalışmak hiçbir adli tıp memuru için hoş değildi ama Meredith'in yüzünde ilk kez bir gülümseme vardı. Lena Gardens sakın bir yerleşim sokağıydı, polisin hararetli faaliyetlerine alışık değildi ama bugün önemli bir keşfin habercisiydi.

"Nereden buldun bunu?"

Meredith alaycı bir gülümsemeyle, "Boşa gitti," diye cevap verdi. 'Pek yaratıcı değil belki ama ihtiyaçlar...'

Helen diz çökerek önündeki karanlık deliği inceledi. Izgara kaldırılmış, kurumuş toprak ve çöplerden oluşan derin bir oyuk ortaya çıkmıştı ve ortasında lekeli bir Sainsbury's çantası duruyordu.

"Buraya bakmana ne sebep oldu?"

"Parmak ucu aramasına yardımcı olması için ekibin çoğunu aşağı çektim. Bıçaklar genellikle olay yerine yakın bir yere atılır, insanlar kullanıldıktan sonra onları taşımaktan hoşlanmazlar. Bıçaklar genellikle gözden uzak yerlere atılır - parklar, ara sokaklar, çıkmaz sokaklar gibi - bu yüzden ana caddeleri göz ardı ederek daha sakin, yerleşim yerlerinin olduğu sokaklara baktık. Adamlarımızdan biri kaldırımında kan gördü ve ardından kanalizasyona giden kısa bir tortu izi buldu. Dürüst olmak gerekirse, çok iyi gizlenmemişti, fazla düşünülmeden oraya tıkılmıştı ..."

Helen merakla başını salladı. Gerçek cinayet çok iyi planlanmış ve işlenmişti, failin arkasında belirgin bir iz bırakmamıştı. Bu farklıydı, dikkatsiz, hatta amatörceydi, bu da aklına merak uyandırdı. Bu bir hata mıydı, gözden mi kaçmıştı? Yoksa onu bulmaları mı *gerekiyordu*?

"Onun bizim silahımız *olduğuna* ikna oldun mu?"

"Laboratuvara götürüne kadar emin olamayız ama ihtimaller var. Bıçak doğru genişlikte, sap şekli doğru görünüyor, vücuttaki çürükler göz önüne alındığında ve gördüğünüz gibi kan taze."

Helen çantanın içine baktı, bıçak tam kalbinde görünüyordu. Uzun bıçağın üzerindeki kan artık kurumuştur ama kıpkırmızı tonu ve yapışkan parlaklığı Meredith'in haklı olduğunu gösteriyordu.

Helen , "Tamam, lütfen hızlıca halledelim," diye önerdi. "Elbette."

"Ve bu yolun her santimini tarayalım. "Zaten üzerindeyim."

"Ne kadar küçük olursa olsun, *hemen* bilmek istiyorum."

Helen oradan ayrıldıktan sonra hızlı adımlarla motosikletine döndü. Bu, henüz bir buluşa yol açabilecek ilgi çekici bir gelişmeydi ve Helen iyimserliğe yaklaşan bir şeyle Kawasaki'sine tırmandı. Ama tam bunu yaparken telefonu çaldı. Bir an için Robert Downing'in onu tekrar aradığını düşündü ama arayanın kimliği aksini gösteriyordu.

"DC"

"Malik?"

"Patron."

"Lena Bahçeleri'ndeyim ama şimdi geri dönüyorum."

'Bu harika, ama bilmek düşündüm - az önce hastaneden bir telefon aldık...'

Helen, daha önce birçok sürprizle dolu bir günün henüz bitmediğini hissederek gerildi.

"Görünüşe göre, McManus'u indüklenmiş komadan çıkarmaya çalıştıklarında bazı komplikasyonlar meydana gelmiş. Kalbinin durmasıyla sonuçlanan çoklu organ yetmezliği yaşadı. Bu öğleden sonra saat ikiden hemen sonra öldü.

Bölüm 49

"Neyin var senin?"

Belinda üzerine çullanıp boynunu, burnunu, alnını öperken Carol memnun ama şaşkın görünüyordu.

"Kız arkadaşımı baştan çıkarmak için bir nedene mi ihtiyacım var? Belinda, gömleğinin bir düğmesini açarken bile onu dudaklarından öperek karşılık verdi.

'Hayır... ama öğleden sonra oldu. Yakında ders vermem gerekiyor, sizin de öyle...'

'Biraz geç kalsak da fark etmez...'

O konuşurken bile Belinda elini Carol'ın gömleğinin içine kaydırdı, becerikli parmakları sutyeninin yumuşak kumaşı üzerinde gezinerek meme ucunu aradı. Carol tepki verdi, artık tahrik olmuştu ama yine de Belinda'nın elini tutarak onu durdurdu.

'Güzel olmaz demiyorum, sadece neler olup bittiğini bilmek istiyorum...'

"Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm," diye alay etti Belinda, onun pençesinde debelenirken.

'Cidden, Belinda. Bu demek oluyor?'

Belinda gönülsüzce elini çekmeye razı oldu.

Carol devam etti, 'Bütün hafta garip ve mesafeliydin. Günü benimle geçirmeyi reddediyorsun, bana nedenini söylemiyorsun, sonra birdenbire içeri dalıp beynimi dağıtmak istiyorsun. Biraz kafam karıştığı için beni affedersin.

"Haklısın ve özür dilerim," diye cevap verdi Belinda, elini Carol'ın saçlarında gezdirerek. "Tam bir sürtük gibi davrandım. Dürüst olmak gerekirse, bana ne oldu bilmiyorum.

Çok çabalıyordu ama Carol'ın kurnaz bakışları altında kendini mahcup hissediyordu. Sevgilisi daha önce onun tarafından incitilmişti, yaraları hâlâ sızlıyordu ve ona kolay bir yol vermeyeceği açıktı.

Belinda, "Öğrencilerin sınav stresinden mi, hormonlarımdan mı, yoksa lanet olası annemin beni rahatsız etmesinden mi bilmiyorum - muhtemelen hepsi

Üç. Ama bunun acısını senden çıkarmaya, bu kadar mesafeli ve soğuk davranmaya hakkım yoktu. Bu sadece benim özür dileme şeklim...' Elini Carol'ın yanağında gezdirerek nazik bir öpücük daha kondurdu. "Kelimelerle aramın pek iyi olmadığını biliyorsun, doğru şeyi söylemekte zorlanıyorum.

"Ama nasıl sevişileceğini biliyorsun, değil mi? Carol karşılık verdi. Sesinde bir gerginlik vardı, arzusunun altında acı ve şüphe yatıyordu.

"Hayır, nasıl sevileceğini biliyorum. Belinda kelimenin havada asılı kalmasına izin verdi ve Carol'ın yüzündeki şaşkın ifadenin tadını çıkardı. "Çünkü seni seviyorum, gerçekten seviyorum. Ve asla endişeli ya da kaygılı hissetmeni istemiyorum. Hayatını her gün daha iyi, daha mutlu kılmak istiyorum...' Onu tekrar öptü ve bu kez Carol buna izin verdi. 'Gerçekten ciddiym, çalışmamızı istiyorum - ve eğer, bilirsin, aile hakkında, çocuklar hakkında tekrar konuşmak istersen...' Belinda kelimelerin nereden geldiğini bilmiyordu, bunların hiçbirini planlamamıştı, bunu kastettiğinden bile emin değildi, ama o anda doğru hissettirdi - 'o zaman yapmalıyız. Ben de senin istediğini istiyorum, o kadar.

Şimdi Carol da onu öpüyordu, şiddetli ve tutkulu. Belinda partnerinin gözlerinde yaşlar görünce şaşırdı ama başka bir şey de vardı. Aşk, yanan, sızlayan bir aşk. Carol'ın dokunuşlarına karşılık vererek önce kendi gömleğini, sonra da Carol'inkini çıkardı. Şimdi yatağa yuvarlanıyorlar, birbirlerinin pantolonlarını çekiştiriyorlar, mutlu bir şekilde tensel terk edilmişliğe teslim oluyorlardı. Carol onun kulak memelerini ısıyor, göğüs uçlarını öpüyor, karnını okşuyor ve şimdi daha da aşağılara iniyordu. Belinda arkasına yaslandı, sevgilisinin arzusuna teslim oldu, yumuşak, dolgun yorganın üzerinde yuvalandı - mutlu, sevinçli, canlı.

Belki her şey yoluna girecekti.

Bölüm 50

Odadaki atmosfer gergindi. Helen tüm ekibi son gelişmeler hakkında bilgilendirmek için üsse geri çağırmıştı. Bu gün sonu toplantıları genellikle inanılmaz derecede verimli geçerdi; soruşturmanın çeşitli konuları, önemli ipuçlarını veya hayati buluşları ortaya çıkarmak için sorunsuz bir şekilde bir araya gelirdi. Heyecanlı, adrenalize ve heyecanlı olabilirlerdi, ama bugün ekip Helen'in hissettiği gibi görünüyordu - sıcak, sinirli ve köpek yorgunluğu.

'Declan McManus bu öğleden sonra erken saatlerde öldü. Yaralarının boyutu göz önüne alındığında, yaşayıp yaşamayacağı belli değildi, ancak yine de bunun acı bir darbe olmadığını iddia edemem ...'

Mevcut hiç kimse buna karşı çıkmadı.

'Açıkçası, bu artık bir cinayet soruşturması olduğu anlamına geliyor ve bunun yaratacağı tüm tanıtımla birlikte. Bu yüzden bu hızlı hareket etmemizi istiyorum.

Ekip üyelerinden birkaçı başlarını salladı, son enerji kırıntılarını bir nebze olsun coşku toplamak için harcadılar ve Helen buna minnettardı. Ekip bir bütün olarak hareket etmiyordu, son zamanlarda zafer kazanmamıştı ama yine de etrafında kararlı ve azimli memurlar vardı.

"Yakın zamana kadar Southampton Çocuk Hastanesi'nde satın alma müdürü olan Amar Goj ile özellikle ilgileniyorum.

Fotoğrafını McManus'un müstehzi yüzünün hemen altına iliştiirdi.

"Yakın zamanda bir Rick Owens kapüşonlu sweatshirt aldığından artık eminiz - fişini evinde bir ayakkabı kutusunda bulduk. Ayrıca, Meredith'in ekibi olay yerinde bulunan kısmi ayakkabı izlerinin Amar Goj'un tercih ettiği bir markayla eşleştiğini doğruladı - evindeki gardırobunda iki kutu taze Philipp Plein ayakkabısı vardı. Arama ekibi saldırı sırasında kullanılan gerçek ayakkabıları bulamadı, ancak bunları kapüşonluyla birlikte attığını varsayıyorum.

Ekipten birkaç kişi başını salladı ama Helen'in gözü Joseph Hudson'a takıldı. Grubun en arkasında duruyor, hiçbir şey söylemiyor, yüzünde çok az duygu okunuyordu. Onun hareketsiz, ağır varlığı Helen'i tedirgin etti ama devam etti.

'DC Malik, Goj ailesini sorgularken ilginç bir şeyi de ortaya çıkardı...'

"Belki bir şey, belki de hiçbir şey, ama karısı, çim biçme makinelerini beslemek için kullandıkları benzin bidonunu üç gün önce doldurduğunu doğruladı. Goj o zamandan beri çimleri sadece bir kez biçmiş ama kontrol ettiğimizde bidon neredeyse boştu...'

"Bunun bir düzine farklı açıklaması olabilir," diye cevap verdi DC Reid, etkilenmemiş bir şekilde.

Helen, Reid'in Malik'in bulgularını rahatça göz ardı etmesine duyduğu kızgınlığı gizlemeye çalışarak, "Doğru, ama bu ilginç bir ikinci derece kanıt," diye karşı çıktı. "Ve kelime oyunumu mazur görün ama yangına körükle gidiyor.

"Ama sebep ne?" Hudson nihayet gizliliği bozarak konuştu. "Goj ve McManus arasındaki bağlantı nedir?

Helen kararlı bir şekilde, 'İşte bunu çözmemiz gerekiyor,' diye cevap verdi. 'Yarın ilk iş olarak çocuk hastanesinin CEO'su Jeremy Blake'e gideceğim. Bizimle işbirliği yapma konusunda isteksiz görünüyordu, daha çok Hastane Tröstünü olumsuz tanıtımdan korumakla ilgileniyordu. Dolandırıcılık olayını Alison Burris'ten gelen bir e-posta üzerine yeni öğrendiğini iddia ediyor. Ancak henüz e-postayı ya da anlattıklarını destekleyecek başka bir kanıt sunmadı ve ben de hastane ile McManus arasında bir bağlantı olup olmadığını merak ediyorum. McManus'u Goj'un peşine takıp, polisi dahil etmek yerine kendi özel soruşturmalarını mı yürütmek istediler? Belki de bu işi tamamen "kendi içlerinde" halletmek istediler, böylece kimsenin haberi olmayacaktı?

"Anlamıyorum," dedi Hudson küçümseyerek. 'Neden onun gibi birine gitsinler ki? Kiralık bir hafiye mi? Profesyonel bir denetim ekibi getirirlerdi, Goj'un iş işlemleri, kişisel harcamaları ve benzeri konularda adli mali analiz yapacak birini...'

'Belki, ama McManus'un kendi ellerini kirletmeden potansiyel olarak suç teşkil eden davranışları araştırmak isteyen şirket ve kurumların gizli kolu olduğunu biliyoruz-'

DC Reid, 'Ama bunlar çoğunlukla sigorta şirketleri ve bankalar, dolandırıcılar yüzünden düzenli olarak ödeme yapmak zorunda kalan şirketlerdi,' diye itiraz etti. 'McManus'un sağlık sektöründe çalıştığına dair hiçbir kanıt yok.

"Her şeyin bir ilki vardır, DC Reid," diye karşılık verdi Helen, öfkesini kontrol altında tutmaya çalışarak. 'Ve eğer McManus Goj'u izliyorsa ve bir şekilde bundan haberdar *olduysa*, o zaman her türlü nedeni vardır-'

"Üzgünüm, bunu yutmuyorum.

Joseph Hudson'ın sesi ölçülü ama kararlıydı, sanki Helen'in soruşturma hattını kapatmaya kararlıydı. Yalnız da değildi, DC'ler Edwards ve Reid sadık birer eküri gibi davranarak Helen'in argümanında delikler açmaya yardımcı oluyorlardı. Onlara bakarken Helen, saldırı hatlarına çoktan karar verdiklerini, dava açmaya niyetli oldukları olayların versiyonunu *bildiklerini* hissetti. Ve şimdi, tam zamanında, Joseph Hudson tavır değiştirdi.

"Bence Lee Moffat'a öncelik vermeliyiz.

Başkomiser Malik, "Elbette o yollardan geçtik," diye verdi.

"Onu bir kez sorguladık," diye karşılık verdi Hudson. "Düşmanca davrandı ve kaçamak cevaplar verdi, hareketlerini ya da kayıp kapüşonunu açıklayamadı.

'Bu yeterli değil..'

'Ve şimdi McManus'un onu *özellikle* araştırdığına dair somut kanıtlarımız var. Onu çalıştıran sigorta şirketi, McManus'un kendilerine sunduğu raporları gönderdi; bu raporlarda Lee Moffat'ı lüks araba hırsızlığı çetesinin baş aktörü olarak gösteriyordu.

Hudson'ın hoşuna gittiği anlaşılan bu haber karşısında Malik sustu.

"Dahası," diye kendinden emin bir şekilde devam etti, "DC Edwards, Southampton'daki etnik azınlıkları aktif olarak hedef alan aşırı sağcı örgütlerle bazı ilginç bağlantılar ortaya çıkardı.

DC Edwards daha önceki keşiflerinin bir çıktısını dağıttı, bu yeni ipucunun yayılması maksimum etki için dikkatlice koreograflandı.

Hudson sözlerine şöyle devam etti: 'Konuştuğumuz gibi internetteki faaliyetlerini araştırıyoruz. 'Veri analistlerini görevlendirdim ve eğer bir bağlantı bulabilirsek

Moffat ve Martin Hill arasında, o zaman onu potansiyel olarak üç güncel soruşturma.'

"Ama sebebi ne? DC Malik meydan okudu, Hudson'a olan antipatisi açıktı, belki de çok açıktı. "Onun sadece para kazanmakla ilgilendiğini sanıyordum.

"Bir adam *hem* hırsız hem de ırkçı olabilir, DC Malik," diye cevap verdi Hudson soğukkanlılıkla, gözleri genç Asyalı memurun üzerindeydi. 'Şiddete eğilimi olduğunu biliyoruz, dolayısıyla Alison Burris'i "iş başındayken" öldürmüş olması, McManus'u çıkarlarını korumak için öldürmüş olması ve Albion'un silahlanma çağrısına uyarak Martin Hill'i öldürmüş olması son derece mümkün...'

Helen, "Bu çok zorlama olur; Moffat'ın içinde böyle bir şey yok," diye araya girdi.

"Aynı fikirde değilim," diye karşı çıktı Hudson hemen. 'Kendini beğenmiş, agresif ve her geçen gün kendine güveni artıyor. Bence bu kanunsuzluk ortamından besleniyor. Bence şeyin yanına kâr kalacağına, dokunulmaz olduğuna inanıyor.

"Gerçekten burnunun dibine kadar girmiş, değil mi?

"Üç cinayet için de güçlü sebepleri olan, ahlaksız bir haydut.

Helen, '*Olası* nedenlerle,' diye karşı çıktı. 'Moffat bir dolandırıcı, bir hırsız. Bir gecede seri katile dönüşmedi. Hayır, bu cinayetlerden bir şey ya da başka biri sorumlu.

"Goj mu?" diye karşılık verdi Hudson, ses tonu sertleşmişti.

'Goj ve A.N. Diğer. Hatta belki de henüz bulamadığımız biri. Bu yüzden üç araştırma alanına öncelik vermemizi istiyorum. Birincisi, McManus'un hareketleri. Hayatının son günlerindeki faaliyetlerine dair elimizde sadece bölük pörçük bilgiler var. Cinayet için belirli bir tetikleyici olup olmadığını görmek için bunlar hakkında daha fazla ayrıntı istiyorum. İkincisi, çocuk hastanesiyle olan bağlantısı - McManus'un daha önce ya da şu anda onlar için çalıştığına dair herhangi bir kanıt var mı-'

Hudson başını yavaşça, teatral bir şekilde salladı ama Helen onu görmezden gelerek devam etti.

Ve son olarak, Lilah Hill. Kendisinin ve Martin'in bir ay önce Queen's Street'teki Marquee Bar'ın dışında ırkçı tacize uğradıklarını biliyoruz. Faillerin kimlikleri dosyada mevcut ve açıkçası bizim ilk

Öncelikli olarak onlarla bugünkü saldırı hakkında konuşmak, hareketlerini, son arama geçmişlerini sorgulamak ... *ama* Lilah'nın Martin'le ilişkisinde de sorunlar olduğunu düşünüyorum ve daha fazlasını bilmek istiyorum. Bir nedeni var mıydı? Başka biriyle mi görüşüyordu? Martin geçmişte *onu* tehdit etmiş miydi? Bu üç alana odaklanalım ve neler bulabileceğimize bakalım. Herkes mi?

Helen toplantıyı sonlandırmak istiyordu ama Joseph Hudson'ın başka fikirleri vardı.

'Çok net, ancak bu soruşturmanın gidişatına şiddetle karşı çıktığımı kayda geçirmek istiyorum. Goj'un kundakçı ve katil olduğuna dair hayali fikirlerin peşine düşmek için çok güvenilir bir şüpheliyi görevden aldığımızı düşünüyorum.

Helen araya girmeye çalıştı ama Joseph onun yerine konuştu.

"Ve ekibin diğer bazı üyelerinin de benimle aynı şekilde düşündüğünü söylemeliyim.

Kimse kıpırdamadı, kimse destek konuşmadı ama konuşmak zorunda da değillerdi. DC Edwards, DC Reid, hatta DC McAndrew Hudson'ın etrafında toplanmış, sessizce destek ve onay veriyorlardı.

"Her ne olursa olsun, bu odadaki SIO benim," diye karşılık verdi Helen. 'Ve takip edeceğimiz soruşturma hatları bunlar. Her memurdan bunu isteyerek, gayretle ve ellerinden gelenin en iyisini yapmalarını bekliyorum, yoksa bana hesap vermek zorunda kalacaklar. Son zamanlarda protokolde çok fazla aksaklık oldu, benim bilgim ya da iznim olmadan çok fazla soruşturma hattı takip edildi ve bu *bugün* sona eriyor.

Gözlerini sırayla Hudson, Edwards, Reid ve McAndrew'un üzerinde gezdirdi. Bunlardan sonuncusu en azından utanç içinde başını eğecek kadar zekiydi.

' neyse, artık geç oldu ve uzun bir gündü. Eve gidin, biraz uyuyun ve sabah ilk iş parlak gözlü ve gür kuyruklu olarak buraya dönün. Toplantı sona ermiştir.'

Helen dönerek ofisine doğru yürüdü, daha fazla tartışmanın içine çekilmemeye kararlıydı. Tepkilerin vızıltısını, fısıltıyla yapılan konuşmaları, hatta tek tük küfürleri bile duyabiliyordu ama serpentinin içine çekilmeye hiç niyeti yoktu. Toplantı iyi gitmemişti ve Hudson'la tam bir çatışma riskine girmektense toplantıyı sona erdirmek daha iyiydi, çünkü böyle bir çatışmayı kimin kazanacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

karşılaştı. Evet, günü kazanmıştı ama bunu yapabilmek için rütbesini geri çekmek zorunda kalmıştı ve bu da onu son derece rahatsız hissettirmişti. Daha önce ekibinin sadakatine ve sağduyusuna güvenerek bunu yapmak zorunda kalmamıştı ama şimdi, rakip güç bloklarının oluşması ve Hudson'ın kararlı bir şekilde yeni müttefikler edinmesiyle, çok az seçeneği kalmıştı. Yine de bunun onun gücünden ziyade kırılmağını, hatta zayıflığını gösterdiğini biliyordu. Hâlâ ekibin başındaydı, hâlâ soruşturmayı ilerletmeye kararlıydı ama artık pozisyonunun tehdit altında olduğuna hiç şüphe yoktu.

İsyân havadaydı.

Bölüm 51

'Eğer şimdi yatağa gitmezseniz, ciddi bir sorun çıkacak...'

Robert'ın sert uyarısı hiçbir işe yaramamış gibi görünüyordu; Freddie ve Joshua yataklarında zıplamaya devam ediyor, çıplak ayaklarıyla tertemiz çarşafları kirletiyorlardı.

'çocuklar, lütfen. Burayı berbat ediyorsunuz...'

Sesi yorgun ve sinirliydi ama yine de zıplamaya devam etti.

"Saate bak, yatma vaktin çoktan geçti. Giysilerini çıkar, dişlerini fırçala, sonra yat, lütfen...'

Şimdi yataklarını değiştirdiler ve zıplamaya devam etmek için uçurumdan atladılar.

"Seni uyarıyorum...

Sanki onları terbiye etme yeteneğiyle alay ediyormuş gibi başlarını eğdiler. Onlara bağırarak için ciddi bir istek duydu, ama bilgelik galip geldi ve tavrını değiştirdi.

'Kıçınıza şaplak atacağım...'

Bu kelimeyi duyunca çok güldüm.

'Seni ayak bileklerinden pencereye asacağım...'

Şimdi durakladılar, görünüşe göre bu fikirden heyecanlanmışlardı.

"Tamam, unut bunu, iki dakika içinde yatağa girmeni istiyorum - yoksa yarın Xbox olmayacak.

Ve şimdi sözleri araya girmiş gibi görünüyor. "Gerçekten mi?

"Tek bir dakika bile değil.

Altı yaşındaki iki çocuğun yataklarından fırlayıp banyoya koşmaları meseleyi çözdü. Mucizevi bir şekilde, bir dakika elli beş saniye sonra yataklarına dönmüş, pijamalarını giymiş ve dişlerini fırçalamışlardı. Ayakları hala kirliydi, ama bu bekar bir ebeveyn olmanın birkaç avantajından biriydi - kendi hijyen standartlarınızı belirleyebiliyordunuz.

Ana ışığı kapatan Robert, yataklarının arasına diz çöktü. Önce birini, sonra diğerini öperek şöyle dedi: 'Şimdi doğruca uyu. Ve eğer şanslıysanız, sabah Cheerios'unuzu yerken Fortnite oynamanıza izin verebilirim ...'

Onları içeri sokup tekrar öptü, sonra kapıya doğru geri çekildi. Kapıyı yavaşça çekerek kapattı ve arkasına bir göz attı. Büyük bir şaşkınlıkla, çoktan uyumuş gibi görünüyorlardı. Gece ışıklarının yumuşak parıltısıyla yıkanmış, rahat, sakin ve tamamen huzurlu görünüyorlardı. Bunu ne zaman kaybediyoruz, diye merak etti, geceleri dünyada hiçbir şeyi umursamadan kolayca uyuyabilme yeteneğini? Bu çok değerli bir armağandır, tam olarak takdir edilmeden kaybedilir, sonra da sonsuza dek yok olur.

Yanağını kapıya dayayarak çocuklarına baktı, onları görünce mest oldu. Endişe, kafa karışıklığı ve korkuyla dolu, son derece sıkıntılı bir gün geçirmişti ama yataklarında uyuklayan Freddie ve Joshua'ya bakarken bunların hiçbirini hissetmedi. Sadece sevgi hissetti: derin, her şeyi tüketen bir sevgi.

Son bir kez baktıktan sonra arkasını döndü ve merdivenlerden aşağıya indi. Bunu yaparken cebinden telefonunu çıkardı. Telefona bir dakika baktıktan sonra kısa bir süre tereddüt etti, sonra kararını verdi ve ekran kararına kadar güç düğmesini sıkıca basılı tuttu.

Bölüm 52

"Hiçbir şey mi? şey mi?"

Helen dehşetini gizleyemedi.

Meredith, telefon hattının diğer ucundaki tiz sesiyle, "Belli olanın dışında hiçbir şey yok," diye cevap verdi. 'Bıçağın her yerinde Martin Hill'in kanı vardı ama başka hiçbir iz yok. Ter yok, parmak izi yok, başka kan izi yok, bıçak ve sap tertemiz.

'Daha önce kullanılmadı mı o zaman? Ev ortamında, örneğin yemek doğramak için ya da-'

"Üzerinde hiçbir bakteri yok ve aslında bıçağın depoda paslanmasını önlemek için sahip olduğu koruyucu kaplama hala sağlam.

'Yani bıçak yakın zamanda, belki de özellikle bu suç için satın alındı...'

Bana mantıklı geldi. Neyse, şimdilik elimdekiler bu kadar ve *Succession*'ın yeni dizisi çağırıyor, yani ...'

'Elbette, sen git. Sabah konuşuruz.'

"Hiç şüphem yok," diye yanıtladı adli tıp memuru hayıflanarak.

Telefonu kapatan Helen koridorun duvarına yaslanmış, Meredith'in verdiği haberi sindirmeye çalışıyordu. Bıçağın imhası kaba ve etkisiz olmuştu ama bunun dışında Martin Hill'in cinayeti dikkatle tasarlanmış ve mükemmel bir şekilde uygulanmıştı. Tanık yok, adli kanıt yok, kamera kaydı yok - talihsiz Hill'i ortadan kaldırmak için ideal bir yol. Helen'e göre bu durum, saldırganın Hudson'ın sandığı gibi neo-Nazi bir saldırgan ya da Lilah Hill'in öne sürdüğü gibi intikam peşinde koşan yarım akıllı bir genç olmasına şiddetle karşı çıkıyordu. Hayır, Hill'in ölümünde suçlunun gizli kalmak istediğini düşündüren sofistike, önceden planlanmış ve düzgün bir şeyler vardı. İrkçi bir haydut öldürdüğü kişinin alkışlanmasını isteyebilir, hatta gölgede kalmaktansa bir internet forumu aracılığıyla cinayetin sorumluluğunu üstlenebilir. Aynı şekilde eski bir düşman da, arkadaşlarına övünerek

Cesareti ve gücü herkesin hayranlığını kazanmıştı. O halde sorumlu kimdi? Lilah Hill'in güçlü bir nedeni olduğu kanıtlanabilirdi ama iş arkadaşları sayesinde sağlam bir mazereti vardı. O halde kocasını öldürmesi için birini tutmuş olması mümkün müydü? Bu düşünce hayali görünüyordu ama başka ne gibi olasılıklar vardı?

Derin bir nefes alan Helen cep telefonunu cebine koydu ve olay odasına doğru yürümeye devam etti. Ekibin geri kalanı gitmişti ama o bir süre daha kalmak, günün gelişmelerini gözden geçirmek, gözden kaçırdıkları herhangi bir ipucuna, herhangi bir soruşturma yoluna rastlayıp rastlayamayacağını görmek istiyordu. Ancak koridorda ilerlerken gözü pencereye, aşağıdaki avluda bir hareketliliğe takıldı. Yavaşladığında, sokak seviyesindeki küçük figürün asfaltta bisikletine doğru yürüyen Joseph Hudson olduğunu fark etti.

Yalnızdı, muhtemelen herkes gittikten sonra kalmıştı, ancak Helen ne amaçla kaldığından emin değildi. Bisiklet parkında kendinden emin adımlarla ilerleyişini izlerken Helen bir duygu cümbüşüyle doldu. Üzüntü, şüphe, hayal kırıklığı, ama hepsinden önemlisi öfke. Bu pervasız, yalancı narsistin olay odasında kendisine bu kadar açık bir şekilde meydan *okumasına* öfke duyuyordu. Yıllardır Southampton Central'da çalışıyor, bu takımı, *kendi* takımını ülkenin en iyilerinden biri haline getiriyordu. Bölünme, yalan ve huzursuzluk yaymaktan başka ne yapmıştı? Ekip çalışmasının, sadakatin ve saygının öneminden bihaber, sadakatsiz bir denemeyken, hangi hakla onun birimine ve itibarına zarar vermeye kalkmıştı? Hatalı olan *kendisiyken* onu karşısına almaya ne hakkı vardı?

Ve şimdi, bunu yapmaya niyetli olmadan, Helen kendini hareket ederken buldu. Koridor boyunca, yangın çıkışından geçerek ve merdivenlerden inerek bisiklet parkına doğru.

Bölüm 53

Hudson, Helen yaklaşırken başını kaldırdı; Helen'in aceleci ayak sesleri onun gelişini haber veriyordu. Orada önce şaşkınlık, sonra da kendini beğenmişlik, hatta kibir gibi görünen bir şey gördü.

Helen, telefonunu cebine geri koyarken her türlü formaliteyi bir kenara bırakarak, "Peki bütün bunlar neyle ilgiliydi?" diye sordu.

"Neydi ne...?"

'Ne olduğunu gayet iyi biliyorsun. Oradaki o küçük performans, o büyük itaatsizlik.

"Sakin ol Helen.

"Ekibin geri kalanının önünde otoriteme meydan okuyorsun. Yani, bu birinci sayfa işi, Joseph. Bunu yapamazsın.'

'Gerekli olduğu zamanlar hariç-'

'Oh, yapma ...'

"Bir soruşturmayı, bir ekibi tekrar rayına oturtmak için.

'Ve bu kararı vermek için en uygun kişi sizsiniz, öyle mi? Ne kadardır buradasınız, iki yıl mı?'

"Bazen ihtiyaç duyulan şey taze bir çift gözdür.

Helen artık küçümsemesini gizleyemiyor, ona açıkça gülüyordu. 'Yani bunun bizimle bir ilgisi yok mu? Kısa süreli kaçamağımızın üzücü bir şekilde sona ermesiyle mi?

'Liderlikle ilgili, Helen. Eskiden hakkında bir şeyler bildiğin bir nitelik.

"Gerçekten inanılmazsın.

'Yürüttüğümüz davaları önemsediğiniz için mi, ekibin itibarını önemsediğiniz için mi?

"Hayır, kendinizi ve zedelenmiş egonuzu takımı yok etmeye hazır olacak kadar önemsediğiniz için.

"Mesele o değil.

'Tam olarak bununla ilgili. En azından bana bu konuda dürüst olma nezaketini gösterin.

Kelimeler keskin ve öfkeli bir şekilde ağzından döküldü. Hudson onun saldırganlığı karşısında bir an şaşırılmış görünüyordu. Helen biraz yumuşayarak devam etti: "Bak Joseph, şu anda hepimiz zor bir durumdayız. Benim için çalışmak istemezsin, ben de seni özellikle ekibimde istemiyorum ama şu an için elimizden gelenin en iyisini yapmak zorundayız. Yoğun bir baskı, yoğun bir inceleme altındayız ve bu hepimize zarar veriyor. Hepimiz yorgunuz, hepimiz sinirliyiz, hepimiz sıcaklığı hissediyoruz. Tanrı biliyor ya, geçen gün yirmi küsur yıldır ilk kez içki içtim... yani anlıyorum, *gerçekten* anlıyorum. Bu herkes için zor bir durum.

Adam merakla Helen'e bakıyordu, bu işin nereye varacağından emin değildi. Ama sözünü kesmedi, bu yüzden Helen devam etti: 'Yani bu benim barış teklifim. Mevcut soruşturmalar sonuçlanana kadar farklılıklarımızı bir kenara bırakabilir miyiz? Sonra oturup bunu düzgün, mantıklı bir şekilde çözebiliriz, böylece herkes mutlu olur. Bununla yaşayabilir misin? Bunu benim için yapabilir misin?'

"Hayır. Tek bir kelime ama meydan okumayla dolu. "Özür dilerim mi?

'Koşarak anneme geri dönmemi isterdin, değil mi? Baskı hissettiğin için iyi bir çocuk olmamı. Bunu unutabilirsin Helen. olsan bile üzerine işemem.'

"Ne be? Helen patladı.

"Ciddiyim. Aramızda bir şeyler vardı, birlikte harika olabilirdik ama sen beceriksizce suçlamalarınla, paranoyanla, yalanlarınla tüm bunları yerle bir ettin. İşte bu yüzden seni alaşağı edeceğim.

"Söylediğim hiçbir şey doğru değildi," diye karşılık verdi Helen. "Karinızı ve çocuğunuzu terk ettiniz.

'Oh, plağı değiştir, Helen. Hepsini daha önce duydum. Ve o zaman hoşuma gitmemiştii. Yani hayır, senin kurbanın olmayacağım, top oynamayacağım. İşimi yapacağım.'

"Elinde tutabileceğin bir tane olduğundan emin ol.

"Beni tehdit mi ediyorsun, Helen?

'Hayır, sadece bu soruşturmaları kasıtlı olarak sabote ederseniz, otoritemi açıkça hiçe sayarsanız veya

emir komuta zincirini tekrar bozarsa, disiplin prosedürlerini başlatmaktan başka seçeneğim kalmayacaktır.

Bunun onu susturacağını umuyordu, çünkü Yusuf için önemli olan bir şey varsa o da mesleki konumu, rütbesi ve statüsüydü. Ama onu çok şaşırtan bir şekilde, adam geniş, alaycı bir gülümsemeye başladı.

"et Helen, sana *meydan* okuyorum. Beni ihbar etmen için sana meydan okuyorum. Çünkü eğer yaparsan, gerçek ortaya çıkacaktır.

"Bununla ne demek istiyorsun?

'Simmons, Peters, ekip, tüm dünya neyin peşinde olduğunuzu öğrenecek.

"Beni kaybettin.

"Onlara benimle nasıl yattığını, sonra ilgini kaybettiğinde beni nasıl bir kenara attığını anlatacağım.

"Öyle değildi ve sen de bunu biliyorsun.

'Nasıl mutlu olmadığımı, nasıl kullanıldığımı hissettiğimi, sana nasıl şikayet ettiğimi.

Sonra beni Southampton Central'dan kovmaya nasıl karar verdin? "Tanrım, Joseph, hayal mi görüyorsun?

'Kariyerimi nasıl boğmaya çalıştın, her fırsatta beni nasıl baltaladın, bana nasıl angarya işler verdin-'

"Orada dur Joseph, pişman olacağın bir şey söylemeden önce.

'Bu yapıcı işten çıkarma, saf ve basit. Sendika bunun üzerine gidecek ve neden biliyor musun? Çünkü burada kurban benim, Helen.

Helen nutku tutulmuş bir halde ona baktı. Adamın küstahlığı ve gerçeği kendi çıkarları doğrultusunda çarpıtma konusundaki kararlılığı şaşırtıcıydı.

"Hadi durma, cesaretin varsa beni rapor et. Ama eğer *bunu yaparsan*, o zaman yetkili makamlar senin küçük bir memurla olan iğrenç ilişkini, kariyerimi boğmak ve beni görevden almak için görevini kötüye kullandığını öğrenecek. Kendi arzularını tatmin etmek için kitaptaki her kuralı nasıl çiğnediğini.

Sözlerini bitirirken Helen'e ters ters baktı: 'Bilecekler *her şeyi*.'

Dördüncü Gün

Bölüm 54

Çıplak ayakları cilalı ahşap zemini tokatlayarak oturma odasında dolaştı. Dışarıdaki çöp kamyonlarının ve araba kornalarının alışlagelmiş sabah sesleri dışında, evin mezar sessizliğini bozan tek gürültü onun ilerleyişiydi, ayak sesleri duvarlarda hafifçe yankılanıyordu.

Lilah durup etrafına baktı, acı verecek kadar tanıdık ama bir o kadar da tuhaftı. Burayı Martin'le birlikte satın almış, onunla birlikte dekore etmiş, kavgaları, sevişmeleri, günlük yaşamın işleri sırasında işaretlemiş ve sürtmüştü. Burası onların yeri, onların eviydi ve şimdi onsuz son derece boş görünüyordu.

Erken yatsa da geç saatlere kadar parti yapsa da genellikle ilk kalkan o olur, saat gibi düzenli bir şekilde sabah 7'de kalkardı. Çoğu zaman Lilah' kalkamamasıyla, yatağına olan derin ve kalıcı aşkıyla alay ederdi. Ne olursa olsun, Lilah tökezleyerek içeri girdiğinde kahvaltı barında olurdu, gözleri kamaşmış ve nefesi kesilmiş bir halde kahve isterdi. Bazen ona kahve verirdi, bazen de vermezdi.

Ama bu sabah kahve makinesini çalıştıracak kimse yoktu, dün geceki olayların kemiklerini birlikte ayıklayacağı kimse yoktu. Peki tüm bunlara nasıl anlam verecekti? Martin gitmişti ve o yalnızdı, başına ne geldiğini anlamaya çalışıyordu. Ya da onu neyin beklediğini.

Çalıştığı şirket onu hastalık nedeniyle işten çıkarmıştı - her ne kadar zamanlaması son derece kötü olsa da bu koşullar altında başka seçenekleri yoktu - ve polis de onunla tekrar konuşmaları gerekirse diye yerelde kalmasını söylemişti. Yani burada, bu bunaltıcı sessizlikteki evde, yanında sadece düşünceleri varken sıkışıp kalmıştı.

Polis memuru - DI Grace - ilk başta ayrıntı vermekten kaçınmıştı ama Lilah ısrar etmiş, sonunda Martin'in üç kez bıçaklandığını öğrenmişti; bir kez karnından, iki kez de göğsünden. Bunu düşünmek, kalbini delen uzun bir bıçağın görüntüsü,

fiziksel olarak hasta hissetmesine neden olmuştu. İlişkileri karmaşıktı, parçalanmıştı - zaman zaman ondan nefret ettiğini bile düşünmüştü - ama yine de onun bu şekilde saldırıya uğraması, vücudunun böylesine acımasız bir saldırıya dayanması fikri korkunç ötesiydi. Ölümcül bir tehlike içinde olduğunu anladığında ne hissetmiş, ne kadar dehşete düşmüş ve şok olmuş olmalıydı? Ölüm anlık mıydı yoksa başından sonuna kadar bilinci yerinde miydi, yaşam gücünün tükenmekte olduğunu farkında mıydı? Onun çektiği acıyı düşünmek gözlerini yaşarttı ve bu onu şaşırttı. Tamamen ağıladığını düşünmüştü.

Kanepeye doğru ilerleyen Lilah, kabarık sabahlığını etrafına sararken bile bacaklarını altına sıkıştırdı. Perdeler çekiliydi, dün gece onu rahatsız eden muhabirler gitmişti, bu yüzden şimdilik burası yeterince güvenliydi, onun kozası ve sığınağıydı. Sadece o ve garip, boş bir atmosfer vardı. DI Grace'in talimatları olmasaydı, kaçmak, Durham'a ailesinin yanına gitmek isteyebilirdi. Dün gece onlarla kısa bir süre konuşmuş ve onlar da bunu yapması için onu teşvik etmişlerdi. Onların karmaşık olmayan kucaklarında olmak, sevgileri, destekleri ve şefkatleriyle yıkanmak ne kadar güzel olurdu.

Ama bunun için hiç umut yoktu. İş arkadaşlarına ve dostlarına haber vermek, cenazeyi organize etmek, yasal işlerle uğraşmak ve en kötüsü de Martin'in teyzesiyle konuşmak gibi ölümün acımasız pratikleriyle uğraşmak için yerinde kalmak zorundaydı.

Bu, korktuğu kısımdı ama bundan kaçınamazdı. Dün gece onunla kısa ve gergin bir konuşma yaptıktan sonra, bu sabah onu tekrar arayacaktı. Şimdi ona tüm hikayeyi, yeğeninin cinayetiyle ilgili acımasız, yalın gerçeği anlatmak zorunda kalacaktı. İğrenç, yürek parçalayıcı olacaktı ve daha da kötüsü, bütün bu maskaralık mide bulandırıcı derecede anlamsızdı. Teyzesi Martin'e hiçbir zaman sevgi göstermemiş, ona her gün bir yük ve rahatsızlık olduğunu hatırlatmış, kendi çocuklarının ihtiyaçlarına onun pahasına öncelik vermişti. Şimdi kederli akrabayı oynayacaktı, acıdan ve ilgiden zevk almak için her fırsatı değerlendirecekti, ama hepsi sahte olacaktı. Yine de Nessa, Martin'in köşesinde savaşıma, onun çıkarlarını, mirasını koruma fırsatını değerlendirecekti. Hiç şüphesiz Lilah'nın davadaki rolünü sorgulayacaktı - ne bildiğini, neden

Martin'i korumadığını, küfürlü telefon konuşmasından sonra neden polise gitmediğini - ama daha da kötüsü, Lilah'nın ona karşı olan duygularını sorgulayacak, Martin'e olan bağlılığının derinliğini, sadakatini ve üzüntüsünün seviyesini sorgulayacaktı. Hiç şüphesiz en zor kısmı bu olacaktı. Sadece incitici, saldırgan ve acımasız olduğu için değil, aynı zamanda tüm iğnelemelerin ve hakaretlerin arasında bir gerçek payı olduğu için.

Bu yüzden telefondan korkuyordu, bu yüzden tüm kalbiyle bundan kaçınabilmeyi diliyordu. Çünkü derinlerde bir yerde Nessa'nın haklı olduğunu biliyordu - tüm ıstırap ve kalp ağrısına rağmen, bir yanı özgürleşmiş ve rahatlamış hissediyordu.

Bir yanı Martin Hill'in öldüğüne seviniyordu.

Bölüm 55

"Joseph'e karşı hislerin var mıydı?"

DCI Grace Simmons Helen'ı dikkatle inceledi, herhangi bir kaçamak ya da ikiyüzlülük belirtisi aradı.

"Gerçekten emin değilim," diye dürüstçe cevap verdi Helen. "Sanırım ona karşı bir tür yakınlık geliştiriyordum, arkadaşlığından hoşlanıyordum ama belli ki eski hayatıyla ilgili gizliliği, karısı ve çocuğuyla ilgili yalanları buna engel oldu.

Simmons düşünceli bir şekilde başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Solgun ve endişeli görünüyordu, Helen'in ona söyledikleri karşısında şok olduğu belliydi. Helen ona bu yükü yüklemek istememişti - eski arkadaşını bu karmaşanın içine sürüklemek istememişti - ama dün gecedten sonra başka seçeneği kalmamıştı. Joseph itaatsizliğin çok ötesine geçmişti, Helen'e baskı yapmaya çalışıyordu, hayır, Helen'in yıllarını harcayarak kurduğu ekibini yavaş yavaş yok etmeye başlarken, isyanı konusunda sessiz kalması için ona *şantaj* yapmaya çalışıyordu.

Onunla kendi oyununda mücadele etmek, el altından taktiklere başvurmak söz konusu değildi. Gerekirse, bu daha sonra olacaktı. İlk adımı itiraf etmek, aralarındaki gizli ilişkiyi itiraf etmektir, bu yüzden bu sabah ilk iş olarak DCI Simmons ile özel bir görüşme talep etmişti. O bir müttefik, bir akıl hocasıydı ama aynı zamanda onun patronuydu ve bu durumun kitabına uygun bir şekilde ele alınması hayati önem taşıyordu. Bu yüzden şu anda onun ofisinde birlikte kapalı bir yerdeydiler.

"Peki sonra ne oldu? Simmons sordu.

"Keşiflerimle onu yüzleştirdim ve resmen çılgına döndü. Tepesi attı, beni eski karısıyla komplo kurmakla suçladı, onun hakkında söylenip durdu, aşıldı.

"Peki sizce tepkisinde herhangi bir şekilde haklı mıydı?" "Ne şekilde?"

'Peki, onun bilgisi ya da izni olmadan eski karısıyla temasa geçtiniz, ona ilişkileri ve DS Hudson'ın kendisi hakkında son derece kişisel sorular sordunuz. Mahremiyetinin bu şekilde ihlal edilmesine kızmakta haklı olduğunuzu düşünmüyor musunuz?

'Şey, muhtemelen, evet.'

'Profesyonel olarak sizin için de tehlikeli. Eski karısı sinirlenip sizi Emniyet'e ihbar etseydi ne olurdu?

"Bakın, yaptığım aptalca bir şeydi, bunu kabul ediyorum. Sonradan pişman oldum ama bu olay başından beri şüphelendiğim bir şeyi ortaya çıkardı: Joseph Hudson'a güvenilemeyeceğini, sadece kendisiyle ilgilendiğini ve bunu hem kişisel hem de profesyonel olarak bilmemin önemli olduğunu. O bir takım oyuncusu değil.'

"Zaman içinde daha meşru yollarla keşfetmiş olabileceğiniz.

"Evet, kesinlikle. Bakın, en başından beri onunla bir ilişki içinde olmamam gerektiğini biliyorum ve evet, bunu daha iyi idare edebilirdim-'

"Ya ondan sonra?

"Kürek çektik ve gitti," dedi Helen, zihni o acı yüzleşmeye geri dönerek. "Sonra Justin Lanning soruşturması devreye girdi ve soruşturma sonuçlanıp ben hastanede iyileşene kadar onunla bir daha konuşmadım.

"Peki bu konuşma ?

"Son derece tatsız. Belki de birlikte çalışmaya devam iyi bir fikir olmadığını söyledim-'

"Onu tehdit ettin mi?

"Hayır, *kesinlikle* . Sadece ilişkimizin - aramızdaki güvenin - tamamen bozulduğunu ve bunun ekip için iyi olmayacağını, özellikle de DS Brooks doğum iznindeyken fiilen benim yardımcım olacağını belirttim. Kendisine başka bir yerde yeteneklerine uygun bir pozisyon arayabileceğini ve bunu kolaylaştırmak için elimden yapacağımı söyledim.

"Peki yanıtı ne oldu?

"Bana hiçbir yere gitmeyeceğini kesin bir dille söyledi. gidebileceğimi ama onun kalacağını söyledi.

'Ve bu konuyla ilgili yaptığınız son konuşma bu muydu? Yani dün gecedenden önce?

"Evet. O zamandan beri işini yapıyor - en azından görünüşte - emirleri alıyor, ipuçlarını araştırıyor, ama aslında müttefikler geliştiriyor, memurları bana karşı çevirmeye çalışıyor, kendi soruşturmalarına benimkilerden daha fazla öncelik veriyor ve genel olarak her fırsatta beni baltalamaya çalışıyor.

'Peki blöfünü görseniz Peters'a gider mi, bu işi en tepeye kadar götürür mü sizce? Tam bir disiplin soruşturması için midesi var mı?'

Helen bir an düşündü. 'Evet, sanırım yapardı. Elbette bu ona profesyonel olarak zarar verir. Ama - ama sanırım şu anda savaşta olduğumuzu hissediyor. Bence bunu sonuna götürecektir.

Bu sözleri söylemek son derece tuhaf geliyordu ama doğruydu. Joseph Hudson ne pahasına olursa olsun onu alaşağı etmeye niyetli görünüyordu. Başını kaldırdığında Simmons'ın onu değerlendirdiğini, durumu tarttığını ve duyduklarından derin bir rahatsızlık duyduğunu gördü.

"Bakın hanımefendi, yaptıklarım için gerçekten çok üzgünüm. Bu ilişki tamamen uygunsuzdu ve sonuçları da son derece zarar verici oldu. Daha da kötüsü, başınızda yeterince dert olduğunu bildiğim halde sizi de bu işin içine sürükledim-'

Simmons, 'Hayır, yapılacak doğru şey buydu,' diye yanıt verdi.

"Her neyse, neler açıklığa kavuştururken sizden şahsen özür dilememin önemli olduğunu düşündüm.

"Sanırım durumu anlıyorum ve üstesinden gelebileceğimizden oldukça eminim.

"Benimle savaşmanı beklemiyorum.

Ama amiri onu susturmak için elini kaldırdı. 'Mesele bu değil Helen. Mesele doğru olanı yapmak ama bu konuda akıllı olmak. Araştırma işine, gerçekten önemli olan şeylere konsantre olmalısın-' kısa bir süre durakladıktan sonra ekledi - 'Joseph Hudson'*'la ben* ilgilenirim.

Bölüm 56

"Kesinlikle emin misiniz?

DC Reid, DS Hudson'ın acımasız bakışları altında rahatsız bir şekilde koltuğunda kıpırdandı.

"Evet. Kontrol ettim ve iki kez kontrol ettim ama Martin Hill saldırıya uğradığında Moffat'ın bir barda olduğu açık görünüyor.

"?

"Horse and Groom, George Street'te, rıhtımın yanında. "Kaç tanık var? Hudson kaşlarını çatarak sordu.

"İki.

"Kim?" Arkadaşları.

"Suç arkadaşları mı?" "Evet, ama-

"Bu da onların sözlerine pek itibar etmememiz gerektiği anlamına geliyor.

"Tabii ki hayır, ama kamera kayıtları bunu kanıtlıyor. DC Reid Hudson'a grenli bir çıktı sundu. 'Kıyafetler doğru, şapka da öyle ve bakın, kolunda yılan dövmesi var...'

Hudson öfkeyle görüntüye bakınca DC Reid hızlıca devam etti: "Yine de haberler o kadar da kötü değil.

Hudson bir kez daha ona döndü. "Devam et.

"Bir ay önce Marquee barda Lilah Hill'e yapılan ırkçı saldırı. Onu taciz eden haydutların hepsi uyarıldı ve serbest bırakıldı, ardından birkaç hafta sonra Martin Hill ırkçı motifli tacizin kurbanı oldu - telefon aramaları, duvar yazıları-'

Hudson sabırsızlıkla, "Bunun Moffat'la ne ilgisi var?" diye araya girdi.

'Bardaki kavganın kışkırtıcısı Darren Moorfield'dı, Moffat'ın okuldan en iyi arkadaşı. Hâlâ Moffat'la birlikte çalışıyor, onun ekibinin bir parçası.

"Yani Moffat Hill'e fiziksel olarak saldırmamış olsa bile," diye ekledi Hudson, konuyu toparlayarak, "bu onun saldırının azmettiricisi olmadığı anlamına gelmez.

Reid, 'Moorfield ufak tefek biri,' diye kabul etti. 'Ciddi bir suç işleyecek cesareti ya da hayal gücü yok. Ama ya bu işe kalkışırsa? Kendini kanıtlaması için zorlanırsa? Moorfield Moffat'a bardaki olayı, Hill'in onu ve arkadaşlarını nasıl tutuklattığını anlatmış olmalı. Lee birçok nedenden dolayı bundan hoşlanmazdı.

Hudson, 'Bu çok iyi, DC Reid,' diye mırıldandı. 'Peki Moorfield şimdi nerede?

"Hiçbir fikrim yok ama Freemantle'da yaşadığını düşünüyoruz. "Bulun onu. En büyük önceliğiniz bu olsun.

Reid itaatkâr bir şekilde başını salladı.

"Ve onu görür görmez bana haber ver. Sözlerini bitirirken doğrudan Reid'e baktı: "Çünkü Hill cinayeti için öksürmesini sağlayabilirsek, Moffat'ı *tam* istediğimiz yere getirmiş olacağız.

Bölüm 57

Helen, Hudson'ın varlığını zar zor fark ederek yanından geçti. Olay odasına tekrar girer girmez Hudson'ın DC Reid ile bir araya geldiğini gördü ama tepki vermemeye kararlıydı. Ne pişirdikleriyle hiç ilgilenmiyordu ve kesinlikle bir olay yaratmak istemiyordu. Hayır, ekibin geri kalanı söz konusu olduğunda, her zamanki gibi iş olmalıydı. Helen ne tedirginlik, ne zayıflık ne de belirsizlik göstermeliydi. Güven, liderlik ve en önemlisi endüstri yansıtmak zorundaydı, bu yüzden telefonunu tekrar ararken bile ofisine doğru yürümeye devam etti. Ancak daha önce olduğu gibi, araması doğrudan sesli mesaja düştü.

"Merhaba, ben Robert Downing, mesaj bırakın.

Helen sabırla bip sesini bekledi ve ardından yanıt verdi. 'Robert, ben yine Helen Grace. Beni geri ara.'

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra telefonu cebine attı, aklını Downing'le ilgili düşünceler meşgul ediyordu. Dün ona ulaşmaya kararlı görünüyordu ama şimdi hiçbir telefona cevap vermiyordu. Bu ilginç bir gelişmeydi ama beklemek zorundaydı çünkü Helen ofisine ulaştığında DC McAndrew'un kendisine eliyle işaret ettiğini gördü. Uzun süredir görevde olan memur, dün Hudson'ın asileriyle bir tutulmaktan dolayı herhangi bir gariplik hissettiyse de bunu belli etmedi, odaklanmış, hatta biraz heyecanlı görünüyordu.

"Benim için neyin var?" diye sordu Helen, çalışma masasına geçerek.

"Sanırım bıçakla ilgili bir ipucumuz var.

DC McAndrew bunu kararlı ama sessiz bir şekilde söyledi, sanki olası bir buluşa rastladığına tam olarak inanmıyormuş gibi.

"Devam et.

"Bizden son yedi gün içinde satın alınan ya da çalınan sekiz inçlik B&Q marka mutfak bıçaklarına bakmamızı istediğinizi biliyorsunuz...

Helen başını salladı.

Bu sabah bütün mağazaları aradık. Ve Hedge End'deki bir tanesi ortaya çıktı...'

Helen gözlerini kısarak bulanık gri görüntüye baktı. Bu, B&Q'daki bir reyonun yüksek bir yerden çekilmiş CCTV görüntüsüydü ve beyzbol şapkası ve ceketıyla mutfak eşyaları reyonunda dolaşan küçük bir figürü gösteriyordu.

"Dün gece stok kontrolü yaparken sekiz inçlik bir bıçağın kaldırıldığını fark ettiler. Güvenlik kayıtlarına baktılar ve ..."

Oynat tuşuna bastı ve sessiz drama başladı; şapkalı figür bıçak bölümüne yaklaşıp etrafın temiz olup olmadığını kontrol ettikten sonra bir spatulayı inceliyormuş gibi yaparak çantasına bir şey attı.

"Biraz daha yaklaşabilir miyiz?"

Tüm çözünürlüğü kaybetmeden olmaz. Kimliğini oldukça iyi gizlemiş ama muhtemelen otuzlu, kırklı yaşlarda, omuz hizasında sarı saçlı bir kadın olduğunu söyleyebiliriz. Ve tabii ki kıyafetlerine de iyice baktık...'

"Mağazada ona bakan oldu mu?"

"Bundan sonra kasaya yöneliyor, biraz beyaz ispirto alıyor ama gördüğünüz gibi kasadaki kız ona bakmıyor bile, daha çok telefonuyla ilgileniyor.

"Kasiyerle konuştun mu?"

"Kısaca. "Sarışın, orta yaşlı, sosyetik," yapabildiği en iyi şeydi.

Helen bunu merakla düşündü ve ardından şöyle cevap verdi: "Mağazanın otoparkında bir şey var mı?"

"Hayır, yürüyerek ayrılıyor, bu da ilginç çünkü arabası yanındaydı.

McAndrew birkaç tuşa daha basarak farklı bir görüntü ortaya çıkardı. "Burası Beaumont Road'da, B&Q'ya yaklaşık beş dakikalık yürüme mesafesinde." "Bu kesinlikle o, değil mi? Helen heyecanla, "Kesinlikle o, değil mi?" dedi.

Hiç şüphe yok. Aynı spor ayakkabılar, ceket, şapka. Aynı uzunlukta saçlar...' 'Bu yem nereden geliyor?"

"Trafik kamerası, bu yolda daha önce de kazalar olmuş, çünkü biraz kestirme bir yol. Her neyse, park halindeki arabaya binip uzaklaştığını görüyoruz ve bunu yaparken-"

"Arabanın ruhsatını görüyoruz," diye araya girdi Helen, görüntüyü dondurmak için eğilerek.

"Aynen öyle.

"Peki kim o?

"Araba Belinda Raeburn'a ait.

O konuşurken McAndrew başka bir sekmeyi büyüttü. Kırk yaşlarında, omuz hizasında saçları olan çekici bir sarışının parlak bir vesikalık fotoğrafı ekranı doldurdu. Helen görüntüyü dikkatle inceledi - bu göz alıcı, kendi halinde kadın ırkçı bir haydutun sözlük tanımına benzemiyordu.

"Peki bu Belinda Raeburn'ü nerede bulabiliriz?

McAndrew, en iyisini sona sakladığı her halinden belli olan bir tavırla, "eğlenceli kısmı da bu," diye cevap verdi. "Milton Downs Bayanlar Akademisi'nin baş müzik öğretmeni.

Bölüm 58

Helen açık kapıdan geçip geniş asfalt yolda süzülerek ilerledi. Hız sınırının saatte yirmi mil olması Helen'e etrafını inceleme fırsatı verdi. Gördükleri inanılır gibi değildi; okul kampüsü bir eğitim yerinden çok lüks bir otele benziyordu. Güney Londra'daki ilk yıllarında deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu ve Southampton'da bile bir mükemmellik, zenginlik ve ilham kaynağı olarak göze çarpıyordu. Kapıdan girdiğiniz andan itibaren sanki başka bir dünyaya girmiş gibiydiniz.

Üç yüz yılı aşkın bir süre önce Deniz Kuvvetleri'nin oğulları ve zengin tüccar denizciler için kurulmuş olan bu okul, şimdi -eğer ücretini karşılayabiliyorsanız- yüksek talep gören prestijli bir ortak eğitim ortaokuluydu. Birinci sınıf akademik eğitimin yanı sıra, öğrenciler birinci sınıf spor, medya ve sanat olanaklarından ve okulun Londra, Paris, Washington ve ötesindeki bağlantılarının rakipsiz olduğu kariyer tavsiyesi ve yardımından yararlanıyordu. Hampshire'da yaşıyorsanız, paranız ve hırsınız varsa, çocuklarınızı göndereceğiniz yer burasıydı.

Helen açık yüzme havuzunun, lakros ve hokey sahalarının yanından geçti, sonra hızını daha da düşürerek ana girişin hemen önünde duran kroket çimlerinin yanından geçti. Görkemli Palladyan portikonun yanına park eden Helen, yabancı olduğu kadar merak uyandıran bir dünyaya girerek içeri süzüldü.

Ne ile ilgili olduğunu sorabilir miyim?

Okul sekreteri kibar ama temkinliydi, Helen'i bir aşağı bir yukarı süzerken burnu hafifçe kırışıyordu.

"Bu bir polis meselesi.

Helen'in yanıtı kesindi ve çok geçmeden harekete geçtiler, sekreter onu gözden uzak tutmaya hevesliymiş mükemmel cilalı koridorlarda acele ettiriyordu.

Sekreter, Helen'in geri adım atmasını bekliyormuş gibi, "Müzik yaz okulumuzu yönetmekle çok meşgul," diye itiraz etti. "Aslında, şu anda solo bir dersin tam ortasında.

"Elimden geldiğince çabuk olacağım," diye yalan söyledi Helen, iyi donanımlı müzik bölümünün kapısına vardıklarında.

İçeri girdiler, ağır kapılar arkalarından hafifçe kapandı. Sanki dış dünyadan tamamen yalıtılmış bir kozanın içine girmişlerdi. Helen, öğrencilerin ne kadar korunaklı olduğunu ve ne kadar tuhaf bir dünyada yaşadıklarını düşündü - çalışma odaları o kadar iyi yalıtılmıştı ki, içeridekiler hiç ses çıkarmayan enstrümanlar çalıyor gibiydiler.

"Hemen şurada, on dört numaralı odada...

Helen hiçbir şey söylemedi, akıllı şimdi elindeki göreve odaklanmıştı. Okul sekreteri kapının kolunu kavrayarak kapıyı çaldı ve Helen'i takip etmeye zorlayarak içeri girdi.

"Böldüğüm için çok üzgünüm, Bayan Raeburn. Ama sizin için bir ziyaretçim var.

Helen refakatçisini çevirdiğinde kırk yaşlarında, sarışın, güzel bir kadının elinde klarnetiyle bir öğrenciyle konuşmaya kilitlendiğini gördü.

Şaşıran Belinda Raeburn, çekici yüz hatlarını bir gülümsemeyle onlara doğru döndü. Şaşırmış görünüyordu ama bu davetsiz misafirden dolayı mutsuz değildi, Helen'i dizginlenemez bir merakla süzüyordu. Uzun boylu, dikkat çekici ve bisiklet derisi giymiş olan Helen insanlar üzerinde genellikle bu etkiyi yaratırdı, yine de incelenmek üzere izin kartını kaldırdığında öğretmeninin gülümsemesi soldu.

DI Helen Grace. Biraz konuşabilir miyiz?'

Bölüm 59

"Bu ben değilim. Raeburn, şaşkın ve kızgın bir ifadeyle CCTV görüntüsüne sertçe vurdu.

"Kesinlikle sana benziyor," diye nazikçe karşı çıktı Helen. 'Doğru boy, doğru yapı ve bu açıdan bakıldığında yüzün şekli tam yerinde...'

Raeburn anlambilime sığınarak, 'Evet, ama "gibi" ile "olduğu" aynı şey değil,' diye karşılık verdi.

"Yani iki gün önce Hedge End'deki B&Q'ya gitmediğini mi söylüyorsun?" "Kendin yap delisi gibi mi görünüyorum? O tür mağazaları hiç ziyaret etmem-'

"Bu mutfak bıçağı çalan sen değil misin?

'Kesinlikle *hayır*. Neden böyle bir şey yapayım ki? Yeni bir mutfak bıçağına ihtiyacım olsaydı, bir tane alırdım.

Bakışları Helen'inkilere kilitlendi, okurcasına.

'Her neyse, umarım bu her şeyi kavuşturmuştur. Şimdi izin verirseniz-

' 'Şunu da eklemeliyim ki,' diye karşı çıktı Helen, 'bıçağı çalan kadın sizin adınıza kayıtlı bir arabayla giderken görülmüş. Senin araç çalındı mı?'

"Tabii ki hayır. Bu sabah okula onunla geldim. Bir yanlışlık .'

"Hata yok.

"Ve söylemeliyim ki," diye devam etti Raeburn, sesi keskinleşerek, "bu kadar önemsiz bir suçun bu tür bir müdahaleyi gerektirmesine şaşırdım. Şu anda ders veriyor olmam gerekiyordu. Arka arkaya derslerim var...'

Raeburn'ün neşeli hali çoktan gitmişti. Belli ki Helen'in yanından uzaklaşmak istiyordu, Raeburn'ün konuşmalarını sonlandırmaya bu kadar hevesli olması Helen'in ilgisini çekmişti.

"Söz konusu bıçağın daha sonra ciddi bir suçta kullanıldığına inanıyoruz.

"Doğru..." Raeburn isteksizce cevap verdi, konuşmanın bitmemiş olmasından hayal kırıklığına uğradığı belliydi.

"Martin Hill adında bir adam dün öğle saatlerinde öldürüldü.

Raeburn tepki vermedi.

"Portswood'da bir ara sokakta bıçaklanarak öldürüldü.

"Radyoda duydum ama benimle ne alakası var anlamadım.

"Bay Hill'i tanıyor muydunuz?

'Hayır, hiç de değil. Ayrıca, radyoya göre bu ırkçı motifli bir saldırıymış, akılsız bir haydut masum bir adamı avlıyormuş.

Helen göz temasını sürdürdü ama hiçbir şey söylemedi, sessizliğin onun yerine iş yapmasına izin verdi.

Raeburn, '*Benim* bu olayla bir ilgim olduğunu ciddi ciddi düşünemezsiniz,' diye itiraz etti. 'Vücudumda ırkçı bir kemik bile yok. Gerekirse arkadaşlarımla, ailemle konuşun, internetteki paylaşımlarıma bakın. Ben antisemitizme, ırkçılığa, aslında her türlü bağnazlığa karşı aktif olarak kampanya yürüten, kart taşıyan bir İşçi Partisi üyesiyim.

Helen bunun doğruluğundan şüphe duymuyordu ama kendini haklı çıkarmak ve inkâr etmek için ağzından dökülen kelimelerin nasıl bir sel olduğunu fark etti.

Helen, 'Hâlâ saldırının olası nedenlerini araştırıyoruz,' diye cevap verdi. 'Ama ona karşı bir düşmanlığınız olmadığını, ona zarar vermek için bir nedeniniz olmadığını mı söylüyorsunuz?

'Tanrı aşkına, onu tanı mıyordum bile. Neden ona saldırıyım ki?'

Helen başını sallayarak ceketinden not defterini çıkardı. "O halde dün öğlen ve öğleden sonra 2 saatleri arasında nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?

'Şey, ben... öğle yemeği sırasında kasabaya uğradım. Almam gereken bazı şeyler vardı.

"Kesinlikle, lütfen.

"Tamam, St Denys'de bir tamirhaneye bir keman bıraktım.

Saat 12.30'da, dönüş yolunda üniversiteye uğrayıp bazı notalar aldım - bir arkadaşımın benim için yaptığı bazı düzenlemeler. Size detaylarını verebilirim...'

"O saatlerde Portswood'da mıydınız?

"Hayır. Yani, şehirden çıkarken içinden geçtim..." "Ama durmadınız mı?

"Hayır, dönmem dersler vardı.

"Dün saat 1.14'te Lena Gardens'ta aracınıza ceza kesilmiş.

Şimdi Raeburn'den hafif bir tepki geldi. Polisin bağlantıyı kuramayacağını mı umuyordu? Çeşitli kurumlar arasındaki bağlantının *bu kadar* parçalı olduğunu mu?

'Bir trafik polisi küçük bir ihlal tespit etti ve sizin adınıza kayıtlı bir araca Ceza İhbarnamesi gönderdi. Arabayı kullanan kişinin ortağınız Carol Shepherd olamayacağını varsayıyorum çünkü kendisi o sırada Portsmouth'ta bir seminerdeydi.

Raeburn afallamış görünüyordu, polisin ortağının hareketlerini açıkça kontrol etmiş olması karşısında şok olmuştu.

'Ayrıca, az önce şehre arabayla gittiğinizi söylediniz, yani...'

"Aslında haklısınız, dönüş yolunda Portswood'da kısa bir süre durdum.

"Anlıyorum.

"Tamamen aklımdan çıkmış. Evet, biraz yoğurt almam gerekiyordu, ben de park edip süpermarkete gittim.

"Belli ki park cezası kayıtlara geçmemiş..."

"Maalesef her zaman alıyorum.

"Peki hangi süpermarketi ziyaret ettiniz?

"Dürüst olmak gerekirse pek bakmadım. Tesco Metro, sanırım. "Alışveriş yapmak için kart kullandınız mı?

"Hayır, nakit.

"Peki sizi orada gören oldu mu?

"Bilmiyorum. Otomatik ödeme sistemini kullandım ama belki güvenlik görevlisi beni hatırlar, gerçi oldukça yoğundu ...'

'O bölgedeki Tesco Metrosunun güvenlik kameralarını kontrol edebiliriz.

Bu konuyu kavuşturmamıza yardımcı olacaktır. "Tabii ki.

Harika.

Raeburn kendinden emin ve rahat görünmeye çalışarak hararetle gülümsüyordu. Helen, Portswood'da Tesco Metrosunun öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini merak ediyordu.

'Peki ondan sonra bir yere gittiniz mi? Başka bir yerde mola verdiniz mi?

"Hayır, öyleydi, üzgünüm. Doğruca buraya geri geldim. Eminim okul ne zaman döndüğümü teyit edebilir.

Helen başını salladı ve Raeburn'ün sözde mazeretinin en azından bu kısmının tutacağından emin bir şekilde not aldı. Başını kaldırıp baktığında, öğretmenin daha fazla soru bekliyormuş gibi gergin ve tetikte olduğunu gördü. Aceleciliği, davayı sonlandırma arzusu şimdi buharlaşmış gibiydi, belki de daha fazla şüphe uyandırmamak için görmesi gereken ciddi bir kavganın içinde olduğunu hissediyordu. Onu daha fazla rahatsız etmemeye karar veren Helen not defterini kapattı ve bir kez daha ayağa kalktı.

'Eh, bu benim için çok fazla. Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim.

"Hiç sorun değil," öğretmen. "Yardım etmekten mutluluk duyarım.

Sesindeki rahatlama açıldı, belki de Helen'i zarar görmeden uğurladığını hissediyordu. Helen gülümseyerek teşekkür etti ve kapıya yöneldi ama kapıyı açarken durakladı.

"Aslında bir şey daha vardı..." dedi, öğretmene bir kez daha dönerek.

Raeburn'ün yüzündeki gülümseme hâlâ sabitti. "Eve Sutcliffe'i tanıdığınızı düşünmekte haksız mıyım?

Raeburn sanki Helen ona yumruk atmış gibi şaşkın şaşkın baktı, sonra kendini toparladı.

"Evet, tabii ki. Ne korkunç bir kayıp..."

'Ve onu tanıyordunuz çünkü...?

Çünkü ona ben öğrettim. Kendi sınıfının en iyi müzisyeniydi. Aslında...' Raeburn'ün sesi titriyor gibiydi, bakışlarını son bir kez Helen'e kaldırdı. "Okuldaki en iyi müzisyendi, nokta.

Bölüm 60

Helen aceleyle Kawasaki'sinin yanına gitti, selesine oturdu ve kontağı çevirdi. Frene basarak, okul sekreteri tarafından dikkatle izlenen yolda yavaşça ilerledi. Yaşlı kadın belanın kokusunu almıştı ve Belinda Raeburn'le yaptığı görüşmeden sonra Helen de almıştı.

Son dört gün içinde Southampton'da iki cinayet işlenmişti, mantığa meydan okuyan ölümler. Her ikisi de çok iyi planlanmış, ancak amatörce uygulanmıştı; Amar Goj ve Belinda Raeburn kaçışlarını beceriksizce gerçekleştirmiş ve bu süreçte dikkatleri üzerlerine çekmişlerdi. Bu hatalar tecrübe eksikliklerinin altını çiziyordu - ne Goj'un ne de Raeburn'un daha önce herhangi bir şiddet geçmişi vardı. Peki onları birdenbire cinayet işlemeye iten şey neydi?

Bu da diğer bir tuhaflıktı. İkisinin de saldırı için herhangi bir *nedeni yok gibiydi*. Goj'un McManus' geçmişte hiçbir bağlantısı yoktu ve tespit edebildikleri kadarıyla şu anda özel dedektif tarafından soruşturulmuyordu. Öyleyse onu öldürerek ne kazanacaktı? Aynı şekilde, iletişim geçmişinde Martin Hill'le hiçbir bağlantısı bulunmayan, kurbanla profesyonel ya da kişisel olarak örtüşmeyen ve görünüşe bakılırsa ırkçılıkla hiçbir ilişkisi olmayan Belinda Raeburn'ün de. Yine de Helen, Hill'i bıçaklayarak öldürdüğüne ikna olmuştu - zayıf mazereti ve savunmacı vücut dili Helen'in şüphelerini artırıyordu. O halde küfürlü telefon konuşmalarından, iğrenç duvar yazılarından da o mu sorumluydu? Bu pek olası görünmüyordu, belki de imkânsızdı ama başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki?

Bluetooth'una dokunan Helen, arabasıyla hızla uzaklaşırken olay odasını aradı.

"McAndrew, olay odası.

Ellie, benim. Bir şey yapmanı istiyorum.'

"Elbette.

'Eve Sutcliffe ile ilgili elimizdeki her şeyi gözden geçirmemizi istiyorum...'

"Tamam..." dedi McAndrew, Helen'in rafa kalkmış bir davaya geri dönme isteğine şaşırarak.

'Özellikle Eve Sutcliffe ve Belinda Raeburn arasında herhangi bir bağlantı olup olmadığına bakmamızı istiyorum. Raeburn ona öğretmenlik yapmış, onu GCSE sınavına hazırlamıştı ama ben yüzeyin altını kazıyıp ne bulacağımıza bakmak istiyorum.

"İlgileneceğim.

Teşekkür . Olabildiğince çabuk, lütfen.'

Kapıyı kapatan Helen, düşüncelere dalmış bir halde okulun kapısına doğru ilerlemeye devam etti. İlk bakışta bu iki cinayet rastgele, hatta açıklanamaz görünüyordu ama Helen şimdi ortaya çıkan olası bir bağlantı karşısında hem meraklanmış hem de alarma geçmişti. Amar Goj, McManus'un cinayetinden hiçbir şey kazanmamıştı ama on gün önce şehir merkezindeki bir otoparkta bıçaklanarak öldürülen Alison Burris'in ölümünden kazançlı çıkmış olabilirdi. Aynı şekilde, Raeburn'ün Hill'e saldırısı tamamen karakter dışı ve amaçsız görünüyordu, *ancak* sekiz gün önce Lakeside Country Park'ta vahşi, görünüşe göre cinsel amaçlı bir saldırının kurbanı olan Eve Sutcliffe'i tanıyordu. Raeburn'ün bir şekilde olaya karışmış olması, hatta belki de genç kızın öldürülmesi *emrini* vermiş olması mümkün müydü?

Çılgınca bir fikir gibi görünse de, tesadüf en hafif tabiriyle merak uyandırıcıydı. Elbette bu potansiyel soruşturma hattı, olasılıklar kadar çok sorun da ortaya çıkarıyordu. O kadar çok hareketli parça, yapbozun o kadar çok eksik parçası vardı *ki*, şu anda her şeyin nasıl bir araya geldiğini söylemek imkânsızdı. Yine de Helen için bir şeylerin fena halde yanlış gittiği, Southampton'da sıradan vatandaşları cinayet işlemeye zorlayan güçlerin iş başında olduğu açıktı. Çakıl taşlı yolda hızla ilerlerken Helen tehlikenin daha da büyüdüğünü ve bu şiddet cümbüşünün arkasında kimin olduğunu bulamazsa daha çok kan döküleceğini kesinlikle biliyordu.

Bölüm 61

"Size doğruyu söylüyorum.

Darren Moorfield kızgın ve mağdur bir şekilde kelimeleri tükürdü. Ama Hudson bir an bile aldanmadı ve elini daha da sıkı. Lee Moffat'ın en yakın arkadaşının izini Freemantle'daki bakımsız bir eve kadar sürdükten sonra istediğini elde etmeye kararlıydı.

'Kelimenin anlamını bilmiyorsun. İşin içinde olduğunu *biliyorum*, yaptığını *biliyorum*, o yüzden konuşmaya başla..'

"Bırak beni, dostum. *Sana* söyleyecek bir şeyim yok...'

Moorfield kendini kurtarmaya çalıştı ama Hudson bu hamleyi bekliyordu. Genç adamın kendi momentumunu ona karşı kullanarak, onu odanın içinde geriye doğru yürütmeden önce daha da şaşırtarak etrafında döndürdü. Moorfield'ın köhne çatı katı dairesi atılmış pizza kutuları ve boş bira kutularıyla doluydu ve kontrolünü ve dengesini kaybederek geriye doğru tökezlerken acımasızca küfretti.

'Bunu yapamazsın, seni aptal pislik...'

Hudson soğukkanlılıkla, 'Beni durduracak birini göremiyorum,' diye cevap verdi.

Doğruydu, harap dairede, hatta belki de binada oldukça yalnızdılar. Moffat'ın haraçtan kazandığı para belli ki ayak işlerine gitmiyordu. Lee'nin en iyi arkadaşı olmasına rağmen, Moorfield şehrin pis bir bölgesindeki yıkık dökük bir apartman dairesinde tek başına yaşıyordu. Hudson'ı durduracak çok az tanık olacaktı, hele polisle çatışmak isteyecek hiç kimse olmayacaktı.

'Bu tacizdir, saldırıdır...'

'İşim bittiğinde, keşke *hepsi* bu kadar olsaydı diyeceksiniz...'

Hızla ilerliyorlardı. Tam önlerinde üç kat aşağıdaki kaldırımlara bakan kirli bir pencere vardı. Darren Moorfield itiraz ediyor, küfrediyordu ama Joseph durmadı, sıska genç adamı cama çarptı. çatladı

Ama Hudson yine de baskıyı *artırdı*, cam kırılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Yüce , sen deli misin? Moorfield çığlık attı.

Hayır, dostum. Bazı şeyleri hiç bu kadar net görememiştim. İşte bu yüzden kancadan kurtulamayacaksın...'

'Ama size Martin Hill'e hiç dokunmadığımı söyledim. O gün bahis.'

"Sana inanmıyorum.

"Tanrı şahidimdir ki-

'Bence Marquee'deki o gece kendini utandırdın, Lee'yi utandırdın. Sert adamı oynamaya çalıştın, Lilah Hill'e sataştın. Peki acıların için ne aldın? Hücrede bir gece. Lee'nin kefaletini ödemesi mi gerekti?

Moorfield omuz silkti, göz temasından kaçınarak Hudson'ın şüphesini doğruladı.

"Eminim buna *bayılmıştır*," diye güldü Hudson. "Senin zavallı kıcını hapisten kurtarmak zorunda kalmak.

"Ne olmuş yani?

"Aşağılanmış olmalısın Darren, utanmış, mahcup olmuş olmalısın. Eminim o olaydan sonra Lee'ye kendini kanıtlamak, bir piyadeden daha fazlası olabileceğini, onun esas adamı olabileceğini kanıtlamak için yanıp .

"Elbette, ama-

'Onun izni olmadan hiçbir şey yapmayacağını da biliyorum. Sende hayal gücü yok. Telefon görüşmeleri ve duvar yazıları onun fikri miydi?

"Neden sen?

"Sana bıçağı o mu verdi? İşleri yoluna koymanız için size meydan okudu mu?

"Lütfen, hiçbir şey bilmiyorum..." diye inledi Moorfield, Hudson'ın elinden kurtulmaya çalışarak.

"Bana yalan söyleme,

Darren. Söylemiyorum,

yemin ederim-'

"Senin ne olduğunu biliyorum. Sen bir yalancı, bir hırsız ve bir katilsin. Ve bunu kanıtlamak niyetindeyim.'

"Lütfen, hayır, ben-

Moorfield ne diyeceğini bilemiyordu, korku hislerini boğuyordu, cam arkasından gıcırdamaya devam ediyordu.

'Bakın, ben... Ben arabaları çalmak için öksüreceğim-'

"Yeterince iyi değil. Tam bir itiraf istiyorum. Bana Lee'yi vermeni istiyorum.'

"Ama ben yapmadım. hiç istemedi.'

Hudson şaşkınlık içinde Moorfield'in gözlerinde yaşlar gördü.

'Hayatım boyunca, bunu asla yapmadım. Kimseyi öldürmedim - öldüremezdim. Ben bir hırsızım, hepsi bu.

Moorfield artık iyice ağlıyordu, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Boyun eğmiş, yenilmiş görünüyordu, sanki Hudson'ın onu eninde sonunda camdan aşağıya, aşağıdaki kaldırımlara iteceğini biliyordu. Hudson buna mecbur kalmak istiyordu, düşerken yüzündeki dehşet ve korku ifadesini görmek istiyordu, ama tüm içgüdülerine karşı gelerek genç adamı pencereden uzaklaştırdı ve kabaca yere fırlattı.

"Bu iş daha bitmedi.

Hudson kelimeleri ona doğru ok gibi fırlattı, kızgın ve kararlıydı ama aslında öyle olduğunu biliyordu. Eğer Hill'in ölüm emrini Moffat verdiyse, o zaman zavallı Moorfield'in bu konuda hiçbir şey bilmediği açıktı. O bir solucandı, ne eksik ne fazla. Şu anda bile ona bakıyor, boynunu ovuşturuyor, mağdur ve korkmuş görünüyordu. Ama Hudson oyalanmadı, burada zaten yeterince zaman kaybetmişti.

Daireden çıkıp pis merdiven boşluğuna doğru yürürken Hudson bir sonraki hamlesini düşündü. Moffat'ı tekrar içeri çekebilirdi ama diğer teğmenlerini aramak, hapis cezasından kurtulmak için liderlerini feda etmeye istekli olup *olmadıklarını* görmek daha mantıklı olabilirdi. Bu zaman alıcı ve potansiyel olarak sonuçsuz olacaktı, çünkü kendisinin ve Reid'in bu soruşturma hattıyla yanlış ağaca havlama olasılığı her zaman vardı, ama denemek *zorundaydılar*. Telefonunu eline alan Hudson, Edwards'ı aramak üzereydi ki cihaz birden elinde canlandı. Arayanın kimliğine bakan Hudson, Grace Simmons'ın çağrısına cevap vermeden önce kendini toparlamak için bir an durdu.

"Günaydın hanımefendi. Sizin için ne yapabilirim?" "Sizinle ofisimde konuşmak istiyorum.

"Tabii ki, ama bazı şeyleri takip etmek için dışarıdayım-

"*Şimdi*, lütfen, DS Hudson.
Sonra hat kesildi.

Bölüm 62

"Neyi kastettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok hanımefendi.

Joseph Hudson oldu çalışıyor Sert, çalışıyor onun en iyi için mağdur ve şaşkın görünüyordu ama DCI Simmons buna inanmıyordu.

'Bu garip çünkü DI Grace ifadesinde çok açıktı.
-'

Hudson, sanki bu zaten resmi bir soruşturmaymış gibi "tanıklık" kelimesini kullanmasından hoşlanmadı.

"-ve size karşı disiplin soruşturması başlatırsa onu ifşa etmekle *açıkça* tehdit ettiğinizi söyledi.

"Neyin ifşası?

"Geçmişteki ilişkiniz. Yoksa böyle bir şey olduğunu inkâr mı ediyorsunuz?' 'Hayır, hayır. Bir süre ilişkimiz oldu. Ama kısa ve sıradan bir ilişkiydi.

hiçbir şey ifade etmedi...'

"Peki neden onun altını oymaya niyetlisin?

'Değilim ve dürüst olmak gerekirse hanımefendi, bu suçlamaya içerliyorum. Ona *yardım* etmeye çalışıyorum ama şu anda çok yoğunuz, hiçbir davamızda ara veremiyoruz-'

"Yani ekibin geri kalanının aleyhine olacak şekilde kendi soruşturma soruşturmalarınıza öncelik verdiğinizde dair raporları doğru değil, öyle mi?

'Kategorik olarak. Ben sadece çalışıyorum için *birini* getirmek için kitap için *bir şey*.'

'Ve siz de ekibin önünde onun otoritesini sorgulamayı reddediyorsunuz?

Tüm yerleşik protokollere karşı gelerek-'

'Biz var Sağlam Değiş tokuş. İşte bu Normal. Bu bir .
ekibin güçlü yönleri-'

"Bu garip, çünkü oturduğum yerden takım zayıf ve bölünmüş görünüyor.

Hudson omuz silkti: "Bu konuyu DI Grace ile konuşmanız gerekecek.

"Aslında sizinle konuşmayı tercih ederim, çünkü tüm bu uyumsuzluk ve huzursuzluğun temel nedeninin *siz* olduğunuzdan şüpheleniyorum.

Bu tamamen yanlış. Eğer birisini kömürlerin üzerinde çekiştirmen gerekiyorsa, o da Grace'dir. Karşılaştığımız sorunlar onun yüzünden, benim değil.

"Bakın, DS Hudson, size yöneltilen her suçlamayı reddederek bu konuyu dönüp dolaşıp aynı noktaya getirebiliriz, o yüzden belki de sadede gelmeliyiz?

Hudson hiçbir şey söylemedi, bu işin nereye konusunda tedirgindi.

"DI Grace bana geçmişteki ilişkinizden bahsetti ve ben de bu bilgiyi yetkili makamlara iletmekle yükümlüyüm. Bu amaçla raporumu hazırladım ve en kısa sürede İK'ya ileteceğim. DI Grace'in özrünü ve ilişkiyle ilgili açıklamasını kabul ettiğimi ve başka bir işlem tavsiye ettiğimi söylemeliyim. Bildiğiniz üzere, bu tür ilişkiler yasaklanmaktan ziyade hoş karşılanmaz ve DI Grace'in bu istasyona uzun yıllar verdiği sadık hizmet göz önüne alındığında, onu günah keçisi yapmak için bir neden göremiyorum.

Hudson şaşkınlıkla ona baktı.

"Bu ilişkinin ilişkinize müdahale ettiğini reddettiğinizi ve bunun sonucunda DI Grace'e karşı kişisel bir düşmanlık beslemediğinizi dipnot olarak ekleyeceğim. Buna ekleyeceğiniz bir şey var mı?

Onu tuzağa düşürmüştü ve bunu biliyordu. İnkârından geri adım atarsa, itaatsizlik suçlamalarına maruz kalacaktı. Ama hiçbir şey söylemezse, Helen'i her türlü yanıştan temize çıkarmış olacaktı. Bu durum onu öfkeliendiriyordu ama şimdilik dilini tutmaktan başka çaresi yoktu.

Simmons sözlerine şöyle devam etti: Bu olayı resmi olarak ele alırken eşit davranacağım, ancak ekibin son altı ayda yaşadığı sorunlardan sizi sorumlu tuttuğumu açıkça belirtmek isterim.

"Büyük saygılarımla, hanımefendi-

Ancak öfkeli protestosu, Simmons'ın onu durdurmak için elini kaldırmasıyla kesildi.

'Bunu göz önünde bulundurarak, söyleyeceğim iki şey daha var. Birincisi, bunun artık sona ermesini istiyorum. Bu itaatsizlik, bu tavır, bu uygulama

bölünme, keskin nişancılık, dedikodu yayma, hassas bilgilerin basına sızdırılması.

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok.

'İkincisi, *eğer* bunu yaparsan, birikmiş bu davaları temizleyene kadar çizgide kalabilirsen, o zaman seni iyi bir şekilde uğurlayacağıma dair söz veriyorum.

"Özür dilerim mi? Hudson öfkeyle kelimeleri ağzından kaçırdı.

'DI Helen Grace, MIT'in sahip olduğu en iyi memur, en iyi liderdir ve egonuzu tatmin etmek için onu otobüsün altına atmaya hiç niyetim yok. Hayır, burada işi biten kişi *sensin*.

Hudson ona bakakaldı, bu acımasız ve beklenmedik pususu karşısında tek bir kelime bile edemedi.

'Ancak istediğimi yaparsanız, Cheshire Polisi'ne geri transferinizi kolaylaştırmak için parlak bir referans almanızı sağlayacağım. Anlaşıldı mı?'

"Evet, ama-

O zaman burada işimiz bitti. Zaman ayırdığınız için teşekkürler, DS Hudson.'

Bölüm 63

Cadde boyunca hızla pedal çeviriyor, bu sırada ruh hali yükseliyordu. Lilah evde kendini kapana kısılmış hissetmişti, sanki duvarlar, *hayatı* üzerine kapanıyormuş gibi. Sonunda kaçıp gitmiş, üzerine bir şeyler giyip bisikletine atlamıştı; sorumluluklarından, sorunlarından ve yapması gereken zor konuşmalardan uzaklaşmak için aniden çaresiz kalmıştı. Bir süre tek başına kalmaya, açık havada *nefes almaya* ihtiyacı vardı.

Sıcaklıktaki zıtlık şok ediciydi. Ev gölgeli, serin ve karanlıktı, ama sıcaklık kaldırımdan yayılıyordu, atmosfer boğucu ve bunaltıcıydı. Daha bisikletinin zincirini çözmeden terlemeye başlamıştı ama yine de dışarıda olmak iyi hissettiriyordu. Evdeki sessizlik bunaltıcı hale gelmişti, sadece kendi karanlık düşüncelerinin doldurduğu bir sessizlikti ve yakın zamanda hapishaneye dönüşen bir evde sıkışıp kalmaktansa mahallesinin tanıdık manzaraları ve sesleri arasında olmak daha iyiydi.

Hızını artırdı, caddede ilerlerken kalbi güm güm atıyordu. Kaskı takılıyken ve yüzü güneş gözlüklerinin ardında gizliyen tanınmaz haldeydi, komşuların ve yerel esnafın yanından rahatsız edilmeden geçebiliyordu. Bu hafif hile onu gülümsetti, bir tür küçük bir zaferdi ve kısa süre sonra birkaç sokak ötede, her zamanki uğrak yerlerinden uzaklaşmış, mutlu bir şekilde anonim kalmıştı.

Trafik hafifti ve Lilah kısa süre sonra kendini Westquay alışveriş merkezinin dışında buldu. Bisikletini emniyete alarak klimalı, serin iç mekâna girdi, teri soğuyup yapıştıkça titriyor, sonra da kendini içerideki lezzetlere kaptırıyordu. Yıllardır bu merkeze gitmemişti ve şimdi ona bir tür Alaaddin'in mağarası gibi görünüyordu, çok renkli, çok zengin, çok *mutlu*. Burası eğlendirmek için tasarlanmış bir yerdi - alışveriş yapmak, sohbet etmek, yemek, içmek ve gülmek için bir yer - bir zevk imparatorluğu. Son zamanlarda çok az sahip olduğu bir şey.

Ürkek ve kıkırdayan Lilah kendini alışveriş merkezinin birçok eğlencesine kaptırdı; bir kek ve zencefilli latte ile karnını doyurduktan sonra asla giymeye cesaret edemeyeceği bir elbise satın aldı ve bu da Victoria's Secret'ı ziyaret etmesini gerektirdi. Kendini sersemlemiş, eğlence sarhoşu gibi hissediyordu ama yine de alışveriş merkezinin farklı sersemlemiş bir halde süzülerek ilerledi. Yıllardan beri ilk kez kendini mutlu hissediyordu. Daha da ötesi, yaşadığını hissetti.

Yürüyen merdivenlerden zemin kata inerek Schuh'a doğru ilerledi. Pastanın üzerindeki krema, yeni hayatını, yeni geleceğini kucaklarken içinde sallanabileceği göz alıcı ve kullanışsız yaz ayakkabıları olacaktı. Onları ne zaman giyeceği ya da kimin için giyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu ama birdenbire onlara sahip olma fikrine kapıldı. İçeri girerken sevimli bir çift pembe platform topuklu ayakkabı görmüştü ve birden üzerinde adının yazılı olduğuna ikna olmuştu.

Kendinden emin, enerjik bir şekilde ilerledi... sonra aniden durdu, rüzgâr yelkenlerini suya indirdi. Bir an için hareket edemedi, gördüklerini algılayamadı. Bu onun zamanıydı, onun coşku ve rahatlama anıydı ve onların burada yeri yoktu. Yine de işte buradaydılar; sessiz, mütevazı, orta yaşlı bir çift, onun varlığından tamamen habersiz, kendi özel acı dünyalarında kaybolmuş bir halde yavaşça ona doğru ilerliyordu. Onları görmek bile Lilah'ın kalbine bir bıçak gibi saplandı ve hızla arkasını dönerek vitrindeki bir şeyi inceliyormuş gibi yaptı.

Yansımada hüzünlü çiftin geçişini izledi, boş alışveriş torbalarını tutan içi boş hayaletler, kendisi ise kıpırdamadan duruyordu. Çift göründükleri gibi hızla uzaklaştı ama varlıkları Lilah'ta kaldı ve Lilah parlak cama bakarken kendi perili yüzünün ona baktığını gördü. Tüm neşe, tüm sersemlik şimdi buharlaşıp gitmişti. Şimdi kendini içi boş, soğuk ve uyuşmuş hissediyordu, beş dakika önceki kadının bir gölgesi gibiydi. Yine de hak ettiği tek şey buydu.

Bölüm 64

Kapıyı ikinci kez çaldı, sonra eve bakmak için geri çekildi. Ama karanlık ve cansızdı - evde kimse yoktu.

Hayal kırıklığına uğrayan Helen adımlarını geri atarak aceleyle sokak seviyesine indi. Robert Downing'in acil çağrısına birkaç kez yanıt vermeye çalışmıştı, ancak telefonu sürekli kapalı görünüyordu, bu nedenle onu evinde ziyaret etmek için ani, fevri bir karar verdi.

Ofisi, çocuklarla geçirdiği öğleden sonralarından biri olduğu için burada olacağını söylemişti, ancak sıkı aile birliğinden hiçbir iz yoktu. Bisikletine dönen Helen, ona bir mesaj daha bırakmak niyetiyle telefonunu çıkardı ama tam bunu yaparken bir ses kafasını kaldırmasına neden oldu. Koyu mavi bir Mercedes S Class az önce kaldırımın kenarına yanaşmıştı ve direksiyonun arkasında adamın kendisi vardı.

Bir an için birbirlerine baktılar, Helen onun yüzünün kısa bir süre karardığını hissetti, sonra neşeli bir gülümseme yüz hatlarını yeniden aydınlattı. Şimdi Downing arabadan inmiş, kolunun altında bir evrak çantası ve iki dosyayla ona doğru yürüyordu.

"Helen, seni tekrar görmek
güzel. 'Seni de. Çocuklar
nerede?'

Yakalanmış gibi hafif bir tepki daha .

"Onları Alexia ile bırakmak zorunda kaldım. Bu durumdan memnun değillerdi ama ne yazık ki alışmaya başladılar. İş programım çok öngörülemez.

"Büyük dava mı?

"İki gün içinde başlayacak ve hakkında çok az şey bildiğim bir temyiz başvurusu.

Gülerek dosyalara doğru eliyle işaret etti ve adımlarını hızlandırdı. Adımlarını hızlandıran Helen, sadede geldi.

"Benimle konuşmak mı istedin?

Downing bir an için şaşkın görünüyordu - Helen aniden gerçekten arayıp aramadığını, rüya görüp görmediğini merak etti - ama sonra yüz hatları tanıdıkça gevşedi.

"Evet, söyledim. Ama gerçekten, buraya sadece bunun için gelmene gerek yoktu.

'Aklında ne vardı? Sesin endişeli geliyordu.'

Evine giden merdivenlere ulaştıklarında yavaşladılar.

Downing aniden kararsız, hatta biraz utangaç göründü.

"Biraz garip olacak ama korkarım geçen gün size tam bilgi vermediğim için suçlu olabilirim.

"İngilizce lütfen, Robert.

"Declan McManus konusunda sana karşı tam olarak dürüst

. "Ne şekilde? Helen merakla yanıtladı.

"Bildiğiniz gibi, yaklaşık on iki gün önce beni aradı. "Elbette.

"Ve sonra - aslında birkaç gün sonra buraya geldi.

Helen hiçbir şey söylemeden başını salladı. Malik ve ona destek veren memurlar Downing'in komşularını araştırmakla meşguldü ve sonunda McManus'un beş gün kadar önce bu civarda görüldüğü ortaya çıkmıştı. Bu gayretli araştırma Downing'e geri dönmüş ve onun aramasına neden olmuş muydu? Yoksa bu itiraf sadece vicdan azabının bir ürünü müydü?

"Ne istiyormuş?

'Daha önce de söylediğim gibi, iş için pazarlık yapıyordu, bizim için araştırmacı sıfatıyla çalışmak istiyordu. Şimdi de değerini kanıtlamak, bizim ilgimizi *satın almak* istedi.

"Nasıl?

"Üzerinde çalıştığım bir davayla ilgili bazı materyallere sahip olduğunu iddia etti; şahsa ve mülke yönelik tehditler içeren kötü bir takip senaryosu. Sanığın daha önceki bir kız arkadaşıyla da bu tür şeyler yaptığını *kanıtlayan* delilleri olduğunu iddia etti. Başsavcı olarak bana isimleri, mesajları, hatta kaydedilmiş bir telefon konuşmasını vermek istedi - tabii ki bir ücret karşılığında.

"Ve?

"Ben de ona defolup gitmesini söyledim. Bu tamamen etik dışı ve ayrıca evime gelmesinden hiç de rahatsız olmadım.

"Ve bu ondan duyduğunuz son şey miydi?"

"Kesinlikle.

Görevini tamamlamış gibi başını salladı ve anlatacak başka bir şeyi olmadığını belirtti.

"İlk bana neden söylemediğini sorabilir miyim?"

Downing durakladı, görünüşe göre daha fazla geciktirilmekten hoşnut değildi, konuşmaya geri çekildi.

"Gerçekten aptalcaydı," diye itiraf etti mahcup bir şekilde. "Sadece ayaküstü düşünüyordum ve - ve benimle iki kez temasa geçtiğini bilerseniz, firmanın onunla devam eden bir ilişkisi varmış gibi görünebileceğinden endişelendim, ki kesinlikle böyle bir şey söz konusu değildi.

"Hepsi bu kadar mıydı?"

Downing kararlı bir şekilde, 'Hepsi bu kadar,' diye cevap verdi. 'Saçma, gerçekten, ama meseleleri açıklığa kavuşturmak, size tüm resmi vermek istedim, belki bir yardımı olur diye...'

Helen başını salladı ama bir şey söylemedi, onun ilerleme raporu için yaptığı zımni çağırışı görmezden geldi.

"Pekala, eğer hepsi buysa..."

"Seni endişelendiren başka bir şey yok mu?" diye sordu Helen.

'Sadece bu partiyi zamanında nasıl geçeceğim.

Ağır dosyaları kaldırarak Helen'e yorgun bir gülümseme fırlattı ve aceleyle merdivenleri çıktı. Helen onun gidişini izledi, telaşlı aceleciliğini, kilitle boğuşurken ev anahtarının elinden nasıl yuvarlandığını fark etti. Bir şey onu rahatsız ediyordu, ama tam olarak ne olduğu bir sır olarak kalacaktı, çünkü avukat şimdi anahtarı eve kaydırdı, hızla içeride kayboldu, ön kapı arkasından sıkıca kapandı.

Bölüm 65

"Neden benimle konuşmuyorsun?"

"Çünkü söyleyecek bir şey yok."

Belinda otoriter görünmeye çalışıyordu ama bunun bir etkisi yok gibiydi. Carol ona bakmaya devam etti, yüz ifadesi öfke ve yalvarma karışımıydı.

"Sadece endişelenmem gereken bir şey olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Ne ?"

"Sen söyle."

Şimdi bir meydan okuma vardı ama Belinda bunu görebiliyordu. Buradaki gerçek itici güç endişeydi - *korku* -.

'Bak Carol, bu konuyu dönüp dolaşıp konuşabiliriz ama ben bir göremiyorum. Neden bir şeyler içmek için dışarı çıkmıyoruz, bu konuda sohbet etmiyoruz, sonra belki bir şeyler yemek için dışarı çıkmayı düşünüyoruz?"

"Dışarı çıkmamızı mı istiyorsun?" "Neden olmasın?"

"Hiçbir şey *olmamış* gibi mi?"

"Hiçbir şey olmadı."

"Polis tarafından ziyaret edildin, Belinda. Hem de okulda. Ve zıpçıktı bir polis memuru tarafından değil, bir dedektif müfettiş tarafından."

Belinda yuttum a Lanet olsun. Nasılve Cehennem oldu Carol Yani İyi bilgilendirilmiş mi? Okulda kiminle konuşuyordu?

'CID dedektifleri kayıp köpeklerin ya da çalınan el çantalarının peşine düşmez. Onlar ciddi suçlarla ilgilenirler...'

"Belli ki."

"Peki neden *sizi* ziyaret ediyorlardı?"

Ve işte bir tabağın içindeydi. İçten bir sorunun içine gizlenmiş derin bir endişe, tatsız bir suçlama.

"Çünkü Eve hakkında bazı soruları vardı."

Carol gözlerini ona dikmiş, bilgi için minnettar olmakla birlikte yine de telaşlanmıştı.

"Ne tür sorular?

"Sadece arka plan, hepsi bu. Henüz bir ilerleme kaydedemediklerini biliyorsunuz, bu yüzden bir şey atlayıp atlamadıklarını görmek için etrafta dolaşıyorlar. Geçmiş, zaman çizelgesi, rutini, erkek arkadaşı olup olmadığı hakkında biraz daha bilgi istediler... Bana sorarsanız, boşa kürek çekiyorlar ama denemek zorundalar. Hiç değilse ailesinin iyiliği için.

"Peki başka insanlarla konuştular mı? Personel üyeleriyle, onu tanıyan öğrencilerle?

Elbette. O kadar yolu sadece benimle konuşmak için gelmediler, değil mi? Onlara ne verebilirdim ki? Onlara çalışkan bir öğrenci olduğunu ve önünde çok parlak bir gelecek olduğunu söyledim. Eminim bunu zaten biliyorlardı.

Carol'ın vücut dili hafifçe gevşedi. Bunun sadece rutin bir ziyaret olduğuna istiyordu ama belli ki henüz buna hazır değildi.

'Ve hepsi bu, mi? Bundan fazlası yok mu?'

Belinda onu içine aldı. Söylenmemiş o kadar çok şey vardı ki, yüzeyin hemen altında o kadar çok şüphe, öfke ve incinmişlik dolaşıyordu ki. Carol acılarına son verilmesini isteyen yaralı bir hayvan gibiydi, bu yüzden Belinda onun karşısına geçerek omzuna nazik bir el koydu.

"Hiçbir şey olmadı. Rutin bir şeydi, hepsi bu." "Gerçekten mi?

"Gerçekten. O yüzden endişelenme ve lütfen *bana güven...*' Carol'ı kendine çekerek kollarını ona doladı. "Endişelenecek bir şey yok.

Bölüm 66

Emilia Joseph Hudson'a ihtiyatla baktı, onunla nasıl başa çıkacağından emin değildi. Onu daha önce hiç bu kadar telaşlı ya da dalgın görmemişti. Meraklı gözlerden kaçınmak için özenle seçilmiş bir mekânda, sessiz, yan sokakta bir bardaydılar, ancak deneyimli memur çevresinden tamamen habersiz görünüyordu, önündeki bira şişesine dokunmamış, kendi karanlık düşüncelerinde kaybolmuştu.

"Ne oldu, Joseph?"

Ona kısa bir bakış attı ama cevap vermedi. "Bir şeyler mi ters gitti?"

Sesi şimdi daha keskin, daha acildi. *Bütün gün* Hudson'a ulaşmaya çalışmıştı ve sonunda Hudson ortaya çıktığında konuşmayı reddetmişti. Bu, her zaman serbestçe akan ve aydınlatıcı olan geçmiş konuşmalarının ruhuna pek uygun değildi.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Bir avuç orospu için kullanılan ortak isim nedir? Hudson nihayet sessizliğini bozarak araya girdi.

"Üzgünüm, beni kaybettiniz.

Southampton Central'da sahip olduğumuz şey bu. Simmons ve Grace, kalçalarını birleştirmişler. Kardeşlik, ne pahasına olursa olsun birbirlerini koruyorlar.

Emilia onun kadın düşmanlığını umursamadı ama boş verdi. Neler olup bittiğini öğrenmesi gerekiyordu.

"Bir içki iç, Joseph. Bir nefes al. Ve sonra bana neler olduğunu anlat."

Hudson istemeye istemeye de olsa birasından uzun bir yudum aldı

'Helen ve ben dün gece biraz tartıştık,' diye açıkladı. 'Karşılıklı sert sözler edildi ve o da doğruca annesine koştu. Bu sabah ilk iş olarak Simmons'ın önüne çıkarıldım ve emir aldım.

Emilia ne şaşkınlığını ne de telaşını gizleyebildi. Hudson yıllardır Southampton Central'da sahip olduğu en iyi kaynak, en iyi müttefikti.

"Dışarıda mısın?" diye sordu, inanmakta güçlük çekerek. "Onların istediği de bu.

"Peki, bu konuda ne yapacaksınız?

"Henüz bilmiyorum. Bir şeyler düşüneceğim. Ama bu arada Helen'e yönelik saldırımızı hızlandırmamızı istiyorum. Artık geri durmanın anlamı yok.

"Aklında ne vardı?

'Tam bir karakter suikastı. Onun adını lekelemek istiyorum.'

"Doğru...

Hudson, Emilia'nın temkinli yanıtından rahatsız olarak, "İştahın varsa tabii," diye karşılık verdi.

'Elbette, ama cephaneye ihtiyacım olacak, gerçekten *kullanabileceğim* bir şeye.

"Ah, inan bana bir sürü şey var, en başta da onun yoldan çıkmış olması.

"Gerçekten mi?

Emilia şaşkınlığını gizleyemedi. Helen Grace içki içmemesiyle ünlüydü.

"Geçen gün bana da itiraf etti ve dürüst olmak gerekirse bu çok mantıklı. Son zamanlarda zamanki enerjisinden ve dinamizminden yoksun bir haldeydi...'

"Sen öyle diyorsan.

"Eskiden alkolle ilgili gerçek bir sorunu vardı, sanırım çocukluğundan kalma bir miras, bu da şişeye dönüşünü daha da endişe verici kılıyor. Sesi endişeli geliyordu ama yüzünün buruşukluğunda gizlenmiş bir gülümseme vardı.

Emilia bir an düşündükten sonra, "Bununla kesinlikle bir şeyler yapabilirim," diye cevap verdi. 'Kontrol kaybı, liderlik başarısızlığı hakkındaki genel anlatımızla bağlantılı...'

"Aynen öyle.

"Ayrıca, çocukluğunu tekrar deşmemize olanak sağlıyor - o pis Londra dairesindeki cinayetler, şeytanları ona musallat olmaya devam eden hasarlı çocuk. hepsi iyi şeyler ve başlangıç için yeterli, ama onu tahttan indirmek için yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var.'

Ve alacaksın. İnan bana, çok daha ilginç şeyler var. Personel üyeleriyle yasadışı ilişkiler, görevi kötüye kullanma... Kesinlikle onu görevden almak için yeterli.

"Bana daha fazlasını anlat.

Emilia'nın ilgisi şimdi daha da artmıştı. Belki de Hudson gerçekten Helen Grace'i yok edecek cephaneye sahipti.

Zamanla. Önce içki konusunu halledelim, sonra oradan devam ederiz. Tek seferlik değil, uyumlu bir kampanya istiyorum. Her gün bir dizi iddia ve olumsuz tanıtım, sonunda onun konumunu savunulamaz hale getirecek.

Öylesine hırçın ve kendinden emin konuşuyordu ki, Emilia bu tür şeyleri daha önce de yapıp yapmadığını merak etmeye başladı, belki de daha önceki görevlerinde. Sormak istiyordu ama Hudson'ı nihayet konuşturmuşken dikkatini dağıtmanın bir faydası olmayacağını biliyordu. Bunun yerine sessiz kaldı, suçlamalar ve kin akarken doğru yerlerde başını salladı ve özenle not aldı. Artık başladığına göre Hudson'ı durdurmak zor olacaktı ve Emilia da tam olarak bunu istiyordu. Onu bu yüzden yetiştirmişti, tüm ilişkileri bunu başarmak için tasarlanmıştı. Yakında, çok yakında, masum Helen Grace'e karşı son saldırı başlatılacaktı.

Ve o zaman, ona neyin çarptığını anlamayacaktı.

Bölüm 67

"Anlamıyorum..."

Andrew Sutcliffe'in ıstırabına dayanmak zordu ama onu ya da karısını bağışlamak söz konusu olamazdı.

"Yani Eve'e saldıran kişinin bir tür manyak *olmadığını* mı söylüyorsunuz?"

Kızlarının çılgın bir tecavüzcü tarafından saldırıya uğradığı fikrinin *arzu edilir* bir şey olması, kederli çift için bir tür kesinlik sunması garip görünüyordu, ancak Helen soruşturmalarının Eve'in ebeveynlerini rahatsız ettiğini görebiliyordu. Onlara bir anlatı verilmişti - korkunç bir anlatı, yine de korkunç bir anlam ifade ediyordu - ama şimdi bu sorgulanıyordu ve onları sarsılmış ve üzgün bırakıyordu. Helen cevap vermek üzereydi ama bir kez daha DC Malik öne geçti. Her zamanki gibi şu ana kadar onları zekice idare etmişti.

'Açıkçası bu konuyu çok detaylı bir şekilde araştırıyoruz. Başlangıçta ilgilendiğimiz benzer bir yöntemle hareket eden bir seri saldırgan vardı, ancak on gün önce Berwick'te tutuklandı ve hala gözaltında, bu yüzden onu soruşturmalarımızdan çıkarmak zorunda kaldık.

Jean Sutcliffe Malik'e baktı, ağzı bir karış açıktı. Sanki söyledikleri anlaşılmıyor gibiydi.

'Ve Eve'deki saldırının tam olarak doğasına uyan hiçbir yerel olay ya da tutuklama yaşamadık...'

"Yani, başka olasılıklara da bakmak zorundayız.

Karı koca hep birlikte Helen'e döndüler.

"Önceki ifadenizde Eve'in bir erkek arkadaşı olmadığını söylemiştiniz?"

"Bu doğru.

"Kimseden bahsetmemiş miydi? Eve kimseyi getirmemiş miydi?"

"Hayır," dedi Andrew . Öyle bir şey değil. Eve'in ilgilendiği Erkekler. Ders çalışmayı, müzik çalmayı, spor yapmayı severdi. Kafası yerindeydi.'

Bunu söylerken yutkundu, keder onu boğuyordu. İçgüdüsel olarak karısı ona uzandı ve parmaklarını onunkilere doladı.

"Ve sorabilir miyim," diye nazikçe devam etti Helen, "onun romantik eğilimlerinin başka bir yerde olabileceğini hiç hissettiniz mi? İlgilendiği şey erkekler değil de *kızlar* mıydı?"

Andrew Sutcliffe bu soru karşısında afallamış görünüyordu. 'Hayır... hayır, bu hiç aklımıza gelmedi. Neden olsun ki?'

Kararlı ve meydan okur gibiydi ama Helen'in gözleri Jean'ın üzerindeydi. Helen soruyu sorar sormaz Eve'in annesi gözlerini kaçırmış, soruyu geçiştirmek istemişti.

"Bayan Sutcliffe?"

Helen konuşurken Andrew karısına döndü, inkârını kesin bir dille tekrarlamasını bekliyordu. Ama kadın gözlerini yere dikmişti.

'Eve sana hiç böyle bir şeyden bahsetti mi? Herhangi bir aşk? Bu yönde herhangi bir duygu?'

"Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu gerçekten anlamıyorum..." Andrew şaşkın ve sarsılmış bir halde karısına bakıyordu.

"Bakın, Bayan Sutcliffe, bunun zor olduğunu, çok kişisel olduğunu biliyorum," diye ısrar etti Helen, "ama bu korkunç trajediyi anlamlandırabilmemiz için Eve'in hayatının tam bir resmini çıkarmamız gerekiyor."

Şömine rafındaki araba saatinin yavaş tik takları dışında sessizlik.

"DC Malik ve ekip Eve'in alışverişlerini, internet geçmişini ve benzerlerini inceliyor ve bu da onun lezbiyen olabileceğini ya da en azından kişiliğinin bu yönünü keşfetmeye hevesli olduğunu gösteriyor."

"Yüce . Ne hakkında konuşuyorlar, Jean?' 'Tanrı aşkına, Andrew, bırak konuşsunlar...'

Bir an için kocası sustu. DC Malik bu fırsatı değerlendirdi.

"Eve Kindle'ını çok kullandı, değil mi?"

Annesi, dudaklarını hüznü bir gülümseme kaplayarak, "O her zaman meraklı bir okuyucuydu," diye onayladı.

"Satın alma geçmişine göre, haftada en az bir, bazen daha fazla kitap satın alıyordu. Bunların çoğu klasiklerdi."

Ama yarım düzinesi erotik romandı, genç lezbiyenlere yönelik romanlardı.

Helen, "Ayrıca internet geçmişi de bu alana ilgi duyduğunu gösteriyordu," diye ekledi. "Gençler için lezbiyen arkadaşlık sitelerini araştırmış, açılma hakkında makaleler okumuş, hatta zaman zaman çevrimiçi pornografiye erişmiş. Elbette hepsi çok hafif şeyler, ama her zaman kadınları içeriyor, asla erkekleri değil. Yani, nedenini anlayabilirsiniz-'

"Benimle bir kez konuştu.

Kelimeler Jean'ın ağzından hızla döküldü. Sanki mümkün olduğunca çabuk söyleyip bitirmek ister gibiydi. Kocasının şaşkın tepkisinden Helen bunun nedenini anlayabiliyordu.

"Bu ne zaman oldu?

"Bir ya da iki yıl , on dört . "Ne demişti?

"Sadece kızlara karşı bir şeyler hissedebileceğini düşünüyordu. Tavsiye ya da başka bir şey istemedi. Sanırım sadece nasıl tepki vereceğimi görmek için suyu test ediyordu.

"Peki sen ne dedin?

"Ona sabırlı olmasını söyledim. Bu bir aşama ya da hoşlanma olabilir, onun yaşındaki pek çok kız bunu yaşar. Kesin kararlar vermeden önce bekleyip görmek en iyisi.

Helen, Andrew Sutcliffe'in bu kadar nazik davranmayacağından şüpheleniyordu ama yine de Jean'ın sesinde, Eve'in daha sonra duygularını kendine saklamış olabileceğini düşündürecek kadar cesaret kırıcı ve onaylamaz bir ifade vardı.

"Ve hepsi bu muydu? Romantik olarak ilgilendiği birinden hiç bahsetmedi mi?

Başını iki yana salladı. Ve şimdi kocası bir kez daha kontrolü ele aldı.

'Size birinin *olduğunu* düşündüren nedir? Kesinlikle öyle olduğunu düşünmek için hiçbir nedenimiz yoktu...'

Helen bir nefes aldı, ne kadarını paylaşacağını tarttı ve sonra .

"Tekrar söylüyorum, bunu duymak sizin için zor olabilir ama otopsi sonuçları Eve'in cinsel olarak aktif olduğunu gösteriyor.

'Hayır, hayır, o sadece bir kızdı...'

'Bunu anlıyorum, elbette anlıyorum, ancak Havva'nın bakire olmadığı açık, bu yüzden ölümünden önce herhangi biriyle olup olmadığını öğrenmek istiyoruz...'

Her iki ebeveyn de bu ifşaat karşısında şok olmuş görünüyordu. Çok sevdikleri kızlarını kaybetmişlerdi - şimdi de kızlarının kim olduğunu merak ediyorlardı.

"Bu amaçla," diye devam etti Helen hızla, "size Belinda Raeburn ile olan ilişkisini sorabilir miyim?

Şaşkın bir sessizlik.

"Sanırım Havva'ya o öğretti?

"Doğru," diye mırıldandı Andrew.

"Birlikte çok zaman geçirdiler mi?

"Evet, tabii ki. Eve - Eve'in onun yıldız öğrencisi olduğunu söylemek utanmazlık olmaz. Eve müzik GCSE sınavına kadar gerçekten çok çalıştı, ayrıca bu yaz Ulusal Gençlik Orkestrası'nın birinci kemanlarının lideri olmayı umuyordu, bu yüzden birlikte çok zaman geçirdiler ...'

İddiasında meydan okuma vardı ama gurur da vardı. "Ve bu dersler okulda mı gerçekleşti?

"Evet, çoğunlukla.

Bunu söylerken bile karısına acı dolu bir bakış fırlattı. Jean sonunda dizginleri eline almadan önce uzun bir sessizlik oldu.

"Özel dersler de vardı. Çoğunlukla hafta sonları Belinda'nın evindeydiler.

"Anlıyorum. Peki aralarında telefon görüşmeleri, mesajlar ve benzeri şeyler var mıydı?

'Evet, ama sadece dersler için düzenlemeler yapmak için. Tabii ki sınavlarını verdikten sonra dersler kesildi.

"Mesele de bu," diye araya girdi DC Malik. 'Öyle olduğunu düşünmüyoruz. Bu sabah Eve'in arama geçmişine daha detaylı bir şekilde baktık ve eğer bir şey varsa, aramaların ve mesajların düzenliliği *arttı*. En azından altı hafta öncesine kadar, Belinda Raeburn aniden cevap vermeyi kesene kadar. Eve aradı, konuşmak istediğini belirten mesajlar gönderdi ama hiçbir yanıt alamadı.

"Eve ölümünden önceki haftalarda hiç üzgün görünüyor muydu? Helen üst üste bindi. "Depresyonda olduğunu, mutsuz olduğunu fark ettiniz mi?

hiç mi?'

Uzun bir aradan sonra karısından kocasına anlamlı bir bakış attı.

'Evet, şimdi siz söyleyince, o... o son birkaç hafta çok üzgündü. Sınavlardan sonra yaşadığı çöküntü ve sonuçları beklerken yaşadığı endişe yüzünden olduğunu düşünmüştüm.

"Ama o zaman bizi şaşırtmıştı," diye ekledi Andrew karısını desteklemek için. "Bu kadar hüzünlü olmak Eve'e göre değildi. Genelde mutlu, kendine güvenen bir kızdı...'

Bunu söylerken, acı gerçek onu bir kez daha ezdi - kabarcıklı yetenekli kızı gitmişti. Helen onu *ve onları* daha fazla acıdan kurtarmak istiyordu. Ama onlara sorması gereken bir soru daha vardı.

'Son , Eve'in Belinda Raeburn ile ilk ne zaman tanıştığını sorabilir miyim?

Düzgünce yani.'

"Şey - şey, bire bir derslere ilk başladıkları zaman olabilirdi.

"Hangisi...?

Jean kocasına acıyla bir kez daha baktı: "Şey, yaklaşık bir yıl önceydi..." Kısa bir süre durakladı, zihni karmakarışık, sözlerini bitirirken: "On beşinci doğum gününden hemen önce.

Bölüm 68

"Tamam, şimdi Eve Sutcliffe'in öldürülmesi için potansiyel bir nedenimiz var.

Geride kalan pek çok soruya rağmen Helen'in sesi kesin ve kararlıydı. Genel bir alarm vererek ekibi Southampton Merkezine geri çağırdı. Herkes buna uymuştu ve şimdi olay odasına tikiş tikiş dolmuşlardı, hatta kalabalığın en arkasında duran ve Helen'in gözünden kaçan Joseph Hudson bile. Helen, Grace Simmons'ın onunla konuştuğunu, iki laf ettiğini ve şimdilik uyumlu görüldüğünü biliyordu. Helen bu sayede kendini rahatlamış ve güçlenmiş hissetti, brifinge yenilenmiş bir güvenle başladı.

'Eve'in ailesiyle yaptığımız sohbetten bu yana, DC Bentham Belinda Raeburn'ün mesleki geçmişini gözden geçiriyor...'

Bentham, "Görünüşe göre çok fazla yer değiştirmiş, hiçbir okulda çok uzun süre kalmamış," diye detaylandırdı. 'Bir açıdan bakıldığında, sadece huzursuz, ayakları kaşınıyor ve hepsi bu. Ama sürekli yer değiştirmesinin ya da yer *değiştirmesinin* başka bir nedeni olabilir...'

"Yarım saat önce Berkshire'daki Stanborough Ladies Academy'nin başöğretmeniyle konuştum," diye ekledi Helen. 'Önceki görev yerlerinden biri. Çok açık sözlü değildi; aslında, kesinlikle çekingendi, ama şüphelerimi ona ilettiğimde, olası bir uygunsuz ilişki nedeniyle Raeburn'ün hizmetlerinden vazgeçmek zorunda kaldığını doğruladı. Resmi bir açıklama yapmadığımız sürece isim vermeyecek ya da daha ileri gitmeyecek, ancak bu, Raeburn'ün bu tür geçmişe sahip olabileceğini, kız öğrencileriyle aktif olarak romantik veya cinsel ilişkiler arayışında olabileceğini gösteriyor.

"Uzun süreli bir partneri olmasına rağmen mi? DC Edwards sorguladı. "Daha garip şeyler de oldu," diye karşılık verdi Helen hızlıca. "Şimdi,

Belki önceki kurbanlar sessiz kalmıştır ya da belki de bir kez harekete geçtikten sonra her şeyin gizli kalması en iyisi olarak görülmüştür. Her ne olursa olsun, bu olayda Eve Sutcliffe'in bir kenara atılmaya, sessizce gitmeye hazır olduğunu sanmıyorum.

"Arama geçmişinin bu çıktısına bir göz atın," dedi DC Malik, sayfaları uzatarak. "Ölümünden önceki haftalarda Raeburn'ü günde bir, iki, bazen de üç kez aramış. Saldırganın erkek ve cinsel motivasyonlu olduğunu düşündüğümüzde bunun üzerinde fazla durmamıştık ama yeni bir çift gözle baktığımızda, özellikle de Raeburn'ün ilişkilerinin başlarında bunu titizlikle yapmasına rağmen aramalara cevap vermediği ya da anlamlı bir şekilde karşılık vermediği düşünüldüğünde, bu ilgi çekici...'

Helen, "Bu, Eve'in ilişkilerini sürdürmek ya da en azından yaşlı sevgilisine nasıl hissettiğini bildirmek istediğini gösteriyor olabilir," diye ekledi. 'Kim bilir, belki de onu tehdit bile etmiştir? Eğer ilişkileri ortaya çıksaydı, bunun Raeburn için derin sonuçları olurdu. Bu onun işine, ilişkisine ve hatta belki de özgürlüğüne mal olurdu, çünkü Eve Sutcliffe henüz reşit değildi.

DC Osbourne da aynı fikirdeydi: 'Hiç şüphesiz, bu bir gerginlik anlamına gelirdi, ayrıca ömür boyu cinsel suçlular sicilinde olacaktı ve bu da onu tamamen işsiz bırakacaktı. "Bu onu *mahvederdi*.

"Peki ne diyoruz?" Hudson sonunda başını korkuluğun üzerine kaldırmıştı, kuşkusu çok açıktı. "Martin Hill ve Eve Sutcliffe'i bu müzik öğretmenin öldürdüğünü mü?

"Hayır, bundan daha kötü," diye karşı çıktı Helen. "Çok daha kötü.

Şimdi onların dikkatini çekmişti. Ekip bu şaşırtıcı cinayetler arasındaki bağlantıları anlamaya çalışırken tüm gözler onun üzerindeydi. Cinayet panosuna dönen Helen, yaklaşık iki hafta önce bıçaklanarak öldürülen genç NHS yöneticisi Alison Burris'in resmini işaret etti.

"Alison Burris kimliği belirsiz kişi ya da kişiler tarafından öldürüldü ve bu adamdan - Amar Goj'dan - yararlanma ihtimali vardı. Burris'in patronuna şüpheleriyle ilgili e-posta gönderdiğini bilmiyordu ve muhtemelen onu susturmak istiyordu...' Parmağını orta yaşlı adamın gülümseyen yüzüne götürdü. "Goj da Declan McManus'u öldürdü. Bunu yapmak için hiçbir nedeni yoktu, ölen adamla hiçbir bağlantısı yoktu ama *birileri* bundan yararlanmış olmalıydı...'

Sonra Belinda Raeburn'ün resmine geçti.

"İki gün sonra Belinda Raeburn, Martin Hill'i öldürür. Yine Raeburn'ün şiddet geçmişi ve ölen kişiyle bir bağlantısı yoktur.

adamım, ama-'

"Ama belki de ödemesi gereken bir borcu vardı? McAndrew aniden anlayarak ekledi.

Aynen öyle. Eve Sutcliffe'i Raeburn'ün öldürmediğini biliyoruz, cinayet sırasında bir yaz okulu konserindeydi, ancak Eve'in ölümü kesinlikle uygun bir zamanlamayla gerçekleşti ve Raeburn'ü ifşa olmaktan, mahvolmaktan kurtardı.

"Peki Martin Hill'in ölümünden kim faydalaniyor? DC Edwards meydan okudu. "Karısı Lilah," diye yanıtladı Helen. 'İlişkilerine dair pembe bir tablo çiziyor ama ben buna inanmıyorum. Bence o kontrolcü ve şiddet yanlısı biriydi.

Muhtemelen kurtulduğu için memnun olduğu bir varlık..'

Helen nefes almak için durakladı. Tahtadan uzaklaşarak doğrudan ekibe hitap etti.

'Son zamanlarda zorlanıyoruz, bunu kabul eden ilk kişi ben olacağım. Araba hırsızlığı, cinsel saldırılar, ırkçı saldırılar gibi bir dizi şiddet suçu için güvenilir şüpheliler bulmakta zorlanıyoruz. Sanırım bunun bir sebebi var. Tüm bu kurbanlar - Burris, Sutcliffe, McManus, Hill - kendileriyle belirgin bir nedeni ya da bağlantısı olmayan kişiler tarafından öldürüldü.

"Mükemmel cinayet..." diye nefes aldı Hudson, inanamayarak başını salladı.

Neredeyse. Aslında, Goj ve Raeburn'ün bu suçların icrasında yaptıkları küçük hatalar olmasaydı, elimizde hiçbir ipucu olmayacaktı ...'

Hudson cevap verecekmiş gibi görünüyordu ama Helen hızlıca devam etti.

'Benzeri görülmemiş bir suç dalgasıyla karşı karşıya olduğumuzu sanıyorduk. Ama aslında çok daha kötü bir şeyle, *birleşik* bir şeyle karşı karşıyayız.

Helen bu düşünceye izin verdi.

'Tüm cinayetler tek bir şeymiş gibi gösterildi, oysa aslında tamamen başka bir şeydi. Bir düşünün - Eve'in vücudu soyulmuştu ama hiçbir şekilde cinsel tacize uğramamıştı. Bunun nedeni katilinin ilgilenmemesi ya da bunu yapamaması mıydı? Belki de katili bir kadındı; bunu kesin olarak bilmemizin bir yolu yok. Aynı şekilde Alison Burris'in arabasının soyulması da. Hırsızlık süsü vermek için bilgi ekranı gibi bariz ve kolay şeyler sökülmüş ama pahalı el dikişi deri koltuklar

Sağlam bırakılmış. Kendine saygısı olan hangi araba hırsızı bunu yapar ki? Bunlar sadece küçük ayrıntılar, ama kafamı kurcalayan şeyler, ancak birileri suçun arkasındaki gerçek nedeni gizlemeye çalışıyorsa mantıklı olan şeyler.

Ekip bu rahatsız edici düşünceleri değerlendirirken sessizlik oldu ve sonunda DC McAndrew konuştu:

'Yani hepsinin birbirini tanıdığını mı söylüyoruz? Goj, Raeburn ve diğerleri bu işte birlikte mi? Bu cinayetleri birbirlerine yardım etmek için mi koordine ediyorlar?

"Belki de bir tür kulüptedirler," diye ekledi Hudson sert bir sesle.

Helen meydan okurcasına, 'İşte bunu çözmemiz gerekiyor,' diye karşılık verdi. "İşte bu yüzden diğer tüm soruşturmaları bir kenara bırakmanı istiyorum.

"Ciddi olamazsınız. Artık alaycılık ortadan kalkmıştı, Hudson'ın protestosu samimiydi. 'Lee Moffat'ı bu suçların *her* biriyle ilişkilendirebilirim-' 'Lee Moffat artık bizi ilgilendirmiyor,' diye cevap verdi Helen soğukkanlılıkla.

'Ve tekrar söyleyeceğim, böylece herhangi bir karışıklık olmayacak...'

Gözlerinin önündeki yüzlerde gezinmesine izin verdi, bazıları arkadaş canlısıydı, bazıları değildi.

'Diğer tüm soruşturma yollarını bırakıp Amar Goj, Belinda Raeburn ve Lilah Hill'in hayatlarını araştırmamızı istiyorum. Olası temaslara odaklanmamızı istiyorum - telefon görüşmeleri, mesajlar, hareketler. Hepsinin gidebileceği bir yer, bağlantı kurabilecekleri bir yol. Herhangi bir iletişim, komplo, önceden kanıtı varsa, bunu hemen bilmek istiyorum. Bir süredir boşa kürek çekiyoruz ama bu davayı çözenin anahtarı bu adamlarda..." Cinayet masasına dönerek fotoğrafları işaret etti - "şimdi tek yapmamız gereken onu bulmak.

Bölüm 69

Kapıyı arkasından çarparak evin içine girdi. Baş ı zonkluyordu, elbisesi üzerine yapışmıştı ve Lilah zorlanınca çantasını bırakarak destek için duvara yaslandı. Duvara dokunduğunda serindi, rahatlamak hoşuna gidiyordu ve orada kaldı, duvara yapıştı, hayatının en zor günlerinden birini geçirdikten sonra soluklanmaya çalıştı.

Tüm varlığı kendi ekseninde dönüyordu. Geçtiğimiz hafta, bir sonraki felaket ya da umutsuzluk anının hemen köşede olduğu bir tür kötü rüya, hiç bitmeyen bir kabus gibi geçmişti. Şimdi ne yapmalıydı? Yapılacak *en doğru* şey neydi? Her karar tehlikelerle dolu görünüyordu.

Kendini duvardan sıyrarak çantasını kaptı ve mutfığa yöneldi. Elinde kurşun gibi duruyordu, eve gelirken aceleyle yaptığı alışveriş yüzünden ağırlaşmıştı ama içinde çok ihtiyacı olan bir şey vardı. Moleskin poşeti tezgâhın üzerine bırakıp fermuarını açtı ve yiyecekleri ortaya çıktı: bir aile boyu Fruit and Nut, iki kutu limonlu Fanta ve bunların arasında bir şişe cin.

Dolabı açarak bir bardak çıkardı. Buz, limon ya da karıştırıcılarla vakit kaybetmeden şişenin vidasını açtı ve iki santim doldurdu. Yavaşça, kasıtlı olarak dudaklarına götürdü. Bir an tereddüt etti - ölmek üzere olan için bir dua - sonra tek seferde içti. Etkisi heyecan vericiydi, vücudu coşkuya yakın bir tepki verirken bile alkol boğazını yakıyordu. İçine hoş bir parıltı yayıldı ve onunla birlikte adrenalin, heyecan, saf ve sınırsız bir neşe dalgası geldi. Gülerek iki parmak daha doldurdu ve onu da içti. Sonra bir tane daha.

Şimdi durakladı, bardağı gürültüyle yüzeye geri koydu. Acele etmek istemiyordu, şişeyi beş dakika içinde yakmak istemiyordu. Kendisini *bu kadar* iyi hissettirirken değil. Birdenbire

Tüm bu korkunç durum - kapıdaki grafiti, Martin'in öldürölmesi, günün üzücü olayları - güvenli bir şekilde ortadan kalkmış görünüyordu. Dışarıda dünya tehlikeli, nefret dolu ve acımasızdı ama burada, küçük evinde güvendenken her şey yolunda görünüyordu. Rahatlamanın geçici olacağını, sadece kendini uyuşturduğunu biliyordu ama bununla bir sorunu yoktu. Ne de olsa bu onun cenazesiydi.

Önünde anlamsız bir hedonizm akşamı uzanıyordu, bu düşünce başını döndürdü. Oda hafifçe sallanıyor, onu gerçeklikten koparmakla tehdit ediyor gibiydi ve kendini sabitlemek için çalışma yüzeyinin köşesini kavradı.

'gel. Yavaş ol...'

Bu sözleri daha iyi olan benliğine fısıldadı ve dikkatli olmaya çağırıdı. Ve bir kadeh daha içmek için cin şişesini eline aldığında bile durakladı, şişeyi yüzeye bıraktı ve bir kez daha çantasına daldı. Önünde uzanan terk edilmişliğin tadını gerçekten çıkarabilmek için biraz yiyeceğe ve bir mikserin seyrelticiğine ihtiyacı vardı. Çikolatayı çıkarıp soğuk kutuları aldı ve bardağının yanına koydu ama bunu yaparken bile bakışları başka bir şeye takıldı, onu durduran bir şeye.

Bakmak istemiyordu ama bir şekilde bakmaya mecbur hissediyordu. Fermuarı çekıştirmek, onu gözlerden saklamak istese de bunu yapamayacağını anladı. Bunun yerine orada durdu, zar zor hareket ediyor, zar zor nefes alıyor, çantasının dibinde bir delik açan cep telefonuna bakıyordu.

Bölüm 70

Ev bir mezar kadar sessizdi. Normalde bu Robert'ı kahrederdi ama bugün sessizlikten, durgunluktan memnundu. Buna ihtiyacı vardı.

Ön kapıya geçerek içeriden çift kilitledi, sonra evin arka tarafına doğru ilerledi. Sürgü çoktan emniyete alınmıştı ama yine de kontrol etti, sonra da evrak çantasını almak için salona döndü. Şimdi hiç tereddüt etmeden merdivenleri çıktı, ikizlerin odasını geçti, ebeveyn yatak odasını geçti ve yukarı çıktı, sonunda üçüncü katın sahanlığına ulaştı. Şimdi durakladı, evrak çantasını yere bıraktı ve duvara yaslanmış uzun metal direği yakaladı. Yukarı uzanarak kancanın içinden geçirdi ve birkaç dakika sonra çatı merdiveni aşağı inerek onu yukarı çağırdı. Çantayı kaptığı gibi hızla yukarı çıktı ve gölgeli çatı katında gözden kayboldu.

İçeride ışığı yaktı ve merdivenden yukarı çıktı. Gülünç derecede aşırı tedbirli davrandığının farkındaydı ama sona bu kadar yaklaşmışken keşfedilme riskini göze alamazdı. Eğer kartal gözlü bir komşu ya da talihsiz bir şekilde yerleştirilmiş bir kamera onu görürse, o zaman feda ettiği her şey, riske attığı her şey boşa gitmiş olacaktı. Ve bu düşünülemezdi, özellikle de riskler bu kadar yüksekken.

Tezgâha geçerek aletleri bir kenara kaldırdı ve evrak çantasını yerine yerleştirdi. Çantayı tıklayarak açtı, içindeki önemli eşyaları ortaya çıkarmak için yasal evrakları, şarjörleri - hepsi de kullanışlı kılıflardı - çıkardı. Telefon ve yanında 9 mm'lik bir Glock tabanca.

Tek kullanımlık eldivenlerini giyerek silahı eline aldı ve tartmaya başladı. Ağırdı, beklediğinden çok daha ağırdı, ama garip bir şekilde ağırlığı güven vericiydi, gücü çağırıyordu. Arpacığa baktı, sonra şarjörü serbest bıraktı, tüm mermilerin dolu olup olmadığını kontrol etti.

sekiz mermi yerindeydi. Tatmin olmuş bir şekilde silahı tekrar yerine oturttu ve sanki görünmez bir düşmana nişan alıyormuş gibi iki eliyle silahı kaldırdı.

Bir sonraki kısım zor, hatta tehlikeliydi, bu yüzden acele etmedi, silahı çalışır hale getirmek için emniyet mandalını gevşetti. Geçici olarak tetik parmağını yerine yerleştirdi ve ellerinin sabit kalmasını isteyerek orada tuttu. Tatmin olmuş bir şekilde emniyet mandalını tekrar yerine taktı ve tüm operasyon boyunca nefesini tuttuğunu ancak şimdi fark etti.

Silahı yere bırakıp kendi aptallığına gülerek nefes verdi ama rahatlaması kısa sürdü. Tam bu sırada cebinde sakladığı cep telefonu çalmaya başladı. Zil sesi kısıktı ama ısrarcıydı, dikkatini çekiyor, cevap vermesini istiyordu. Ve tabii ki karşı koyacak gücü yoktu. Çünkü o an gelmişti.

Doğruluk anı.

Bölüm 71

Tekerlekleri asfaltı ısırarak onu karanlık sokaklarda ilerletti. Helen bütün akşamı ekibi yönlendirerek, bağlantıları, ipuçlarını, ipuçlarını arayarak, ayakları yerden kesilene kadar onları teşvik ederek geçirmişti. O noktada sonunda pes etmiş, onları biraz dinlenmeleri için evlerine göndermiş, ancak sabah ilk iş olarak davaya geri döneceklerine dair ciddi bir söz vermişti.

Helen biraz oyalandı, kendisi ayrılmadan önce bazı son soruşturma hatlarını harekete geçirmeye hevesliydi. Uzun, yorucu ve şaşırtıcı bir gün olmuştu ama bisiklet parkına doğru enerji ve iyimserlikle ilerlemişti. Dün gece karanlık bir yerdeydi, soruşturmalarında bocalıyordu, intikamcı ve iddialı Joseph Hudson'a karşı savunmadaydı ama şimdi kendini çok farklı hissediyordu. Sonunda ilerleme kaydediyorlardı ve önümüzdeki birkaç gün hâlâ inanılmaz derecede zorlu geçecek gibi görünse de Helen ilk kez zaferin kokusunu alıyordu.

Bisikletini çalıştırdı, kükreyerek uzaklaştı ve kısa süre sonra çok iyi bildiği sokaklarda süzölmeye başladı. Bu yollardan o kadar sık geçmişti ki, doğrudan eve gitmemek için otomatik pilotu aktif olarak devre dışı bırakmak zorunda kalmıştı. Kısa süre içinde oraya gidecekti - umutsuzca bir duşa ve iyi bir gece uykusuna ihtiyacı vardı - ama önce gitmesi gereken başka bir yer vardı.

Grace Simmons'la sabah erken saatlerde yaptığı görüşmeden beri diken üstündeydi ve günün olaylarının nasıl gelişeceği konusunda gergindi. Simmons'ın sözünün eri olacağını, Hudson'ın itaatsizliği, yalanları ve tehditleri konusunda üzerine gideceğini biliyordu ama Joseph'in nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Karşılık verecek miydi? İki katına çıkıp doğrudan Peters'a mı gidecekti? Yoksa inisiyatifi yeniden ele geçirmek için bir fırsat kollayacak mıydı? Helen ikincisinden şüpheleniyordu, daha önceki ekip brifinginde öfkeli ve düşmanca davranmıştı,

Ama Helen birdenbire görüşmenin nasıl geçtiğini öğrenmek için yanıp tutuşmaya başladı. Simmons'dan hesaplaşmaları hakkında tam bir bilgi almak istiyordu.

Amiri Shirley'de küçük şirin bir evde yaşıyordu ve Helen oraya on dakikadan kısa bir sürede varmıştı. Motoru durdurup bisikletten indi ve Simmons'ın hafta sonları bakımını yaptığı çiçeklere hayranlıkla bakarak patikadan yukarı doğru yürüdü. Kocasının ölümünden sonra yalnız yaşıyordu ve zaman zaman yalnız kalsa da Simmons'ın evi ve bahçesi onu meşgul ediyordu - iş, stres ve hayatın genel sıkıntılarından kurtulmasını sağlıyordu.

Helen kendi kendine gülümseyerek bir gün böyle bir yere gelip gelemeyeceğini merak etti. Dürüst olmak gerekirse bu pek olası görünmüyordu, bu yüzden şimdilik buranın keyfini başkaları aracılığıyla çıkarması gerekecekti. Kapıyı çaldı ve geri çekilerek eski arkadaşının cevap vermesini bekledi.

İçeride hiç hareket yoktu ama televizyon açıktı, bu yüzden Helen topuklarının üzerinde ileri geri sallanarak kapının açılmasını bekledi. Bu gece hava sıcak ve yapış yapıştı ve Helen kavru lan boğazını yatıştırmak için soğuk bir içecek arzuluyordu. İleri doğru adım atarak kapıyı tekrar çaldı. Ama hâlâ cevap yoktu.

Şaşkınlıkla oturma odasına doğru bir bakış attı. Işıklar yanıyordu ama perdeler çekilmişti ve içeridekiler görünmüyordu. Telefonunu çıkaran Helen, Simmons'ın numarasını aradı ve hemen tanıdık zil sesini duydu. Başını kaldırıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı - evet, içgüdüleri haklıydı, ses oturma odasından geliyordu. Ama Grace Simmons içeride televizyon izliyorsa, neden cevap vermiyordu?

Telefon çaldı ve sesli mesaja geçti. Endişelenen Helen bir adım öne çıkarak kapıyı yumrukladı. Hâlâ bir şey yoktu. Endişesi artan Helen, yan girişten aşağıya doğru ilerledi. Sonundaki kapı kilitliydi ama Helen kolayca atlayarak diğer tarafa sessizce indi. Şimdi aceleyle patikadan arka kapıya doğru ilerliyor, kapının kolunu deniyordu ama hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kapı kilitliydi. Hayal kırıklığına uğramış bir halde cama vurdu.

Grace? Benim, Helen. Evde misin?

Sesi banliyö bahçesinin sakinliğinde yüksek ve rahatsız edici geliyordu. Kendinden utanan Helen tam gitmek üzereydi ki

Bir şey, kafasını karıştıran ve onu endişelendiren bir şey. Arka kapı küçük bir mutfığa bakıyordu ve mutfığın kapısından salon görünüyordu. Bu da oturma odasına açılıyordu ve Helen şimdi odanın kapısında yatan bir şey fark etti. Bu bir eldi - hayır, yerde hareketsiz yatan bir koldu.

Dehşete kapılan Helen hemen 999'u arayarak acilen bir ambulans talep etti. Sonra yapabileceği tek şeyi yaptı, dirseğini arka kapıdaki cam bölmeye çarptı ve kilidi bulmak için elini kaydırды. Beş saniye sonra mutfığa ve salona doğru koşarak içeri girdi.

Onu karşılayan manzara nefesini kesti. Televizyon açıktı, sehpanın üzerinde bir tabak bisküvi ve bir fincan çay duruyordu ve yanında Grace Simmons yere uzanmış yatıyordu. Belirgin bir rahatsızlık ya da şiddet belirtisi yoktu, bu yüzden Helen diz çökerek nazikçe adını seslendi.

Grace, beni duyabiliyor musun? Ben Helen.'

Tepki yok. Helen altına uzanarak arkadaşını ters çevirdi ama Simmons hâlâ tepki vermiyordu. Sıcaktı, bu iyiye işaretti ama Helen'in kollarında korkunç derecede gevşekti.

'Grace, lütfen cevap ver, benim...'

Sesi gergin ve boğuktu. Dehşete kapılan Helen parmaklarını Simmons'ın boğazının altına yerleştirerek atardamar aramaya başladı. Bu konuda tecrübeliydi ve kısa sürede buldu ama bulduklarından tatmin olmayınca tekrar tekrar denedi. Ama sonuç aynıydı. Nabız yoktu, hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Meslektaş, akıl hocası, arkadaşı ölmüştü.

Beşinci Gün

Bölüm 72

'Bunun benim için olduğu gibi sizin için de büyük bir şok olduğunun farkındayım. Bu nedenle, eğer biraz ara vermeniz gerekirse, bunu tamamen anlayışla karşılarım...'

Başmüfettiş Alan Peters'ın sesi sempatik geliyordu ama Helen onun söylediklerinde ciddi olduğundan emin değildi. Aslında, Peters'ın kendisine bir tuzak kurduğunu hissetmişti. İkili hiçbir zaman aynı fikirde olmamıştı ve Helen'in akıl hocası onu korumadığı için Peters'ın Grace Simmons'ın trajik ölümünü kullanarak ortalığı temizleyeceğinden korkuyordu.

"Ben iyiyim efendim," diye hızlıca cevap verdi Helen, elbette öyle bir şey değildi. 'MIT'ye liderlik etmeye devam edeceğim ve DCI Simmons'ın görevlerinden herhangi birini yerine getirmemi isterseniz-'

"Sorun değil. Onlarla ben ilgilenirim.'

Helen, Peters'ın ses tonundan hoşlandığından emin değildi; Simmons'ın yetkilerini ve sorumluluklarını ortadan kaldırmayı ve Helen'i her zamankinden daha savunmasız bırakmayı planlıyormuş gibi geliyordu, ama şimdilik buna izin verdi. Aklında daha önemli şeyler vardı.

'Daha fazlasını biliyor muyuz? Ne olduğu hakkında?'

İlk belirtiler kalp krizi olduğu yönünde. Sağlık görevlileri bu konuda oldukça ikna olmuşlardı ve bu sabah ilk iş olarak oğluyla konuştum. Görünüşe göre kendisine yaklaşık bir yıl önce kronik kalp hastalığı teşhisi konmuş...'

Tepki vermesi için Helen'e bakıyordu ama Helen'in şaşkınlığı gerçektir. "Hiçbir fikrim yoktu efendim. Bana kesinlikle bir şey söylemedi.

"Ben de öyle," diye karşılık verdi Peters sinirlenerek. "Gerçi nedenini Tanrı bilir. Hastalık iznini ya da emekliliği onaylamaktan mutluluk duyardım, ama belirsiz nedenlerden dolayı bunu kendine saklamayı tercih etti...'

Helen onun neden kaldığını gayet iyi biliyordu ve bu onu kahrediyordu. Simmons her zaman Helen'i desteklemek, ona yardım etmek istemişti.

Yirmi yılı aşkın bir süre önce onu polis teşkilatına katılmaya ikna etmişti. Acaba çırağına yardım etmek için özverili bir girişimde bulunarak hayatını feda mı etmişti? Eğer öyleyse, bu onların dostluğu için acı bir sondu.

"Merak ettim..." derken buldu kendini Helen, içinde yükselen duygularla savaşıyor - "bir şey mi oldu acaba? Bir süredir kendinde değildi, daha az hazırды, belki de normalden biraz daha yorgundu.

Ben de fark etmiştim. Ama neden? Neden böyle bir şeyi saklasın ki? Gurur, sanırım ...'

"Ve profesyonel görev," diye hızla ekledi Helen. "Onun için polislik sadece bir iş değil, bir meslekti.

Peters dalgınca başını salladı ama bir şey söylemedi. "Peki efendim, hepsi buysa...

"McManus davasında ne durumdayız?" diye sordu sertçe başını kaldırarak.

'İyi. Aslında şu anda *tüm* cephelerde ilerleme kaydediyoruz,' diye yanıtladı Helen kendinden emin bir şekilde.

'Tutuklama ihtimali var mı? Kalabalığa verecek bir şey? Bu öğleden sonra için planlanmış bir basın toplantımız var, sanırım şimdi onu ben alacağım. Abigail, durmak bilmeyen saldırıları durdurmak için onlara bir şeyler vermemiz gerektiğini düşünüyor.

Southampton Central'ın medya irtibat şefinden bahsedilmesi Helen'in içinde hemen bir öfke dalgası yarattı ama cevabını medeni bir şekilde verdi.

Yakında, efendim. Çok yakında. Ekip birkaç yeni ipucu üzerinde yoğun bir şekilde çalışıyor ve eğer burada işimiz biterse, şunu yapmak istiyorum-'

"Ekibe bir şey söylememi ister misiniz? Peters araya girdi. "DCI Simmons hakkında, yani, ve bundan sonra ne olması muhtemel?

"Sizin için de uygunsa, bunu yapmak isterim.

Kadının yanıtı kibar ama sertti. Peters kabul etti, bu tatsız görevden kurtulduğu için memnun görünüyordu ve ona el sallayarak yoluna devam etti. Helen ona teşekkür ederek ayrıldı ve koridorda hızla ilerlemeye başladı. Ondan başka kimsenin ekibi hızlandırması, ölen bir meslektaşına saygı göstermesi, akıl hocalığı yapması söz konusu değildi.

ve arkadaşı. Zor olacaktı - şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığı en zor konuşmalardan biriydi - ve bunun üstesinden gelip gelemeyeceğini merak ediyordu. Ancak bir yanı bunun bir toparlanma çılgılığı, bölünmeleri iyileştirmenin, ekibi yeniden bir araya getirmenin bir yolu olabileceğini umuyordu. Eğer öyleyse, bu ilham verici bir lider ve kamu görevlisi için uygun bir miras olurdu.

Yedinci kat boyunca ilerleyen Helen, diğer tüm endişeleri - Hudson, Peters, Miller - zihninden uzaklaştırmaya çalıştı, olay odasına olan mesafeyi tüketti ve vızıldayarak içeri girdi. Bunu yaparken iki düzine kafa ona doğru döndü. Ekip zaten buradaydı ve haberi duydukları belliydi, çoğu solgun ve ağlamaklı görünüyordu. Kadın ve erkek ama aynı zamanda insandılar.

Tamam çocuklar, toplanın. Size söylemem gereken bir şey var..'

Hepsi ayağa kalktı ve olay odasını hızla geçerek Helen'in etrafında bir hilal şekli oluşturdular. Helen onları ağırbaşlı, nazik ve maksatlı bir şekilde karşıladı, başlamadan önce hızlı bir sayım yaptı. Bunu neden yaptığından emin değildi... ta ki sayımını tamamlayana kadar. Bir kişi eksiktiler. Bilinçaltında bunu fark etmiş olmalıydı, hatta beyni bile fark edememişti ve gözlerini toplanan yüzlerde gezdirerek eksik cesedi çabucak teşhis etti. Belki de şaşırması gerekiyordu ama bu durum öfkesini azaltmadı.

Joseph Hudson hangi cehennemdeydi?

Bölüm 73

"Çok , DS Hudson. Güzel bir düşünce..."

Grace Simmons'ın asistanı Janet Briars bunu söylerken bile inliyordu. Tamamen şoka girmiş görünüyordu, gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Patronunun ölümünün hiç beklenmedik bir anda gerçekleştiğine şüphe yoktu ama Joseph yine de bundan daha fazlası olup olmadığını merak ediyordu. Briars yeni yetme değildi, kendisi de emekliliği yaklaşan bir istasyon çalışanıydı. Kendisinden sadece birkaç yaş büyük birinin ani ölümünün derin bir etkisi olması kaçınılmazdı. Briars şimdi bile kendi ölümlülüğünü mü düşünüyordu?

"Bunları diğerlerinin yanına mı koyayım, yoksa...?"

Hudson bu sabah gelirken aldığı buketi başıyla işaret etti. Southampton Central'dan sadece bir taş atımı uzaklıkta olan çiçekçinin o gelmeden önce birkaç ziyaretçisi olduğu belliydi. Simmons'ın ölüm haberi sabah saat 6'dan hemen sonra duyulmuş ve memur arkadaşları ellerinden gelen her şekilde ona saygılarını sunmakta gecikmemişlerdi. Karakolun Twitter ve Facebook sayfaları övgü dolu mesajlarla dolup taşarken, ofisi de çiçeklerle dolu bir anma yeri haline gelmişti.

"Elbette, buyurun," diye yanıtladı Briars, sonunda kendine hakim oldu ve ona ofisine girmesini işaret etti.

Hudson mecburen kabul etti ve hemen aromadan etkilendi - misk kokulu, parfümlü, baştan çıkarıcı. Masanın üzerinde bir düzineden fazla büyük buket duruyordu ve bu buketlere çok az yer kalmıştı.

"Belki de şimdilik onları sandalyenin üzerine koyabilirsin? Briars biraz mahcup bir sesle, "Belki de şimdilik sandalyenin üzerine koyabilirsin," dedi. "Eminim daha sonra onlar için iyi bir yer bulabilirim.

"Tabii ki.

Masanın etrafında döndü ve buketi sandalyenin üzerine koydu. Bu hareket biraz komik görünüyordu, nihai patronunun yerini bir grup

Çiçekler ve sadık Briar'lar orada olmasaydı gülmek isteyecekti. Neyse ki telefonu çalmaya başlamıştı.

"Bana bir dakika izin verir misiniz, DS Hudson?"

Briars'ın sesi bir kez daha üzgün ve telaşlı çıkmıştı. Joseph Hudson ona gitmesini işaret etti ve o da minnetle gitti. Birkaç dakika sonra telefonda, arayan kişiyle dertleşiyordu.

"Buna inanamıyorum, Emma. Hepimiz şoktayız..."

Hudson bir kulağını konuşmalardan ayırmadan masaya yaklaştı ve buketlerden birkaçıyla ilgileniyormuş gibi yaptı. Güvende olduğundan emin olduktan sonra da asıl ilgilendiği konuya yöneldi. Simmons'ın kasası ağzına doluydu, ne o ne de Briars en verimli yöneticilerdi ve üst üste yığılmış dosyaların sayısı karşısında yüreği ağzına geldi. Bu durum gecikme ve keşfedilme olasılığını ciddi şekilde artırıyordu ama bir şey yoktu, bu yüzden ilk dosyayı açtı.

Kuvvetin mevcut operasyonel taahhütlerinin bir özetiydi, bu yüzden ikinci dosyayı çıkararak devam etti. Bu, Southampton Merkez'de maliyetlerin düşürülmesiyle ilgili bir rapordu. İlginç bir okuma olabilirdi ama şimdi değil, o da yoluna devam etti. Üçüncü dosya medya irtibatıyla ilgiliydi, bu yüzden yine devam etti ve çok sayıda devetüyü renkli dosyayı hararetle karıştırdı.

"Araman çok hoş Emma. Ailenin bu duyarlılığı takdir edeceğini biliyorum..."

Briars'ın işi bitiyor gibiydi, Hudson da hızını artırdı, dosyaları açıp en üstteki sayfayı inceledikten sonra yoluna devam etti. Hâlâ bir şey bulamamıştı - neredeydi bu dosya? Çoktan dosyalamış olması mümkün müydü? Eğer öyleyse, olan olmuştu ve yenilgisi kesinleşmişti. Elbette bu kadar verimli olamazdı; daha dün sabah görüşmüşlerdi.

Gittikçe daha da . "Tamam, tekrar teşekkürler.

Daha hızlandı, görüşü kelimeler ve çizgilerden oluşan bir bulanıklığa dönüştü. Şimdi Briars'ın telefonu kapattığını duydu.

'Lanet olsun-' diye tısladı.

Ama şimdi tanıdık bir kelimeyi görünce durdu: Hudson. Evet, işte . Grace Simmons'ın imzalı raporu.

Helen'le olan tartişması, Helen'in onu uyarması ve birincisinin disipline verilmemesini önermesi. Briars içeri girdiğinde bile açgözlülükle onu kaptı.

"Burada her şey yolunda mı, dedektif çavuş?

Kesinlikle. Ben de tam bu buketlere hayranlıkla bakıyordum. Çok güzeller.'

"Öyle değil mi? Briars boğuk bir sesle cevap verdi. 'Eğer biraz kalmak istersen-'

'Hayır, sorun değil. Zaten yeterince zamanınızı aldım. Ona doğru ilerledi ve rahatlatıcı bir elini omzuna koydu. "Her şey için teşekkürler Janet. Ve başını dik tut, tamam mı?'

Ona hüzünlü bir gülümseme sundu ve o da gitti. Bunu yaparken yüzünde bir gülümseme belirdi. İşe yaramıştı. Kederli bir meslektaş gibi görünerek saygılarını sunmuştu ve sonuç olarak, Simmons'ın Helen ile kendisi arasındaki ilişkiye verdiği resmi mühürlü yanıt artık gün ışığını asla görmeyecek şekilde ceketinin içine saklanmıştı.

Bölüm 74

'O en iyi ve en parlak kişiydi. Hayatını polislik mesleğine, buraya ve korumaya yemin ettiği insanlara adanmış biriydi.

Genç yaşlı, uzun süredir hizmet verenler ve yeni yüzler, duyduklarından açıkça etkilenmiş bir şekilde tüm gözler ona dikilmişti.

"Her gün elinden gelenin en iyisini yapmaya, Southampton halkına hizmet etmek için elinden geleni yapmaya inanırdı. Her şeyden önce şuna inanırdı -' önündeki yarım daire şeklindeki memurları işaret etti - 'ekibin önemine. Bize verilen önemli görevi yerine getirmek için egosuz ve gündemsiz bir şekilde birlikte çalışmak. Hayat tarafından hayal kırıklığına uğratılanlar için adaleti sağlamak...'

Hayal mi görüyordu yoksa karşısındaki bazı yüzlerde utanç mı seziyordu?

'Öyleyse, neden burada olduğumuzu hatırlayarak Grace Simmons'ı onurlandıralım, rozeti aldığımızda hepimizin ne yapmak için yemin ettiğini hatırlayalım. Bu zavallı insanlar için adaleti sağlayalım. Martin Hill, Declan McManus, Alison Burris, Eve Sutcliffe ve diğerlerinin yüzlerinin onlara döndüğü panoyu işaret etti. 'Ailelerinin sefaletine bir son verelim. Bu işi bitirelim.

Ekipteki pek çok kişi kararlı ve coşkulu bir şekilde başını salladı. Memnun olan Helen, görevlerine devam etmeleri için onlara işaret etti.

"Tamam, git bakalım.

Helen dönerek ofisine doğru yürüdü ve garip bir şekilde neşelendiğini hissetti. Hayatının en kötü gecelerinden biriydi - uykusuz, ıstıraplı, suçluluk dolu - ama konuşması onu canlandırmış, enerji ve amaç ile doldurmuştu. Konuşmasının her kelimesinde ciddiye - Grace Simmons onun için her zaman bir mihenk taşı, adanmışlık, görev ve mükemmellik modeli olmuştu. Keşke bunu ona şansı varken söyleseydim diye düşündü.

Ofisine geçen Helen kapıyı arkasından itti. Soruşturmaya devam etmek istiyordu ama önce bir

Kendini toparlamak için bir an. Kaybettiklerini ve Simmons'ın mirasının gerektiği gibi onurlandırılmasını sağlamak için şimdi ne yapması gerektiğini düşünmek için. Ancak, her zamanki gibi, bir anlık huzur bulma çabası sonuçsuz kaldı; kapıya vurulması onu iç gözleminden kopardı.

Döndü, yarı yarıya Joseph Hudson'ın yokluğu için uyduruk bir mazeret sunmaya geldiğini sanıyordu, ama DC McAndrew'un içeri girmesi onu şaşırttı, utangaç ama kararlıydı.

"Rahatsız ettiğim için çok üzgünüm, şef-

"Hiç de değil, kapım her zaman açık.

'Sadece dün gece görmek isteyeceğini düşündüğüm bir şey buldum. Bu sabah ilk iş seni arayacaktım, ama sonra şu haberi duydum-'

" yok," dedi Helen, onu içeri götürürken. "Elinde ne var?

McAndrew elinde bir çıktı tutarak yaklaştı. "Önerdiğiniz gibi, Eve Sutcliffe cinayetiyle ilgili mevcut kanıtları tekrar gözden geçirdim. Dün konuştuklarımızı göz önünde bulundurarak, cinsel motifi göz ardı ederek yeni bir çift gözle baktım ve şunu buldum

.'

Helen'e bir CCTV görüntüsünden alınmış bir kâğıt parçası uzattı. Resimde orta yaşlı, ince yapılı bir kadın Lakeside Country Park'a doğru yürürken görülüyordu. Koyu renk saçlı, dolgun yüzlü kadın güneş gözlüğü, koşu kıyafeti ve küçük bir sırt çantası takıyordu ve yüzü yere dönük olmasına rağmen yine de oldukça iyi görüntülenmişti.

"Bu kadın parka Eve Sutcliffe'den yaklaşık on beş dakika önce girdi. Eve'in saldırıya uğradığını tahmin ettiğimiz saatten yaklaşık beş dakika sonra parktan ayrıldı.

Helen'a başka bir güvenlik kamerası görüntüsü verdi. Bu görüntüde de benzer yapıda bir kadın parktan çıkarken görülüyordu; şapka takmış, siyah eşofman ve spor ayakkabı giymişti.

"Bu farklı bir kişi, değil mi? Helen merakla sordu.

McAndrew, 'Ben de ilk başta öyle düşünmüştüm,' diye cevap verdi. 'Şapka takıyor ama güneş gözlüğü yok, bu sefer farklı renkte bir joggers giymiş *ama* küçük çanta aynı ve ellerine bakın...'

Helen iki resmi taradı ve aradaki bağlantıyı hemen gördü.

"Eldiven giyiyor.

"Aynen öyle. Met Office kayıtlarına göre o gün hava otuz derecenin üzerinde olmasına *rağmen* bu kadın her iki resimde de eldiven giyiyor.

Helen bunu ve dikkatle CCTV görüntülerine baktı.

"Yani, parktayken *değiştğini* mi düşünüyorsunuz?

Ya da ters çevrilebilir kıyafetleri vardı. Ama sırt çantası ve eldivenler oyunu ele veriyor. Soru şu: Neden bu kadar kısa bir süre için oradaydı ve neden görünüşünü gizlemek istedi?

"Moda konusunda çok bilinçli olsa da sadece bir koşucu olmadığından emin misiniz?

"İlk soruşturma sırasında parkın çevresindeki güvenlik kameralarını haftalarca inceledim. Bu kadın bu gün hariç başka hiçbir gün ortaya çıkmadı. Ayrıca, çoğunlukla parkın çevresinde olmak üzere başka kamera noktaları da var. Bunların hiçbirini onu tespit edemiyor, yani koşu rotası çok sınırlı olmalı, ki yirmi beş dakika boyunca orada olduğu düşünülürse bu çok garip-'

"Belki de bir açık hava kursuna katılıyordu. "O gün için planlanmış bir ders yoktu. "Ya da kişisel antrenörüne.

'Buna dair hiçbir kanıt yok ve inanın bana, baktım. Ama ilginç olan kısım bu değil...'

Helen, McAndrew'un bariz heyecanı karşısında meraklanarak, 'et,' diye cevap verdi. 'Şey, mesele şu ki, onu *tanıyorum*. Aslında, onunla konuşmuştum.

"Peki, kim o? Helen gerçekten şaşırmış bir halde cevap verdi. "Amanda Davis olduğundan yüzde doksan dokuz eminim.

McAndrew bunu söylerken bile alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Helen'in ismi bulması bir an sürdü, sonra bir balyoz gibi çarptı.

"Bu adamın karısı-

"Birkaç hafta önce ağır bir hırsızlık olayında öldürüldü. Kocasını çok zengindi, basında bununla övünmeyi severdi, biz de ölümünü buna bağladık. Ancak dosyaya tekrar baktığımızda, hırsızlık sırasında evlerinden sadece bir avuç dolusu eşya çalınmış.

Hırsızlık. Öldürmek istiyorsan, buna değecek bir şey yapmalısın. Bir kasa arayın, televizyonları, en üst düzey ses ekipmanlarını alın...'

Helen hiçbir şey söylemedi, McAndrew'un raporu karşısında şaşkına dönmüştü. Birçok yönden çok mantıklıydı. Yarım yamalak bir 'hırsızlık' ve acımasız, başarısız bir 'cinsel saldırı' girişimi, her ikisi de aslında soğukkanlı cinayeti gizlemek için beceriksizce yapılan girişimlerdi. Diğer cinayetlerin şablonuna uyuyordu, mantık, yaklaşım çok açıktı ama yine de McAndrew'un keşfinin anlamı yıkıcıydı.

Bu şey ne kadar *büyüktü*?

Bölüm 75

Lilah yere yakın durarak arabaların arasından ilerledi.

Vücudu gergindi, duyuları tetikteydi, tehlike bekliyordu. Eğer fark edilirse, biri onu fark eder ve seslenirse, dönüp kaçacaktı. Kaçacak ve asla arkasına bakmayacaktı. Ama şimdiye kadar her şey tam olarak plana uygun gitmişti.

Tertemiz bir Nissan'ın tekerlek yuvasının yanına çömelip kaputun arkasından bakarak etrafı inceledi. Burada düzinelerce, hatta onlarca araba vardı; hepsi de şehirdeki çeşitli Hertz satış noktalarına geri götürülmek üzere süpürülüyor, temizleniyor ve cilalanıyordu. Bir süre önce şirket temizlik operasyonlarını merkezileştirme kararı almıştı, artık tüm arabalar Freemantle'daki bu sanayi sitesine teslim ediliyordu, yani seçebileceği birçok seçenek vardı.

Bir avuç bitmiş aracı tarayan Lilah seçeneklerini tarttı. Kendisine en yakın Toyota SUV'u mu yoksa biraz daha uzaktaki diğer arabalardan birini mi seçmeliydi? Onlara ulaşmak daha riskliydi ama çıkışa daha yakın oldukları için kaçmaya fırsat bulamadan birinin tel örgüleri çarparak kapatma ihtimali daha azdı. Ayrıca, daha küçük, daha az göze çarpan, daha her yerde bulunan - Fiat 500'ler ve benzerleri - ve Southampton'ın yoğun trafiğinde fark edilmeleri daha az kolaydı.

Evet, işte bu kadar. Saklandığı yerden yaklaşık kırk adım ötedeki kırmızı Fiat'ı hedef alacaktı. Derin bir nefes alarak kendini olacıklara hazırladı. Cin aleminden şimdi nasıl da pişman olmuştu; kendini bitkin ve mide bulandırıcı hissediyordu, başı zonkluyor ve ağzı kupkuruydu. Kendini *berbat* hissediyordu, sanki ringde on iki raunt oynamış, bir ayağını diğerinin önüne zar zor koyabilmişti. Yine de pısrıklık söz konusu değildi. Bu iş *bugün* bitmeliydi.

Boğazında yükselen safrayı yutarak odaklanmaya çalıştı. Gerçekten yapmak istediği tek şey yatağa tırmanmak ve

Ama buraya bir iş yapmak için gelmişti, bu yüzden bir kez daha avluyu tarayarak potansiyel tehlikeleri araştırdı. Neyse ki bugün sahada çok fazla temizlikçi yoktu ve burada olanlar da sıkı çalışıyor gibiydiler, kafaları çukurlu iç mekanlara gömülmüştü, yüksek basınçlı hortumları metal ve camlara çarparken formları yükselen sisin içinde kaybolmuştu.

İşte bu kadar. Ya şimdi ya da asla. Sürünerek ilerledi, çalılık zeminde yüksek kenarlı Toyota'nın güvenliğine doğru koştu. Keşfedilmek için kendini hazırladı, tamamen meydan okunmasını bekliyordu ama dünya farkında olmadan işine devam etti. Öne doğru mu yoksa arkaya doğru mu? Geriye doğru sıçrayarak Toyota'ya doğru eğildi ve alarmin kendisine bağarmaması için dua etti. Bu arabaların çoğu kilitli değildi, anahtarları hâlâ kontakta idi ama yine de kötü bir fırsat yakalayabilirdi

...

Neyse ki her şey durgundu. Derin bir nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Kalbi çarpıyor, zavallı başıyla aynı ritimde atıyordu ama devam etmek zorundaydı, bu yüzden şimdi siperden çıktı, bu kez elleri ve dizleri üzerinde yerde sürünerek kırmızı Fiat'a doğru ilerledi. Yukarı uzanarak kolu kavradı ve çekiştirdi. Ama dehşet içindeydi, hareket etmiyordu.

"Ne oluyor lan..."

Küfürlerini yutarak kendini topladı ve tekrar denedi. Bu kez daha sert sıktı ve büyük bir rahatlamayla mandal gevşedi, kapı yavaşça açıldı. Bu operasyonun en zor, en tehlikeli kısmıydı. Arabanın içinde dik oturması, kendisine doğru gelen herkes tarafından tamamen görünür olması ve anahtarların kontakta olması için dua etmesi gerekecekti...

İçeriye baktığında onları aşağı sarkmış, kışkırtıcı ve baştan çıkarıcı bir şekilde gördü. Lilah korkusunu yenerek aracın içine girdi, koltuğa kayarak kendini alçakta tuttu. Ön camdan baktığında, yakınlarda kimsenin olmadığını görmekten memnun oldu, ancak birkaç püskürtücü sohbet etmek için duraklamıştı, zaten erken vardiyalarından yorulmuşlardı. Onları uyarmaktan korktuğu için kapıyı kapatmaya cesaret edemedi, bu yüzden emniyet kemerini ve kontak anahtarını yavaşça çevirdi.

Motor mırıldanarak canlandı ve o da bundan yararlandı. Arabayı birinci vitese takarak ilerlemeye başladı. Bunu yapar yapmaz arabanın uyarı sistemi yüksek sesle ötmeye başladı. Gösterge panelini umutsuzca tarayan Lilah, açık bir kapı resminin yanında sarı bir üçgen simgesinin yanıp söndüğünü fark etti. Araç bilgisayarı sürücü kapısının aralık açıkça hoşlanmamıştı ama Lilah kapıyı kapatmaya zahmet etmedi. Kafaların dönmeye başladığını görebiliyordu, bu yüzden bunun yerine ayağını gaz pedalına bastırdı ve vites kolunu ikinci vitese taktı.

Devir sayısı arttıkça motor kükreyerek ileri doğru fırladı. Vitesi fazla zorluyor, viteslere işkence ediyordu ama artık hız çok , araç açık kapılara doğru hızla ilerliyordu. Zemin bozuk ve engebeliydi, araba zıplıyordu ve Lilah sürücü kapısının açılmaya başladığını hissetti. Çaresizce uzanıp kapıyı tuttu ve çarparak kapattı. Dış dünyanın sesi hemen kesildi, çarpan kafası için kutsanmış bir rahatlama oldu. Yukarı baktığında neredeyse özgür ve temiz olduğunu fark etti. Kapılar hemen önündeydi, ardına kadar açık ve davetkârdı ve şimdi derin bir rahatlama hissiyle kapılardan hızla geçti.

O yapmıştı. Arabayı almış, burunlarının dibinden çalmıştı. Biri onu fark etse bile, bordo kapüşonlu ve kot pantolonlu birinin daha ucuz modellerinden birini çalmış olması dışında söyleyecek bir şeyleri olmayacaktı. Lilah aniden bir iyimserlik, bir sevinç dalgası hissetti ama dikiz aynasına baktığında, işçilerden birinin kulağına telefonunu dayamış onu görünce sevinci kursağında kaldı.

Muhtemelen polisi arıyordu, telefon ediyordu. Bu da saatin işlediği anlamına geliyordu. Şimdi tek soru, arabayı kullanma zamanı gelene kadar özgür kalıp kalamayacağı, arabayı yeterince uzun süre gizli tutup tutamayacağıydı.

Bölüm 76

'Bu gerçekten iyi bir zaman değil Helen...'

Alexia Downing'in kötü bir sabah geçirdiği belliydi, mutfağında bir polis memurunun varlığı ruh halini pek de iyileştirmiyordu.

'Çocukları anneme bırakmam gerekiyor ve trafik berbat olacak...'

Helen kibarca, 'Önemli olmasaydı burada olmazdım,' diye cevap verdi. 'Öyle olsa bile, daha sonraya kalabilir mi? Zaten işe geç kaldım-' 'Hayır, korkarım bekleyemez.

Helen'in sesindeki bir şey Alexia Downing'in duraklamasına neden oldu. Helen yüz hatlarındaki endişe kırılganlığını görebiliyordu, kapısının eşiğine kötü bir şeyin geldiğini hissediyordu. İki kirli mısır gevreği kâsesini lavaboya fırlatan Alexia, "Çocuklar?" diye bağırdı. Dişler, sonra ceketler ve çantalar. On dakika içinde çıkıyoruz. Helen'e dönerek sıkıca gülümsedi ve ona oturmasını işaret etti. Helen iltifata karşılık verdi ama ültimatoma yanıt vermedi. Mülakatlarının ne zaman biteceğine karar verecek olan oydu.

"Sizinle Robert hakkında konuşmak istiyorum. "Doğru...

Sanki bir şey ele vermekten çekiniyormuş gibi ihtiyatla, sıkıca söylemişti. Bu Robert'a olan sadakatinden miydi? Yoksa sadece tepkisini boğan endişeden mi?

'Anladığım kadarıyla şu anda boşanma davasının ortasındasınız.

..'

Bu gereksiz bir resmiyetti - Helen birkaç ay önce Alexia'yla sosyal bir ortamda karşılaşmış ve evliliğinin sona ermesi nedeniyle onunla dertleşmişti - ama böyle olması gerekiyordu.

"Bu doğru.

'Bana işlerin nasıl ilerlediğini söyleyebilir misiniz? Sorunsuz mu ilerliyor yoksa uzun mu sürüyor? Uyumlu mu? Karmaşık mı?'

"Ortalık kan gölüne döndü.

Bunu ne bir zafer duygusuyla ne de acı çekerek söyledi. Sadece aşırı, acı dolu bir yorgunluk.

'Aylardır devam . Bunu mahkeme dışında çözebileceğimizi umuyordum ama bu imkansız olacak.

"Çünkü mü?

"Çünkü Robert eşit velayet istiyor. Ve ben bunu onaylamayacağım.'

"Doğru. Nedenini sorabilir miyim?

'Çünkü mesleki ve kişisel durumu buna izin vermiyor. Çok yoğun çalışıyor ve çoğu zaman günlerce evden uzak kalıyor. Eşi yok, yakınlarda bir ailesi yok, peki o çalışırken çocuklara kim bakacak? Mahkeme süreci uzadığında?'

"Yani bu tamamen bir lojistik meselesi mi?

"Elbette. Çocuklar zaten yeterince kargaşa yaşadı. İhtiyaçları olan şey istikrar, gerçekten yanlarında olacak ebeveynler.

"Sen ve yeni ortağın mı?

Bu doğru. Graham kendi işinin patronu, o yüzden çok esnek. Ben de genellikle çalışma saatlerimi çocuklara göre ayarlayabiliyorum. Bu sabah bu karmaşanın içinde olmamızın tek nedeni Robert'ın dün gece birdenbire onları benim üzerime yıkması. Tam ona göre bir davranış.

Robert Downing'in planlarındaki bu ani değişiklik Helen'in içini endişeyle doldurmuştu ama bunu kendine sakladı.

"Çocukların velayetine ilişkin ne tür düzenlemeler önerdiğiniz sorabilir miyim?

Kısa bir duraklama oldu, Alexia ilk kez biraz bilinçli görünüyordu.

"Tam velayet.

Helen şaşırarak, "Anlıyorum," diye karşılık verdi. 'Yani onları hiç göremeyecek ya da-'

"Tabii ki onları görecekti. Tatillerde, özel günlerde, tek tük hafta sonlarında ama biz ne zaman uygun görürsek o zaman .

Bunu savunmacı bir şekilde söyledi, kulağa zalimce gelebileceğinin farkındaydı ama sanki doğru hareket tarzının bu olduğuna ikna olmuş gibi meydan okurcasına da söyledi.

'Peki en başından beri pozisyonunuz bu muydu? Davaya başladığınızda?'

"Evet.

"Neden böyle oldu?

"Ne demek istiyorsun?

'Sizi ya da Robertı yargılamıyorum, koşullar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ancak genellikle insanlar sadece ciddi bir sorun olduğunda tam velayet için baskı yaparlar, bir koruma sorunu ya da-'

"Dediğim gibi, bu sadece bir lojistik meselesiydi. Robert'ın nasıl biri olduğunu bilirsiniz-'

"Evet, biliyorum. Ve çocuklarını çok sevdiğini biliyorum.'

'Bundan hiç şüphemiz olmadı, ama konumuz bu değil...'

'Ben de *seni* biraz tanıyorum. Ve bana zalim, mantıksız ya da intikamcı biri gibi gelmiyorsunuz-'

"Öyle bir şey değil.

"Sonra ne oldu? Neden onu oğullarından ayırmaya bu kadar kararlıydınız - öyle misiniz?

Alexia Downing hem kızgın hem de üzgün görünüyordu. Mutlu bir evliliğin bu hale gelmesinden dolayı pişmanlık da var mıydı?

Alexia, lütfen. Bilmem gerekiyor. Robert'ın iyiliği için, senin iyiliğin için, çocuklar için...'

Bu sözler üzerine Alexia çocukların gülüşmelerinin duyulduğu üst kata bir bakış fırlattı. Sonra derin bir nefes alarak alçak sesle devam etti, 'Bakın, çocukların ya da Graham'ın bunu bilmesini istemiyorum ama Robert'la birlikteyken ara sıra eğlence amaçlı uyuşturucu kullanırdık. Arkadaşlar arasında, çocuklardan uzaktayken...'

"Ne uyuşturucusu?

"Kokain, ecstasy," diye yanıtladı gözlerini kaçırarak. 'Esrar, tabii ki...'

"Ve?

'Şey, bizim çevremizde yaygındı ve ikimizin de tutmamız gereken yüksek güçlü işleri olduğu için bunu sadece ara sıra yapıyorduk. Gerçekten de bir hafta sonu şeyiydi.

Helen hiçbir şey söylemedi, işi sessizliğe bıraktı.

'Ama evliliğimiz sarsıldığında, başka birini bulduğum ve onu terk planladığım ortaya çıktığında - Robert

daha düzenli uyuşturucu kullanmaya başladı.' 'Kokain? Ecstasy?'

"İlk başta.

"Ama sonra...?"

"Şey, ben ayrıldıktan, çocukları aldıktan sonra, sanırım giderek daha da kötüleşti. "Ne şekilde?"

"Sanırım - arkadaşlarından duyduğuma göre - giderek daha fazla uyuşturucu kullanıyormuş, daha güçlü uyuşturuculara başvuruyormuş.

"Ne ?

"Şey..." diye cevap verdi zorlukla nefes alarak, "kristal meth'ten bahsedildi.

Kocasının, ayrılıklarının da etkisiyle A sınıfı uyuşturuculara başvurduğu fikri onu açıkça incitmişti.

"Açıkkçası artık ciddi şekilde endişeleniyordum. Hâlâ çocuklarla görüşüyordu, hâlâ onların hayatlarının bir parçasıydı, ben de habersizce evine gittim. Gerçekten çok kötü . Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu, tıraş olmamıştı - ayrıca ev dağınıktı. Böcek kaptığını iddia etti ama yalan söylediğini biliyordum. İşte o zaman tam velayet için bastırmaya karar verdim.

"Peki neden hala çocuklarla görüşüyor, onlara bakıyor?"

"O ziyaretten sonra kendine çeki düzen vermiş gibi görünüyordu. Geçici bir erişim emri için başvurdu ve tabii ki mahkeme de bunu kabul etti. Acı bir şekilde söylendi.

'Peki *o zaman* neden uyuşturucu kullanımından bahsetmediniz? Elbette konuyla ilgili olurdu.'

'İstedim ama avukatlarım buna karşı çıkmamı tavsiye etti. O noktada elimizde sadece kulaktan dolma bilgiler ve söylentiler vardı; onun sözüne karşı benimki olacaktı.

"Çünkü elinizde sağlam bir kanıt yoktu.

Helen bunu söylerken bile yapbozun bir başka parçası yerine oturdu.

"*Yine* de tam velayet için bastırıyorsunuz. Durum değişmediği sürece almanızın pek mümkün olmadığı bir şey. Eğer bir şekilde Robert'ın uyuşturucu kullandığına dair somut kanıtlar elde etmeyi başarırsanız, bu *her şeyi* değiştirir. Bu senaryoda, Robert'ı çocukların hayatından tamamen çıkararak istediğinizi elde etmek için çivilenmiş olursunuz.

Alexia Downing masaya bakmaya devam etti.

"Declan McManus ismi size bir şey ifade ediyor mu?"

Alexia'nın göz kapakları titredi ama hiçbir şey söylemedi, gözlerini masaya dikti.

"Avukatlarınız McManus'a Robert'ı araştırması ve takip etmesi için talimat verdi mi?"

Uzun, ağır bir sessizlik.

'Alexia, eğer yaptıysan, eğer *onlar* yaptıysa, bilmem gerek.

Hemen şimdi. Ve şimdi, nihayet, Alexia teslim oldu, kısaca başını salladı.

"Onu daha önce de kullandıklarını söylediler," dedi sesi titreyerek.
"Sonuç aldığını söylediler.

"Peki buldu mu? İhtiyacınız olan kanıtı elde etti mi?"

"Bilmiyorum. Sesi artık çatallaşmıştı, yanağından tek bir damla gözyaşı süzülüyordu. "McManus avukatlara işlerin iyi gittiğini söyledi, sonra birden sessizleşti. Sonra bir baktık ki adı tüm gazetelere çıkmış, çünkü saldırıya uğramış, öldürülmüş. Umutsuzca kendini toparlamaya çalışarak kısa bir hıçkırık tutturdu.

'Ve herhangi bir noktada *Robert*'ın ona yapılan saldırıdan sorumlu olabileceğini düşündünüz mü? Ya da en azından bunu onaylamış olabileceğini?"

Alexia vicdanıyla boğuşuyor gibi görünürken bir sessizlik oldu, sonra nihayet başını kaldırıp baktı. Helen şimdi onun gözlerinin yaşlarla dolup taşıtığını görüyordu.

"Dürüstçe mi? Kesinlikle hiçbir fikrim yok.' Ama Helen biliyordu.

Bölüm 77

"Gerçekten Downing'in bu işe karıştığını mı düşünüyorsun?

Başmüfettiş Peters inanamaz görünüyordu, Helen'in sonunda aklını kaçırmış olmasından endişe *duyduğu* belliydi.

Evet, biliyorum. McManus cinayetiyle ilgili olarak konuştuğum ilk kişiydi ve en başından beri bir şeylerin *ters* gittiğini hissettim...'

"Öyle bile olsa, bu çok zorlama görünüyor.

"Karısına göre Robert Downing'in uyuşturucu kullanımı kontrolden çıkmıştı. Eğer McManus Downing'in A sınıfı bir uyuşturucu kullandığına dair kanıt - tanıklık, hatta görüntü - elde etmiş olsaydı, o zaman bildiği hayatı sona erecekti. Çocukların velayetini kaybedecek, Barolar Birliği'nden atılacak, hatta mahkemeye bile çıkarılabilecekti. Aşağılanır, rezil olur - Belinda Raeburn ve Amar Goj'un, kendilerine işkence edenlerin kötü bir sonla karşılaşmalarından önce karşılaştıkları kaderin aynısı.

Peters, 'Bazı tatsız tesadüfler, hatta bağlantılar olduğunu görebiliyorum,' diye cevap verdi, 'ama kanıt nerede? Görüntüler nerede? İfadeler? Alexia'nın kocası üzerinde ne etkisi *vardı*?

"Bilmiyoruz; aslında hiçbir zaman da .

Peters'i tatmin eden bir cevap değildi ama Helen dürüst olmak zorundaydı.

Bir düşünün. Birisi, muhtemelen Amar Goj, McManus'un evine girmeye çalıştı ve daha sonra arabasından dizüstü bilgisayarını çaldı. Tahminime göre McManus'un Downing hakkında elde ettiği her türlü kanıt o bilgisayarda bulunuyordu. Bilgisayarı ele geçiren Goj daha sonra adamın kendisini hedef aldı ve bu süreçte Downing'e ya da karısının avukatlarına ulaşabilecek tüm belgeleri yok etti...'

'Peki McManus neden kanıtları iletmedi? Bayan Downing'in McManus'un ortaya çıkardığı hiçbir şeyden haberdar olmadığını söylüyorsunuz...'

"Bence belki de McManus Downing'i ilk olarak sokma fırsatını yakaladı.

"Şantaj mı?

"McManus'un hedefiyle şahsen temasa geçmesi için başka bir neden göremiyorum. Onu bir kez aradı, birkaç gün sonra da evinde yüz yüze görüştü. Bunu yaparak hiçbir şey kazanmadı - Downing'i *gölgelemesi* gerekiyordu, onunla yüzleşmesi değil. Tahminimce ondan para sızdırmaya çalışıyordu.

Peters hiçbir şey söylemedi, ona şüpheyle baktı, görünüşe göre Helen'in düşünce çizgisini eğlendirmek ya da tüm teoriyi vahşi bir spekülasyon olarak reddetmek konusunda emin değildi.

"Peki Downing, McManus tarafından kendisine saldırıldığını doğruladı mı?" diye sordu.

"Evet, bunu bana bizzat teyit etti. "Bunu neden itiraf etsin ki?

Kendini korumak için. Sanırım McManus'un kendi sokağında olduğunu, konuştuklarını öğrenmemizden endişe ediyordu ve bu soruşturma yolunu kapatmak istedi. Bu yüzden, McManus'un kendi şirketiyle çalışmak istediği hakkında bir hikaye uydurdu.

"Yeterince makul bir açıklama, mi? Peters cevap verdi.

'Elbette ve belki de doğrudur, ancak DC Malik bu sabah Downing'in odasındaki bazı katipler ve ortaklarla konuştu. McManus onlara hiç yaklaşmamış ve Downing de bu konuyu onlara açmamış. Dahası, McManus neden Downing'in *peşindeyken* ondan iş almak için *şimdi* teklifte bulunsun ki?

"Kaldıraç mı?

Helen, 'Muhtemelen, ama eminim Downing'in suçluluğuna ve uyuşturucu kullanımına dair kanıtlar çok daha iyi bir şekilde kullanılabilirdi,' diye karşı çıktı. 'Eğer isteseydi ondan binlerce sterlin koparabilirdi. Alexia'nın avukatlarının ne kadar ödediğini bilmiyorum ama standart avukatlık ücretleri çok yüksek değil.

"Muhtemelen McManus Downingden büyük meblağlar koparmış ve sonra *da* kanıtları avukatlarına vererek çifte ödeme yapmış olabilir.

"Ben olsam kesinlikle yapmazdım.

Peters cevap olarak hiçbir şey söylemedi, sıkıntılı düşünceler denizinde kaybolmuştu.

Gözetim talep ediyorum efendim. Robert Downing ve Lilah Hill yirmi dört saat gözetim altında tutulacak. Eğer teorim doğruysa, şu anda bile muhtemelen cinayet de dahil olmak üzere suç eylemleri planlıyor olmaları çok muhtemeldir-'

"Anlamadığım kısım da bu," diye araya girdi Peters. 'Downing her şeyini kaybetmek üzereydi, ama sonra tamamen yabancı biri onu kurtarmaya geldi ve davayla ya da Downing'in kendisiyle hiçbir bağlantısı olmamasına rağmen McManus'u öldürdü. Amar Goj bunu neden yapsın ki?

Ödeşmek için. Birisi Alison Burris'i onun için ortadan kaldırdı ve bunu bir araba hırsızlığı gibi gösterdi. Yani şimdi sorumluluk ondaydı.

'Peki bu planı nasıl organize ediyorlar? Hepsi bir çeşit WhatsApp grubunda mı? Murders R Us? Nasıl planlanıyor, yürütülüyor?'

Helen onun ses tonunu -şüpheli, inanmaz- umursamadı ama sakın bir şekilde cevap verdi: 'Bilmiyorum. Henüz bilmiyorum. Ama bu kişilerin kaybedecekleri şeyler, cinayet için hiçbir nedenlerinin olmaması ve cinayetlerin gerçek yüzünü gizlemek için gösterdikleri ortak çabalar göz önüne alındığında mantıklı olan tek şey bu. Bence gözümüz Downing ve Hill'in üzerinde olursa, onlar anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getirmeden önce müdahale edersek, o zaman bu girişimin nasıl işlediğini keşfetme şansımız yüksek olur. Helen durdu, nefesi kesilmişti, argümanları tükenmişti. Simmons'ın yokluğunda Peters'in desteğine ihtiyacı vardı ama onun şüpheli olduğunu görebiliyordu.

"Ve siz de," diye sordu, "saygın bir yerel hukukçu olan Robert Downing'in bu *cinayet* planına aktif olarak dahil olduğundan *kesinlikle* emin misiniz?

Helen başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluşmadan önce bir an durdu. "Evet, öyleyim.

Bölüm 78

Gürültü yapmamaya özen göstererek kasvetli koridorda ilerledi. Tavandan sarkan çıplak ampuller zayıf bir parıltı yayıyordu, bu da ilerlemenin zahmetli ve yavaş olduğu anlamına geliyordu. Atılmış giysiler, uyuşturucu malzemeleri, hatta kullanılmış prezervatifler yerlere saçılmıştı, bu da son derece dikkatli olunması gerektiği anlamına geliyordu.

Robert Downing'in endişesi adım adım artıyordu. Burada olmak istemiyordu, birkaç ay önce bunu yapacağını hayal bile edemezdi ama başka seçeneği yoktu. Elindeki silahı kavrayarak cesaretini toplamaya çalıştı. Birkaç dakika içinde her şey bitecek, o zaman özgür olacaktı. Planladığı şey her anlamda yıkıcıydı ama bunu başarabilirse, bu yüksek bahisli kumarı kazanabilirse, o zaman hâlâ mutlu olabilir, hayatında hâlâ başarılı olabilirdi.

Eğer başarırsa, çocuklarla mümkün olduğunca çok vakit geçirerek, elinden geldiğince hayır işlerinde çalışarak ve hayır kurumlarına cömertçe bağışta bulunarak iyi ve namuslu bir yaşam sürmeye çoktan yemin etmişti. Kim bilir, belki de yeniden aşkı bulmayı bile deneyecekti. Her şey feci şekilde ters gitmeden önce Alexia ile pek çok mutlu an yaşamıştı.

Ayrılık onun suçu muydu? Sadakatsizliği ve ihaneti için onu suçlamıştı ama belki de asıl suçlu kendisiydi. İşi, uyuşturucu kullanımı ya da hayatının başka herhangi bir alanında saplantılı ve tek fikirliydi. kez *içine* girdi mi, diğerlerini, hatta en çok sevdiklerini bile dışlıyordu.

Bu tek fikirlilik, tam odaklanma geçmişte ona pahalıya mal olmuştu ama belki de şimdi işine yarayacak, bu işi sonuna kadar götürmesini sağlayacaktı. Şu anda avından sadece birkaç yüz metre uzakta olabilirdi. Atılmış bir uyku tulumunun üzerinden geçerek loş koridorda ilerlemeye devam etti, sanki bir girdabın içinde daha da derine çekiliyordu. Robert'a bu doğru görünüyordu. Bugün belki de

yeni bir başlangıçtı ama aynı zamanda bir sondu. Bundan geri dönüş olmayacaktı.

Koridorun sonuna ulaştığında sola döndü ve aynı geçitte dikkatlice yürüdü. Titreyerek silahını biraz daha sıkı kavradı. Burası onu ürpertiyordu, çok boş, cansız ve gölgeli bir yerdi. Düşünceli bir tehlide sahipmiş gibi görünüyordu ama gerçekte bu da ekonomik krizin bir başka kurbanıydı. Bu yeni, şehir dışı depolama tesisinin inşaatı neredeyse tamamlanmıştı ki finansman aniden tükendi ve geniş, mağaramsı koridorlar ve kilitli odalar koleksiyonu çürümeye terk edildi. O zamandan beri burası keşler, fahişeler, kaçaklar ve son zamanlarda da Gary Bleacher tarafından kullanılıyordu.

Tefeci - ya da gerçek adıyla tefeci - şehrin merkezinde, konforlu bir konakta yaşıyordu. Ama işlerini burada, meraklı gözlerden uzakta yürütüyordu. Buranın uzaklığı Bleacher için bir avantajdı, ama ziyaretçilerinde yarattığı huzursuzluk ve rahatsızlık hissi de öyle. Buraya borç para almak ya da ödemek için gelen biri, kimsenin haberi olmadan sıkıntıya düşmenin, hatta ortadan kaybolmanın ne kadar kolay olduğunu fark ederdi. Robert, bu ıssız koridorları arşınlarken, kendilerini acımasız, merhametsiz bir adama bağlamak üzere olduklarını bilen zavallı, çaresiz insanlar ne hissetmiş olmalılar, diye merak etti.

Evet, bu iyiydi. Böyle düşünmek zorundaydı. Yapmak üzere olduğu şey, bir avukat, bir baba, bir insan olarak inandığı her şeye aykırıydı. Ama kendini dünyaya bir iyilik yaptığına, onu iltihaplı bir parazitten kurtardığına, belki de bu süreçte çok sayıda borçluyu özgürleştirdiğine ikna edebilirse, o zaman daha kolay olabilirdi. Evet, Bleacher'i ortadan kaldırmanın bir hamamböceğini ezmek gibi bir şey olduğunu düşünmek zorundaydı: ne eksik ne fazla.

Koridorun sonuna ulaştığında durakladı. Kapının altından süzülen ışık Robert'ı son hedefine ulaştığı konusunda uyardı. Bu harap kapının ardında kurbanı vardı. Robert silahının emniyet mandalını açarak eldivenli elini uzattı ve kapıyı hafifçe araladı.

kadarmış. Artık geri dönüş yoktu.

Bölüm 79

"Buraya öylece dalamazsınız - burası bir iş yeri. DC Bentham adımlarını hiç bozmadan ilerlemeye devam etti.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama dediğim gibi, bu bir cinayet soruşturması.

'Öyle olsa bile, eğer arama izniniz yoksa...'

"Arama yapmıyorum ve burası özel bir konut değil, ortak bir ofis, dolayısıyla burada olmaya hakkım var.

Bu tam olarak doğru değildi ama ofis sekreterini düşündürdü. Endişeli ve telaşlı bir şekilde Bentham'a ayak uydurdu ama hiçbir şey söylemedi, bunun yerine destek arar gibi umutsuzca etrafına bakındı. Bentham sessizlikten memnundu, elindeki işe odaklanmaya hevesliydi. Helen Grace'in bir şeylerin peşinde olduğuna artık şüphe yoktu, bu yüzden ekibin, neden olabileceği rahatsızlık veya utanç ne olursa olsun, yeni şüphelileriyle mümkün olan en kısa sürede temas kurması hayati önem taşıyordu.

Amanda Davis, lüks yat üretiminde uzmanlaşmış bir firmada Finans Direktörü olarak çalışıyor, Ocean Village'daki merkezlerinde geniş bir ofiste oturuyordu ama Bentham onun mesleki konumuyla ilgilenmiyordu. Kocası Alastair'in öldürülmesi ve onun ölmesini istemek için bir nedeni olup olmadığı daha çok ilgisini çekmişti. O zamanlar Alastair'in öldürülmesi yanlış giden bir hırsızlık olarak değerlendirilmişti ama şimdi saldırganın aile evinde bulunmasının asıl sebebinin o gece alınan bir avuç saat ve mücevher değil, Alastair olduğu açıkça görülüyordu. Sadakatsiz miydi? Tacizci miydi? Kadını bir şekilde elinde mi tutuyordu? Yoksa bu sadece finansal bir şey miydi, Davis onun dul eşi olarak yüklü bir mirasa mı konacaktı?

Koridorda ilerlerken bir dizi kapalı kapının önünden isimler geçip gitti. Hepsinin konuyla ilgisiz olduğunu düşünerek

aniden durdu. İşte buradaydı, 'Amanda Davis' ismi büyük altın harflerle kazanmıştı.

"DC Bentham, lütfen, sadece-

Bentham sekreterin itirazlarına aldırmadan kapının kolunu kavradı ve içeri itti. Cebinden arama izni kartını çıkararak, şüpheliyle yüzleşmek üzere içeri adım atarken bile kartı havada tuttu. Bir konuşma planlamıştı, taktiklerinin ne olacağını biliyordu ama bunların hiçbirine gerek kalmayacağı hemen anlaşıldı. Ofis boştu. Daha da kötüsü, masa tertemizdi.

"Nerede o?" diye sordu aceleyle, bir kez daha takipçisine dönerek.

"Ben de size bunu anlatmaya çalışıyordum. İzinli." "Hasta mı?"

'Hayır, öyle bir şey değil. Şu anda tatilde. En azından ben tatil olduğunu düşünüyorum, mazeret izni de olabilir. Her neyse, mesele şu ki, Sydney'deki ailesini ziyaret etmek üzere yaklaşık bir hafta önce ofisten ayrıldı.

"Sidney, Avustralya mı? Bentham inanamayarak karşı çıktı. "Başka bir tane var mı?"

Bentham ne diyeceğini şaşırmış bir halde ona bakıyordu. Davis önemli bir şüpheliydi, potansiyel olarak bu garip davayı çözmenin anahtarıydı ama görünüşe göre dünyanın öbür ucundaydı.

Ne zaman gitti? Tam olarak ne zaman?"

'Dediğim gibi, bir hafta önceydi, yani onuncu ay olacaktı. ...' diye yanıtladı genç kadın.

"Bundan emin misiniz?"

'Kesinlikle, biletlerini kendim ayırttım. O anda bana biraz tuhaf gelmişti ama onun ayarlamalarını sorgulamak benim işim değildi.

"Nasıl tuhaf?"

"Sadece çok erken olduğu için, hepsi bu. "Yani?"

Sekreter sanki şirketteki herhangi biri hakkında kötü konuşmaktan çekiniyormuş gibi durakladı ve sessizce devam etti: 'Şey, sadece kocasının cenazesinin ertesi sabahı Sydney'e uçtu.

Bölüm 80

Ayakkabıları beton zemini okşayarak ilerledi. Gary Bleecher ondan sadece yirmi metre uzaktaydı ve tehlikeden tamamen habersizdi.

Tefeci işine derinlemesine dalmış, eski bir dizüstü bilgisayar hararetle karıştırıyor, bir hesap tablosundaki rakamları değiştiriyordu. Yaptığı işe kendini kaptırmış gibiydi, sanki bir anlık dikkatsizliği parasına mal olabilirdi, ki bu muhtemelen onun için tiksindirici bir şeydi.

Yine de Robert ilerledi, Bleecher kendisinden sadece on adım uzaklaşana kadar yavaşça yaklaştı. Pasaklı orta yaşlı adam büyük bir hedefti, onun menzilinden ıskalamak vurmaktan daha zor olacaktı, bu yüzden şimdi yavaşladı, parmağı tetiğe kaymadan önce emniyet mandalını sessizce serbest bıraktı. Sessiz bir nefes alan Robert kendini toparladı ve kurbanına baktı. Bleecher tıraşsız ve dağınıktı; yağlı, taranmamış saçları ve yorgun bir Adidas eşofmanı vardı. Eğer gerçekten başarılı bir , ki Robert'ın araştırması öyle olduğunu gösteriyordu, o zaman paranın nereye gittiğini hayal etmek zordu. Belli ki kişisel görünüm, mücevher ve zenginliğin gösterişli bir şekilde sergilenmesi ona göre değildi. Yoksa bu sadece bir hile miydi? Binlerce kişiyi sessizce tuzağa düşürürken polisin dikkatini çekmemek için bir girişim miydi? Her neyse, dolandırıcılıkları, manipülasyonları, çıplak yüzlü haydutluğu sona ermek üzereydi. *Ölmek* için güzel bir yol değildi, *ölmek* için güzel bir yer değildi ama başka yolu da yoktu.

Robert kendini toparlayarak silahı göz hizasına kadar kaldırdı. Bunu yaparken silah ceketine değdi ve metal kapaklardan birine çarptı. Bleecher anında gerildi, sonra yavaşça boynunu döndürdü ve arkasında kimin -ya da neyin- olduğunu görmek için başını çevirdi.

Yüz *hatlarını* şaşkınlık kapladı - bu adam da kimdi? - Sonra gözleri silahın üzerinde durunca endişeye kapıldı.

Downing tetiği çekerken, 'Özür dilerim,' diye nefes aldı.

Hiçbir şey. Bleecher'ın yüzünde şok ifadesi belirirken, saldırganın vücudunda bir dehşet dalgası yayıldı.

Robert tekrar sıktı ama silah garip bir şekilde tıkladı. Tetiği daha sert çekti, namlu şimdi çılgınca sallanıyordu, ama hareket etmesini sağlayamadı. Lanet silah tutukluk yapmıştı.

Ve şimdi Bleecher fırsatını sezmişti. İleri atılarak kendini müstakbel suikastçısının üzerine fırlattı ve ikisi de tozlu zemine çakıldı. Şimdi yere düşen avukatın üzerine tırmanıyor, tombul ellerini boynuna dolamak için çabalıyordu. Robert elinden geldiğince onu savuşturmaya çalıştı, silahın kabzasıyla ona vurdu ama hiçbir etkisi olmadı. Bleecher'ın kanı yükselmişti, hayatta kalmak için duyduğu çaresizlik terli, çarpık yüzüne büyük harflerle yazılmıştı.

Bu artık çıplak muşta mücadelesiydi. Ölümüne bir mücadele.

Bölüm 81

"Gitmemi istiyor. Takımdan, bu istasyondan ve Güç'ten gitmemi istiyor.

Müfettiş Hudson suçlamasını dikkatle ayarlamış, kişisel incinme ve mesleki hayal kırıklığının mükemmel dengesini kurmaya çalışmıştı. Şu ana kadar Başmüfettiş Alan Peters kibar ve anlayışlı davranmıştı ama Hudson'ın ifadesini çözebileceği en tehlikeli andaydı.

"Bunu sana gerçekten söyledi mi, *açıkça*? Peters tam zamanında sordu.

Kesinlikle. İki gece önce bisiklet parkında beni yakaladı. Akşam brifingi sırasında ona meydan okumuş, soruşturmanın gidişatını sorgulamıştım ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Kendini tamamen kaybetti ve ben gidene kadar, hayır, *işim bitene* kadar rahat etmeyeceğini söyledi.

'DS Hudson, Helen Grace pek çok şey olabilir ama kindar ya da güvensiz değildir. Neden sizi bu şekilde hedef alsın ki?'

"Çünkü eskiden sevgiliydik.

Bu konuşmanın büyük bölümünde dehşete kapılmış görünen Peters'in rengi şimdi ölümcül derecede solmuştu.

"Aşıklar mı?

"Evet, efendim. Yaklaşık dokuz ay kadar.'

"Bundan başka kimsenin haberi var mıydı? Peters sordu. "Hayır, efendim. Bunu kendimize sakladık.

"Eminim öyledir.

'Efendim, hem ilişkinin hem de gizliliğin yanlış olduğunu bildiğimi kayıtlara geçirmek istiyorum. Buna elimi kaldırıyorum. Ama sonrasında olanlara gelince-'

"Ardından ne oldu? Peters sertçe sordu.

Hudson olabildiğince kasvetli görünerek bir nefes aldı ve sonra şöyle cevap verdi: 'Şey, ben bitirdim efendim. Başlarken eğlenceliydi ama doğrusu,

Helen düşündüğüm kişi değilmiş. Ben de her şeyi sona erdirdim. Ve o bundan *hiç* memnun olmadı, hiç memnun olmadı. Kendini küçümsenmiş mi yoksa reddedilmiş mi hissetti bilmiyorum ama o zamandan beri beni kovmak amacıyla bana karşı bir taciz kampanyası yürütüyor.

"Ve bunu doğrulayacak, değil mi? Peters kuşkuyla sordu.

"Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama siz bunu anlamış olmalısınız efendim. Genel huzursuzluk hissi, moral sorunları, ilerleme eksikliği. Bir MIT birimi ancak DI ve yardımcısı el ele çalışırsa başarılı olur, ancak son birkaç haftadır, hatta aylardır, mümkün olan her fırsatta beni görmezden geldi, hayal kırıklığına uğrattı ve küçümsedi. Ekibin bir üyesine sorun - DC Reid, DC Edwards - size söyleyeceklerdir. Elimizde somut ipuçları var - çoktan bir tutuklamaya yol açabilecek, basın mensuplarını yerlerine oturtabilecek somut ipuçları, ancak DI Grace beni boğmak için soruşturma hatlarımı kasıtlı olarak bir kenara bıraktı.

"Ne ipucu? Peters açıkça sordu. "Lee Moffat.

"hiç duymadım.

"Ama *yapmalıydınız*, demek istediğim bu. Ve eğer DI Grace bunu bir soruşturma yolu olarak ciddiye alsaydı, alırdı.

"Kim o?

"Declan McManus davasının baş şüphelisi ve aynı zamanda Alison Burris ve Martin Hill'in öldürülmesiyle de *doğrudan* bağlantılı olabilir.

Hudson bunun işe yaradığını görebiliyordu. Peters'in oyunda başka bir şüpheli - gerçekten iyi bir şüpheli - olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı açıktı.

"Peki DI Grace'in cinayetlerin birbiriyle bağlantılı bir grup kişi tarafından işlendiğine dair teorisi?

"Burası fantezi dünyası. Çılgınca şeyler. Hepimiz bir süredir DI Grace'in iyiliği konusunda şüphelerimiz vardı, bu işi çok uzun süredir mi yapıyor yoksa mevcut durumdan bunalmış mı diye merak ediyorduk ama dürüst olmak gerekirse bu *başka bir şey*. Bu tuhaf teoriyle boşa kürek çekiyor. Buna karşın Moffat, kurbanlardan üçüyle güçlü bağlantıları olan ve eğer onu büyük bir kafa derisi olacak bir kariyer suçlusu. Ve *getireceğiz*, bundan eminim, ama sadece ben

meşru araştırma alanlarını takip etmeme izin verilirse ve bunu yapmamın önündeki engeller kaldırılırsa. Bundan daha güçlü bir şekilde ifade etmeye cesaret edemedi.

"İnanın bana efendim, masal anlatan kişi olmak istemem ve kesinlikle bunu sizin üzerinize yıkmayı düşünmemiştim. Ancak bir kriz noktasına geldik ve radikal adımlar atılmadığı sürece herhangi bir ilerleme kaydedilebileceğine inanmıyorum. Ama tabii ki bu *sizin* kararınız olmalı. Tek yapabileceğim sizi sorun hakkında uyarmak.

Sandalyesinde arkasına yaslanan Hudson'ın yüz ifadesinden yorgunluk, pişmanlık ve üzüntü okunuyordu. Ama içten içe umutlu, hatta heyecanlıydı. Peters sıkıntılı görünüyordu ki bu iyiydi, ama kararlıydı ki bu daha da iyiydi. Konuşmaları Hudson'ın umabileceği kadar iyi geçmişti ve tüm bu kampanya başladığından beri ilk kez Hudson birden iyimser hissetti, hayır, bundan daha fazlası, kazanacağına, Helen Grace'in kariyerinin sona ermesinin artık kaçınılmaz olduğuna *ikna* olmuştu.

Bölüm 82

Her şey bitmişti. Artık kaçış yoktu.

Robert Downing var mücadele etmişti ama işe yaramamıştı. O bir dövüşçü değildi, bu tür çatışmalara alışık değildi ve ağır saldırganına karşı koyacak fiziksel güce de sahip değildi.

Bleecher onun üstündeydi, elleri Robert'ın boynuna kenetlenmiş, olabildiğince sert bir şekilde sıkıyordu. Ele geçirilmiş gibi görünüyordu, böcek gözlüydü, yüz hatları korkunç bir öfke ve şiddet ifadesine bürünmüştü. Robert'ı öldürmek istemiyordu, onu ezmek, yok etmek istiyordu. Robert onun kokuşmuş terinin kokusunu alabiliyor, yüzüne inen tükürüğü hissedebiliyor, Bleecher'in öldürme arzusunu hissedebiliyordu. Bu adam şiddete batmış, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacak bir adamdı.

Robert hâlâ çırpınıyordu ama kolları Bleecher'in dizleri tarafından sıkıştırılmıştı ve hiçbir yere tutunamıyordu. Silah elindeydi ama tutukluk . Silahı kaldırabilse bile bu hiçbir şey kazandırmayacaktı ve Bleecher'in elleri boğazında sıkılaştıkça tüm umutlarının tükendiğini hissetti. Onun için her şey böyle sona erecekti - Bleecher'in korkunç, parlayan yüzü göreceği son şey olacaktı.

Birdenbire, hiç beklenmedik bir anda, ikizlerin görüntüsü aklına geldi. Babalarına ne olduğunu öğrenebilecekler miydi? Hayatına burada, kirli bir beton zeminde son verdiğini? Yoksa kaderi sonsuza dek bir sır olarak mı kalacak, cesedi acımasız bir çorak araziye mi gömülecekti?

Mezarlarına babalarının onları terk ettiğini düşünerek mi giderlerdi?

Robert oldu kaybetmek

Bilinç, Yıldızlar ÇİVİ onun vizyon.

Bleecher acımasızca küfrediyor, zaferinin tadını çıkarıyordu ama Robert'ın gördüğü o değil, Freddie ve Joshua'ydı, gülüyor, şakalaşıyor, ona doğru koşuyorlardı. Bu görüntü ona eziyet etmekten ziyade, uyandırıyor gibiydi. Nereden geldiği belli olmayan bir enerji aniden

damarlar ve saldırganı üzerinden atmak için çaresizce bir kez daha debelendi. Bleecher bu ani direniş beklemiyordu ve şiddetle yalpaladı, sadece pozisyonunu değiştirerek üstte kalmayı başardı. Robert yine bir fırsat yakaladığını düşünerek kendini savurdu. Bleecher geriye doğru sallandı, ağırlığı onu sola taşıdı ve şimdi Robert dizini adamın kasıklarına doğru sertçe kaldırarak vurdu. Dengesini kaybeden ve hazırlıksız olan Bleecher kendi üzerine yığıldı, nefesi açık ağzından dışarı fırladı. Robert son bir hamleyle onu havaya kaldırdı, iri adam sırt üstü yere çakıldı. Şu anda bile Bleecher'ın parmakları onu yakalamak için çabalıyordu ama Robert daha hızlı davranarak dizlerinin üzerine çöktü ve yüzüstü yatan saldırganı kavradı. Bir kolu onu püskürtmek için kalktı ama Robert yedek eliyle onu savuşturdu, silahın sert metali Bleecher'ın güdük parmaklarına çarptı. Tefeci acı içinde haykırdı, dikkati bir an için başka yöne kayd. Robert tereddüt etmedi. Sıkışan silahı başının üzerine kaldırdı, bir saniye orada tuttu, öfkeyle bağırdı, sonra sertçe indirdi ve adamın etli yüzüne sapladı.

Bölüm 83

DC Malik, Edwards'ın sorduğu gibi Robert Downing'in evine bakıyordu:

"Sen mi gitmek istersin yoksa ben mi gideyim?"

Sanki ortada bir seçenek varmış gibi bunu eşit bir şekilde teklif etti ama hareket etmeye niyeti olmadığı açıktı. Aynı rütbede olmalarına rağmen Malik'in karşı koymasının, *onu* koca kışını kaldırmaya zorlamasının bir anlamı yoktu. Edwards Southampton Central'da ondan çok daha uzun süredir çalışıyordu ve bununla birlikte garip, söze dökülmeyen bir üstünlüğü vardı. Elbette bunu kadın meslektaşlarından görmüyordu, sadece erkeklerden görüyordu ama ne yazık ki bu olağan bir durumdu.

'Ben giderim. Biraz egzersiz yapabilirim...' diye cevap verdi sessizce.

DC Malik ince bir gülümsemeye arabadan indi. Edwards'ın otoritesini rahatça ortaya koymasından nefret etse de, yine de bir yanı ondan kurtulduğu için *mutluydu*. Her geçen gün ekip içindeki atmosfer daha da kötüleşiyor, her bir memur açıkça taraf tutuyordu. Edwards, DS Hudson'a olan desteğini ve hayranlığını gizlememişti ama bu Malik'in destekleyebileceği bir seçim değildi. Ona göre Hudson pervasız, çıkarıcı ve el altından iş çeviren biriydi ve ekibin uyumuna ve düzgün çalışmasına bir tehdit oluştuyordu. Elbette bunu Edwards'ın önünde asla dile getiremezdi, bu yüzden belki de havasız bir arabada sıkışıp çene çalmaktansa sokakta olmak daha iyiydi.

Araçtan uzaklaşan Malik dönüp eve baktı. İki saatten fazla bir süredir Wentworth Yolu'nda konuşlanmış, Robert Downing'in ortaya çıkmasını bekliyorlardı. Ama şu ana kadar yaptıkları gözetim, aşırı can sıkıntısı ve karıncalanma dışında hiçbir sonuç vermemişti. Malik gerinerek yol boyunca yürümeye başladı, bir yandan telefonuna bakıyormuş gibi yapıyor, bir yandan da gözlerini karşıdaki etkileyici teraslı eve dikiyordu.

Dört katlıydı ve etkileyici bir şekilde tamamlanmıştı, ön kapı taze boyanın verdiği güvenle parlıyordu. Ev bir statü sembolüydü ve yakın zamana kadar çekici bir aile evi olabilirdi. Ama şimdi Downing yalnız yaşıyordu, reddedilmiş bekâr bir babaydı. O kilitli kapıların ardında hangi tartışmalar, hangi anlaşmazlıklar, hangi olaylar yaşanmıştı da seçkin avukat bu üzücü duruma düşmüştü? Malik birdenbire bilmek için yanıp tutuşmaya başladı ama adamdan hiçbir iz yoktu, cevapları ondan almak için hiçbir fırsat yoktu. Adam neredeydi? Şu anda bile kurtaranlara borcunu ödemek için umutsuz eylem içinde olması mümkün müydü? Yoksa alışılmadık yokluğu sadece bir tesadüf müydü?

Malik defterini kontrol ederek Downing'in ev numarasını çevirdi, adımlarını bir kez bile bozmadı. Evden en az kırk metre , yolun diğer tarafındaydı ama yine de sabit hattın çaldığını duydu, hafif melodik bir tını. Altı, yedi kez çaldıktan sonra sesli mesajın devreye girmesiyle kesildi. İçeride hiçbir hareket olmamıştı, çalan telefon dışında hiçbir rahatsızlık yoktu. Telefonu kapatan Malik biraz daha yürüdükten sonra rahatça geri dönerek arabanın olduğu yöne doğru ilerledi. Ancak bunu yaparken bile telefonu çalmaya başladı ve Malik'in sıçramasına neden oldu. Endişeyle eve doğru bir bakış attı, Downing'in içeride olabileceğinden ve geri arama yapabileceğinden endişe ediyordu ama arayanın kimliğine baktığında, arayanın sadece patronu olduğunu fark etti.

"Şef?" dedi sessizce, duyulmadığından emin olmak için etrafını tarayarak.

"Sadece kontrol ediyordum," diye cevap verdi Helen Grace tiz hattan. "Adamımızdan bir iz var mı?"

Henüz değil. İki saattir buradayız ve iz yok. Ne yapmamızı istersiniz?"

'Sıkı dur. Herhangi bir hareket olduğunda bana haber ver.

"Tabii ki.

Zili çalan Malik, yüreği burkularak arabaya doğru yola koyuldu. Gözetleme işi her zaman zordu ama bu gezi her zamankinden daha da zor görünüyordu. Eğer duvarlar konuşabilseydi, güzel teraslı ev hiç şüphesiz bu ölümcül olayın tüm dehşetini gözler önüne sererdi.

ve Downing'in bu olaydaki rolü. Ama şimdilik hiçbir şeyden vazgeçmiyordu - karanlık, düşünceli ve mezar kadar sessiz.

Bölüm 84

Kontak anahtarını çevirerek motoru durdurdu. Birdenbire etrafı sessizlikle çevrildi - cansız, boşucu bir sessizlik.

Riverside Park Spor Sahası'nın otoparkı ıssızdı, sporcular çoktan ayrılmıştı. Bu bir anlamda rahatlatıcıydı, ne onu ne de arabayı görececek bir tanık vardı ama aynı zamanda sinir bozucu ve ürkütücüydü. Uzakta olmayı arzuluyordu.

Kapıyı hafifçe aralayan Robert, sürücü koltuğuna yapışan plastik kaplamadan kendini çekerek dışarı çıktı ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı. Sonra da yola koyuldu. Artık önemli olan hızdı. Üstü başı kan içindeydi ve gece geç saatlerde köpek gezdiren birine ya da daha kötüsü bir polis memuruna rastlarsa görünüşünü açıklamakta zorlanacaktı.

Aceleyle uzaklaşırken, iz bırakmamaya özen göstererek küçük bir çitin üzerinden atladı. Pantolonunu, gömleğini, tenini ve saçlarını kan kaplamıştı. Yaptığı şey yüzünden kendini lekelenmiş hissediyordu, sanki günahın içinde boğuluyordu ve umutsuzca ondan kurtulmak istiyordu. Şu anda bile kanın derisine yapıştığını, kendisini ona bağladığını hissedebiliyordu. Bu duygudan kurtulup kurtulamayacağını merak ediyordu.

Tarlada koşuştururken çalıların arasında bir boşluk buldu. Dar alandan geçerek aşağı indi ve kıyıda Itchen Nehri'ne doğru ilerledi. Burası her zaman atmaya planladığı yerdı, gözden uzak ve yol dışında kalıyordu, ama hayalinde her zaman sakin ve derli toplu, temiz ve el değmemiş, kanıtları dikkatlice yok ediyor gibi görünüyordu. Gerçek ise çok farklıydı. Kana bulanmış, titriyor ve korkuyordu.

Bleacher ölmüştü. Hemen hemen her şeyin ters gittiği bir gecenin tek olumlu yanı buydu. Olay yerinde kan, ter, parmak izi gibi adli kanıtlar bırakmış olacağına şüphe yoktu ama Robert'ın sabıka kaydı olmadığı için buna gerek yoktu.

Eğer izini kaybettirebilirse, mutlaka aleyhine sayılacaktı. İşte bu yüzden önümüzdeki birkaç dakika çok önemliydi.

Cebinden çöp torbasını çıkararak etrafına bakındı. Nehrin kenarında birkaç küçük kaya vardı ve onları toplayıp güçlendirilmiş torbaya attı. Şimdi soyunmuş, üzerine yapışan nemli ve yapışkan giysileri yırtarak çöp kutusuna . Gömlek, pantolon, kemer, çoraplar, ayakkabılar, hatta külotlar, her şey içine girdi. Şimdi son ama en önemli parçayı ekledi, çantayı güvenli bir çift düğümle birbirine bağlamadan önce silahı içine attı. Test etti - bir, iki kez - sonra bohçayı kıydan olabildiğince uzağa fırlattı. Tatmin edici bir sıçramayla yere düştü, sonra bir kez daha sessizlik oldu.

Robert titreyerek kollarını kendine doladı. Asıl planı nehre inerken kıyafetlerini de yanında götürmekti ama bunu yapmasına imkân yoktu - çapraz bulaşma ihtimali çok yüksekti. Bu yüzden arabaya çıplak dönmek zorunda kalacaktı. En azından şimdi onu gören biri katil değil de doğacı ya da sapık olduğunu düşünecekti.

Nehrin kenarında diz çökerek, kollarını, boynunu ve yüzünü kaplayan kanı yıkamak için umutsuzca biraz su topladı. Ancak bunu yaparken yüzünün görüntüsü onu olduğu durdurdu. Kendini tanıyamadı - çılgın ifadesi, dağınık saçları ve yüzündeki korkunç kan lekeleri.

Birdenbire o odaya, o korkunç, havasız odaya geri dönmüş, kurbanına sarılmıştı. Bleacher onu öldürmeye çalışmıştı, öldürecekti ama Robert tefeciye dizleriyle kollarından tutarak merhametine bırakmıştı. Şimdi silahını kaldırmış, savunmasız adamın yüzüne sertçe . Bir, iki, üç kez. Bleacher'in burnunun kırıldığını hissetti, kurbanı inerken ciğerlerinden kaçan havayı duydu ama yine de durmadı, adamın yüz hatlarını un ufak etti. Kanın yüzüne çarptığını, kendisine doğru püskürdüğünü, birkaç damlanın gözlerine indiğini ve onu geçici olarak kör ettiğini hissedebiliyordu. Ancak o zaman durdu. Ancak o zaman altındaki korkunç katliamı gördü.

Bu kabustan sıyrılan Robert ağladığını fark etti, gözyaşları yüzündeki lekeleri sulandırıyordu. Çaresiz, kırılmış bir halde

büyük avuçlar dolusu su. Artık kendine bakmaya, neye dönüştüğünü görmeye dayanamıyordu, bu yüzden saçları sıırılsıklam olana, yüzü soğuk sudan donana kadar devam etti. Şimdi şans eseri bir göz attı ve bu sefer Bleecher'den hiçbir iz kalmadığını görmekten memnun oldu, bir kez daha bütün ve temizdi.

Şimdilik iş bitmişti. Robert soğukla şokun karışımı yüzünden tir tir titriyordu, bu yüzden hızla ayağa kalktı. Şimdi sırlarını gizleyen nehre son bir kez baktı, kurtuluşu için sessiz bir dua etti, sonra döndü ve karanlık çalılıklara doğru aceleyle ilerledi.

Bölüm 85

"Bu fotoğrafta ışık oldukça iyi ve onu net bir şekilde görebiliyorsunuz. Horsham Yolu'ndaki belediye havuzunun güvenlik kamerasından alınmış. Helen etrafını saran memurlara bir göz attıktan sonra devam etti. "Zaman kodlamasından bu kadının Eve Sutcliffe'den iki dakika sonra geldiğini görebiliyoruz. Eve havuzu haftada iki, bazen üç kez kullanır, genellikle kırk beş dakika ile bir saat arasında kalırdı. Bu kadın -' koşu kıyafeti giymiş orta yaşlı esmer kadını işaret etti- 'on dakikadan az kaldı. Üstünü değiştirmek, yüzmek ve tekrar üstünü değiştirmek için kesinlikle yeterli bir süre değil ama yine de parasını ödedi ve Eve'i soyunma odasına kadar takip etti. Şimdi belki de fikrini değiştirdi, hoşuna gitmedi, ama o gün, o saatlerde Eve'in çantası dolabından çalındı.

Bir kez daha onlara dönmeden önce ekibin bunu anlamasına izin verdi. Malik ve Edwards dışında tüm memurları oradaydı, Joseph Hudson bile. Bu sabah Helen'in toplanma çağrısına gelmemiş, duruşmasında Grace Simmons'ın ölümünden bahsetmemiş ve çok yoğun geçtiği anlaşılan bu gün boyunca nerede olduğunu açıklamak gibi bir niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Daha da kötüsü, garip bir şekilde kendinden emin görünüyordu, görünüşe göre Cheshire'a geri sürülmek üzere olduğu için endişelenmemişti. Ama onun akıl oyunları ile dikkatinin dağılmasına izin veremezdi - hele de nihayet ilerleme kaydetmişken.

"DC McAndrew, işinize yarayacağını düşündüğüm başka bir görüntü ortaya çıkardı..." McAndrew'a döndü, o da bir adım öne çıkarak başka bir CCTV görüntüsünü tahtaya tutturdu.

McAndrew onlara "Bu iki gün sonra çekildi" dedi. "Oakmont Bulvarı'nda, Common'ın hemen yanındaki bir cash and carry'nin dışındaki bir kameradan. Bu, Eve'in ailesine parkta birinin kendisini takip ettiğini düşündüğünü söylediği akşamı. O akşam

Karanlıktı ve emin olamıyordu, bu yüzden polise başvurmadı ama kesinlikle sarsılmıştı. Kamera Eve'i saat 22.30 civarında parka doğru yürürken yakaladı - bu kişi sadece birkaç dakika arkasındaydı.

Memurlar eğilmiş, görüntüyü içlerine çekiyorlardı.

"Şapka taktığı için yüzünü göremiyorsunuz ama yapısı ve saç uzunluğu *hem* yüzme havuzlarında hem de Lakeside Country Park'ta görülen kadınla aynı. Ve ayakkabılara bak. Her üç olayda da aynı marka ve koyu renk ...'

Helen, McAndrew'a teşekkür edercesine başını sallayarak, "Şimdilik ikinci dereceden," diye ekledi. 'Ama bu ilgi çekici bir tesadüf ve bu kişiyi çanta hırsızlığı, takip olayı ve Eve'in cinayetiyle ilişkilendirebileceğimiz anlamına geliyor.

Ekipte bir heyecan dalgası yayıldı.

Şüphelinin adı Amanda Davis. Lüks bir yat firmasında Finans Direktörü ve daha da önemlisi, her üç olayı birbirine bağlayan tek kişi...'

"Yani Eve'i takip mi ediyordu? DC Reid sorguladı.

"Muhtemelen, ancak Eve'i kızın evinde veya okulunda hedef aldığına dair herhangi bir kanıt bulamadık, bu yüzden açıkça ev ödevini yapmış, dikkatli davranıyordu.

"Peki, şimdi ne yapacağız? Reid devam etti. 'Onu içeri mi alacağız? Ona bir saat takalım mı?

"Amanda Davis şu anda Avustralya'nın Sidney kentinde," diye girdi Bentham, "ailesini ziyaret ediyor. Kendisine ulaşma çabalarımızdan şu ana kadar bir sonuç alamadık ama oradaki polisle irtibata geçeceğiz. CID departmanları şu sıralar uyanmış olmalı. Açıkçası, Eve'in öldürüldüğü geceki hareketlerini açıklayabilmesi için Davis'le en kısa zamanda konuşmamız gerekiyor, ancak şu anda kritik olan şey cinayetin nedeni. Amanda Davis kocasının cenazesinin ertesi sabahı Avustralya'ya uçuşu - Alastair Davis iki hafta önce ağırlaştırılmış bir hırsızlık gibi görünen bir olayda dövülerek öldürüldü.

Birkaç göz, Alastair Davis'in cılız yüz hatlarının kendilerine baktığı cinayet panosuna kaydı.

Helen sözü genç memura bırakarak, "DC Osbourne çifti biraz araştırdı," diye devam etti.

Osbourne toplanan memurlara 'Kağıt üzerinde başarılı, istekli bir çift gibi görünüyorlar' dedi. 'Kadının çok güçlü bir işi var, adam da kendi kendini yetiştirmiş bir teknoloji milyoneri. Büyük bir evleri, süslü arabaları var ve düzenli olarak cömert eğlenceler düzenliyorlar. Çok görünür, çok kamusal bir yaşam sürüyorlar, kendilerini ve istismarlarını sosyal medyada sürekli tanıtıyorlar, ancak ilişkilerinin gizli kalan bir tarafı vardı.

Osbourne suçlama belgesinin fotokopilerini dağıttı.

"Buradan da göreceğiniz üzere, Bayan Davis üç ay önce cinsel saldırıya uğradığını iddia etmiş ve daha sonra bu iddiasını geri çekmiştir. Saldırgan olduğu iddia edilen kişinin kimliğini gizledim ama kocası değildi. Sekiz ay önce de benzer bir olay yaşanmıştı - suçlama yapılmış, suçlamalar hazırlanmış, ardından şikayetçi suçlamayı geri çekmişti.

"Baskı altında mı? Saldırgan tarafından mı?"

"Ya da kocasından. Her iki saldırının da seks kulüplerinde, seks partilerinde ya da önceden düzenlenmiş seks partilerinde gerçekleşmiş olması ilginçtir.

"Eş değiştiriyorlar mıydı? DC Reid aniden ilgilenerek sordu.

Öyle görünüyor. Banka kayıtlarından birkaç seks kulübüne üyelikleri olduğunu görebiliyoruz. İlginç bir şekilde, bu üyeliklerden herhangi biri için ödeme yaptığına veya üyelikleri kurduğuna dair bir kayıt yok ve Southampton'ın swinging topluluğunun üyeleriyle yaptığımız kısa konuşmalardan, Alastair'in katılımları açısından itici güç olduğu anlaşılıyor-'

"Yani bunu yapmaya zorlandı mı?"

"Büyük olasılıkla. Yaptığı suçlamaların - ayrıntılı, spesifik, öfkeli - aniden ve hızlı bir şekilde geri çekilmesi kesinlikle ilgi çekici. Ayrıca, bu kulüplere yaptıkları ziyaretlerin ne kadar düzenli olduğu da dikkate değer - haftada üç, bazen dört gece. Bunu nasıl başardığını, genellikle bütün gece dışarıda kaldığını ve zorlu bir işi nasıl sürdürdüğünü anlamak zor.

"Ne diyoruz?" diye sordu Hudson, sonunda sesini yükselterek. 'Kocasının ölmesini istediğini mi? Dışarı mı çıkmak istedi?'

"Çözmemiz gereken şey de bu. Bu yüzden onu yere sermek-"

"Eğer söylediğiniz gerçekten ," diye araya girdi Hudson, "o zaman Alastair Davis'in cinayetini de yeniden incelememiz gerekir, değil mi?"

"Biz de tam olarak bunu yapıyoruz."

Hudson sözlerine şöyle devam etti: "Çünkü teorinizi takip ederseniz, Davis'le hiçbir bağlantısı olmayan rastgele bir bahisçinin oturma odasında pusuya yattığını ve ilk fırsatta kafasını soktuğunu öne sürüyorsunuz."

Helen yüzünü ona dönerek sakince, "Ben tam olarak öyle demezdim," diye cevap verdi. "Ama ben de tam olarak bunu öneriyorum."

Hudson çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Peki bu ne kadar geriye gidiyor? Son altı aydaki her cinayeti yeniden incelememiz gerekecek mi? Geçen yıl? İki yıl mı? Ve neden? Neden bütün bu insanlar birdenbire bunu yapmaya başladı?"

Bu onun teorisine, otoritesine karşı açık bir meydan okumaydı. Helen bundan kaçamazdı. Hudson'a dönerek şöyle cevap verdi: "Ben de bunu öğrenmeye niyetliyim."

Bölüm 86

Ofisine çekildi ve kapıyı arkasından dikkatle kapattı. Helen'in Hudson'la yaşadığı kısa tartışma sinir bozucu ve endişe vericiydi ama yine de bazı önemli araştırma yollarının ya da başka bir deyişle teorisindeki bazı boşlukların altını çizmişti.

Helen son cinayetlerin faillerini - Goj, Raeburn ve şimdi de Davis'i - doğru bir şekilde tespit ettiğinden emindi ve muhtemelen hâlâ yaşayanların ülkesinde olanların tutuklanmasını gerektirecek yeterli kanıta sahipti. Ancak CPS onları suçlamayı düşünmeden önce daha fazlasını isteyecektir. Amanda Davis ile kocası arasındaki sağlıklı dinamik konusunda haklı olduklarını varsayarsak, her üç vakada da cinayet nedeni tespit edilebilirdi, ancak CPS avukatları saldırganlar arasındaki bağlantı konusunda daha fazlasını isteyecektir. İletişim kurmuşlar mıydı? Birbirlerini nasıl tanıyorlardı? Cinayetler nasıl planlandı, koordine edildi, uygulandı?

Bu son nokta onu rahatsız etmeye devam ediyordu. Cinayetlerin hepsi titizlikle tasarlanmıştı, failer harekete geçmeden önce kurbanların hayatlarında sadece kısa süreli görünümsergiliyorlardı; aslında o kadar kısa süreli ki, birkaç şanslı kırılma olmasaydı, katılımlarını tamamen gözden kaçırmak mümkün olabilirdi. Kurbanlarının iş yerlerinde ya da evlerinde görünmediler ama yine de bir çanta çalacak, onları bir parkta takip edecek, görünmeden ve fark edilmeden bir cinayet işleyecek kadar hareketlerini iyi biliyor gibiydiler. Onları takip ettiklerine, haftalar ve aylar boyunca avlarını dair hiçbir işaret yoktu, öyleyse zaman çizelgelerini, hareketlerini nasıl bu kadar iyi biliyorlardı? Ayrıca, neden kurbanlarının hayatlarında eylemden önceki günlerde ortaya çıkıyorlardı, neden sadece onları öldürüp bu işi bitirmiyorlardı? Davis önce Eve'i soymuş, sonra onu takip etmiş, en sonunda da karanlık parkta ona çekiçe saldırmıştı. Goj, McManus'un dairesine girmeye çalışmış, sonra da

ölümcül kundaklama saldırısını gerçekleştirmeden önce arabasındaki dizüstü bilgisayarını çaldı. Belinda Raeburn küfürlü bir telefon görüşmesi yapmış, Hill'in evine gamalı haç çizmiş ve ardından talihsiz adama ıssız bir ara sokakta saldırmıştı ...

Helen bunu düşünürken bile aklına bir şey geldi: üç kuralı. Faillerin her biri cinayetle sonuçlanan üç suç işlemişti. Şimdi bakınca, ortada bir düzen olduğuna şüphe yoktu. Bu durum Helen'in sinirlerini daha da bozdu, cinayetler zincirinin ne kadar hassas ve titiz işlendiğine dair daha fazla kanıt vardı ama yine de bazı ilginç soruları da beraberinde getiriyordu. Neden üç eylem? Bu küçük gözdağı ve şiddet kampanyasının amacı neydi? Sadece kurbanları tedirgin etmek, böylece arkadaşlarına, polise ve benzerlerine şikayette bulunmalarını sağlamak ve dikkatleri nihai cinayetlerinin *iddia edilen* nedenine çekmek miydi? O halde bu, Martin Hill cinayetini ırkçı bir saldırı ya da Eve Sutcliffe cinayetini cinsel motivasyonla işlenmiş gibi göstermek için kasıtlı olarak mı yapıldı?

Bu baştan çıkarıcı bir açıklamaydı ama şimdi bile Helen'in aklına başka bir olasılık geliyordu. Üç eylemin de ortaya çıktıkça suçluluk ve tatsızlık derecesinin artması dikkat çekiciydi; ilk 'suç' uzaktı, kurbanın kişisel eşyalarına veya mallarına odaklanıyordu, ikincisi fail için daha riskliydi, bir arabaya zorla girmeyi, birinin evine duvar yazısı yazmayı veya genç bir kadını parkta takip etmeyi içeriyordu. Bu durumların herhangi birinde faillere meydan okunabilir, şaşırtılabilir, hatta karşı karşıya gelinebilirdi. Risk seviyesi yüksekti, ancak elbette tutuklanma, yaralanma ve hatta ölüm tehlikesinin akut olduğu üçüncü meydan okumadaki - cinayetin kendisi - kadar yüksek değildi. Bu tırmanış kasıtlı mıydı? Bir anlamı var mıydı? Üç eylemin bir tür *test* olarak kasten bu şekilde tasarlanmış olması mümkün müydü?

Helen o kadar dalmıştı ki artık yalnız olmadığını fark etmesi bir anını aldı. Kafasını kaldırdığında Joseph Hudson'ın karşısında durduğunu gördü. Endişe verici bir şekilde kapı kapalıydı ve yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Yardımcı olabilir miyim, DS Hudson? Helen düşüncelerinden koparıldığı için kızgın bir şekilde sordu.

'Bana nasıl yardım edebileceğini biliyorsun Helen,' diye cevap verdi. 'Kenara çekil. Botlarını as ve genç bir adama yol aç.

"Ofisimden defol," diye karşılık verdi Helen, içinde alevlenen öfkeyle. 'İyi ve hazır olduğumda Önce söylemem gereken bir şey var.

Helen onu azarlamak, ofisten dışarı sürüklemek istiyordu ama panjurlar açıldı ve ekibin geri tarafından açıkça görülebiliyorlardı, bu yüzden bunun yerine öfkesini bastırdı.

"Simmons'la yaptığınız küçük sohbeti biliyorum. Yüksekten bana sıçarken sana nasıl yardım etmek istediğini. Ama sorun şu ki, o artık yok. Senin koruyucun *gitti...*'

Bunu söylerken gülümsedi. Helen onun suratına yumruk atmamak için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı.

Ve tahmin edin ne oldu? Olayla ilgili olarak İK'ya gönderdiği imzalı talimat da gitmiş. Bu sabah yaktım.'

Helen şaşkınlığını ya da tiksintisini gizleyemedi. "Delirdin mi sen?

"Hiç de değil, hiç bu kadar net görememiştim," diye mırıldandı Hudson. 'Ne yapılması gerektiğini, ne görmek için. Gördüğünüz gibi, Başmüfettiş Petersin sizin hatalı - memur arkadaşlarınızla yatmanız, onları görevden almak için yetkilerinizi kötüye kullanmanız, Simmons'la gizli anlaşmalar yapmanız, yalan söylemeniz, hile yapmanız, kendi kurtarmak için üçkâğıtçılık yapmanız ve tüm bunları yaparken mevcut soruşturmaların hiçbirinde tutuklama yapmamanız - pek affedeceğini sanmıyorum. Bence tüm bu olanlara çok kötü gözle bakacak ve *harekete geçmek* zorunda kalacaktır.

"Rüyada görürsün.

"Çok doğru. Bunun hayalini kurdum, sonunda seni dizlerimin üzerine çöktüreceğim anın hayalini kurdum...'

Bunu müstehcen bir şekilde söyledi, çarpık arzusu açıldı ve Helen'in midesini bulandırdı. Nasıl olmuştu da bu sürüngene karşı bir şeyler hissedebilmişti?

"Biliyor musun, bir zamanlar sana hayrandım Helen," diye devam etti, yaklaşarak. "Sonra seninle birlikte olmak istedim. Ama şimdi-'burunlarının arası sadece birkaç santim olana kadar daha da yaklaştı - 'Seni yok edeceğim.

Bölüm 87

Birdenbire tehlikenin farkına vararak olduğu yerde donakaldı. Anahtarı kilidin yanında duruyordu ama Lilah'ın bakışları camdaki yansımaya takılınca anahtarı eve doğru kaydırmak için hiçbir hamle yapmadı. Ön kapısında, pis koridorlarına ışık girmesini sağlayan camlar vardı ama şimdi içeride hiçbir aydınlatma olmadığı için lamba direklerinden gelen ışığı yakalıyor ve arkasındaki sokağın yansıyan görüntüsünü sağlıyordu. Lilah aceleyle eve dönerken tuhaf bir şey fark etmemişti ama şimdi fark etti. Sokağın uzak tarafında bir şekil. Arabada oturmuş evi izleyen birine çok benzeyen şekil.

"Ne oluyor lan?"

Sakin kalması gerektiğini biliyordu. Bir şey olmayabilirdi, hayal görüyor olabilirdi, bu yüzden anahtarı kilide sokarak aceleyle içeri girdi. Normalde salondaki, oturma odasındaki ve mutfaktaki ışıkları yakardı - karanlıktan nefret ederdi - ama bunun yerine çantasını bırakıp aceleyle üst kata çıktı. Sahanlığı geçerek yatak odasının penceresine yaklaştı ve ağır perdeleri siper olarak kullanarak aşağıdaki sokağa baktı.

Bunu yaparken bile kalbi küt küt atmaya başladı. Artık hiç şüphe yoktu - evinden kırk metre kadar uzakta bir arabada oturan iki kişi vardı. Işıklar kapalıydı, motor durmuştu ve yüzlerini göremese de vücutlarının açısına bakarak evine, *kendisine* baktıklarını anlayabiliyordu.

Polis memuru muydular? Eğer öyleyse, ne planlıyorlardı? Tuzak mı kuracaklardı? Onu tutuklamak için merdivenleri mi tırmanacaklardı? Yoksa sadece bekleyip izleyecekler miydi? Ne *biliyorlardı*?

Bir düzine karmakarışık düşünce birbirinin üzerine yuvarlandı. Daha önce de onu takip etmişler miydi, arabayı çaldığında, trafik kameralarının dikkatli bakışları altında o kırmızı ışıkta kasten geçtiğinde? Hayır, bu küçük ihlallere karşı belirgin bir tepki olmamıştı, kimse onu şehrin boş sokaklarında takip etmiyordu.

Peki ya arabayı park ettiği zaman? O zaman fark edilmiş miydi? Hayır, bir şey fark edeceğinden emindi; arabayı gece için sakladığı çöp alanı o kadar uzaktı ki, kimsenin dikkat çekmeden onu orada takip etmesine imkân yoktu. Öyleyse neden buradaydılar? Onu nasıl bulmuşlardı?

Hiç mantıklı gelmiyordu ama koyu mavi Mondeo'daki varlıkları bir şeylerin ters gittiğinin açık bir işaretiydi. Martin'in cinayetine karıştığından mı şüpheleniyorlardı? Martin'in ona kötü davrandığına dair olumlu kanıtları mı vardı? Ya da ne planladığına *dair* bir ipucu mu bulmuşlardı? Böyle şey mümkün müydü? Sorular beyninde top gibi dönmeye devam ederken alnında terler oluşmaya başlamıştı. Bu dırdırcı endişelerin hiçbir cevabı yoktu, polisin ne bildiğine ya da ne yapmaya niyetlendiğine dair hiçbir belirti yoktu. Ama Lilah karanlığın içinde onların gölgeli, tehditkâr varlıklarına bakarken bir şeyden şüphe duymuyordu:

Riskler da artmıştı.

Bölüm 88

"Ona ne söyledin?"

"Ona gerçeği söyledim, Robert. Eskiden tanıdığın bir şey."

"*Tam olarak* ne dedin?"

Alexia şimdi eski kocasına nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi tereddüt ediyordu.

"Eee? Robert havladı.

"Ona McManus'tan bahsettim..."

"Avukatlarınıza kendi kocanızı gözetlemeleri için talimat verdiğiniz mi?" "Anlaşıldığı kadarıyla iyi bir nedenle.

"Anlamı?"

Gerçekten hecelememi istiyor musun?

Sandalyelerinde oturmuş televizyon seyreden çocuklara endişeli gözlerle bakıyor, arada sırada da ebeveynlerine endişeli bakışlar atıyordu.

"Bu saçmalık," diye nefes aldı Robert, kızgın ve tedirgin bir halde.

"Yani uyuşturucu bağımlısı olduğunuzu inkar mı ediyorsunuz? Kristal meth, crack, her neyse-"

"Tabii ki biliyorum. Kendimi asla böyle bir duruma sokmam, çocukları bu şekilde tehlikeye atmam.

"Oh Robert, kendine bir bakar mısın..."

Öfkeden çok üzüntüyle söylenmişti, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Alexia görünüşünden dolayı gerçekten üzgün görünüyordu ve nedenini anlamak için koridordaki aynaya bakmasına gerek yoktu. Kendini temizlemek, saygın görünmek için yıllarını harcamıştı ama yanaklarında çizikler vardı ve eskimiş Nike bluzunun fermuarı çenesine kadar çekilmiş, kesinlikle tuhaf görünüyordu. Gıcırtilı ve boğuk sesi ona yardımcı olmamış, kırık ve boğuk bir ses çıkarmıştı.

"Ne oldu? Kendini neyin içine soktun?"

'Hiçbir şey, sana söyledim. alçak bir dala çarptım, neden bu kadar yaygara kopardığınızı gerçekten anlamıyorum.

"Neden öyle düşünüyorsun?" diye tısladı, kızgın ve üzgün. "Çocukları zorundayım.

"Onlar *güvende*," diye karşılık verdi Robert ona. "Her zaman tamamen güvendediler, başlarına kötü bir şey gelmeyecek.

'Peki Helen Grace geri döndüğünde ne olacak? Seni tutukladığında?'

'Beni tutuklamayacak. Ben yanlış bir şey yapmadım.'

'Yani dürüstçe gözlerimin içine bakıp bana onun öne sürdüğü şeylerin *hiçbirinin* doğru olmadığını söyleyebilir misiniz? McManus'un ölümünde hiçbir dahliniz olmadığını?

"Hiçbir şekilde, yemin ederim.

"Sana inanmıyorum.

'O zaman burada vaktimi boşa harcıyorum. Çocuklar, gidiyoruz!'

Sonra kısa bir duraklama oldu: "Bunu bitirebilir miyiz? Freddie televizyonun önünden bağırdı.

"Hayır, hemen gitmeliyiz.

Kelimeler sert ve nahoş bir şekilde döküldü ve televizyon isteksizce kapatılırken homurdanarak itaat edilmesine neden oldu.

'Onları almanı istemiyorum...'

Alexia konuşurken, onu alıkoymaya kararlı bir şekilde kolundan tuttu. Öfkelenerek bir adım öne çıktı ve yüzünü onun yüzüne doğru itti.

"Dene ve beni durdur.

Gözleri yaşlarla doldu ama orada da korku vardı.

"Onlar benim çocuklarım - yasal olarak, duygusal olarak, önemli olan her şekilde - ve *benimle* eve geliyorlar. Kelimeleri ona doğru fırlattı, ancak şimdi çocukların tam arkasında durduklarının farkına varmıştı.

"Haydi çocuklar, annenize hoşça kalın deyin ve yolumuza gidelim.

Alexia'nın yanından ön kapıya doğru yürüdü, bir kez bile arkasına bakmadı. Gözyaşlarıyla vedalaşmaları, fısıldanan sözleri, sonra da çocukların valizlerinin yerde sürüklenme sesini duydu. Yol boyunca yürüyen Robert arabanın kilidini açtı ve bagajı açtı. Birkaç dakika sonra çantaları güvenli bir şekilde yerleştirilmiş, çocuklar

Koltuklar. Ancak Şimdi onlara bakma Şansı bulabildi ama onu karşılayan manzara kalbini kırdı.

İki çocuk da üzgün, hatta ağlamaklı görünüyordu. Ama bundan daha kötüsü, çok daha kötüsü, korkmuş görünüyorlardı.

Bölüm 89

Helen kapıyı arkasından çarparak sigara içilen avluya çıktı. İstasyonun unutulmuş bir köşesindeki bakımsız alan terk edilmişti, kapının gürültüsü karanlığın içinde yankılanıyordu. Cebinden sigarasını çıkarıp bir tane yaktı ve derin derin içine çekti. Bir haftadan uzun süredir sigara içmemişti ama şimdi bir tanesine ihtiyacı vardı.

Joseph Hudson'ın pususu tamamen beklenmedikti ve bu yüzden daha da etkili olmuş, acil ve endişe verici sorular ortaya çıkarmıştı. Hudson suçlamalarıyla birlikte Peters'a gitmeyi planlıyor muydu? Bunu çoktan yapmış olması mümkün müydü? Ve eğer öyleyse, Peters kimin tarafında yer alacaktı? Helen istasyon şefine hiçbir zaman yakın olmamıştı, ona karşı güvensizliğini hissedebiliyordu ve cevabı zaten bildiğinden korkuyordu.

Helen hem Hudson'a hem de kendisine öfkeliydi - Simmons'ın ölümüne, koruyucusunun kaybına bir tepki vermesini beklemeliydi - ama aynı zamanda sarsılmıştı da. Joseph'in tepkisinin bu kadar hızlı ya da bu kadar kararlı olmasını beklemiyordu. Onu telaşlandıran sadece söyledikleri değildi, abartmaya meyilliydi ve onu Southampton Central'dan uzaklaştırma arzusu bir süredir . Hayır, onu sarsan bunu söyleme şekliydi. Aklını yitirmiş, vahşi görünüyordu, sanki kişisel bedeli ne olursa olsun onu alaşağı etmek için hiçbir şeyden çekinmeyecekti.

Helen yıllar boyunca pek zorlu düşmanla karşılaşmıştı ve deneyimlerinden en tehlikeli düşmanların kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlar olduğunu biliyordu. Şükürler olsun ki nikotin istediği etkiyi yaratıyordu. Şu anda bile kendini biraz daha sakin, biraz daha odaklanmış hissediyordu. Mesleki stres yaşadığı zamanlarda genellikle Grace Simmons'ı arardı ama elbette şu anda böyle bir seçeneği yoktu. Zavallı kadın şehrin öbür ucundaki bir morgda yatıyordu, yaşam gücü . Geriye tek bir seçenek kalmıştı.

kişi. bildiği bir kişi. 'Merhaba yabancı. Nasılsın?'

Charlie'nin sesi - sıcak, gayri resmi, arkadaşça - neredeyse Helen'i çözüyordu. Ama cevap verirken sesini sabit tuttu.

"Ben iyiyim, teşekkürler.

Sen?' 'Evet, iyiyim.'

"Peki benim favori kızlarım nasıl?

"Oh, bir kabus. İstersen onları alabilirsin...'

Charlie bunu söylerken bile Helen arka planda önce bağırışlar, sonra da kahkahalar duydu. Bu ona bir kâbus gibi değil, mutlu bir aile yuvası gibi geliyordu. Daha önce hiç sahip olmadığı ve muhtemelen asla sahip olamayacağı bir şey.

"Bekleyin, sanırım bana doğru geliyorlar," diye devam etti Charlie. "Merhaba demek ister misiniz?

"Elbette, ama merak ediyordum da... bir uğramamın sakıncası var mı?

"Şimdi mi?

'Eğer uygun değilse, sorun değil, ama-'

Helen kendini aptal ve zayıf hissederek geri adım atmaya başlamıştı bile. Sinirleri hâlâ gergindi ve umutsuzca güvenebileceği insanların arasında olmak istiyordu ama başka bir aileyi bu şekilde rahatsız etmek acınası bir durumdu. Ama özür dileyip geri çekilmek üzereyken Charlie cevap verdi: 'Eh, tekerlekler çoktan çıktı, bu yüzden bir parti yapabiliriz. Buraya ne zaman gelebilirsin?

Helen bir rahatlama seli hissetti, kısa bir süreliğine de olsa bir sığınak bulabileceği için çok mutluydu.

"Bu harika. On dakika içinde orada olabilir miyim?"

Ama bunu söylerken bile telefonu titremeye başladı. Şaşırarak yere baktığında DC Bentham'ın kendisine ulaşmaya çalıştığını gördü. Bir yanı onun çağrılarını görmezden gelmeye meyilliydi ama her zamanki gibi iyi tarafı galip geldi.

'Aslında, seni bir dakika sonra arayabilir miyim, Charlie? Başka bir arama geliyor.'

"Elbette.

"Teşekkürle

r.

Charlie telefonu kapatarak Bentham'ın çağrısını kabul etti. "DI Grace.

"Geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim, şef-

Bu Helen'in yıllar boyunca sayısız kez aldığı bir çağrıydı ve bundan sonra ne olacağını biliyordu.
"Ama bir ceset bulduk.

Bölüm 90

Alan Peters yanaklarını içine çekerek önündeki katliama baktı.

"Kötü haber verdiğim için üzgünüm ama bunu görmeniz düşündüm.

Peters, Abigail Miller'ın sözlerini zar zor fark etti, gözleri masasının üzerinde açık duran *Southampton Akşam Haberleri*'ne takılmıştı. Miller ön sayfayı atlamış, Peters'ın dikkatini içerideki iki sayfalık habere yöneltmişti. Burada Helen Grace'in hiç de hoş olmayan bir fotoğrafı ona bakıyor, yanında da Emilia Garanita'nın uzun bir makalesi yer alıyordu. En kıdemli memurunun fotoğrafı korkunçtu - Martin Hill suç mahallinin yakınında çekilmiş gibi görünüyordu ve Grace'i şaşkın ve kafası karışmış bir halde gösteriyordu. Altında da lanet olası bir başlık vardı: 'Kaybederken içki içmek'.

Telaşlanan Peters makaleyi hızlıca okudu; makalenin özü, kanaatkârlığıyla ünlü Grace'in son olayların baskısı altında çöktüğü, şişeye vurduğu ve zarar verici, kendini yıkıcı davranışlara geri döndüğü yönündeydi. Normalde Peters bu söylentiye elinin tersiyle iterdi ama şimdi tereddüt etti.

"Sence bunun bir dayanağı var mı?" diye mırıldandı Miller'a dönerek. "Yani, Garanita bu şeyleri nereden buluyor?"

"Makalede "soruşturmaya yakın bir kaynak" deniyor, tahminimce bu Grace'in ekibinden biri demek. Ne *derse* desin, bir sızıntı olduğunu biliyoruz. Ayrıca ekipte moral sorunları olduğunu, işlere hakim olmadığına dair homurdanmalar olduğunu da biliyoruz. Yani evet, bence alkolün bir etken olup olmadığını kendimize sormalıyız.

Peters hiçbir şey söylemedi ve Helen Grace'in talihsiz görüntüsüne baktı.

'Nasıl karşılık vereceğimizi de düşünmek zorundayız. Bu, hem DI Grace hem de 'in yetkinliğine yönelik tam bir saldırısıdır.

Southampton Merkez. Bunun geçip gitmesine izin veremeyiz, yanıt vermeliyiz çünkü inanın bana, bu manşetler dalga yaratacak.

"Öyle mi düşünüyorsun? Peters sert bir şekilde karşılık verdi. 'Bu gece belediye başkanı ve polis komiserinin kulağımı çekeceğine bahse girebilirsin.

"Kesinlikle, bu yüzden DI Grace ile konuşup ne söyleyeceğini öğrenmemiz gerekiyor.

"Burada olsaydı yapardım ama başka bir cinayet daha işlendi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?

Miller şaşkınlığını gizleyemeyerek yanıtını ağzından kaçırdı. Ancak Peters ona öyle kötü bir bakış fırlattı ki medya irtibat şefi geri adım attı.

'Her neyse, dediğim gibi, *kesin* bir karar vermeden önce hikayeyi Grace'in tarafından dinlemeniz gerekecek. Belki işbirliği yapar ve itiraf ederse, o zaman bir yolunu bulabiliriz-'

Bunu neden yapsın ki? *Her şeyi* inkar etmesini, içine kapanmasını ve çalışmasını beklerdim. Onun yerinde olsaydım ben de öyle yapardım.

'Peki nasıl karşılık vermemiz gerekiyor? Ceset sayısı her geçen gün artarken elimiz kolumuz bağlı mı oturacağız?

Öfkelenen Peters, açık sözlülüğünden etkilenmemiş bir şekilde Miller'a döndü, ancak bu kez Miller geri çekilme belirtisi göstermedi.

'Dinleyin efendim, operasyonel komutanın benim alanım olmadığını biliyorum, bu yüzden isterseniz bana çenemi kapatmamı söyleyin, ama gerçekler gerçeklerdir. Hiç tutuklama yapmadık, elle tutulur bir ipucumuz yok ve DI Grace şu anda iyi karakterli yerel bir avukatı takip ediyor. Gülünç durumdayız, şaka .

Peters, Miller'ın durumla ilgili lanetleyici değerlendirmesini inkar edemezdi. Birdenbire tüm bu olanlar yüzünden kendini bitkin ve depresif hissetti. Daha önce hiç bu kadar çok cephede zorluklarla karşılaşmamış ve bunları düzeltmek için bu kadar güçsüz hissetmemişti.

'Şimdi, iyi bir istasyon şefinin yapacağı gibi, DI Grace'e takdire şayan bir sadakat gösterdiniz. Ancak bu inanç karşılık bulmazsa, daha geniş bir dünyada, hatta kendi ekibinde bile DI Grace'in otoritesini, dengesini ve liderlik yeteneğini kaybettiği hissedilirse, o zaman onu desteklemeye devam ederek ne kazanacaksınız?

Peters'ın reddedemeyeceği haklı bir noktaydı.

Miller, "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama belki de yeni bir çift gözün zamanı gelmiştir?" diye cüret etti.

"Sence onu serbest bırakmalı mıyım?"

Bunu yüksek sesle söylemek garip ama aynı zamanda rahatlatıcı bir duyguydu.

Miller kararlı bir şekilde, 'Bence Southampton Central'ın itibarını korumalısınız,' diye cevap verdi.

Ve işte, özetle. Bu istasyon *onun* alanı, kariyeri ve mirasıydı. Southampton'ı saran kanunsuzluk ve şiddetle başa çıkamaması *onun* başarısızlığı, son derece başarılı bir kariyerin sonu olacaktı. Ama bunları düşünürken bile tereddüt etti. Helen Grace'i görevden almak, sicili ve Teşkilat içindeki konumu göz önüne alındığında son derece tartışmalı ve sorunlu olacaktı. Bu kararı gerçekten verebilir miydi? Belki de çürümenin ne kadar yayılmış olduğu düşünülduğünde bu kararı vermek *zorundaydı*?

O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, bu imkânsız ikilem arasında sıkışıp kalmıştı ve sadece Miller'ın varlığını değil, sekreterinin aniden kapıda belirmediğini de fark etmemişti. Kapıya vurulan sert bir tıkırtı onu iç gözleminden kopardı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim... Sadece polis komiseri telefonda ve sizinle konuşmaya *çok* hevesli görünüyor.

Ve o anda, Başmüfettiş Alan Peters cevabını aldı.

Bölüm 91

Helen polis şeridinin altından geçerek üniformalı memura doğru yürüdü.

"Nerede?" diye sordu, tüm nezaket kurallarını bir kenara bırakarak.

"Koridorun aşağısında ve solda. DC McAndrew olay yerini yönetiyor."

Helen başını sallayarak önündeki harap binayı inceledi. Korkunç, neşesiz bir yerdi, minimum yatırımla maksimum kâr elde etmek için tasarlanmış ucuz, prefabrik bir üniteydi. Belli ki depolama işi bir türlü rayına oturmamıştı; hızla yükselen bina şimdi yıkılma yolundaydı. Helen karanlık kapıya güvensizlikle baktı, yeraltı dünyasına giriş gibi görünüyordu.

İçeri dalarak el fenerini tuttu, güçlü ışın uzun ve ıssız bir koridoru aydınlattı. Ayakkabı kılıfları tozlu zeminde garip bir ses çıkarıyordu, sanki karanlık bir ruh ona fısıldıyor ve ürpermesine neden oluyordu. Ürkmeye yatkın biri değildi ama bu yerde onu tedirgin eden bir şeyler vardı. Belki de Joseph'le daha önce yaşadığı yüzleşmenin etkisiydi. Belki de bu yere sinmiş olan çürüme, yozlaşma duygusuydu. Ya da belki de sadece onu neyin beklediğini bilmesiydi.

Koridorda hızla ilerleyerek sola döndü. Ve şimdi sesler duyuyordu. Olay yerindeki memurların karakteristik amaçlı sesleri. Onlara doğru hızla ilerledi ve kısa süre sonra kendini DC McAndrew'un karşısında, bir tür depo-um-ofis gibi görünen bir yerde buldu. Her yerde kâğıtlar, devrilmiş bir masa ve enkazın ortasında sırtüstü yatan bir adam vardı.

"Kim olduğuna dair bir fikrin var mı?"

McAndrew başını sallayarak, "Üzerinde kimlik yok," diye cevap verdi.

"Ama dizüstü bilgisayar bize bir şeyler söyleyebilir."

Helen başını sallayarak onun yanından geçip cesede doğru yürüdü. Kurban, muhtemelen kırklı yaşlarının sonlarında, orta yaşlı, iri yarı bir adamdı. Eğer burası onun ofisiyse, görünüşe pek önem vermediği belliydi, bu özelliği kişiliğine de yansımıştı. Kirli bir eşofman altı ve daha iyi günler görmüş kadife bir eşofman üstü giymişti. Spor ayakkabıları da yorgundu, bir tanesi sol ayağından sarkıyordu, muhtemelen boğuşma sırasında yerinden çıkmıştı. Belli ki epik bir çatışma yaşanmıştı - bu, devrilmiş mobilyalar ve dağılmış kişisel eşyaların yanı sıra adamın ellerindeki sayısız kesik ve çizikten de anlaşılıyordu. Ancak Helen'in dikkatini çeken bu yaralar değildi. Onun yerine bakışları adamın yüzünden geriye kalanlara takıldı.

Korkunç bir manzaraydı. Adam sadece dövülmemiş, ezilmişti de. Burnu kırılmış, göz çukurları parçalanmış, dişleri dökülmüştü. Bunu her kim yaptıysa, öfke ya da çaresizlikle hareket etmiş olmalıydı, saldırının vahşeti böyleydi. Adamın tüm yüzü kıpkırmızı bir bataklık gibi kendi üzerine çökmüş gibiydi. Artık bir insana bile benzemiyordu, sadece bir zamanlar yaşamı olan bir bedene benziyordu. Görmek iğrençti ve Helen bir kez daha ürperdi.

Bunu her kim yaptıysa, kurbanını sadece öldürmek istememişti. Onu yok etmek istiyorlardı.

Altıncı Gün

Bölüm 92

"Hadi millet. Fotoğrafların tamamlanmasını ve görüntülerin bir saat içinde sisteme yüklenmesini istiyorum, lütfen..."

"Lütfen" sonradan akla gelen bir şeydi. Kibarlık DS Hudson'ın güçlü noktası değildi, bu gerçek şimdi olay yerinde kasıla kasıla dolaşıp emir ve ultimatolar verirken ortaya çıkıyordu. Helen Grace bu sabah başka bir *yerdeydi*, Robert Downing'i ziyaret ediyordu, yani DS Hudson olay yerindeki SIO'ydu, ama bu durumu kabullenmeyi kolaylaştırmıyordu. Öte yandan Meredith Walker bu küstah, kendini beğenmiş sonradan görmeden hiç hoşlanmamıştı. Dedektif Charlie Brooks'un dönüşünü ne kadar da özlemişti.

Meredith fotoğrafçıya bilmiş bir bakış atarak -ki bu bakış ilgiyle karşılık buldu- görevine devam etti. Ana çatışma alanının ilk ışıktaki kapsamlı bir fotoğrafı çekilmişti, bu da Meredith'in kâğıtların, kişisel eşyaların ve kurbanın kendisinin arasına girebileceği anlamına geliyordu. Kan sıçramış belgeleri, boş Lucozade şişelerini ve Pot Noodle kutularını elemiş ama pek ilgi çekici bir şey bulamamıştı, bu yüzden dikkatini dizüstü bilgisayara yöneltti. Bunun kurbanı ait olduğunu düşünmüş ve kimlik ya da cinayet nedeni hakkında faydalı bilgiler vereceğini ummuştu ama üstünkörü yaptığı ilk inceleme bile bu fikrin boşa çıkmasına neden olmuştu. Tekrar tekrar açmaya çalıştıysa da yanıt alamadı ve Meredith hasarlı klavyeyi kurcalayarak nedenini kısa sürede anladı. Devre kartı, pil, dizüstü bilgisayarın titanyum kasası içindeki her şey erimiş gibiydi. Bilgisayarın götürülüp laboratuarda incelenmesi gerekecekti ama Meredith'in şimdiden hasara neyin yol açmış olabileceğine dair güçlü bir şüphesi vardı; mikroçiplere ve işlemcilere yapışmış endüstriyel aside benzeyen beyaz bir kalıntı vardı.

Hayal kırıklığına uğrayan Meredith bilgisayarı paketleyip etiketledikten sonra dikkatini ölü adama çevirdi. Bu Jim Grieves için olacaktı.

Gerçi ölüm nedenini belirleme konusunda çok az G p he vardı ama yine de ceset götürülmeden önce, şu anda bile elde edilebilecek önemli ipuçları olabilirdi. Meredith adamın harap olmuş yüzünün yanına diz çökerek gövdesini, kollarını ve ellerini gözden geçirdi. Ellerinde belirgin bir kıl ya da kumaş görünmüyordu, ancak Jim tırnaklarının altından ya da avuç i lerinin kırı ıklıklarından DNA toplayabilirdi, çünkü belli ki sürekli bir mücadele ya anmı tı. Ancak adamın kirli kadife e ofman üstünün birkaç yerden yırtılmış olması ilgisini çekmişti; bu yırtıkların analizi, özellikle de elle yırtılmı larsa, önemli ipuçları verebilirdi. Meredith  imdi kendini, daha sonra cesetten çıkarıldıktan sonra inceleyece i giysilerin zihinsel bir envanterini çıkarırken buldu: e ofman üstü, eski püskü kot pantolon ve tabii ki spor ayakkabılar. Eğer kurban katiliyle başka bir yerde kar ıla mı  ve onu buraya getirmi se, tabanlarının oluklarına sıkı mı  kir, polen ya da bitki örtüsü son hareketlerini, hatta belki de saldırganın kimliğini ortaya çıkarmalarına yardımcı olabilirdi. Meredith ayakkabılarına sırtını dönerek gövdeyi incelemeye devam etti ve önce sol bileğinde büyük bir saat, sonra da travma geçirmiş boynunda çaresizce duran altın bir madalyon gördü.

Parmaklarındaki hantal saat ve gösterişli yüzüklerle kıyaslandığında oldukça k  k, hatta önemsiz kalan tuhaf bir parçaydı. Bu adamın daha büyük, daha Tom Jones tarzı bir şey tercih etmesini beklerdi ama şimdi eline aldığında bunun k  k ve aynı zamanda son derece hafif olduğunu fark etti. Aslında, ona sanki i i bo mu  gibi geldi.

Merakla madalyonu avucunun içine aldı ve bir parmağını hafifçe kenarlarında gezdirerek bir mandal buldu. Parma ıyla hafifçe bastırdı, ta ki madalyonun yüzü aniden a ılana kadar. Bu tür bir adamın neden bir madalyon taktı ını merak ederek içine baktı. Hemen cevabını aldı. Çünkü madalyonun içinde, meraklı gözlerden uzakta, düzgünce yuvalanmı  k  k bir mikroçip vardı.

Bölüm 93

'Bu bir rezalet. Kanlı bir rezalet...'

Helen, Downing'in sözlerinin üzerine çökmesine izin verdi. Az önce eline tutuşturduğu arama emri Downing'in itirazlarını yalanlıyordu.

"Burası bir aile evi, *benim* ailemin evi.

"Burası önemli bir şüphelinin ana adresi ve sizin de çok iyi bildiğiniz gibi burayı aramak için her türlü hakka sahibiz.

Helen'in gözünün korkutulamayacağını anlayan Downing tavrını değiştirdi.

"Bak Helen, çocuklar burada. Çıldırıyorlar...'

Bunun için üzgünüm. Alexia onları alabilir mi? FLO'muzdan sizin adınıza onu aramasını isteyebilirim.

Downing tereddüt etti, açıkça ikilemde kalmıştı. Eski sevgilisini aramak zorunda kalmak istemiyordu ama bunu bir yabancının yapmasını da istemiyordu.

"Tamam, onu arayacağım ama bu büyük bir yanlış anlaşılma.

Yanaklarındaki ve ellerindeki çizikler Helene yalan söylediğini düşündürdü ama Helen cevap olarak hiçbir şey söylemedi.

'Bana sadece beş dakika verebilerseniz...'

Konuşurken odadan çıkmak istedi ama Helen elini onun koluna koydu.

"Burada yapmanı tercih ederim.

Bu açıkça bir rica değildi, bu yüzden Downing büyük bir isteksizlikle razı oldu ve odanın köşesinde sessiz bir konuşma yapmak için ondan uzaklaştı. O bunu yaparken, steril giysili, eldivenli ve maskeli yarım düzine polis memuru yanından geçerek, mülkü parmak uçlarıyla aramak için yayıldılar. Downing'in iki oğlu yukarıdaki sahanlıktan ağızları açık bir şekilde olanları izliyordu.

Telefon görüşmesini bitiren Downing Helen'e döndü, tüm samimiyet ve dostluk işaretleri tamamen kaybolmuştu.

"On dakika içinde burada olacak," dedi sertçe.

"O zaman formaliteleri öneririm.

Bir adım öne çıkan Helen, yukarıdaki izleyicilerin farkında olarak sesini alçalttı ve standart uyarıyı kısık sesle yaptı.

"Robert Downing, sizi cinayet şüphesiyle tutukluyorum. Bir şey söylemek zorunda değilsiniz, ancak sorgulanırken daha sonra mahkemede dayanacağınız bir şeyden bahsetmemeniz savunmanıza zarar verebilir. Söyleyeceğiniz her şey delil olarak sunulabilir.

Downing bu sözleri kesinlikle ezbere biliyordu ama şimdi onun üzerinde derin bir etki bırakmış gibiydi. Yüzündeki kan çekilmişti; şok olmuş, telaşlanmış ve korkmuş görünüyordu.

Aslında, her mahkûm gibi görünüyordu.

Bölüm 94

"Çekil gözümün önünden. Sana bakmaya bile tahammül edemiyorum..."

Carol alev alev yanıyordu, her kelimesinden acı ve kin damlıyordu. Belinda onu sakinleştirmek, ortağını bir şekilde teselli etmek istiyordu ama ne diyebilirdi ki? Her suçlama doğru, her hakaret haklıydı.

'Lütfen Carol, seni asla incitmek istemedim...'

'Öğrencilerinden birini becererek. *Yine.*

'Kısa bir ilişkiydi. Hiçbir anlamı yoktu.'

'Daha önceki gibi mi? Ve ondan önceki zaman gibi mi?

Carol gardırobun önüne geçerek kapakları açtı. Bir bavulu kaptığı gibi Belinda'nın üzerine fırlattı, sonra da giysilerinden oluşan büyük bir yığını raydan alıp yere attı.

'Lütfen Carol, bunu yapmak zorunda değilsin...'

"Evet, biliyorum. Aslında bunu yıllar önce yapmalıydım. "Bunu atlatabiliriz.

Bu zayıf iddia hak ettiği cevabı aldı. Belinda bunun doğru olmasını istiyordu, bu son ihanetten kurtulabileceklerine inanmak istiyordu ama kalbinin derinliklerinde her şeyin bittiğini biliyordu. Daha bu sabah, Eve Sutcliffe'in ailesi tarafından yapılan resmi bir uygunsuzluk suçlamasının ardından okuldaki görevinden uzaklaştırılmıştı. Belki de ilişkisinin de ölmesi, şehvetinin sunağında kurban edilmesi uygun olurdu.

Giysilerini toplayan Belinda onları çantaya yerleştirdi, ama ağır, hatta kurşun gibi hissediyorlardı, bu görev onu neredeyse aşıyordu.

"Carol, seni sevdiğimi bilmeni istiyorum.

"Lütfen, bağışla beni.

"Seni her zaman seveceğimi.

Bu doğrudu. Onu seviyordu. Ama bu Carol'un ihtiyaç duyduğu ya da arzuladığı türden bir sevgi değildi. Aslında hiçbir zaman da olmamıştı. Carol her zaman bir ruh ikizinden, sağlam, güvenilir bir

Her zaman sevildiğinden daha çok sevecek bir eş. Belinda yıllar önce düzensiz ve ihmalkâr anne babasını nihayet terk ettiğinde bu ona yeterli gelmişti - arzuladığı istikrar ve güvenilirlik buydu - ama kendine karşı dürüst olursa, bu onu hiçbir zaman tatmin etmemiştir.

'Ve seni incittiğim için çok üzgünüm. Sen daha iyisini hak ediyordun, çok daha iyisini.

Carol ona bakmaya devam etti, gözlerinde soğuk, gri bir nefret vardı.

"Bak, bittiğimizi biliyorum. Seni birçok kez incittiğimi ama birlikte geçirdiğimiz yılların bir anlamı olduğunu bilmelisin. Birlikte geçirdiğimiz tüm o güzel zamanlar yalan değildi ve

... ve umarım gelecekte bir şekilde tekrar arkadaş olabiliriz, çünkü .. çünkü seni kaybetmekten nefret ederim ...' Boğazında bir yumru hissetti, sonra gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Umutsuzdu, çaresizdi, aniden sadık, sevgi dolu partnerini bir daha asla göremeyeceğinden korkuyordu.

"Artık çok geç. Çünkü ."

Carol çantayı kaptığı gibi odadan çıktı ve ondan kurtulma telaşıyla neredeyse koşarak merdivenlerden indi. Belinda onu takip etti ve öfkeli ortağının ön kapıyı kırarak açmasını ve çantayı dışarı fırlatmasını izledi.

"Carol, lütfen-

Ama bu sefer sevgilisi sözünü bitirmesine izin vermedi, onu yakasından tutup evden dışarı çıkardı ve bunu yaparken ona bağırdı.

'Yaşadığım sürece seni bir daha asla görmek istemiyorum..'

Belinda onu durdurmak istedi, bir duruşma daha yapılması için yalvarmak istedi ama buna fırsatı olmadı, ön kapı yüzüne sertçe kapandı.

Bölüm 95

Perdelerdeki bir aralıktan aşağı baktı, kalbi güm güm atıyordu. Hâlâ oradaydılar, caddenin hemen karşısına park etmişler, izliyor ve bekliyorlardı.

Bir yanı polisin şimdiye kadar gitmiş olacağını, bunun sadece bir defaya mahsus olduğunu, bölgeden ayrılmadığından emin olmak için yerinde bir kontrol olduğunu ummuştu. Ama gerçekte Lilah Hill onların hâlâ orada olacaklarını, sabırla işlerini yapacaklarını ve onun bir hata yapmasını umacaklarını biliyordu. Aniden ortaya çıkmalarının tek açıklaması bu olabilirdi, Martin'in cinayetinde kendini suçlu çıkaracağı gibi yanlış bir düşünce. Elbette bu çok saçmaydı, Martin'in ölümünün onunla hiçbir ilgisi yoktu ama onu gözetlemelerinin nedeni bu olmalıydı. Onun şu anki durumu ve ne yapmayı planladığı hakkında hiçbir fikirleri olamazdı. Olabilir miydi?

Neredeyse hiç uyumamıştı, her biri bir daha kötü olan bir düzine senaryo düşüncelerini dolduruyordu. Son birkaç gündeki olayları tekrar tekrar gözden geçirmiş, bir şekilde farkında olmadan dikkatleri üzerine çekip çekmediğini görmek için hareketlerini en ince ayrıntısına kadar analiz etmişti. Bunun imkânsız olduğunu düşündükten sonra, her şeyin bir tuzak, kendisini tuzağa düşürmek ve yok etmek için kasten tasarlanmış hastalıklı bir oyun olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Ama bu da mantıksız görünüyordu, tüm kanıtlar bu şeyin *gerçek* olduğunu gösteriyordu. Bu da onu zor bir durumda bırakmıştı.

Polis yanlış iz üzerindeydi. Haklı olarak Martin'le ilişkisinin kusurlu olduğunu - DI Grace onun şiddet yanlısı ve kontrolcü olduğundan şüpheleniyordu - ve bu nedenle, eylemi kendisi gerçekleştirmemiş olsa bile, Martin'in öldürülmesinde olabileceğini sezmişlerdi. Şimdiye kadar, gerçeği çarpıtmadıkları ya da kanıt sürece, onun aleyhine hiçbir şey bulamayacaklardı. Ama onların varlığı pratik sorunlar yaratıyordu.

Bugün o gündü, öldüreceği, belki de sonunda özgür olacağı andı, ama bunu bir polisle nasıl yapabilirdi?

eskort mu? Onu takip etmeleri, bir cinayeti onun üzerine yıkmayı umarken başka bir cinayete tanık olmaları fikri gülünçtü, neredeyse komikti. Ancak gerçekte bu korkunçtu, talihsizliğin ötesindeydi, kendisini hasta hissetmesine neden olan çılgın bir kozmik tesadüftü.

Ne yapmalıydı? Evden çıkmanın ön kapıdan başka yolları da vardı elbette. Bahçeye , arka duvara tırmanabilirdi... ama orada da onu bekliyor olabilirler miydi? Arka sokakta gizlice kaçarken yakalanırsa kendini nasıl açıklayacaktı? Onu hemen yakalamasalar bile, onlardan nasıl kurtulacaktı? Bu konularda eğitilmiş değildi, *casus* değildi, Tanrı aşkına.

Perdeler önünde dalgalandı ve aşağı baktığında elinin titrediğini fark etti. Hâlâ telefonu tutuyordu - bir yanı onu yere fırlatmak, öfke ve sıkıntıyla haykırmak istiyordu ama bugün zayıflığa yer yoktu. Eylem ertelenemezdi, şimdi olmalıydı, her şey bu ana doğru ilerliyordu. Ama şimdi tüm ihtimaller aleyhindeyken bunu gerçekten yapabilir miydi? Bu işi tamamlamak için tutuklanmayı ve teşhir edilmeyi göze alacak kadar cesur muydu? Bunlar geçirilemeyecek, doğrudan yüzleşilmesi gereken sorulardı.

Karar zamanıydı.

Bölüm 96

"Tek söylediğim, bazen *seçimler* yapmak zorunda olduğunuz.

Joseph Hudson bu son kelimenin üzerinde durdu ve sırayla her üçünün yüzüne baktı. Sessiz ama kararlı bir şekilde konuşuyordu ve Edwards, McAndrew ve Reid'in hem bu toplantının hem de Hudson'ın mesajının önemini kavrayarak her kelimeyi dikkatle dinledikleri açıktı. Hudson onları operasyonel görevlerinden alıp Southampton Central'a bir taş atımı uzaklıktaki sakin bir meyhane olan Lamb and Flag'de özel bir toplantıya çağırdığında bir şeyler olduğunu anlamışlardı - şimdi ne olduğunu biliyorlardı.

'DI Grace'in geçmişte iyi işler yapmadığını ya da sizin için iyi bir lider, patron, hatta arkadaş olmadığını söylemiyorum-' Hudson bakışlarını, içlerinde bu darbeye katılma konusunda şüpheleri olması en muhtemel olan Ellie McAndrew'da bıraktı. 'Ama şu anda yaşamak zorundasınız. durumla başa çıkmak için. Değişim geliyor ve *hızla* geliyor. Belki bugün, belki yarın. Sizler ekipteki en deneyimli subaylar olduğunuz için gafil avlanmanızı istemedim. El altından iş çevirmek de istemedim. DI Grace'ten tutum ve davranışlarının hesabını vermesi istenecek ve belki de sizden benim anlattıklarımı, özellikle de geçerli bir şüpheliyi kasıtlı olarak görmezden geldiğini, beni küçümsemekten ve geçerli soruşturma yollarını reddetmekten büyük zevk aldığını istenecek.

Hemen bir tepki gelmedi ama Hudson devam etmek için yeterince güvenli bir zeminde olduğunu hissetti.

'Şimdi, belki DI Grace köşesinde savaştacak, tutunmaya çalışacak, belki de çalışmayacak, ama her iki durumda da, size ileriye dönük olarak nasıl gördüğümü özetlemek istedim. Ve desteğinizi istiyorum. Çünkü en iyi insanlarım olmadan hiçbir şey başaramam.

Sıcak bir şekilde gülümsedi ve Reid ile Edwards' cesaretlendirici baş işaretleri aldı. Ancak McAndrew neredeyse hiç tepki vermedi. O

Rüzgârın nasıl estiğini açıkça anlıyordu ama belki de onu bırakmakta zorlanıyordu.

"Değişim zordur, bunu anlıyorum," diye devam etti yumuşatıcı bir tonda, "ama aynı zamanda doğal ve faydalıdır. İnsanlar yükselir, insanlar düşer ve herkesin kariyerinin bir raf ömrü vardır. Helen Grace'inki sona erdi ve bu üzücü olsa da ileriye, daha iyi, daha parlak bir geleceğe bakmalıyız. Kendinize sormanız gereken tek şey o trende olmak isteyip istemediğiniz... ya da batan bir gemiyle birlikte batmak isteyip istemediğiniz. Bu sizin için kolay bir seçim değil, eminim, ama net bir seçim.

Eklemeden önce bir an için bu düşüncenin yerleşmesine izin verdi:

İşte bu yüzden sizden cesur olmanızı istiyorum. Takım için, istasyon için bu kritik anda beni desteklemenizi. Bu yüzden senden *doğru olanı yapmanı* istiyorum.

Bölüm 97

"Bana yalan söylüyorsun, Robert.

Avukat göz temasını sürdürdü ama Helen'in suçlamasına yanıt vermedi. Görüşme odasına girdiğinden beri neredeyse tek kelime etmemişti.

"Oğullarınızı seviyorsunuz, bunu biliyorum. Ve birlikte geçirdiğiniz zaman için yaşıyorsunuz. Ancak dün aniden onları Alexia'ya bırakıp ofise koştun ve iş programını *onların* ihtiyaçlarının önüne koydun...'

"İstediğim bu değildi, elbette değildi, ama başka seçeneğim yoktu," diye yanıtladı isteksizce.

'Neden? Katiplerle konuştum ve acil bir durum yokmuş. Aniden sahaya çıkması gereken bir dava. Duyduğuma göre temyiziniz ertelenmiş, yani-'

'Alexia'yla ilgili tüm o şeyler yüzünden çok geride kaldım. Dikkatim dağınıktı, kabul ediyorum. Gözümü toptan ve birkaç büyük davam olduğu için, işlerin üstesinden gelmek için biraz fazladan zamana ihtiyacım olduğunu hissettim...'

"Peki dün gece ofiste ne kadar kaldınız?" "Üç ya da dört saat?

"Katiplerden biri sizi gördü mü?

'Hayır, geç oldu. Erken gir, erken çık, böyle çalışırlar.'

'Sen yapmadı git her yerde Başka? için seç yukarı bazı Dosyalar? Yiyecek bir şeyler alır mısın?'

"Hayır, size söyledim, bütün akşam oradaydım.

Helen bu yalanın bir süre havada asılı kalmasına izin verdikten sonra, "Mercedes S Class'ınız var, değil mi?" diye cevap verdi.

"İstediğimi biliyorsun.

"Kayıt numarası OE18 RDY mi?"

"Evet...

"Bu bir prestij aracı, çok cazip. Sizin gibi varlıklı profesyoneller için olduğu kadar hırsızlar için de...'

'Ne demek istiyorsun, Helen? Çocukların yanına dönmek istiyorum.'

"Demek istediğim, S Class'ın dahili bir vericisi var. Yanlış ellere geçme ihtimaline karşı aracın nerede olduğu hakkında sürekli bilgi gönderen bir verici...'

Ve şimdi ilk kez Downing huzursuz görünüyordu.

"Tutuklanmanızın ardından aracın hareketlerini kontrol ettik. Ve tahmin edin ne oldu? Aracınız şehir merkezinde ofisinizin yakınındaydı ama sadece kısa bir süreliğine, sonra yoluna devam etti, Thornhill'e doğru gitti orada bir saatten fazla hareketsiz kaldı. Araç oradan eşinizin evine döndü, ancak Itchen Nehri yakınlarında bir süre hareketsiz kaldıktan sonra. Şimdi... bütün gece ofiste olduğunuzu söylediniz, bu yüzden kafamın karışmasını anlayabilirsiniz.

Robert Downing gözünü korkutmak istemeyerek ona baktı ama Helen onu yakalamış, gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

'Dün gece Thornhill bölgesinde bir adamın öldürüldüğünü biliyorsunuzdur. Adı Gary Bleacher, bir tefeci. Her neyse, vahşi bir saldırı sonucu dövülerek öldürüldü.

"Onu tanımıyorum.

"Adamla hiç tanışmadın mı?

Tabii ki hayır. Borç paraya ihtiyacım yok. Bu adamı tanımıyorum ve kesinlikle ona saldırmazdım.

"Peki tüm bu çizikler geldi?

Downing durakladı ve içgüdüsel olarak ellerine baktı.

'Yüzünüzde, ellerinizde çizikler var ve gizlemek için elinizden geleni yapmanıza rağmen boynunuzda belirgin morluklar var. O yüzden neden inkârları geçip sadede gelmiyoruz? Dün gece ne oldu Robert?

"Bu adamı tanımıyorum," diye mırıldandı cevap olarak.

Bu onu öldürmediğiniz anlamına gelmez. Oldukça şiddetli bir boğuşma olduğunu tahmin ediyorum, belki de size karşılık verdi, sizi boğmaya çalıştı. Ben o durumda olsaydım, hayatımın tehlikede olduğunu hissetseydim, sanırım kendimi korumak için hemen hemen her şeyi yapardım.

"Ben yapmadım.

"Robert, bana bak.

Helen bir an için onun kendisini duymadığını düşündü. Sonra, yavaşça, bakışlarını onunkilerle buluşturmak için kaldırdı.

"Beni tanıyorsunuz, itibarımı biliyorsunuz. Yani bu işin peşini bırakmayacağımı biliyorsun. Sanırım dün gece Thornhill'e gittin. Gary Bleacher'ı öldürdüğünü düşünüyorum-'

'Hayır, ben *asla* bir şey yapmam. Bunu biliyor olmalısın, Helen.'

Peki neden oradaydın? Neden o kadar yol geldin? Sana ne oldu?'

Uzun bir duraklama oldu, Downing tavana, kapiya, duvarlara, Helen dışında herhangi bir yere bakıyordu. Sonra nihayet gözlerini indirdi ve şimdi konuşurken Helen onun gözlerinde yaşlar gördüğünde şaşırdı.

"Bakın, çocukların ya da Alexia'nın bunu bilmesini istemiyorum ama dürüst olmak gerekirse Thornhill'e hayatıma son vermek için gittim. Yolun sonuna gelmiştim - duygusal, zihinsel, fiziksel olarak. İyi bir baba, iyi bir koca olmaya çalıştım ama başaramadım. Her şekilde başarısız oldum-'

Sesi şimdi duygusallıktan titriyor, tüm vücudu sarsılıyordu. "Bu yüzden evden, ofisten, hayatımdan olabildiğince uzağa gittim. olabilir. Dışarıda kimsenin gitmediği, tamamen yalnız kalabileceğiniz alanlar var. Bir saat boyunca arabamda oturup çocuklara, Alexia'ya bir not yazdım. Orada bunu yapabileceğimi düşündüğüm birkaç terk edilmiş bina vardı, ama sonra bazı adamlar ortaya çıktı - çocuklar, patenciler, keşler, bilmiyorum - bu yüzden fikrimi değiştirdim, bunun yerine nehrin yakınındaki ormana gittim. Neden o noktayı seçtiğimi bilmiyorum, sadece tanıdık bir yerdi, bildiğim bir yerdi. Arabadan ipi aldım ve yaptım, kendimi astım-'

Şimdi morlukları işaret eşofmanının yakasını indirdi ve boynunun etrafındaki tüm renk değişimini ortaya çıkardı.

"Ve eğer doğru anlamış olsaydım, şimdi burada seninle konuşuyor olmazdım. Gözleri yaşlarla dolmuştu ama devam etti. "Ama yapamadım. İp koptu ve yere düştüm-'" Hasarlı ellerini kaldırdı, yüzüne dokundu. "Ve orada yatarken, biliyordum. Bunu yapamayacağımı, çocuklarımı bırakamayacağımı biliyordum. Her şeye rağmen, bir şekilde bunu başarmak zorundaydım...'

Şimdi Helen'e buğulu gözlerle bakıyor, sempati bekliyordu. Ama Helen'in yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu.

"Bu üzücü bir hikâye Robert. Ve çok güzel anlatılmış. Ama korkarım tek kelimesine bile inanmıyorum.

Onun bakışlarını tutmaya devam etti ama Helen gözyaşlarının ardında bir öfke parıltısı gördü mü?

'Sen uğruna yaşayacak, savaşıacak her şeye sahip bir adamsın. İyi bir iş, güzel çocuklar, parlak bir gelecek. Alexia ile birkaç kez konuştuk - *ben de* onunla konuştum - ve son zamanlarda alışılmadık bir şekilde yükselişe geçtiğinizi söyledi. Dahası, dün gece ortaya çıktığında, umutsuzluktan uzak olduğunu söyledi. Kızgın, agresif, hatta belki de şoktaymışsın ama kesinlikle intihara meyilli değilmişsin.

"Bunu söyleyecektir, değil mi?" "Neden?"

"Adımı lekelemek için tabii ki. İtibarımı lekelemek için elinden gelen her şeyi yapacak, böylece çocuklarımı benden çalabilecek-'

"Bu yüzden mi Declan McManus'u seni gözetlemesi için tuttu?" "Pardon?"

"McManus hakkında daha önce konuşmuştuk; iş aramak için sizinle temasa geçtiğinde ısrar etmiştiniz. Ama bu doğru değildi, değil mi? Gerçek şu ki, uyuşturucu alışkanlığınızı öğrenmiş ve sizden para umuyordu...'

"Tanrı aşkına Helen, bu da ne?"

"Kristal meth miydi? Gerçekten o kadar ileri gittin mi, Robert?"

'Hayır, tabii ki hayır, ben - ben asla...' Ama birdenbire doğal belagatini kaybetmiş gibiydi.

"Görüyorsunuz, sanırım işler böyle yürüyor," diye devam etti Helen. 'Amar Goj seni paçayı kurtarmak için Declan McManus'u öldürdü, dizüstü bilgisayarını çaldı ve bu sırada dosyalarını yaktı. Birdenbire temize çıktın; Alexia ile mahkemeye çıkacağın günü mutlulukla bekleyebilirdin, sana karşı hiçbir şey yapamayacağından emindin. Ancak kurtuluşunuzun bir bedeli vardı - ve bu bedel Gary Bleacher'dı.

'Bu delilik, düpedüz delilik-'

'Birinin Bleacher'a çok borcu olduğunu ve ona ihtiyacı olduğunu varsayıyorum.

Gitti. Tefeciyle hiçbir bağlantın .

Bleecher'in üzerinde bir mikroçip olması ve bu mikroçipte ona borcu olan herkesin bilgilerinin yer alması dışında, bu bilgiler şu anda üzerinde çalıştığımız bilgiler. Bu, onu kimin öldürmek için bir nedeni olduğunu ortaya çıkaracak ve nihayetinde bu cinayetin azmettiricisini *siz*e bağlamamıza yardımcı olacaktır.

'Hayır, hayır. Bunun benimle *hiçbir* ilgisi yok.

"Hadi ama Robert. Vazgeç. DNA'n Bleecher'in vücudunun *her yerinde* olacak. Kan, ter, deri hücreleri. Bundan sıyrılamayacaksın.'

Downing başını tekrar tekrar, şiddetle salladı ama hiçbir şey söylemedi. 'Onu öldürdüğünü biliyorum. Ve nedenini de biliyorum.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun Helen. Bu çılgınlığın da ötesinde. Adamı tanımıyorum, bir nedenim yok.'

"Ama kullanıyorsunuz, bunu tespit ettik. Evliliğinizin bitmesinin ardından uyuşturucu kullanımınız arttı. McManus seni yok edebilecek güce sahip olduğunu biliyordu-'

"Hayır. Kelimeler ağzından sert, agresif ve kesin bir şekilde döküldü. 'Alexia'nın zaten masal anlattığı belli, bu yüzden inkar etmeyeceğim.

kullanıcısıydı,' diye devam etti ters bir şekilde. 'Kokain, ecstasy ve benzerleri. Ve evet, o gittikten sonra birkaç kötü deneyim yaşamış olabilirim ama ben bir bağımlı değilim. Hiçbir zaman bağımlı olmadım. Sorunlarım vardı ama onlarla başa çıktım. Tedavi gördüm ve şimdi temizim. Haftalardır temizim, bu yüzden hayır, kimseyi öldürmek için bir nedenim yoktu, kimsenin ölmesini istemedim.

Kollarını meydan okurcasına kavuşturmuş, sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. Ancak söylediği bir şey Helen'in ilgisini çekmiş ve hararetle inkârlarını önemsiz hale getirmişti.

"Tedavinizi nerede yaptırdığınızı sorabilir miyim?

Downing gözlerini hafifçe kısarak ona bakmaya devam etti. "Ya da daha doğrusu sizi kim tedavi etti?

Uzun, çok uzun bir duraklama oldu, odadaki sessizlik aniden baskıcı ve klostrofobik bir hal aldı, ardından avukat cevap verdi: 'Yorum yok'.

Bölüm 98

"Affedersiniz, geliyorum..."

İki şaşkın sekreter kenara çekilerek Helen'in geçmesi için yer açtı. Bir saniye daha kaybetmemek için çaresizce koridorda koşuyordu. Asansör durağına ulaştığında düğmeye bastı asansörün on beşinci katta takılı kaldığını görerek kapılardan merdiven boşluğuna doğru koşmaya başladı.

Aşağı, aşağı, aşağı, her seferinde beş adım atarak uçtu. İş arkadaşları onun geldiğini görüp yol açtılar - yıllar içinde ona ve onu engellememeleri gerektiğini biliyorlardı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde zemin kata ulaşmış, kapılardan fırlayarak nezarethaneye doğru koşmaya başlamıştı.

"Ateş nerede?"

Anthony Parks ona gülümsüyordu, gözlerinde her zamanki pırıltı vardı ama Helen'in şakaya ayıracak zamanı yoktu.

"Robert Downing..." "Ne olmuş ona?"

"Gözaltı bilgileri elinizde var mı?" "Elbette.

Neyin peşindesiniz?"

"Getirildiğinde üzerinde ne olduğunu bilmek istiyorum. "Çok fazla değil, hafızam beni yanıltmıyorsa-

Tombul parmaklarıyla klavyeyi yumruklayarak kendini meşgul etti.

"Telefon, araba anahtarları, cüzdan, bir çift okuma gözlüğü, hepsi bu kadar.

"Başka bir şey var mı?"

'Hayır, hiçbir şey yok - gerçi arabasında bazı eşyalar vardı. Arama ekibi bu sabah yaptığı incelemede bunu bulmuş. Detaylar burada...'

Helen, o yazarken dikkatle onu izledi.

"İşte . Bir yol atlası, bir hi-vis ceket, bir uyarı üçgeni..." 'Kişisel bir şey var mı Anthony? Helen araya girdi.

"Birkaç şey. Bir fotoğraf kitabı vardı, aile fotoğrafları sanırım. Ve sanırım torpido gözünde bir şişer hap buldular.

"Ne tür haplar?

Parks bir kez daha ekranına baktı. Helen, sonunda cevap verirken bile nefesini tuttuğunu fark etti.

"Naltrexone.

Helen nefes aldı, rahatlama ve heyecan vücudunda dolaşıyordu.

"Nerede bu? Şişer nerede?"

"Burada, bana iki tik ver.

Güvenli depo alanına doğru yürüdü ve bir süre sonra şeffaf bir poşet içinde küçük bir hap şişesiyle geri döndü.

"Senin için iyi mi?

Helen elinden kaptı, hevesle etiketi okudu. Sorusunun cevabı siyah ve beyaz olarak oradaydı. İlacın adı, miktarı ve dozun düzenliliğı ve altında da reçeteyi yazan doktorun adı.

Doktor Alex Blythe.

Bölüm 99

'Evet mi hayır mı? Bu basit bir soru.'

Alex Blythe ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Başlangıçta onun davetsiz misafirliğine düşmanca yaklaşan Alex -müşterilerinden birini seansın ortasında göndermek zorunda kalmıştı- şimdi kendisine yöneltilen soruların yaylım ateşi karşısında şaşkına dönmüş, afallamış görünüyordu.

Helen, "Bak, Southampton Central'da bunu yapman için seni içeri çekmem gerekiyorsa ," diye devam etti.

Genç psikiyatristin *bu* fikirden hoşlanmadığı belliydi, sonunda dilini buldu.

"Evet, Robert Downing benim hastamdı. "Ne kadar süreyle?

"Üç ay kadar.

"Uyuşturucu bağımlılığı mı?

Hafif bir duraksama, bir parça direnç, profesyonel alçakgönüllülük hâlâ vardı. Blythe, kendisine mutlulukla bakan sadık Springer Spaniel cinsi köpeğine sıkıntılı bir bakış attıktan sonra mırıldandı: "Evet. Kendini kristal meth bağımlısı yapmıştı, bu alışkanlıktan kurtulamıyordu. Hatta birkaç kez eroin bile denemişti - sanırım sonunda onu korkutup yardım istemesine neden olan da buydu.

"Peki Belinda Raeburn?

"Bakın, tüm bunlar ne için, müfettiş? Ben rahat değilim-

'Soruya cevap verin.'

Sesi soğuk ve inatçıydı. Blythe gözlerini kırptırdı, tedirgin ve endişeliydi, sonra isteksizce cevap verdi: "Evet, birkaç ay benimleydi, daha fazla değil.

"Peki *onun* sorunu neydi?

"Bunun çok karmaşık bir adı var ama temelde aşk bağımlılığı. Adrenalin, vızıltı, yeni ilişkilerin neşesi - bir başkasının duygularınızı paylaştığını fark ettiğinizde hissettiğiniz o baş döndürücü duygu - onu bağımlısı yapmıştı.

'Peki bu yeni "aşkların" reşit olmadığından bahsetti mi?
?

"On beş yaşında kızlar, hatta bazen daha da küçükler...

Şimdi tüm direnç buharlaşıyor gibiydi, genç psikiyatrist duydukları karşısında şaşkına dönmüştü.

'Hayır, elbette değil. Genç kadınlar olduklarını söyledi, on dokuz, yirmi yaşlarında-'

"Ama değillerdi. Onlar kızdı. Bir tanesi on gün önce vahşice öldürüldü.

'Ama - ama Belinda'dan şüphelenmediğinize eminim-' 'Peki ya Amanda Davis?

Bir an için ona baktı, ani tavır değişikliği karşısında şaşırmıştı.

"O da sizin hastanız mıydı?

"Evet," diye kabul etti, şimdi içi boştu. "Uzun süreli bir hasta. "Ne için?

"Şey, Amanda - Amanda aşırı bir vakaydı. Bipolar durumuyla bağlantılı aşırı cinsellik. İnsanlar buna halk arasında nemfomani diyor ama böyle bir şey yok, gerçekten yok. Aşağı doğru bir sarmal içindeyken, çok çökmüş durumdaydı, evden neredeyse hiç çıkmazdı. Ama manik bir evredeyken, kontrolden çıkmıştı. Her zaman seksi şefkatin yerine koyardı ve manik yükselişi sırasında kasıtlı olarak aşırı cinsel ilişki arayışına girerdi.

"Seks kulüplerinde mi?

"Kulüpler, dogging siteleri, eş değiştirme partileri. Bu dönemlerde olabildiğince çok kişiyle yatıyor, ne isterlerse yapıyor, kendini bu deneyimin içinde kaybediyordu. Açıkçası ona bunun güvenli olmadığını söyledim ama bu alışkanlığından vazgeçmekte çok zorlandı. Özellikle de onun bu vahşi davranışlarını teşvik eden otoriter bir kocası olduğu için.

"Peki ya Lilah Hill?

Alex Blythe hesabını yarıda kesti ve Helen'e sanki bir çeşit büyüclük yapıyormuş gibi baktı, başkalarının sırlarına nüfuz etme yeteneği böyleydi.

'Evet, evet - ama o nispeten yeni bir müşteri. Sorunlarının sadece yüzeyini çizdik.

"Peki onun bağımlılık şekli nedir?

"Alkolizm, oldukça ciddi bir vaka.

Ve işte oradaydı. Tüm şüpheliler, tüm failer, düzgün bir şekilde sıraya dizilmişti. Hepsi Alex Blythe'dan tedavi görüyordu.

"Bağlantı sensin.

Kelimeler havada asılı kalmış, genç psikiyatristi dehşete düşürmüştü.
"Neyin bağlantısı?

"Bu kişilerin hepsi cinayet işlemiş ya da işlemeyi planlamaktadır.

"Hayır, hayır. Sana daha önce de söyledim, bu *imkansız*...' Çaresizdi, ısrarcıydı. "Bana Amar Goj'un bir katil olduğunu söylüyorsunuz, ben de olamayacağını . Başı her ne belada olursa olsun, başkalarına zarar vermek onun doğasında yok.

"Kanıtlar yalan söylemez.

Peki ya diğerleri? Amanda, belki, evet, onun zor bir duruma, karanlık bir yere girdiğini görebiliyorum - ama Lilah? Robert? Belinda? Bunlar iyi eğitilmiş, profesyonel ve önlerinde koca bir hayat olan insanlar. Ne kadar sorunlu olurlarsa olsunlar, ne kadar çaresiz olurlarsa olsunlar, *öldürmezler*...' Blythe itiraz etti.

'İnsanların köşeye neler yapabileceklerini bilerseniz şaşarsınız. Benim tek sorum bunu onlara kimin yaptırdığı. Suçlamasının ağırlığı kendini hissettirirken kısa bir duraklama oldu.

"Bu işe karıştığımı mı düşünüyorsun?

'Başka ne açıklaması olabilir ki? Onların sırlarını bilen tek kişi sizsiniz'.

"Ama onlara *yardım* etmeye

çalışıyordum. "Bunun için

sadece senin sözüne sahibim.

'Hayır, hayır, bunu benim üzerime yıkamazsınız. Ben yanlış bir şey yapmadım.

Taş kesilmiş gibiydi, konuştuğu içine kapanıyordu. Bir zamanlar karizmatik ve etkileyici görünürken, şimdi sadece zayıf, hatta acınacak halde görünüyordu.

"Peki bunu nasıl açıklıyorsunuz? Helen baskıyı sürdürerek devam etti.

"Yapamam...

"O zaman bağlantı sensin.

'Hayır, gizli bilgileri asla müşterilerime karşı kullanmam. Bu inandığım her şeye ters düşer-' Yalvarırcasına ona bakıyordu ama onun inançsızlığını hissedebiliyordu. 'Hayatımın son on beş yılını insanlara yardım etmeye adadım. Neden böyle iğrenç bir şey yaparak tüm bunları mahvedeyim ki?

"Ben de bunu keşfetmeye niyetliyim.

Gerçeğin bu açık ifadesi sarsmış gibiydi, içindeki mücadele aniden buharlaştı.

Doğru, olabilir I önermek o Biz devam et
Bu tartışma Southampton Central'da-

"Bakın, eğer işbirliği yaparsam, benim adımla, bu muayenehanenin adını gazetelerden uzak tutmaya çalışabilir miyiz?

Beklentiden çok umutla söylenmişti. "İşbirliği mi?" diye sordu Helen.

'Evet, size bildiklerimi söylersem, yapabilir miyiz-'

"Biz anlaşma yapmayız, Dr. Blythe. Bana bildiklerinizi özgürce ve isteyerek anlatacaksınız, yoksa sizi adaleti engellemekle suçlarım.

Bir çekiç darbesi daha, psikiyatrist daha da solgun görünüyor.

"Peki. Eğer konuşmayacaksan, kelepçeleri hemen takabilirim-'

"Bir veri ihlali yaşadım,
tamam mı?" "Özür dilerim?"

"Üç ay önce bir veri ihlali yaşadım. Birisi, bir kuruluş, sistemlerime erişim sağladı.

"Nasıl?"

Kötü amaçlı yazılım. Abone olduğum bilimsel bir dergiden geldiğini iddia eden bir e-posta aldım - ama öyle değildi, birisinin güvenlik duvarımı aşmış bilgisayarına, dosyalarımın uzaktan erişilmesinin bir yoluydu, tıkladıktan sonra. Çok ama çok aptalca bir hataydı; e-posta adresinin normal adresle tam olarak uyuşmadığını fark etmemiştim ve içeri girmelerine izin verdim.

"Sonra ne olacak?"

Sonra hiçbir şey. Sistemimin ihlal edildiğinin, dosyaların indirildiğinin farkındaydım ve bunu her kim yaptıysa

iletişim kurmak için. deme talep etmek, koruma parası, bu günlerde her ne dolandırıcılıksa. Ama hiçbir şey duymadım, hala da duymadım...'

Helen ona baktı, sözlerini tarttı. "Neden rapor etmediniz?"

"neden?"

Helen onun yanıtındaki saldırganlık karşısında şaşkına döndü.

'Muayenehanemi kurmak için yıllarımı harcadım. İhlali bildirseydim, hasta dosyalarımaya erişildiği, *alındığı* bir şekilde ortaya çıksaydı - tüm müşterilerimin en özel itirafları, sorunları, sorunları kamuya olsaydı ne olurdu sizce? Mahvolurdum. İnsanlar buraya konuşmaya, yargılanmadan konuşmaya ihtiyaç duydukları için geliyorlar. Beni sırları tüm dünyanın gözleri önüne serilsin diye ziyaret etmiyorlar...'

'Yani hiçbir şey yapmadın mı?'

Hiçbir şey söylemedin mi? Ve şimdi onun utancını görüyordu.

'Bakın, bir şeyler söylemeliydim, elbette . Ama korkmuştum. Benim için ne anlama gelebileceğinden korktum. *Onlar* için ...'

"Yani kendinizi korumak için ağzınızı kapalı tuttunuz. "Evet.

"Ve korkaklığınızın bir sonucu olarak, gereken beş ceset var.

Yaptıklarının tüm dehşeti, tüm *bedeli* şimdi kafasına dank etmiş gibiydi, acı içindeki psikiyatrist sözlerini bitirirken Helen'e bakıyordu: 'Lütfen bana inanın müfettiş, *asla* kimseyi incitmek istemedim, ama en iyisi için ne yapacağımı bilemedim. Sadece geçip gideceğini, geçip gideceğini umdum -' fiziksel acı çekiyor gibiydi, yaptığı şeyden dolayı acı çekiyordu - 've asla, asla en kötü kabuslarımda bile *bunun buna* yol açacağını düşünmedim ...'

Öyle olması dışında. Ve şimdi ikisi de sonuçlarına katlanmak zorundaydı.

Bölüm 100

Helen kapıları iterek sokağa geri çıktı. Şiddetli sıcak onu hemen çarptı ve neredeyse olduğu durdurdu. Bugün dünden bile daha sıcak görünüyordu, sıcaklık yakıcı, hatta boğucuydu, sıkıntılı ruh haline uygun bir eşlikti.

Buraya Alex Blythe'in sorumlu olduğuna ikna olarak gelmiş, kendini zor, hatta belki de tehlikeli olacağından emin olduğu bir hesaplasmaya hazırlamıştı. Eğer bu uğursuz oyunun beyni oysa, kendini ve özgürlüğünü korumak için ne kadar ileri gidebileceğini kim bilebilirdi? Ama ortada bir yüzleşme yoktu, sadece teslimiyet vardı; mahvoluşunun namlusuna bakarken bahaneler ve açıklamalar serbestçe ağzından dökülüyordu.

Ona inanıyor muydu? Ona doğruyu söylüyor olması mümkün müydü? Akli hayır diyordu - bağlantı o *olmalıydı* - ama kalbi buna karşı çıkıyordu. Adam gerçekten şok olmuş gibiydi, sanki kendisine söylenenlere tam olarak inanamıyordu. Dahası, müvekkillerini tutkulu ve ateşli bir şekilde savunmuş, onların cinayet işleyemeyecekleri konusunda ısrar etmişti. Helen bu konuda haklı olduğundan, müvekkillerinin yetişkinlik hayatları boyunca toplumun yasalara saygılı üyeleri olduklarından şüpheleniyordu. Ama belki de onun bildiklerini bilmiyordu, ne kadar düştüklerini bilmiyordu.

Bu, kabul etmek isteyeceği bir senaryo değildi. Eğer yaşadığı şok gerçekse, eğer doğruyu söylüyorsa, o zaman hayatı da zorlaşacaktı. Helen ilk başta faillerin bir şekilde birbirlerini tanıdıklarına ve korkunç planlarını kendi aralarında yaptıklarına inanmıştı. Sonra da ipleri elinde tutanın Alex Blythe olduğuna inanmıştı. Şimdi daha da kötücül bir olasılık kendini gösteriyordu. Dışarıda bu savunmasız insanları kendi dümen suyunda dans ettiren görünmeyen bir düşman mı vardı? Committing

kendilerini ifşa etmeden ya da suçlamadan birden fazla cinayet eyleminde bulunmuş olabilirler mi? Ve eğer öyleyse, kim?

Bu düşünce Helen'in başını döndürdü. Bir siber korsanın izini sürmek neredeyse imkânsızdı, özellikle de operasyonlarını başka bir ülke üzerinden yönlendirmek gibi temel önlemleri almışlarsa. Bunu yapabilir, izlerini dikkatlice gizleyebilir ve yine de Birleşik Krallık'ta engellenmeden faaliyet gösterebilirlerdi. O halde onları nasıl takip edebiliriz? Goj, Raeburn ve Downing ile nasıl iletişim kurmuşlardı? Bu onlara karşı kullanılabilir miydi? Belki, ama bu çok büyük bir umut gibi görünüyordu - tüm bu kan dökme ve sefaletin mimarı şimdiye kadar mükemmel bir şekilde gizlenmişti.

Bisikletine ulaşan Helen durakladı. İçgüdüsel olarak Blythe'ın yalan söylediğine inanmak istiyordu - ve hikâyesini test etmek için bilgisayarını, sistemlerini incelemek üzere arama emri çıkartmakta hiç vakit kaybetmeyecekti - ama bir şey onu düşünmeye sevk etti. Daha önce Robert Downing'le konuşurken rakibi *korkmuş* görünüyordu, deneyimli avukat, yasaların tüm gücüyle desteklenmesine rağmen Helen'den çok bu girişimin beyni tarafından *korkutulmuş* gibi görünüyordu. Ve şimdi davasını savunurken Alex Blythe'ın yüzünde de aynı ifadeyi görmüştü. Söylediğinden daha fazlasını biliyor olması mümkün müydü? Tüm bu kargaşanın ardındaki karanlık figürün gerçekten neler yapabileceğini biliyor muydu?

Şimdi dönerek psikiyatristin birinci kattaki ofisine baktı. Ve onu şaşırtan bir şekilde, duygusuz psikiyatristin kendisine baktığını, sanki gerçekten gittiğinden emin olmak istercesine geri çekilişini izlediğini gördü. Merakla, şüphelerini güçlendirecek bir şey -biraz öfke, biraz meydan okuma, hatta belki bir zafer duygusu- görmeyi umarak onun bakışlarını tuttu. Ama öyle bir şey yoktu. Blythe kaskatı, kül rengi, işkence görmüş gibi görünüyordu. Bir zafere, yırtıcı bir hayvana ya da şeytani bir dehaya uzaktan yakından benzemiyordu. Aslında tam tersi.

Perili görünüyordu.

Bölüm 101

Hırpalanmış metal bidonun yanında durmuş, içindekilere bakıyordu. Park yaz aylarında her zaman kalabalık olurdu, bu da çöp kutularının çöplerle dolup taşıdığı anlamına gelirdi. Bu durum Lilah'ın çok hoşuna gitti ve hiç tereddüt etmeden atılmış kola kutularını ve sandviç ambalajlarını eşeleyerek çöplerin arasında derin bir çukur açtı. Bunu yaparken görüldüğü takdirde insanların merakını uyandıracağını çok iyi bildiğinden ceketinin cebinden telefonu çıkardı.

Bu şey, binlerce mil ötede meçhul düşük ücretli işçiler tarafından üretilen bu küçük teknoloji parçası, hem kurtuluşa giden yolu hem de onu esir alan kişiydi ve ondan kurtulduğu için memnundu. Son iki gündür cebinde bir delik açmıştı, içinde bulunduğu korkunç girişimin son derece rahatsız edici bir hatırlatıcısıydı. Ama artık kullanımı sona ermişti, hikâye neredeyse bitmişti, bu yüzden arka kapağı kaldırarak SIM kartı çıkardı. Dezenfektanlı bir mendille ovarak, kendisine ait olduğuna dair her türlü izi yok etmeye çalışarak kartı ikiye böldü ve elinde kırılırken çıkardığı içten 'klik' sesinin tadını çıkardı. Bir yarısını çöp kutusuna attı, diğer yarısını daha sonra atmak üzere cebe attı. Ardından, kırılan kartın üzerine bir yığın çöp yığarak telefonu söktü, bataryayı ahizeden çıkardı ve onları da atmaya hazırlandı.

Kafasını kaldırıp bir kez daha baktığında birinin yaklaşmakta olduğunu gördü - küçük çocuğuyla mutlu bir şekilde sohbet eden genç bir anne. Ertelemeye, özgürlük anının tadını çıkarmaya fırsat yoktu, bu yüzden şimdi telefon parçalarını metal konteynere bıraktı ve onları gözden gizlemek için üzerlerine daha fazla çöp yığdı. Soluna doğru bir bakış fırlattığında, genç annenin habersiz olduğunu, küçük oğluyla ciddi bir sohbe dalmış olduğunu gördü. Yine de işi şansa , görülmemesi daha iyi olurdu.

Bu yüzden çöp kutusuna son bir kez daha bakarak topuklarının üzerinde döndü ve aceleyle arabaya doğru geri döndü.

Bölüm 102

"Onu nasıl kaybettiler?"

Helen ne kuşkusunu ne de öfkesini gizleyebildi.

DC Osbourne aceleyle, "Dün gece ve bu sabah onu evde görmüşler," diye cevap verdi. "Sabah 9 civarında birinci katta bir hareket görmüşler. O zamandan beri hiçbir şey yok.

"Evi aramayı denediler mi?"

'Birkaç kez, ama sonuç yok. Cep telefonu da ama kapalı. DC Bentham iki kez kapıyı çaldı, kendini Martin'in bir meslektaşı olarak tanıtmak niyetindeydi, ancak her iki durumda da hiçbir hareket yoktu, evde kimsenin olduğuna dair bir işaret yoktu. Perdelerin hepsi açık, yani yere inmiş gibi görünmüyor. Her neyse, bir şekilde kaçmış olabileceğinden endişeleniyorlar.

"Nerede konuşlanmışlardı?"

"Ön tarafta, yolda.

"Peki ya arka erişim?"

Arka kapı yok, sadece yüksek bir duvar var. Bu yoldan gitmiş olması mümkün...'

"Orada görevli birileri yok muydu?"

DC Osbourne patronunu daha da kızdırmaktan çekinerek durakladı. Helen haksızlık ettiğini, elçiye zeval olmayacağını biliyordu ama Alex Blythe'la yaptığı görüşme onu sarsmış, sanki bu sıkıntılı soruşturmanın kontrolünü bir kez daha kaybediyormuş gibi hissetmesine neden olmuştu. Şimdi başrol oyuncularından biri, belki de şu anda bile cinayet işlemeyi planlayan bir kadın ortadan kaybolmuştu.

"Hayır, yaptıklarını sanmıyorum. Fiziksel olarak oldukça zorlu olduğu için bu kaçış yolunu denemesinin pek olası olmadığını düşündüler, ayrıca izlendiğini bilmediği için bunu yapmasına gerek olmadığını düşündüler. Yaklaşımlarında çok temkinliydi-'

'Belli ki *yeterince* dikkatli değil. Belli ki takip edildiğinin farkındaydı ve fark edilmeden ortadan kaybolmanın bir yolunu buldu. Bir Şeylerin peşinde değilse bunu neden yapsın ki? Ama o içini dökerken bile fırtına kendi kendine patladı. Bak, üzğünüm, senin hatan olmadığını biliyorum ama-

"Ama onu bulmamız gerek.

Aynen öyle. Korkunç bir Şey yapmasını engellemek için sadece birkaç saatimiz olabilir, bu yüzden ekibin tüm imkanlarını seferber etmesine ihtiyacımız var. Telefon üçgenleme, trafik kameraları, canlı CCTV yayınları, ayrıca her polis memuruna onun yeni bir fotoğrafını vermeliyiz, böylece onu takip edebiliriz. Bunu yapabilirsek, belki bir hayat kurtarabilir ve belki de neler olduğunu, Lilah ve diğerlerinin kendilerini nasıl bir karmaşanın içine soktuklarını öğrenebiliriz. Bu arada, Belinda Raeburn'ün nerede olduğuna dair bir fikrimiz var mı?

"Şehirde bir yerde olduğunu düşünüyöruz, ancak tam olarak nerede olduğunu tespit edemedik. Bu sabah eşiyle, daha doğrusu eski eşiyle konuştum. Pek konuşma havasında değildi - Raeburn okuldaki işini kaybetmiş ve Carol Shepherd ile paylaştığı daireden atılmış gibi görünüyor-'

"Yani her Şeyini kaybetti. O konuşurken bile Helen'in zihni dönüyordu. "Bu da bize yardımcı olabilir," diye hızla devam etti. 'Belinda Raeburn geçimini, kariyerini, ilişkisini korumak için öldürdü...'

Ama artık kaybedecek bir Şeyi yok.

Doğru. Bunu neyin ya da kimin yaptığını bize söyleyecek biri varsa, o da odur. Lilah Hill ile aynı şekilde, sokaktaki adamların bilgilendirilmesini ve ekibin yerel olarak tanıdığı her arkadaşını, akrabasını ve meslektaşını takip etmesini istiyorum. Fırtına kadar onlarla mı kalıyor? Otelleri, pansiyonları ve şehirden ayrılmaya karar vermiş olma ihtimaline karşı ana seyahat merkezlerini de kontrol edelim. Hala burada *olduğunu* düşünüyorsanız, o zaman düzenli taahhütlerinin neler olduğunu kontrol edelim - mevcut durumu ne olursa olsun, edeceği dersler ve randevular, katılacağı görevler. Onu bulmak için her Şeyi yapmamız gerekiyor. Hepsini anladınız mı?'

'Elbette...'

"O zaman .

Helen Osbourne'a şaşkınlıkla bakıyor, aceleciliğinin kararsız, hatta utangaç görünen astına neden yansımadığını merak ediyordu. Ve şimdi Helen bir şey fark etti - Osbourne gergin bir şekilde *ona* değil, sağ omzunun hemen üzerindeki bir şeye bakıyordu. Döndüğünde onun neden aniden sustuğunu anladı.

Başmüfettiş Alan Peters kapının girişinde duruyordu.

Bölüm 103

"Ciddi olamazsın?

Helen dehşetini kontrol edemiyordu.

'Bu işi çözmeye çok yaklaştık, beni davadan alamazsınız-'

"Korkarım karar çoktan verildi. Bunun kolay verdiğim bir karar olmadığını söylemeliyim-'

"Beni kovuyor musun?

Mümkün görünmüyordu ama doğruydı. İstasyon şefi ofisinde durmuş, elinde *Southampton Evening News*'un bir nüshasını tutuyordu ve görünüşe göre onu görevden almaya .

"Tam bir iç soruşturma için seni açığa alıyorum. Bu tamamlandığında, buradaki pozisyonunuzu gözden geçirip bir karar vereceğiz. Bu arada, DS Hudson operasyonel komutayı üstlenecek-'

'Hayır, hayır, , hayır, hayır...'

Helen bunu tahmin edememişti - kötü bir şekilde saf dışı bırakıldığını hemen anladı. Hudson açıkça Peters'in kulağına sahipti ve aniden yükselişe geçmişti, bu da sahip olduğu her şeyle savaşmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

"O bu iş için doğru kişi değil; takıma liderlik edemez-" "Neden?

'Mizaç, deneyim ya da yetenek açısından bu işe uygun değil-'

Peters, "Onu atadığınızda DS Hudson'dan çok övgüyle söz etmiştiniz," diye hemen karşı çıktı.

'O zaman öyleydi. Şimdi farklı biliyorum.'

'Belki, ama benim durduğum yerden, DS Hudson kararlı ve etkili bir memur gibi görünüyor. Aslında, ekipte bu cinayetler için inandırıcı bir şüpheli bulan tek dedektif o.'

Helen bir kez daha şaşkına dönmüştü. Belli ki Peters iyi bir şekilde bilgilendirilmişti, Hudson ona araştıracağı ilgili bölüm bölüm bilgi vermişti.

'Lee Moffat güvenilir bir şüpheli değil,' diye tısladı.

'Neden olmasın anlamıyorum. Şiddet , ahlaksız, McManus cinayeti için açık bir nedeni var, Alison Burris ve Martin Hill cinayetleriyle güçlü bağlantılarından bahsetmiyorum bile...'

"En iyi ihtimalle ikinci derece-

"Muhtemelen bu yüzden mi benden sakladınız? Peters'ın yüzü sabitti, öfkesi açıktı.

"Sizi bununla rahatsız etmedim, efendim, çünkü değil.

"Bundan eminsin, değil mi? Peters ısrar etti. 'Konuyu bizzat incelediniz, yardımcınızla görüştünüz, kanıtları tarttınız...'

"Şey, hayır," diye itiraf etti Helen. "Gerek yok; çıkmaz sokak olduğunu biliyorum. "Copper'ın önsezisi, ha?

Hepsi değil. Ben sadece gerçeklere, ortaya çıkardığımız ipuçlarına bakıyorum. Artık neler olup bittiğine dair çok daha net bir resmimiz var-'

"Peki, bu işin arkasında Lee Moffat yoksa kim var?

Helen bir kez daha durakladı ve sorunun ardındaki saldırganlık karşısında şaşırdı.

'olarak bilmiyoruz, ancak bunun tek bir kişinin işi olduğundan eminiz...'

Peters başını sallayarak uzun ve yüksek sesle nefes verdi. "Yani son konuştuğumuz zamankinden daha ileride değiliz.

'Ben öyle bir şey demedim. Ekibim canla başla çalışıyor ve-'

"Moffat'ın güvenilir bir şüpheli olmadığını düşünmenizin *başka* nedenleri olup olmadığını sorabilir miyim?

'Hayır, dediğim gibi, bu sadece kanıtları tartma meselesi ve-' 'Yani bu soruşturma hattını reddetmenizin

DS Hudson'a karşı kişisel bir düşmanlığınız mı var?

'Tanrı aşkına Helen, yalanlar ve hileler için zamanı çoktan geçtik. Hudson'la sevgili olduğunuzu biliyorum.

Peters neredeyse bağırarak suçlamasını dile getirecekti ki, olay odasının ötesindeki birkaç kişi başını kaldırdı. Helen, Hudson'ın *bunu* Peters'a itiraf etmesinin şaşkınlığıyla, dilsiz bir şok içinde olduğu yerde kalakaldı.

"Kısa bir süre birlikte olduğumuz doğru..." diye kekeleydi.

"Benden gizlemeyi uygun gördüğünüz başka bir şey daha var.

"Ki bu benim hatamdı. Aslında, her şey aptalca bir hataydı-"

"Ekip içindeki ilişkileri zehirleyen bir hata," diye araya girdi Peters. "Bu şehrin polis teşkilatının kritik bir etkinliğini ölümcül bir şekilde baltalayan bir hata.

"Hayır, efendim, bu doğru değil-"

"Ve tüm bunların nedeni, ilişkinize son verdiği için kızgın olmanız, küskün ve üzgün olmanızdı-"

"Hayır, de öyle değildi.

"Ve DS Hudson'ı dışarı çıkmaya zorlamaya kararlı.

Ve şimdi Helen onu gördü. Hudson'ın planındaki basit kurnazlığı. Önce Peters'a ulaşmak, kurbanı oynamak, onu aşağılanmış intikamcı bir kadın olarak göstermek. Şimdi kendisine karşı sıralanan güçlerin tam kapsamını ve konumunun ne kadar zayıf olduğunu görüyordu.

"Bakın efendim, DS Hudson size ne söyledi bilmiyorum ama Joseph Hudson'ın karakteri hakkında öğrendiklerim nedeniyle ilişkiyi bitiren bendim. Ve bunu yapmaktan da mutluydum, inanın bana-"

"Yani onu hiç tehdit etmediniz mi?"

"Kesinlikle hayır.

"Ona hayatına devam etmesi gerektiğini hiç söylemedin mi?"

Helen durakladı, bir kez daha savunmaya geçti. "Birkaç kez, başka bir istasyona, belki de Cheshire'a transfer olmasının daha iyi olabileceğini söyledim...

"Demek doğruyu söylüyor.

"Hayır, ben onu asla tehdit etmedim. Bu bir öneriydi, başka bir şey değil.

zayıf geliyordu ve Peters hemen üzerine atladı. "Korkarım size inanmıyorum, DI Grace. DS Hudson'ın dürüst ve pişman olduğu yerde, siz kaçamak, hilekâr ve işbirliği yapmayan bir tutum sergilediniz. Kendi amaçlarınıza ulaşmak için, düzgün bir adamın kariyerini yok etmeye çalıştınız, bu süreçte ekibi boşa kürek çekmeye yönlendirdiniz ve bu istasyonun itibarını bataklığa sürüklediniz.

Elindeki *Southampton Evening News gazetesini* masanın üzerine fırlattı. Helen önceki gece manşetleri görmüş ama görmezden . Şimdi ise o kötü karaktere bakmamak için kendini zor tutuyordu.

suikastı, Emilia Garanita'nın 'Kaybederken içki içmek' manşeti onu masasından kaldırdı.

Bu yüzden başka seçeneğim yok. Seni resmi olarak askıya alıyorum.

'Hayır, efendim, yapamazsınız, lütfen-'

"Kararımı verdim," diye vahşice bitirdi sözlerini. "DS Hudson var, sen yoksun.

Bölüm 104

"Dalga mı geçiyorsun?"

Emilia Garanita bunu söylerken güldü, Hudson'ın az önce anlattıkları karşısında afallamıştı.

"Neden? Birinin benden etkilenmesini tuhaf mı buluyorsun?" "Hayır, elbette değil," diye çabucak toparlandı Emilia. 'Sadece bilmiyordum Helen Grace başka bir insanla anlamlı bağlar kurma yeteneğine sahipti'.

"Evet, öyle. Ve bir süre için anlamlıydı. "Peki bu ne kadar sürdü?"

Emilia defterine kısa bir not karaladı ama gözlerini Hudson'dan ayırmadı. Arabasında saklanmışlardı, gözlerden ve akıllardan uzakta. Hudson'ın başka bir yerde olması gerektiğinden emindi ama o, mesleki görevlerini giderek daha fazla umursamıyor, sadece amirini alaşağı etmeye niyetli görünüyordu.

'Sekiz, dokuz ay ya da öylesine-'

"Doğru," diye mırıldandı Emilia, gerçekten şaşırmıştı. "Ve bunca zaman bunu meslektaşlarından saklamayı başardın öyle mi?"

"Meslektaşlarımdan, arkadaşlarımdan, hatta *senden* bile," diye yanıtladı bir zafer edasıyla. "Görevli memurlar arasındaki ilişkiler tamamen yasak değildir, ancak özellikle aynı istasyondaysanız ciddi şekilde hoş karşılanmaz. Aynı ekipeyseniz, her gün birlikte çalışıyorsanız durum daha da kötüdür.

'Elbette, bunun nasıl karmaşık bir hal alabileceğini görebiliyorum. Peki, sormamın sakıncası yoksa neden bitti?'

Kibarlığı tamamen yapmacıktı. Bu dedikoduyu tesadüfen öğrendikten sonra, son damlasına kadar çalmaya niyetliydi.

Hudson sessizce, "Zamana bıraktım," diye cevap verdi. "Onu anladığımı sanmıştım ama yanılmışım. Kontrolcü, paranoyak, hatta şiddet yanlısı biri olduğu ortaya çıktı...'

"Devam et," diye mırıldandı Emilia, öfkeyle bir şeyler karalayarak.

"Her neyse, ayrıldığımızda çok öfkelenildi ve bana karakolda bir geleceğim olmadığını açıkça söyledi. Bana angarya işler vermeye başladı, bir DC'ye ancak yakışan görevler. Ayrıca diğer memurların önünde beni açıkça aşağıladı ve arkamdan dedikodular yayarak ekibi bana karşı kışkırtmaya çalıştı.

Emilia bunun doğru olduğundan şüpheliydi ama yine de yazdı. Bunun gibi ilk elden tanıklıklar, doğruluğu ne kadar şüpheli olursa olsun, altın değerindeydi.

"Ne yaptın sen?"

"Ona bu konuda meydan okudum, konuyu İK ile görüşeceğimi söyledim ve o zaman beni tehdit etti.

"Seni nasıl tehdit etti?"

"Beni mahvedeceğine söz verdi. Beni sadece Southampton Central'dan kovmakla kalmayacağını, aynı zamanda bir daha asla polis için çalışmamamı sağlayacağını söyledi.

"Ama neden? Size karşı tüm bu düşmanlık neden?"

Çünkü sessizce gitmeyecektim. Çünkü doğru olan için ayağa kalkmaya hazırdım. Unutma, ben yanlış bir şey yapmadım. Bir ilişkimiz vardı, sonra bitti. Olabilir, olur böyle şeyler. Ama beni bu şekilde kurban etmek, *beni* dışarı atmaya çalışmak, *beni* bu şekilde *yok etmek*, sadece onun ilgisinden bıktığım için mi? Bunun tam olsaydı, erkek bir patron kadın sevgilisini mağdur etseydi ne olurdu bir düşünün. On dakika bile dayanamazdı.'

"DI Grace de öyle," diye cevap verdi Emilia bilerek. 'Bugünlerde fırsat eşitliği olan bir dünyada yaşıyoruz.

Hudson sözlerine şöyle devam etti: "Ahlaki boyutunu bir kenara bırakırsak, görevi kötüye kullanmaktan, pozisyonunu suiistimal etmekten, yapıcı işten çıkarmadan ve tacizden suçludur. Ona lanet kitabı fırlatacaklar. Peters'a çoktan şikayette bulundum, her şey yolunda-'

' ne tarafa atlayacak? Ona arka çıkar mı?'

Bundan şüpheliyim. O düz bir adam, bir zaman sunucusu. Helen'in yerleşik protokolleri ve kuralları hiçe saymasından her zaman hoşlanmamıştır. Bana sorarsanız, ondan kurtulduğu için mutlu olacaktır.

Emilia duydukları karşısında şaşkına dönmüş bir halde yazmayı bıraktı. Bugün buraya biraz daha ilginç şeyler bulmayı umarak gelmişti ama çok daha fazlasını bulmuştu. Yasadışı ilişkiler, istismar

... Helen Grace'in üzerindeki perdeyi sonsuza dek indirebilecek bir hikâye ortaya çıkmıştı.

Bölüm 105

Lütfen efendim. Sizden bana biraz daha zaman vermenizi istiyorum. Bir gün, en fazla iki gün, bu işi bitirmek için.

Helen hiçbir zaman bir amirine bir şey için yalvarmamıştı ama başka seçeneği yoktu. Kariyeri, geleceği pamuk ipliğine bağlıydı.

'Yapamam. Bu durumun çok uzun süre sürüncemede kalmasına izin verdim. Ses tonu tartışmaya açık değildi ama Helen denemek zorundaydı.

'Bakın efendim, size söylenenlerin hiçbiri doğru değil. DS Hudson gerçekleri kendi amaçları doğrultusunda çarpıttı. İlişkiyi bitiren *bendim*, sonuç olarak tehdit edilen de *bendim*. Bu konuda Grace Simmons'a gittim, o da DS Hudson ile konuştu, İK için *beni* destekleyen bir rapor *yazdı*-'

'Peki bu rapor nerede? Ben görmedim.'

"Joseph Hudson dosyayı ele geçirdi ve teslim edilemeden imha etti.

Kulağa çok zorlama, hatta gülünç geliyordu ve Peters'in yorgun bir inançsızlıkla başını sallamasına neden oldu.

'Bu doğru *o*/sa bile, o zaman neden bu konuda bana gelmediniz?

"Çünkü bunu kendim halledebileceğimi düşündüm. Ama belli ki DS Hudson'ın kararlılığını, beni alaşağı etme konusundaki çaresizliğini yanlış değerlendirmişim.

"Ve bunun için senin sözüne mi güveneceğim?

'Tabii ki hayır efendim, ama ben buradaki kıdemli subayım, ekibi devraldığımdan beri çok şey başarmış biriyim-'

"Ayrıca defalarca kuralları çiğnemiş, protokolleri göz ardı etmiş, hem kendinizi hem de memur arkadaşlarınızı sık sık tehlikeye atmıştır.

'Evet, yöntemlerim biraz alışılmışın dışında-'

"Daha önce *birkaç kez görevden* uzaklaştırılmaktan kıl payı kurtulan ve şüphelileri yakalamak yerine öldürmeye meyilli olan bir kişi.

Helen bu suçlamaya öfkelenerek, "Bu hiç adil değil," diye karşılık verdi.

Sen bir döneksin Helen. Serseri bir mayın. *İşte bu* yüzden böyle manşetlerle karşılaşyoruz...' Aralarındaki masanın üzerinde duran gazeteye öfkeli bir bakış attı.

"Ama neler olup bittiğini görmek zorundasın?" diye karşı çıktı Helen. "Bunun ne olduğunu.

"Bu tam bir halkla ilişkiler felaketi," diye yanıtladı Peters sert bir şekilde. " bu.

'Son birkaç aydır DS Hudson bana karşı bir kampanya yürütüyor. Bu hikayelerin ortaya çıkmasının nedeni o, Emilia Garanita'nın kötü bir fotoğraf çekip bıçağı saplamak için her zaman doğru yerde olmasının nedeni de o-'

Peters, "Bu çok ciddi bir iddia, DI Grace," diye uyardı.

'Efendim, daha önce bana ekipten herhangi biri hakkında şüphelerim olup olmadığını, memurlarımdan birinin ona bilgi vermiş olabileceğini düşünüp düşünmediğimi sormuştunuz. Cevabımda tamamen dürüst olmadığımı itiraf etmeliyim. Şüphelerim vardı ve artık kesin olarak biliyorum - Joseph Hudson bilgi sızdıran kişi.

Peters bu suçlamayı kabul etmeye niyetli görünmüyordu. Olaylara kendi açısından bakıyordu ve kadının karşı iddialarıyla bulandırılmasını istemiyordu.

'Bu durumu başından beri manipüle ediyordu' - bir kolunu cinayet tahtasına doğru uzattı - 'saldırmak için doğru anı bekliyor, tüm bu kan dökülmesini ve trajediyi kendi bencil amaçları için kullanıyor. Çünkü bir kadın tarafından alt edilmeye, reddedilmeye dayanamıyor.

"Daha önce de söylediğim gibi, DS Hudson çok farklı bir hikaye anlatıyor. "Eminim öyledir.

"İki gece önce bisiklet parkında onunla yüzleştiginizi ve onu Southampton Central'dan kovmakla açıkça tehdit ettiğinizi söylüyor...

'Hayır, bu doğru değil. Tek bir kelimesi bile doğru değil. Sözler Helen'dan yüksek sesle ve kararlılıkla döküldü, Peters'ı susturdu. '*Beni* tehdit etti. O böyle bir adam. Karısını ve çocuğunu terk edecek, iş arkadaşlarını ve dostlarını kendi hırsları uğruna feda edecek türden bir adam. Bisiklet parkında onunla yüzleştüğimde bunu yeterince iyi biliyordum, bu yüzden o geceki tartışmamız sırasında özellikle içkiden bahsettim.

Peters şaşkın ve kızgın bir ifadeyle, "Beni kaybettiniz," diye cevap verdi.

'Hudson'ın Garanita'ya bilgi sızdırdığını düşündüm ve bu teoriyi test etmeye karar verdim. O pusuya tamamen hazırlıksız yakalanmadım.

"İçki konusunda kasten *yalan* söylediğinizi mi söylüyorsunuz?

"Elbette. Otuz yılı aşkın süredir bir damlasına bile dokunmadım, bunu biliyor olmalısınız.

'Bunu sadece bu "bilginin" Garanita'ya sızdırılıp sızdırılmayacağını görmek için mi söylediniz?

"Aynen öyle. Ve sonuç bu. Kâğıdı işaret etti ama Peters gözlerini ondan ayırmadı.

"Yine de," diye devam etti, ilk kez biraz kararsız görünüyordu, "bunların hepsi için sadece senin sözüne sahibim, bizi daha fazla bırakma.

"Tam olarak değil," diye karşı çıktı Helen. 'Joseph Hudson yalan söylüyor, sızıntıyı yapan o. Ve bunu kanıtlayabilirim.

"Nasıl?" diye sordu Peters, inanamayarak.

Bunun üzerine Helen telefonunu masanın üzerine koydu. 'Çünkü Joseph Hudson'ı ifşa etmek umuduyla bisiklet parkındaki tüm konuşmayı kaydettim. Başından beri planım buydu.

Peters kuşkuyla baktı ama o cevap veremedi Helen devam etti: "Dinlemek ister misiniz?

Bölüm 106

Helen arkasında şaşkın bir Peters bırakarak ofisinden uzaklaştı. Amiri kaydı iki kez dinlemişti, hâlâ içeriğini sindirmeye çalışıyordu ama Helen'in kaybedecek zamanı yoktu. Yakalaması gereken bir katil vardı.

Odanın içinde hızla ilerleyerek cinayet masasına doğru ilerledi. Kendini toparlamak, düşüncelerini elindeki soruşturmaya yeniden odaklamak ve ekibin çaresizce ihtiyaç duyduğu liderliği sağlamak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. Ama bunun hiç de kolay olmayacağını biliyordu. Doğrusu, son birkaç saatte yaşanan olayların etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

Olabilecek en büyük ihanetin, kendi yardımcısının darbe girişiminin kurbanı olmuştu. Bunun etkileri çok derin ve zarar verici olacaktı, en azından kendi subayları üzerinde, birçoğu onun iktidar teklifini desteklemek için baştan çıkarılmış olabilirdi. Kim olduklarına dair şüpheleri vardı ve onlarla daha sonra ilgilenmesi gerekecekti; ilk önceliği Joseph Hudson'ı etkisiz hale getirmektir. Alan Peters'ın ona yardım edip etmeyeceği belirsizdi, hâlâ sabahki ifşaatları inceliyordu ama en azından ona infazın ertelenmesine izin vermişti. Yani eğer gerekirse Joseph Hudson'ın icabına kendisi bakabilirdi.

Azimli ve kararlı bir şekilde cinayet masasına giden son birkaç adımı da tamamlayarak zihnini tekrar elindeki davaya, Blythe ile yaptığı konuşmaya ve cevapsız kalan sorulara çevirdi. Ama bunu yaparken bile DC Bentham'ın yaklaştığını gördü, yüzünde heyecanlı bir ifade vardı.

Haberler iyi hanımefendi. Onu bulduk. Belinda Raeburn'ün izini bulduk.

Bölüm 107

Helen şehrin caddelerinde kükreyerek ilerliyor, sıkışık trafiğe girip çıkıyordu.

Ekip ev ödevini yapmış, Raeburn'ün birlikte kaldığı yerel bir arkadaşını ortaya çıkarmış ve onun aracılığıyla Raeburn'ün Ogle Road'daki Pure Box spor salonundaki haftalık dersinde olduğunu keşfetmiştir. Oradaki resepsiyon görevlisine göre Raeburn her zamanki gibi saat on birdeki dersine kayıt yaptırmıştı ama ders yeni bittiği için kısa bir süre sonra ayrılacaktı.

Helen motosikletinin ekranına baktığında saati iki dakika geçtiğini gördü. Hudson, Peters ve diğerleriyle ilgili tüm düşüncelerini geride bırakarak hızını artırdı, bir minibüsün yanından hızla geçti, ardından çılgınca bir U dönüşü yaparak Batı Esplanade boyunca sağa doğru ilerlemeye başladı. Bu normalde yapacağı bir manevra değildi ama Southampton'ın merkezindeki tek yönlü sistemler ilerlemesini engellemek için tasarlanmıştı ve gecikmeyi göze alamazdı - Raeburn'ü şimdi gözden kaybederlerse günün geri kalanını onu arayarak geçirebilirlerdi. Telefonu yirmi dört saatten fazla bir süredir kapalıydı, muhtemelen sorunlarından kaçınmak için, bu da onu takip etmeyi zorlaştırıyordu. Bu yüzden onu buraya getirmeleri şarttı. Helen, stratejik olarak uygulanacak nazik bir baskının bu soruşturmayı tamamen açabileceğinden emindi. Raeburn'ün kaybedecek bir şeyi kalmamıştı, Helen ise tüm kartları ve kozları elinde tutuyordu, özellikle de Martin Hill cinayeti ve Eve Sutcliffe'le olan uygunsuz ilişkisiyle ilgili suçlamalarla karşı karşıya kalma ihtimali.

Sola Portland Terrace'a dönen Helen geniş caddede hızla ilerledi. Ogle Yolu hemen ilerisindeydi ve Helen, Raeburn'ün hâlâ o civarda olması için içten içe dua ederek dönmesi için işaret verdi. Ancak bunu yaparken bile, öğretmenin spor çantasını omzuna atarak sokağın ağzından çıktığını ve Portland Terrace'a doğru ilerlediğini gördü.

Onun Raeburn olduğuna şüphe yoktu - zarif vücut, uzun sarı saçlar, yumuşak, salınan yürüyüş - bu yüzden Helen hızını artırdı. Raeburn hemen çözülecek miydi yoksa bu zorlu bir karşılaşma mı olacaktı? Her iki durumda da Helen onun görüşme odasına geri dönmesini, kilit altında tutulmasını ve kendisini bekleyen pek çok soruyla yüzleşmesini istiyordu.

Helen hızla ona doğru yaklaşıyordu, öğretmen tehlikenin farkında değildi ama Raeburn onu şaşırttı, kaldırımdan inmeden önce yolu baştan aşağı kontrol etti. Helen onun şehrin içlerine doğru ilerleyeceğini düşünmüştü ama aslında şimdi NCP otoparkına doğru gidiyor gibiydi. Oraya park edip başka bir yere mi gitmeyi planlıyordu? Yoksa kestirmeden Westquay'e mi gitmeyi planlıyordu? Eğer öyleyse Helen'in bisikletini bırakıp onu yaya olarak takip etmesi gerekecekti ki bu da işleri zorlaştıracaktı. Endişelenen Helen park edebileceği bir yer bulmak için etrafı taramaya başladı ama bunu yaparken başka bir şey daha fark etti.

Raeburn trafik olup olmadığını kontrol ettiğinde yol temizdi ama sıcak asfalta adımını attığında yan sokaktan bir araba çıkmıştı. Küçük kırmızı bir araba. Helen bir an için bunun Emilia Garanita olabileceğini düşündü ama şimdi bunun bir Corsa değil Fiat olduğunu fark etti. Bu onu rahatlatmalıydı ama aslında tam tersi doğruydı. Çünkü araba ara sokaktan hızla çıkmış ve şimdi Raeburn'e doğru kükrüyordu. Bu çılgınca bir manevra gibi görünüyordu ve Helen her an sürücünün Raeburn'ü fark edip yavaşlamasını bekliyordu. Ancak sürücü gaza bastı ve Raeburn'e yaklaştıkça hızını artırdı. Kulaklık takmış olan Raeburn kendi dünyasında kaybolmuş, yaklaşan tehlikeden habersiz görünüyordu. Buna karşılık Helen her şeyi çok çabuk görebiliyordu - neler olduğuna dair ani bir görüntü bilincini zorluyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Bu kadar yavaş?

Helen gazı kökleyerek motosikleti ileri doğru itti. Hızı arttı - saatte elli mil, altmış, altmış beş - ve Raeburn'e doğru koşarken bile vizörünü yukarı çekti.

"Belinda! Çılgılığı boğuk ve etkisizdi, motorun gürültüsü tarafından bastırılmıştı. "Belinda! Yoldan çekil!

Ama çok azdı, çok geçti. Raeburn kaldırdı ama sadece arabanın üzerine doğru geldiğini görebildi. Helen, Fiat'ın dehşete düşmüş öğretmene çarparak narin bedenini havaya savurmasını dehşet içinde izlemekten başka bir şey yapamadı.

Bölüm 108

Dehşete kapılan Helen, Raeburn'ün parçalanmış halinin asfaltta sekerek yere düşmesini ve sonra da hareketsiz kalmasını izlerken araba kükreyerek yoluna devam etti. Yoldan geçen bir müşteri tanık olduğu şey karşısında dehşete düşmüştü ama Helen'in dikkati bu ani kesintiye değil, şimdi *ona* doğru hızla gelen kırmızı Fiat'a çekilmişti.

Az önce gördükleri o kadar şok olmuştu ki kendi güvenliğini düşünememişti, Raeburn'e saldırı gerçekleşirken motosikleti durma noktasına gelmişti. Helen gerilerek gaza bastı ve yaklaşan arabadan hızla uzaklaşmaya hazırlandı, ancak bunu yaparken bile Fiat gıcırdayarak durdu. Araba şimdi ondan on adım kadar uzaktaydı, gözlerini kırıştıran sürücü yolunu kesen yalnız sürücüyü görünce şok olmuştu. Ancak Helen şaşırmamıştı. Cinayette, daha hızlı davranmış olsaydı öngörebileceği - ve önleyebileceği - korkunç bir mantık vardı. Bu yüzden Lilah Hill'e çatlamış ön camdan şoktan ziyade küçümsemeyle baktı. Ekip sabahdan beri iki şüphelinin peşindeydi ve bu ikilinin böylesine vahşi bir şekilde bir araya geleceğini hiç düşünmemişlerdi.

Zaman durmuş gibiydi, iki kadın birbirlerine bakıyorlardı, sonra daha fazla çılgılık araya girerek anı bozdu. Lilah Hill aniden içinde bulunduğu tehlikenin farkına vararak canlanmış gibiydi. Arabayı tekrar vitese taktı, aracı döndürdü ve az önce geldiği yöne doğru hızla uzaklaştı. Bu onu yüzükoyun yatan kurbanına doğru geri götürdü, ama neyse ki kaçmak şu anda aklının en üst noktasındaydı, Hill yere düşmüş öğretmenin etrafından dolanarak caddenin aşağısına doğru uzaklaştı.

Helen'in karar vermek için bir saniyesi vardı. Raeburn'le mi kalacaktı yoksa Hill'in peşinden mi gidecekti? Daha şimdiden bir grup müşteri telefonlarını kulaklarına dayamış, yüzükoyun yatan kadına doğru koşmaya başlamıştı ve bu Helen'i kararlı kıldı. Vizörünü tekrar indirerek olay yerinden uzaklaştı, amacı

saldırğını takip etmeye devam etti. Fiat çoktan uzaklaşmıştı ama Helen hızlı davranırsa onu yakalayabileceğinden emindi.

Lastikleri asfalta gömölüyor, hızı giderek artıyordu. Cadde boyunca hızla ilerlerken gözleri sürekli bir o yana bir bu yana gidip geliyor, yayaları arıyordu. Burası gençler, aileler ve emeklilerle dolu yoğun bir alışveriş bölgesiydi ve her an birisinin ortaya çıkıp önüne çıkması mümkündü, bu yüzden duyularını tetikte tutarak önündeki yolu tehlikeye karşı taradı.

Ancak Hill'in böyle bir vicdan azabı yok gibiydi, şimdi kaçmaya niyetliydi. Kale Yolu'ndan aşağı indi, sonra da doğruca Fransız Sokağı'na girdi. Burası çok daha dardı, şehrin Tudor mimarisinin bir kalıntısıydı ve hem turistler hem de yerel halk arasında popülerdi. Burada bir çarpışma ihtimali daha da yüksekti; Helen zıplayan kaldırım taşları üzerinde kaçan şüpheliyi takip ederken kalbi ağzındaydı. Neyse ki şans onlardan yanaydı ve Hill sokağın sonuna sağ salim ulaştığında Helen sessiz bir rahatlama nefesi aldı.

Şimdi Hill büyük olasılıkla bir sorunla karşılaşacaktı. Neredeyse Red Funnel feribot terminalinin tam karşısına çıkacaktı. Burada trafik ışıkları vardı ama aynı zamanda tatilciler limana doğru yol aldıklarından sürekli bir trafik akışı da vardı. Helen bu mesafeden bile ışıkların kırmızı olduğunu görebiliyordu ama Hill'in hiç tereddüt etmeden dur işaretinden geçip çılgınca çevre yoluna fırlaması onu şaşırttı.

Bir kamyon onu birkaç santimle ıskaladı, yanından geçerken korna çalıyordu. Hill hiç utanmamış görünüyordu, yan şeritteki başka bir araca çarptı ama yine de hızlanmadan önce doğrulmayı başardı. Helen ise aniden fren yapmak zorunda kaldı ve karşıdan gelen trafik akışında bir mola bekleyerek değerli saniyelerini boşa harcadı.

Küfrederek Bluetooth'una dokundu ve olay odasını aradı. Şimdi önünde bir boşluk açılmıştı ve arama bağlanırken bile bir kez daha hızla ilerledi.

"Olay odası mı?

DC Osbourne'un kendine özgü ses tonunu motorun gürültüsünden tanıdı.

Ben DI Grace. Şu anda A33 üzerinde saat yönünün tersine giden K R 1 9 R F F plakalı kırmızı bir Fiat'ın peşindeyim. "Şu anda

Şüpheli şu anda Red Funnel limanından uzaklaşıyor - tam takip ve durdurma talep ediyoruz.

". Kim o?"

Lilah Hill. Çabuk ol lütfen.'

Telefon görüşmesini bitirince gözlerini bir kez daha hızla giden arabaya dikti. Fiat altmış metre ilerideydi ve şu anda bile liderliğini korumak için umutsuzca şeritlere girip çıkıyordu. Hızını artıran Helen, aralarındaki mesafeyi açmaya niyetli bir şekilde ona odaklandı. Ancak takip çok daha tehlikeli bir hal almıştı. Southampton'ı M27 ile kesişmeden önce dolanan çevre yolu, şehrin ana arterlerinden biriydi. Bu nedenle her zaman kalabalıktı. Bu durum Helen'in yarayabilir, Hill'i yavaşlatabilir, hatta durdurabilirdi ama aynı zamanda kayıplar anlamına da gelebilirdi, Helen bunun son derece farkındaydı.

Yapılması gereken en mantıklı şey, Hill güvenli bir şekilde yakalanana kadar sabırla beklerken, kaçan şüpheliyle temas halinde kalarak geride durmak ve durumu izlemektir. Ancak böylesine işlek bir caddede sert bir şekilde durmak zor olacaktı ve Helen'in güçlü içgüdüleri Hill'i Mountbatten Way'e ulaşmadan önce çevre yolundan uzaklaştırmaktı. Hız göstergesine baktığında zaten saatte altmış mil hızla gittiğini gördü ama şimdi aralarındaki farkı azaltmaya kararlı bir şekilde bunu yirmi mil daha artırdı.

Hill bunu hissetmiş olacak ki hızını artırdı ama yine de Helen yavaş yavaş onu yakalamaya başladı. Fiat atıktı ama yüksek hızlı takipler için yapılmamıştı ve Helen'in Kawasaki'siyle boy ölçüşemezdi. Ve kaçan arabaya yaklaşırken bile Helen fırsatını fark etti. Gazı daha da açarak hızla yanından geçti ve hemen önündeki şeride geri döndü. Mayflower kavşağı hemen önlerindeydi, orada bir kaza olması büyük bir olasılıktı ama Helen hızını dramatik bir şekilde düşürerek Hill'in önünü kesmeye çalıştı ve takip eden aracı aniden fren yapmaya zorladı. Araba ona doğru savrulurken Hill'in lastikleri çılgınca itiraz ederek gürültülü bir patinaj yaptı. Helen bir an için çarpışabileceklerini düşündü ve kendini çarpışmaya hazırladı, ancak son anda Hill direksiyonu kırarak ana yoldan çıktı ve su kenarı boyunca uzanan bir tali yola girdi.

Helen asıl amacına ulaşmıştı, ama yine de Hill şimdi ondan hızla uzaklaşıyordu, bu yüzden Helen arkasını dönerek onu takip etti ve ana yoldan kaydı. Kaçan Fiat'ın peşinden kükreyerek giderken, Mayflower Park'ta dönen kafaları, önlerindeki yüksek hızlı kovalamacanın ilgisini çeken genç ebeveynleri ve küçük çocuklarını gördü. Ama Helen bakışlarını öndeki araca sabitledi. Burası şehrin daha az nüfuslu bir bölgesiydi, çoğunlukla depolar ve iş parklarından oluşuyordu, ama yine de tehlike pusuda bekliyordu, Fiat şimdi bile bir kurye minibüsünden kaçınmak için direksiyonu kırdı. Helen, hızını bir kez daha artırmadan önce minibüse geniş bir alan bırakarak onun peşinden gitti.

Eski Odeon'u, ardından bir dizi ticaret mağazasını geçtiler, iki araç artık başa baş gidiyordu. Helen her an Fiat'ın kendisine doğru savrulmasını bekliyordu ama Hill acımasızca önündeki yola odaklanmıştı ve Helen şimdi bunun nedenini anlıyordu. Yirmi adım ötede bir döner kavşak vardı. Hill oradan sağa dönerse çevre yoluna geri dönebilir ve hızla şehirden uzaklaşabilirdi. Şüpheli bunu sezmiş gibiydi, yukarıdaki üst geçide doğru bir bakış attı. Hill ayağını gaza basarak kavşağa doğru hızla ilerledi, kavşaktan *geçerken* neredeyse hiç fren yapmadı, üçüncü çıkışa ve A33'e giden ara yola yöneldi.

Helen bu hamleyi bekliyordu ve daha hızlıydı, dönüşe doğru eğildi ve kavşağı tamamen atladi, çıkışa ilk ulaşmak için trafik akışının tersine giderek hayatını ve uzuvlarını riske attı. Hill kavşaktan hızla uzaklaşırken Fiat'ın tamponu neredeyse onun lastiğine çarpacaktı. Şimdi çevre yoluna kadar uzanan yüz metrelik açık asfalt yol uzanıyordu. Gaza tekrar yüklenen Helen, takipçisinden uzaklaşarak üç metrelik bir fark açtı. Hill oyununu yükseltti, kaçmaya kararlıydı, Helen de buna güveniyordu. Ve şimdi, kavşağa yaklaşırken, frenlerini sertçe çekti ve aynı anda gidonu çevirdi. Umduğu gibi, bisiklet kayarak zarif bir şekilde durdu, bu sırada hafifçe döndü, böylece şimdi giriş yolu boyunca bir insan barikatı oluşturdu. Bu aptalca, pervasızca bir şeydi - Helen Hill'in şokunu görebiliyordu, karar vermek için sadece bir saniyesi olduğunu biliyordu. Bir çarpışmadan kaçınmaya mı çalışacaktı yoksa doğrudan Hill'in üzerine mi sürecekti?

onun ölüm listesi mi? Helen'ın kaçan şüpheliyi yakalamak için kendi hayatını riske atması çılgınca bir stratejiydi ama içgüdüleri haklı çıkmıştı. Hill tecrübeli bir katil değildi ve genç kadın direksiyonu sertçe sağa kırdı, araba çılgınca savruldu ve bunu yaparken Helen'i iskaladı.

Hızı hâlâ yüksekti, kaçma arzusu her zamanki kadar keskindi, bu yüzden Hill'in direksiyonu diğer yöne kırıp çevre yoluna doğru kaymak istemesine Helen şaşırmadı. Ama Hill çok geç kalmıştı. Üst geçidin sert beton duvarı hızla yaklaşıyordu - çok hızlıydı - aracın ivmesi onu amansızca ona doğru götürüyordu. Saniyeler sonra büyük bir çatırtı duyuldu, metal ve fiber cam korkunç bir şekilde çatladı, araba duvara çarparak olduğu yerde durdu.

Bölüm 109

"Bundan kesinlikle emin misin?"

"Evet, efendim. DI Grace beş dakika önce aradı."

Başkomiser Alan Peters telefona sarıldı, nutku tutulmuştu. DC Malik'in söylediklerine inanmakta güçlük çekiyordu - Lilah Hill, şehir merkezinde bir vur-kaç olayında başka bir şüpheliyi, Belinda Raeburn'ü öldürmüştü. Daha da garibi, Hill aracını beton bir duvara çarparak hurdaya çevirene kadar DI Grace A33 boyunca zanlıyı takip etmek için hazır bulunmuştu. İmkânsız görünse de, daha bir saat önce dedektif müfettişle hararetli bir toplantıya kilitlenmişti.

"Şüphelinin durumu nedir?" diye sordu sonunda, soğukkanlılığını biraz toparlayarak.

"Makul, sanırım. Sağlık görevlileri tarafından kontrol ediliyor ama hava yastığı görevini yapmış gibi görünüyor. Kendine gelir gelmez, DI Grace onu üsse geri getirecek."

Peters, hissettiğinden daha soğukkanlı bir şekilde, "Tamam, beni haberdar et," diye sözlerini tamamladı.

Telefonu kapattıktan sonra koltuğuna yığıldı, telefona boş boş baktı, sanki telefonun ona ne gibi tuhaf, beklenmedik bir gelişme yaşatacağını merak ediyordu. Son birkaç hafta kötü bir rüya gibiydi, her şok edici gelişmeyi hızla daha da kötü bir şey takip ediyordu. Bir dizi faili meçhul cinayet, ardından birbiriyle bağlantısız şüphelilerden oluşan bir grup, şimdi de birbirlerine sırtını dönmüş gibi görünen bir katiller zinciri. Robert Downing şu anda bile hücrelerinde oturmuş, Avustralya'da Amanda Davis'i hedef almak için garip ve harika bir yol mu planlıyordu? Ya da tam tersi? Çılgınca, hatta gülünç görünüyor ama Peters, Helen Grace'in haklı olduğunu, zorlama gibi görünen teorilerinin gerçekte bir dayanağı olduğunu inkâr edemezdi.

Şaşkınlık vericiydi ama bir de takım içinde yaşanan tuhaflıklar eklenince Peters'in daha önce hiç yaşamadığı türden bir soruşturma ortaya çıktı. Bu durumun öngörülebilir ya da basit bir yanı var mıydı? Görünüşe göre yoktu ve durumun karmaşıklığının altını çizmek istercesine sekreteri şimdi dahili telefonda vızıldıyordu.

"DS Hudson sizi arıyor,
efendim. Teşekkür
ederim, Jackie.

Birkaç dakika sonra Joseph Hudson içeri girdi. Üzerinde baskı altında bir adam havası yoktu. Aslında keyfi yerinde görünüyordu.

"Sanırım haberleri duydunuz, efendim.

Peters dalgınca başını salladı.

"Bir darbe aldık," diye devam etti Hudson ayık bir şekilde, "bir ölü, bir yaralı, çalıntı bir araba. Ama iyi tarafından bakarsak, Hill şu anda gözaltında. Ne yazık ki ona biraz daha erken ulaşamadık.

Yüzü kederliydi, pişmanlıkla doluydu ama Grace'e yönelttiği eleştiri gözden kaçmayacak kadar beceriksizceydi. Peters ona hak vermek *istiyordu* - Grace'in takibi karakteristik olarak pervasızdı - ama Hudson'ı bu yangına körükle gitmesi için çağırmamıştı, bu yüzden tavsiyesini tuttu.

Hudson sözlerine şöyle devam etti: 'Lilah Hill göz altına alındıktan sonra bu sorguyu benim yönetmemi önereceğim. 'DI Grace bir gün için gereğinden fazlasını yaptı..'

Peters hemen, "Çok cömertsiniz," diye karşılık verdi, "ama bu mümkün olmayabilir.

"Efendim?

'Sizi bugün buraya davayı tartışmak için çağırmadım. DC Malik bugünkü gelişmeler hakkında beni zaten bilgilendirdi.

Hudson başını sıkıca sallayarak Peters'in, DS ile genç Asyalı meslektaşının anlaşılamadıkları yönündeki şüphelerini pekiştirdi.

'Hayır, sizinle DI Grace'e yönelttiğiniz suçlamalar hakkında konuşmak istiyorum. Tartışmak üzere olduğumuz konunun disiplin soruşturmasıyla sonuçlanabileceğini baştan vurgulamalıyım, bu nedenle bir Sendika temsilcisinin hazır bulunmasını istiyorsanız-'

'Buna gerek yok. Saklayacak bir şeyim yok.'

"Güzel, o zaman devam edelim. Sizin dinledim, şimdi de DI Grace'in anlattıklarını dinliyorum. Ve bana anlattıklarının çok aydınlatıcı olduğunu söylemeliyim.

"Kendini savunmaya çalıştığından hiç şüphem yok.

"Gerçekten de öyle yaptı. Oldukça başarılı olduğunu da eklemeliyim.

DS Hudson hiçbir şey söylemedi ve Alan Peters'a tedirginlikle baktı.

'Ortak geçmişinizi, ilişkilerinizin bozulmasını ve özellikle de bisiklet parkındaki konuşmayı tartıştık. Benim ve sanırım sizin de haberiniz olmadan DI Grace, Emilia Garanita'ya gizli bilgi sızdırdığınızı *kanıtlamak* için küçük sohbetinizi kaydetti. İsterseniz tamamını size dinletmekten mutluluk ama şimdilik sondan başlayacağım..'

Peters telefonundaki sesli not uygulamasını açtı ve birkaç dakika sonra Hudson'ın sesi sessiz ofiste yüksek sesle ve net bir şekilde çınladı.

'Koşarak anneme geri dönmemi isterdin, değil mi? İyi bir çocuk olmamı, çünkü ateşi hissettiğini. Bunu unutabilirsin, Helen. Yanıyor olsan bile üzerine işemem...'

"Ne be?

"Ciddiyim. Aramızda bir şeyler vardı, birlikte harika olabilirdik ama sen beceriksizce suçlamalarınla, paranoyanla, yalanlarınla tüm bunları yerle bir ettin. İşte bu yüzden seni alaşağı edeceğim.

Peters kaydı durdurdu ve Hudson'a bir kez daha bakmak için döndü. Öfke, inkâr ve suçlamalar bekliyordu ama Helen Grace'in suçlayıcısı ilk kez suskun görünüyordu. Aslında, az önce bir hayalet görmüş gibiydi.

Bölüm 110

"Buraya gelip bana sorular soran lanet olası bir cepheniz var.

Profesyonel Standartlar Departmanı'ndan bir memur, konferans salonundaki masanın üzerinden Emilia Garanita'ya soğukkanlılıkla bakarken, arama izni kartını yavaşça ceketinin cebine geri soktu.

Soğukkanlılıkla, 'Herhangi bir saldırı ya da havlama olayından haberim yoktu,' diye cevap verdi. "Sadece size birkaç soru sormak istiyoruz.

'Öyle bile olsa, burası *Southampton Evening News*'in özel ofisleri, benim iş yerim-'

"İşte bu yüzden bu işi mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyoruz," diye cevap verdi polis memuru, "yani şimdi güzel bir sohbet edebilir, bu işi halledebilir ya da yarın tekrar gelebiliriz, ancak sizi uyarmalıyım ki, eğer geri dönmek zorunda kalırsak, tüm bilgisayarlarınıza, telefonlarınıza, cihazlarınıza ve soruşturmamızla ilgili olduğunu düşündüğümüz tüm yazılı dosyalara, özel defterlere veya Post It notlarına erişim iznimiz olacak. Sonuçta, gizli polis bilgilerini kişisel ya da mesleki çıkarlar için elde etmek çok ciddi bir suçtur.

Hâlâ sıırıyordu ama bu bir katilin gülümsemesiydi. Emilia, Dedektif Çavuş Cooper'ın bunu daha önce onlarca kez yaptığından ve muhtemelen her yalanı, kaçamağı ve şaşırtmacayı duyduğundan emindi. Alışılmadık bir şekilde, bu adamdan ve onun yumuşak, ölü gözlü konuşmasından korktuğunu hissetti.

"Ne sormak istiyordun?" diye sordu rahatsızlığını gizleyerek.

"Bunun şimdilik kayıt dışı olduğunu söylemeliyim," diye hızlıca cevap verdi. "Konuşmamızı kaydetmeyeceğim, ancak gerekli olması halinde Southampton Central'da tedbir altında bir takip yapmamız gerekebilir.

'Şey, sanırım bilmek biraz zor, değil mi? Henüz bana bir şey sormadığınıza göre...'

Yine o gülümseme, samimiyetsiz ama iyi çalışılmış.

"Bir polis yolsuzluğu iddiasını araştırıyoruz. Özellikle Southampton Merkez'deki Büyük Olay Ekibi'nde görev yapan bir memurun devam eden polis soruşturmalarıyla ilgili gizli bilgileri bu gazeteye aktardığı ve *sizi* de aracı olarak kullandığı iddia ediliyor. Bu konuda söyleyecek bir şeyiniz var mı?

"Korkarım hayır," diye karşılık verdi Emilia. "Kelime oyunumu mazur görün ama bu benim için yeni bir şey.

"Bildiğiniz kadarıyla, DS Joseph Hudson ile telefonla ya da şahsen, size gizli bilgiler aktardığı herhangi bir doğrudan iletişiminiz olmadı mı? Hiçbir giriş, hiçbir giriş yoktu, sadece ani ve doğrudan bir suçlama vardı. Bu Emilia'ya tuzağa düşürölüyormuş gibi geldi, sanki onun 'hayır' demesini istiyorlardı, böylece yalanlarının üzerine atlayabileceklerdi. Elbette bu suç daha önce bir düzine ya da daha fazla polis memuruyla defalarca işlemişti ve bu yüzden bir yanı gülüp geçmeye meyilliydi. Ama yine de... bu ciddi bir suçtu ve kariyerini tehdit edebilir, özgürlüğünden bahsetmiyorum bile.

"Size tekrar soracağım," diye tekrarladı Cooper, onu iç tartışmasından kopararak. 'DS Joseph Hudson, size ya da bu gazeteye ayrıcalıklı polis bilgilerini sızdırmak amacıyla sizinle hiç doğrudan temasa geçti mi?

Emilia bir kez daha koltuğunda kıpırdandı. Tecrübeli bir gazeteciydi, önüne çıkan sapanları ve okları savuşturmakta ustaydı ama bugün çok az manevra alanı varmış gibi görünüyordu. Hudson'la olan iş ilişkisinden büyük umutları vardı ama ittifakları artık sona ermişti - kendi postunu kurtarmak için onu kurtların önüne atmak *zorunda kalacaktı*. Bir kez daha hem kötü şansına hem de Helen Grace'in görünürdeki dokunulmazlığına lanet okudu. Düşmanını alt etmek için elinden geleni yapmış, sonunda onu köşeye sıkıştırdığını düşünmüştü ama bir kez daha başarısız olmuştu. Teslim olmuş bir havayla Dedektif Cooper'a dönerek sordu:

"Ne bilmek istiyorsunuz?

Bölüm 111

Lilah Hill ona asık suratla ve düşmanca baktı.

Helen, şimdi sorgu odasında bir koltuğa yığılmış olan şüpheliye bakarak, kazadan bu kadar kısa bir süre sonra onu sorguya çekmenin ne kadar akıllıca olduğunu bir kez daha sorguladı. Hill kül rengindeydi, belli ki hâlâ kötü bir şekilde sarsılmıştı ve nefesi güçlü bir şekilde alkol kokuyordu. Buna karşın Hill ciddi bir yara almamıştı, o gün yaşadığı travmatik olaylardan dolayı ayılmış ve bir cinayet suçlamasıyla karşı karşıyaydı. Tüm kuşkularına rağmen Helen onunla yüzleşmekten *başka çaresi* olmadığını biliyordu. Lilah Hill üç saat önce gözlerinin önünde birini öldürmüştü. Dahası, *eğer* konuşmaya hazırsa, bu davadaki hayati bağlantıyı kanıtlayabilirdi.

Helen cevaplara olan arzusuna rağmen yine de görüşmeye dikkatle yaklaşması gerektiğini biliyordu. Karşısında sinir krizinin eşiğinde gibi görünen, koltuğunda durmadan kıpırdanan, tırnaklarını, kıyafetlerini, saçlarını karıştıran bir kadın vardı. Tamamen çöküşün eşiğinde bir kadın.

"Lilah, benimle konuşman gerek.

Hill tırnaklarını yemeye devam etti.

'Soğukkanlı bir katil olmadığınızı, kendinizi mecbur hissetmediğiniz sürece Belinda Raeburn'ü asla öldürmeyeceğinizi biliyorum..'

Hill tepki vermedi, gözünü bile kırpmadı, dikkati parmaklarına yapışmıştı.

'Şimdi size kimin saldırdığını, öldürmeniz için ne söylediklerini ya da yaptıklarını bilmiyorum ama onların suçunu üstlenmenizin bir anlamı yok. Eğer size baskı yapıldıysa - zorlandıysanız, şantaj yapıldıysa, tehdit edildiyseniz - eğer birisi size bunu *yaptırdıysa*, o zaman mahkemeler bunu dikkate almak zorunda kalacaktır.

Bu iyi bir teklifti, alabileceğinin en iyisiydi ama Hill yine de başını kaldırmadı. Helen şüphelinin ne demek istediğini anladığından emindi.

diyordu ama bir şey onu bu konuya girmekten alıkoyuyordu. Sabahki korkunç olaylara rağmen bu durum Helen'i üzüyordu - Hill'in özünde iyi bir insan olduğundan ve bir şekilde kendini korkunç bir yerde bulduğundan emindi.

'Lütfen durumun ciddiyetini anlamaya çalış, Lilah ...'

Helen sesini yumuşattı, olabildiğince dostça ve tehditkâr görünmemeye çalıştı. Ve şimdi Hill sonunda kırıdanmayı bıraktı.

'Cinayet suçlamasından sıyrılmanın, bunun bir kaza olduğunu iddia etmenin hiçbir yolu yok. Oradaydım, gördüm. Ayrıca, saldırıda kullanılan arabanın dün Hertz deposundan bordo kapüşonlu biri tarafından çalındığını doğrulayacak iki tanığımız var. Dün o kırmızı ışıklarda kasten geçerken giydiğin kapüşonlunun aynısı. *Bugün* giydiğin kapüşonun aynısı.

Hill gözlerini kırptırdı, aleyhindeki kanıtların ağırlığı kendini hissettirmeye başlamıştı.

"Bu bir kaza değildi. Kasıtsız adam öldürme bile değildi. Önceden planlanmış, soğukkanlı bir cinayetti.

Başka bir tepki, o son kelime delip geçiyor.

"Bu en ciddi suçlamadır. Ve bundan kaçınmanın bir yolu yok. *Ama* hala gençsin Lilah, yani bir seçeneğin var.

..'

Helen genç kadının elini tutabilseydi, bunu yapardı. Söylediği her kelimedede ciddiydi ve umutsuzca kırılğan şüphelinin doğru kararı vermesini umuyordu.

'Hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında, nefret edilerek, aşağılanarak, yanlış anlaşılacak geçirmeyi seçebilirsin. Ya da temize çıkabilirsin.

Helen devam etmeden önce bunun fark edilmesini bekledi: 'Bana ne anlat, seni bu korkunç köşeye neyin ittiğini söyle, ben de sana yardım edeyim. Bunun bir son olmasına gerek yok Lilah...'

Hill'in omuzları titremeye başladı, gözleri yaşlarla doldu. Helen bastırılmış acıyı, çaresizliği hissedebiliyordu. Daha önce hiç kimsenin bu kadar umutsuz, bu kadar *kederli*, bu kadar *içi boş* göründüğünü görmemişti.

'Bize şimdi yardım ederseniz, cezanızı çekerseniz, tazminat öderseniz, o zaman *hala* bir şansınız var, bir hayatınız, anlamlı bir hayatınız olması için bir şansınız var...'

Bastırılmış bir hıçkırık, yarısı dışarı atılmış, yarısı yutulmuş. Hill kendisiyle savaş halinde, itiraf ve inkâr arasında kalmış bir kadın gibi görünüyordu.

'Lütfen acele etmeyin, en baştan başlayın. Bana bunu sana kimin yaptırdığını söyle.

Helen'in eli, Hill'i paylaşmaya çağırırcasına avuç içi yukarı bakacak şekilde masanın üzerine konmuştu. Helen umutsuzca bunun sona ermesini, şüphelinin sonunda ruhunu açığa vurmasını istiyordu.

"Yapamam..."

Helen kelimeleri kekeleyerek söylerken Hill'in ondan uzaklaştığını hissedebiliyordu.

"Neden olmasın?"

"Yapamam, özür dilerim.

'Eğer korkuyorsanız, güvenliğiniz için endişeleniyorsanız, size yardımcı olabiliriz

.'

Hill bakışlarını kaçırdı ve hırsla tırnaklarını karıştırmaya başladı. Umutsuz görünüyordu, neredeyse ele geçirilmiş gibiydi, derisini parmaklarından çekip çıkarmak, kendini kanatmayı istiyordu.

"Lilah, konuş benimle. Ben senin tek umudunum, sana yardım edebilecek tek kişiyim..."

Kendine verdiği zarar arttıkça bir başka boğuk hıçkırık daha. Genç kadın kendini yok etmek istiyor gibiydi ama Helen ona son bir şans vermek için ona ulaşmak zorundaydı.

'Her ne olduysa, bununla başa çıkabiliriz. Sen ve ben *birlikte*.

Lütfen, seni endişelendiren şeyin ne olduğunu söyle.

Yaklaştı, artık neredeyse fısıldıyordu. "Bana neden *korktuğunu* söyle.

Uzun bir duraklama oldu. Helen Hill'i dikkatle izledi, yumuşama belirtileri, işbirliği yapma isteği görmeyi umuyordu. Ama genç kadın başını kaldırdığında, donuk ve ölü gözlerindeki yaşlar artık kurumuştü, Helen onun kararını çoktan verdiğini anladı.

"Yapamam.

Bölüm 112

'Neden konuşmuyor? Bu işten sıyrılamayacağını biliyor olmalı.

Helen tekrar olay odasında idi, ekip onun etrafında toplanmıştı. Belli ki hepsi bir itiraf bekliyor, bu sıkıntılı soruşturmada bir ilerleme kaydedilmesini bekliyordu. Helen onları hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalmıştı ama yenilgiyi kabul etmekten hoşnut değildi, kanıtları gözden geçirmek ve bir sonraki hamlelerini planlamak için tüm birimi bir araya getirdi. Herkes yanıt vermişti, yeryüzünden kaybolmuş gibi görünen Joseph Hudson hariç herkes. Ancak Helen bugün onun varlığını özlememişti. Bu kritik noktada tüm ekibin bir araya gelmesine ihtiyacı vardı - şu anda bile soruyu soranın Hudson'ın eski bir müttefiki olan DC Reid olmasından memnundu.

"Emin değilim," diye yanıtladı Helen. "Bunu bir vur-kaç, bir tür kaza gibi *gösterebileceğini* ve ne kadar az konuşursa kendini o kadar az suçlu göstereceğini düşünüyor olabilir. Ama ben öyle olduğunu sanmıyorum, gerçekten değil. Kayıttan sesinin korkmuş olduğunu duyabilirsiniz. Bu işin arkasında her kim varsa, belli ki onun üzerinde bir etkisi var.

"Gözaltında olmasına rağmen ona ulaşabileceklerini düşündüğü için mi? DC Malik sorguladı.

"Muhtemelen, ama baskı uygulamanın, sadakate hükmetmenin başka yolları da var.

"Bunun arkasında kim varsa ona *minnettar* olduğunu mu düşünüyorsunuz? DC Edwards sordu. "Ortağı öldürüldüğü için memnun mu?

'Belki, ama bu konuda kararsız olduğunu hissediyorum, kısmen rahatlamış, kısmen suçlu. Yani, eğer minnettarlık değilse ve tamamen korku da değilse, o zaman Belinda Raeburn'ü öldürdüğünü itiraf etmek bir şekilde gerçeği açıklamaktan daha *iyi*, daha kabul edilebilir olduğu için olmalı.

"Anladığımdan emin değilim.

"Bir düşünün. Amar Goj her şeyini kaybedebilirdi, bu yüzden harekete geçti. Belinda Raeburn ve Robert Downing de. Lilah Hill'in hayatı

tezat adil görünüyordu. Kocasının yasını tutuyordu elbette ama aslında onun ölümüyle *özgürleşmişti*. Kocasının öldürülmesi açıkça onunla ilişkilendirilemezdi, cinayeti onun emrettiğine dair bir işaret yoktu, dolayısıyla ortada bir karşılık *olsa* bile, Martin Hill'in ölümü karşılığında Raeburn'ü öldürmeye söz vermiş olsa bile, bunu reddetmesi halinde kendi hayatından gerçekten endişe etmediği ya da Demokles'in kılıcı gibi tepesinde sallanan ve onu çaresiz bir eylemde bulunmaya zorlayan başka bir şey *olmadığı* sürece, bunu yapmak zorunda kalmayacaktı.

"Onunla ilgili bir şeyi gözden kaçırdığımızı mı düşünüyorsun?"

'Bence henüz yüzeyi bile kazımadık. Çok daha geriye gitmeli, eski sevgililerine, arkadaşlarına, işlerine, ailevi sorunlarına bakmalıyız. Hayatını alt üst etmeliyiz. Sabıka kaydı , daha önce kanunla başı derde girmemiş ama gözden kaçırdığımız bir şeyler olmalı, utanç verici, suç teşkil eden ya da yıkıcı bir şeyler. Temelde düzgün, sıradan bir kadının isteyerek bir yabancıнын canını alması için başka bir neden düşünemiyorum.

"Neden Raeburn?"

Edwards şimdi başını siperin üzerine kaldırmıştı.

Neden hedef alındı? Şüphesiz... şüphesiz ki tüm bu olayların amacı, zincirdeki hiçbir halkanın birbiriyle bağlantılı olmaması değil mi? Failler kurbanlarını tanımıyor, birbirleriyle hiçbir şekilde bağlantılı olamazlar. Ama bu ikisi *olabilir*. İkisi de devam eden soruşturmalarda şüpheliydi, şimdi ise failler. Düzensiz görünüyor, şablona uymuyor. Tüm bu kargaşanın mimarı neden dikkatleri bu şekilde kendi planlarına çeksin ki?

Helen kararlı bir şekilde, 'Belki de başka seçenekleri yoktur,' diye cevap verdi. 'Belki de şimdi onları korkutmuşuzdur. Bütün bu plan ancak failler asla tespit edilemediği takdirde mükemmel bir şekilde işliyor. Asıl plan, cinayetlerin faili meçhul kalması, rastgele araba kaçırma, vur-kaç ya da ırkçı saldırılar olarak görünmesi olmalıydı, ancak gerçek nedenler ve gerçek failler tespit edilir edilmez, çözülmeye başlar. Belinda Raeburn potansiyel bir zayıf halkaydı. İşini, ilişkisini, geçimini korumak için öldürdü ama yine de her şeyini kaybetti. Artık onu hedef almamızı, her şeyi anlatmaya ikna etmemizi engelleyecek hiçbir şey yoktu, bu yüzden susturulması daha iyiydi. Belki de o

Hill ve Downing'in konusunda daha dirençli olacakları konusunda. Bence bu işin arkasında kim varsa ahırları temizliyor...'

Ekip bunu düşünürken kısa bir duraklama oldu, ardından DC Malik mücadeleye geri döndü.

"Peki, şimdi ne olacak, şef?

'Sanırım hepimiz tüm bu girişimin tek bir kişi ya da kurumun işi olduğu konusunda hemfikiriz. Downing, Hill ve Raeburn'ün sorunlarını çözmek için bir tür uğursuz kolektif konusunda...'

DC Bentham, "Bu konuyu kapsamlı bir şekilde araştırdık," dedi. 'Farklı failer arasında herhangi bir temas olduğuna dair bir kanıt yok.

'Yani bunu başka biri koordine ediyor - onlarla irtibata geçiyor, onları tehdit ediyor, onlara hedefler, zamanlamalar ve kurbanlarının hareketleri hakkında önemli bilgiler veriyor. Raeburn'ün Martin Hill'in her gün o yolu kullandığını bilmesi ya da Lilah Hill'in Raeburn'ün spor salonuna gittiği yeri bilmesi için hiçbir neden yok. Birisi onlara bu bilgiyi vermiş, bir dizi talimat vermiş olmalı. Nasıl?'

DC McAndrew, "Telefon geçmişlerini, mesajlarını, e-postalarını inceledik," dedi. 'Herhangi bir ortak temas, herhangi bir örtüşme göremiyorum. Gizli bir iletişim araçlarına sahip olmaları mümkün, yanan bir telefon ya da her neyse, bu durumda onu takip etmek neredeyse imkansız olacak.

Helen, 'Ama yine de birinin onlara telefonu *vermesi* gerekirdi,' diye ısrar etti. 'Ya da karanlık web sohbet odasının ayrıntılarını, ya da her neyse. Birinin onlarla doğrudan ya da dijital olarak iletişim kurması gerekirdi. Peki bu ilk temas nasıl gerçekleşti?

Bu düşünceleri değerlendirip cevap ararlarken sessizlik oldu.

"Kesinlikle Blythe olmalı? DC Malik çekingен bir tavırla girişimde bulundu.

Helen'in aklından geçen de buydu ama bunu başka birinin söylemesinden memnundu.

"Devam et.

'Şey, onlar hepsi düzenli olarak haftalık randevuları onunla vardı.

Gizli, özel toplantılar...'

DC Reid, 'Şehir merkezindeki çok gizli ofisinde,' diye araya girdi.

"Asistanı yok, değil mi? McAndrew ekledi.

"Yani kimin gelip gittiğine, kiminle görüştüğüne dair hiçbir kayıt olmayacak," diye kabul etti Malik. "Ya da ayrıldıklarında ne durumda olduklarını. Kızgın mı, üzgün mü, korkmuş mu..."

"Dahası, eğer akıllıysalar," diye ekledi Helen, aklına gelen yeni bir düşünceyle, "daha sonra da onu görmeye devam edeceklerdi. Haftalık programlarını hiçbir şekilde değiştirmemek, dikkatleri üzerlerine çekmemek en iyisi... bu da onlara göz kulak olmaya devam edebileceği, hatta belki de cinayet sonrası rahatsızlıklarından, ıstıraplarından zevk alabileceği anlamına geliyor.

Bu hoş olmayan bir düşünceydi ama Helen içgüdüsel olarak doğru olduğunu hissediyordu.

"Blythe'ın iddia edilen veri ihlali konusunda ne durumdayız?" diye devam etti.

Şu ana kadar bir gelişme yok. O dönemde başka bir ihlal ya da siber saldırı rapor edilmemişti, yani tek seferlik bir şey değilse... tabii ki Blythe'ın sistemlerini incelememiz gerekecek, ancak şu ana kadar ona ulaşamadık.

'Yani şu anda elimizde sadece bir veri ihlali *olduğuna* dair onun sözü var. Kendine zaman kazandırıyor olabilir. Özellikle Blythe hakkında ne biliyoruz?'

Bu soru DC Bentham'a yöneltilmiştir.

Dürüst olmak gerekirse çok fazla değil. Ailesi boşandıktan sonra annesi tarafından yetiştirilmiş bir köylü çocuğu. Okulda ve üniversitede başarılı olmuş ve yaklaşık on beş yıldır psikiyatrist olarak çalışıyor. Eşi yok, çocuğu yok, Yukarı Shirley'de bir dairesi var. Paylaşım yapmıyor, tweet atmıyor ya da insta kullanmıyor. "Kendini kendine saklıyor.

"Sabıka kaydınız var mı?

"Hayır. Daha önce hiç ceza almamış, hiçbir şey yok. Birkaç yıl önce eski sevgilisiyle yaşadığı bir olayın ardından sorgulanmış ama açıkçası onunla ilgili tek ilginç şey bu.

"Eski sevgilisi

kimdi?" "Gina

Brown.

"Peki onun hakkında ne biliyoruz?

Pekala,O evli için a Mark James, onlar canlı aşağı Bournemouth'da, ama *daha önce* Blythe ile nişanlıydı. Bu

En hafif tabiriyle kötü bitti. Ayrıldı ve Blythe mutlu *değildi*, görünüşe göre ihanete uğramış, reddedilmiş hissediyordu. Birkaç ay sonra, bu oldu-'

Ona *Southampton Evening News* gazetesinden bir makalenin çıktısını uzattı. Helen önce tarihi, Temmuz 2018'i, sonra da fotoğrafın altındaki ismi -Gina Brown- okudu ve gözlerini fotoğrafın kendisine dikti. Bunu yaparken eli ağzına gitti.

Fotoğrafta, Alex Blythe'in ofisinde sevgiyle çerçevelenmiş resmini gördüğü *aynı* genç kadın vardı. Ama bu kez fotoğraftaki kişi sıırtmıyor ve kameraya poz vermiyordu. Bunun yerine, doğrudan ileriye bakıyordu, şok olmuş, çaresiz, *ıstırap* içindeydi - yüzünün alt yarısı kabarmış ve hamdı, korkunç bir asit saldırısıyla yeni tahrip edilmişti.

Bölüm 113

"Şu anda konuşamam. Özür dilerim, *yapamam...*'

Gina Brown ön kapının arkasına saklanmıştı ve eğer saldırmazsa Helen'in kuyruğunu kıştırıp geri çekileceğini umuyordu. Ama böyle bir şey söz konusu değildi - Helen rekor sürede Bournemouth'a kadar yanarak yasalar bir yana, birçok rekoru kırmıştı. Aniden ortaya çıkması ne kadar şok edici ya da üzücü olursa olsun, içeri girmesine izin verilmemesi mümkün değildi.

"Seninle konuşmam hayati önem taşıyor, Gina. Sana ne olduğu hakkında, Alex Blythe ile olan ilişkin hakkında..."

Onun adının anılması bile Brown'a fiziksel acı veriyor gibiydi, kapıya sarılmaya devam ederken tüm vücudu tepki veriyordu.

'Bu konuda söyleyecek bir şeyim yok ve sizin de anlayabileceğiniz gibi bebeği indirmeye *çalışıyorum...*'

Üst kattan bir bebeğin ağlama sesleri duyuluyordu. 'O zaman belki kocanız ilgilenebilir. Evde mi? Gina tereddüt etti, bu da Helen'e ihtiyacı olan fırsatı verdi.

Lütfen, Gina. Mecbur olmasaydım burada olmazdım. Bu bir ölüm kalım meselesi.'

Ve şimdi, nihayet, durumun ciddiyeti gibiydi; Helen'in korkulu ev sahibesi isteksizce kenara çekilerek onun içeri girmesine izin verdi.

"Burada olduğumu kimsenin bilmediğini söyleyerek başlamalıyım. Ve bana söyleyeceğiniz her şey kayıt dışıdır..."

Gina başını salladı ama hiçbir şey söylemedi, çay bardağını kucaklıyordu. İki de mütevazı oturma odasında, mutlu bir aile hayatının ıvır zıvırları, fotoğrafları ve hatıralarıyla çevrili bir şekilde oturuyorlardı. Her ne yaşıdıysa, her neye katlandıysa, belli ki Gina Brown hayatta kalmış, hatta başarılı olmuş, kendine biraz mutluluk yaratmıştı.

Ancak bu gece memnun olmaktan çok uzak, korkmuş, ağlamaklı ve hatta korkmuş görünüyordu.

'Alex Blythe ona olan ilgimizden ya da sizinle bu konuşmayı yaptığımdan habersiz. Yapmak istediğimiz son şey seni üzme ya da telaşlandırmak. Gerçekten, tamamen güvendesin, Gina. Senden tek istediğim biraz bilgi.

Gina çayına baktı ama içmek için hiçbir girişimde .

"Ne bilmek istiyorsun?" diye mırıldandı, görünüşe göre göz teması kurmamaya kararlıydı.

"Alex'le ilk nasıl tanıştınız?

Başka bir tepki, ama bu sefer Helen'in gördüğü korku değildi. Utançtı.

'Ben onun hastasıydım...'

"Doğru, onu görmeye gittiniz çünkü...?"

"Çünkü bir sorunum vardı. Ben... Bir yıl önce kötü bir motosiklet kazası geçirmiştım. İyileşme sürecinde oldukça ağır ağrı kesici ilaçlar kullanıyordum ve sonrasında bu ilaçları bırakmakta zorlandım.

"Bağımlılığınızla başa çıkmanıza yardımcı olması için Alex Blythe'in hizmetleriyle mi anlaştınız?

Kederli bir baş sallama.

"Onu ne kadar süreyle gördün?

'Profesyonel olarak, üç ay kadar. Kişisel olarak, çok daha uzun..'

'Devam et.

"İlaçları bırakmak için motive olmuştum, bu yüzden tedavi işe yaradı. Ona çok minnettardım, bana hayatımı geri verdiğini hissettim. Meğer o da aynı şeyi hissediyormuş.

"Çünkü mü?

"Çünkü denizde kaybolmuştu..."

"Nasıl yani?

"Yönsüzdü, mutsuzdu. Şunu anlamalısınız ki altı yaşından itibaren sadece o ve annesi vardı. Yıllarca bebek sahibi olmak için uğraşmış, birkaç kez tüp bebek tedavisi görmüş ve son zar atışında gebe kalmıştı. Alex onun küçük mucizesiydi ve ona tapıyordu, ne isterse veriyordu, ne isterse söylüyordu, her gün her gün. Sonra aniden

gitmişti. Geç teşhis edilmiş göğüs kanseri. Yirmi ikinci doğum gününden hemen önce öldü.

"Onu dünyada yalnız bırakarak.

"Ondan sonra *kimsesi* yokmuş gibi görünüyordu. Tek tük flörtleşmeler oluyordu sanırım ama ciddi bir şey yoktu. Sonra tanıştık. O kadar mutluydum ki, yeniden "normal" olmaktan o kadar memnundum ki, onun üzerine titriyordum. Bir süre için mutlu olduğumuzu, bir geleceğimiz olabileceğini düşündüm, bu yüzden beni nişanlanmaya ikna etmesine izin verdim...'

"Ama kalbin bu işte değil miydi?

Başını iki yana salladı. "Alex sevmek istemiyordu, ona tapılmasını istiyordu. Ve çok kontrolcüydü, *tam olarak* istediği gibi davranmazsam çok sinirlenirdi...'

"Kimse onu bu davranışından dolayı uyarmadığı için mi, her zaman şımartıldığı için mi?

'Belki, bilmiyorum. *Ben* psikiyatrist değilim...' Öfke ve incinmişlikle bezenmiş en acı mizah.

"Yani mı karar verdin?

"Çok mutsuzdum, kendimi kapana kısılmış, hatta boğulmuş hissediyordum. Sonra bir gün şarkı grubumda Mark'la tanıştım. Çok samimi, nazik ve kibardı - ve ona aşık oldum, *tam anlamıyla* aşık oldum.

Bir gülümsemenin ipucu. Helen gözlerini tavana dikti - bebek sakinleşiyordu ve Mark'ın bebeği sakinleştirmeye çalışarak ileri geri yürürken çıkardığı ayak seslerini duyabiliyordu.

"Sonra ne oldu?

Gina sanki kutuyu yeniden açmaya korkuyormuş gibi tereddüt etti. "Gina?

'Bakın, daha iyi idare edebilirdim, ben - ben hala Alex'le birlikteyken Mark'la bir süre görüştüm. Sadece başka ne yapacağımı bilemedim. Alex çok mutluydu, düğün konusunda çok hevesliydi, iş arkadaşlarına, tanıdıklarına, dinleyen herkese ne kadar harika bir çift olduğumuzu, ne kadar muhteşem bir gün olacağını anlatıyordu. Gittikçe daha fazla plan yapıyor, daha fazla para harcıyordu ve bir gün çıkıp ona ayrılmak istediğimi söyledim.

"Peki o nasıl tepki verdi?

İlk başta bana inanmadı. kışkırtmaya, kandırmaya çalıştığımı düşündü. Sonra, sonunda kafasına ettiğinde, çıldırdı. Aradı

Bana her türlü ismi taktı, çok kötü şeyler söyledi, hatta bir bana vurdu. Bana bir tür sinir krizi geçiriyormuş gibi geldi, ben de eşyalarımı aldım ve gitmeye hazırlandım. Sonra birden ağlamaya başladı, değişebileceğini söylüyordu ama ben değişmeyeceğini biliyordum. Alex sadece ve sadece bir kişiyi seviyor. Ben de ayrıldım.'

"Ya ondan sonra?"

"Ondan sonra-" dedi derin, acılı bir nefes alarak, "daha da kötüleşti. Telefonlar, mesajlar, bana fahişe demeler, kandırmakla, kasten küçük düşürmekle suçlamalar. Onu ikna etmeye çalıştım ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi. Arabam parçalandı, ofisim tahrip edildi-'

Sanki panik atak geçirmek üzereymiş gibi nefes almakta zorlanıyor gibiydi. Helen ona durmasını söylemek istiyordu ama Gina devam etmeye, hikâyesini bitirmeye kararlı görünüyordu.

"Günler geçtikçe devam etti, sonra aniden durdu. İlk başta belki de başka biriyle tanıştığını ya da sonunda mantıklı düşünmeye başladığını düşündüm. Ama şimdi geriye dönüp baktığımda, değişime neden olan şeyin *benim* yaptıklarım olduğunu biliyorum.

"Neydi o?"

"Facebook'ta nişanlandığımı paylaşmıştım. Mark bana evlenme teklif etmişti ve ben de tabii ki evet demiştim.

'Ve Alex bunun anlamsız olduğunu mu gördü? İlişkinizin sona erdiğini mi?'

"Bir bakıma. Ama aynı zamanda başka bir şeyin de başlangıcıydı..." 'İntikam mı?

Gina başını sallamadan önce uzun ve sert bir nefes verdi.

"Kasten teması kesti, kendini benden ve durumdan uzaklaştırmaya çalıştı ama sadece zamanını bekliyordu.

Başını kaldırıp Helen'a baktı, gözyaşları içinde meydan okuyordu. Gina iyi görünüyordu, buna şüphe yoktu, kendine yeni bir hayat, yeni bir imaj yaratmıştı, ama acı, geçmişin hasarı hala yüz hatlarına kazınmıştı.

"O olduğuna emin misin?"

"Ne düşünüyorsun?" diye karşılık verdi, yüzünü işaret ederek. "Bu olay evleneceğim günden bir gece önce oldu.

Helen ona baktı, saldırının çarpık zamanlaması karşısında midesi bulanmıştı. "Başka bir şüpheli ya da başka bir açıklama yok muydu?

"Saçmalama. Başka kim *böyle* bir şey yapar ki?" 'Sorgulandı mı?

"Elbette, İngiltere'ye döndükten sonra. "Anlamıyorum.

'Alex pek çok şey olabilir ama aptal değildir. Saldırı gecesi Kopenhag'da bir konferanstaydı.

"Yani sağlam bir mazereti vardı.

"Hiçbir şeyi şansa bırakmazdı. "Peki ya size saldıran *kişi*?

"Kim olduğunu asla öğrenemedik," dedi acı bir şekilde.

"Kapüşonlu ve şapkalı bir adam. Arkamdan geldi, onu zar zor gördüm.

"Ve polis saldırıyı Blythe ile ilişkilendiremedi mi?

Tabii ki hayır. Alex'in ne arkadaşı, ne ailesi, ne dostları, ne de onun için böyle bir şey yapacak kimsesi vardı. Nasıl yapabilirlerdi ki?'

Gina sözlerini bitirirken bile Helen'in zihni aniden olasılıklarla çalkalanıyordu:

'Ama bu işin arkasında o , biliyorum. *O yaptı*.'

Bölüm 114

Helen derin düşüncelere dalmış bir halde aceleyle bisikletine geri döndü. Bir zamanlar umutsuz bir durum, birbiriyle bağlantısız cinayetler kataloğu gibi görünen şey, şimdi hiç de öyle görünmüyordu. Şu anda bile yapbozun çeşitli parçaları bir araya geliyor, Helen'in gözlerinin önünde dans ediyordu. Şimdi önemli olan onları kavraması ve yerlerine sıkıca oturtmasıydı.

Blythe'in çarpık planının Brown'a yapılan saldırıdan kaynaklanmış olması kuvvetle muhtemel görünüyordu. Terk edilmiş bir aşık eski nişanlısından korkunç bir intikam alır, mutluluğun eşiğindeyken bile yüzünü, servetini mahveder. Helen şimdi o sahneyi gözünde canlandırabiliyordu: daha genç, daha yeşil bir Alex Blythe, çaresiz ve savunmasız bir hastayı, hiç tanımadığı birinin suratına sülfürik asit atmaya ikna ederek korkunç bir eylemde bulunmaya ikna ediyordu. O müşteri ikna edilmiş, rüşvet verilmiş, hatta tehdit edilmiş miydi? Hayır, bu mantıksız ve gereksiz görünüyordu. Muhtemelen şantaj çok daha basit olurdu, farkında olmayan hasta zaten en karanlık sırlarını, en derin utancını güvendiği bağımlılık danışmanına itiraf etmişti. Blythe'in kurbanlarının bu bilgileri *isteyerek* vermesi, psikiyatristlerine ailelerine, arkadaşlarına ya da meslektaşlarına itiraf etmeyi hayal bile edemeyecekleri şeyleri söylemeleri hem korkunç derecede uğursuz hem de tuhaf bir şekilde zekiceydi. Ona *güvenmişlerdi* - sonra Blythe bu güveni onlara karşı olabilecek en kötü şekilde kullandı.

Helen, Gina'nın saldırganının Blythe'in onu bu şekilde manipüle etmesine izin verecek şekilde nasıl haddini aştığı konusunda hiçbir fikre sahip değildi. Ama emin olduğu bir şey varsa, o da bütün bunların o olaydan doğduğuydu. Blythe, müşterilerinden birini, kendisine herhangi bir geri dönüşü olmaksızın başka bir insanın şeklini bozmaya *zorladığını* bilerek, bu güçten nasıl da zevk almış olmalıydı. Kusursuz bir şemaydı. Blythe'ı ispiyonlamak, aslında saldırının kendisini ve onu teşvik eden şeyi itiraf etmek anlamına gelirdi.

Polisin elinde hiçbir ipucu yokken bunu yapmak için orada ne işi vardı? O zaman sessiz kalmak, uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermek daha iyi.

O halde bu, ateşi yakan kıvılcımdı. Gina Brown'a yapılan saldırı kişisel olarak tatmin edici olmalı, ama neden orada dursun? Neden onun önünde kendilerini aşağılayan o zavallı, savunmasız sefil insanları *daha ileri* gitmeye zorlamasın? Nihai şiddet eylemini gerçekleştirmeye? Bu sarhoş edici, güçlendirici, karşı konulmaz olurdu. Tanrıyı oynamak gibi olurdu.

Onun gizli hizmetlerini arayan muhtaç profesyonellerin hiçbiri doğuştan katil olmadığı için dikkatli bir planlama gerektirecekti. Sopa, ifşa olma tehdidi onları ancak bir yere motive edebilirdi. Belki bazıları öldürmeye ikna edilebilirdi ama diğerleri kesinlikle direnecekti; tüm umutlar tükenene kadar direneceklerdi? O zaman neden önce mutluluklarını, geçim kaynaklarını, hatta özgürlüklerini tehdit eden kişiyi ortadan kaldırarak bir havuç da eklemeyelim? Böylece iki kat bağlanmış olacaktı; ani kurtuluşları için Blythe'a borçlu olacaklar, ama şimdi ahlaksızlıkları, tuhafıkları, *suçları* hakkında yalnızca sahip olduğu bilgiye tamamen tutsak olacaktı?

Ve şimdi Blythe'ın kendi sözleri aniden aklına gelerek Helen'e bir yıldırım gibi çarptı. İlk tanıştıklarında, müşterilerinin gerçekçi olmayan beklentilerinden bahsetmişti. Ne demişti? "Müşterilerim ilk geldiklerinde sihirli bir değnek sallamamı, her şeyi etmemi istiyorlar. Onlar için yaptığı şey bu muydu? Bir müşterisinin sorunlarının ortadan kalkmasını sağlamak için başka bir müşterisine işkencecisini öldürmesini mi emrediyordu? Helen bir kez daha ürperdi. Bu suçun da ötesinde bir şeydi, daha önce hiç karşılaşmadığı türden bir plan. Bu, zavallı müşterilerine işkence etmenin, Southampton'ı kana bulamanın ama kendisi parmağını bile kıpırdatmamanın bir yoluydu. Gerçekten de Tanrı'ya benziyordu, hayranlık uyandırıcıydı ama aynı zamanda tüyler ürperticiydi.

Bisikletine tırmanan Helen cebinden telefonunu çıkardı. Sonunda resim netleşmeye başlamıştı ve şimdi yapılması gereken ekibi harekete geçirmekti. Haftalardır kendi kuyruklarını kovalıyor, çıkmaz sokaklara giriyor, yanlış ipuçlarının peşine düşüyor, masum taraflara zulmediyorlardı, oysa gerçekte durum son derece basitti. Tüm bu olanlar tek bir adamın, sadece tek bir adamın eseri idi.

Dr. Alex Blythe.

Bölüm 115

Kıpırdamadan durmuş, gözlerini zifiri karanlığa dikmişti. Gri Vauxhall Astra gece yarısından hemen önce ofisinin karşısındaki sokakta durmuştu ama garip bir şekilde içindekiler araçtan inmemiş, onun yerine gölgelerin içinde oturmuş, izliyor ve bekliyorlardı. Oradan onu fark etmeleri mümkün değildi - panjurlar kapalı, içerideki ışıklar sönmüştü - ama Alex Blythe kumaşla çerçeve arasındaki küçük boşluktan bakarak onları görebiliyordu. Bu garip bir karşı karşıya gelmeydi, avcı ve av arasında garip bir birliktelikti, dünya habersizce işine devam ediyordu. Sarhoş ofis çalışanları tökezleyerek evlerine dönüyor, gençler sokakta koşuşturuyor, sevgililer kol kola aceleyle geçip gidiyordu - her türden insan, içinde bulundukları ölüm kalım dramının pek de farkında olmadan aralarından geçip gidiyordu.

Polis memurları iki saat önce gelmişlerdi ve o zamandan beri hiçbir şey yapmamışlardı, niyetle oyalanıyorlardı ama belki de harekete geçecek güvenden, hayal gücünden yoksundular. Binayı basmak üzere olmadıklarından emin olan Alex Blythe pencereden uzaklaşarak masasına döndü. Dizüstü bilgisayarına hızlıca bir göz attığında otomatik temizleme programının neredeyse tamamlandığını, tüm dosyaların yok edildiğini, bilgisayarın sabit diskinin temizlendiğini gördü ve parçalayıcıya geçti. Son kâğıt dosya setini kavrayarak canavarın ağzına atmaya başladı ve arka tarafının ince ince kesilmiş kâğıt parçalarını kusuşunu acımasız bir memnuniyetle izledi. Bu yıkımın görüntüsü garip bir şekilde keyifliydi ama hüznle de doluydu. Sırlar, itiraflar ve suçlardan oluşan bu hazineyi biriktirmek için yıllarını harcamıştı. Hepsini bir kenara atmak ne büyük bir kayıptı. Onca ıstırap, onca utanç, onca koz.

Yine de artık işi şansa bırakmak söz konusu olamazdı - Raeburn, Hill, Downing ve sayısız diğerleriyle olan tüm somut bağlantılar

tedavi ettiği sefillerin yok edilmesi gerekiyordu. Yazıktı, gerçekten de saygısızlıktı ama başka yolu yoktu. Tek kurtarıcı lütuf hafızasının gücüydü; bu hafıza muazzamdı, neredeyse fotografik bir hatırlama gücüne sahipti. Bu güç yine de işine yarayabilirdi ve hiç değılse, onların gözyaşları içindeki itiraflarını ve yardım için çıplak yakarışlarını tekrar tekrar dinlerken eğlenmesini ve dikkatinin dağılmasını sağlayabilirdi.

Son kâğıt parçaları da çöp kutusuna düştü. Paralayıcıyı kapatan Blythe, aynı şeyi dizüstü bilgisayarına da yaptı ve onu alıp yere fırlattı. Fayanslara çarptı, makine parçalanırken anında atladılar, klavye yerinden fırlayarak altındaki devre yığınının ortaya çıkardı. Hiç tereddüt etmeden ileri atıldı ve ayağıyla talihsiz cihaza, parçalanmış cam ve kırık mikroiplerden oluşan bir yığın haline gelene kadar defalarca, agresif bir şekilde vurdu.

Alex Blythe bitkin ve terlemiş bir halde masasına yaslandı ve soluklanmak için bir süre bekledi. Odanın köşesinde Bella, efendisinden aniden korkarak ağlamaklı bir şekilde sızlanıyordu ama Alex onun sızlanmalarını duymazdan geldi, akli daha yükseklerdeydi. Oyunun sonunun eşiğinde durdu ve etrafını seyretmek için bir an durdu. Burası uzun zamandır onun sığınağı, oyun alanıydı. Bu kapalı, günah çıkarma mekânında geçirdiğı zamanın tadını çıkarmış ve bu dört duvarın yıllar boyunca tanık olduğı acıları, sıkıntıları soluyarak anılardan keyif almıştı. Akılsız dünya onun etrafında cahil ve kör bir şekilde dönüp dururken, hırsının boyutunu pek fark etmese de burada iek açmış, büyümüşü. Hepsini yenmiş, taciz etmiş, işkence etmiş, kucağına koşan zavallı insan müsveddelerini kontrol etmiş ve bunu yapmaktan zevk almıştı ama her gösterinin bir doruk noktası, perdenin inmesi gereken bir nokta vardı. O an artık gelmişti ve hiç pişmanlık duymadan çekip gidecekti. Sürdüğü sürece eğlenceliydi ama eskilerin dediğı gibi, her güzel şeyin bir sonu olmalıydı.

Yedinci Gün

Bölüm 116

Helen dairesinde volta atıyor, ileri geri yürürken döşeme tahtaları gıcırdıyordu. Gina Brown'la yaptığı görüşmenin ardından düşünmek, plan yapmak ve strateji geliştirmek için eve çekilmişti ama yine de huzursuz ve tatminsizdi. Bu işi bitirmeye çok yaklaşımlardı ama *hâlâ* öldürücü darbeyi indirmeye hazır değillerdi.

Balkona geçen Helen, düşüncelerini ve içinde giderek büyüyen endişeyi yatıştırmaya çalışarak şehre baktı. Şafak yeni söküyordu, çatılarda parlayan ilk ışık huzmeleri yeni günü müjdeliyordu. Helen orada durmuş, önümüzdeki yirmi dört saatin neler getireceğini merak ediyordu. Zafer ve kurtuluş mu? Yoksa daha fazla ölüm ve yıkım mı?

Helen bu suçların neden işlendiğini, kimin planladığını bildiğinden emindi ama Blythe'dan yaptıklarının hesabını sormak hiç de kolay olmayacaktı. Daha önce hiç onun gibi bir düşmanla, kendini gölgede tutmakta bu kadar usta biriyle karşılaşmamıştı. Helen'in gözünde Blythe en az yedi, muhtemelen daha fazla cinayetten sorumluydu ama gerçek şu ki, tek bir tanık, tek bir fail bile Blythe'ı kan dökülmesinin ve sefaletin mimarı olarak tanımlayarak onu işaret etmemişti. Amanda Davis Avustralya'da kaçaktı, Amar Goj ve Belinda Raeburn ölmüştü ve Robert Downing ve Lilah Hill hala belirsiz nedenlerden dolayı konuşmayı reddediyordu.

Psikiyatristi doğrudan şantaj, baskı ve cinayete teşvikle suçlayan bir tanık ya da kurban olmadan, CPS asla dava açmayacaktı. Helen Blythe'ı şimdi içeri çekse bile, ki bunu yapmayı çok istiyordu, elleri boş kalacaktı. Blythe'ı cinayetlerin failleriyle, yok etmediğini varsaydıkları dosyaları ya da kurbanlarının telefonlarındaki randevu hatırlatıcıları ve konum servisleri aracılığıyla ilişkilendirebilirler, ancak kanıt eşliğinin daha yüksek, *çok daha yüksek* olması gerekirdi.

onu yakalamak için. Bu korkunç olaylar zincirini başlatanın sapkın psikiyatrist olduğunda ısrar eden, doğrudan Blythe'ı suçlayan bir ya da sesler dizisine ihtiyaçları vardı.

Mutfak masasına dönen Helen dosyalarına baktı. Lilah Hill'in sabıka fotoğrafı ona bakıyordu - son birkaç saattir onun hayatı hakkında bildiklerini gözden geçiriyordu. Helen döndüğünde hiç üstünü değiştirmemiş, duş bile almamış, doğrudan DC Malik ve McAndrew'un şu anda gözaltı hücrelerinde yatan kadın hakkında topladıkları bilgilere dalmıştı. Kadın işbirliği yapmayı reddetmiş, kendisine yöneltilen tüm sorulara "yorum yok" yanıtını vermişti ama Helen'e göre, bir ilerleme kaydedebilmek için en büyük umutları oydu.

Downing başarılı bir avukat ve zorlu bir rakipti. Aleyhine büyüyen adli kanıtların ağırlığına rağmen her türlü suçlamadan sıyrılmaya çalışacaktı. Kendini savunmakta ustaydı, ayrıca kaybedecek çok şeyi vardı, en azından çocuklarına erişimi. Buna karşılık Lilah Hill amatör biriydi, daha önce polisle başı hiç derde girmemiş, yasalara saygılı bir reklam yöneticisiydi. Üstelik dünyada yapayalnızdı, savunmasız ve sarsılmıştı, en çok ihtiyaç duyduğu anda ona destek olacak kimsesi yoktu.

Eğer onu konuşturabilirlerse, Alex Blythe'ı hâlâ parmaklıklar ardına koyabilirlerdi. Şu anda eksik olan şey bir kozdu, onu masaya getirecek bir şey. Helen saatlerdir beynini yoruyor, dosyaları inceliyor, onu açacak bir şey, herhangi bir şey arıyordu ama yine de bulamıyordu. Lilah'ın hayatındaki gidişat oldukça standart görünüyordu; yirmili yaşlarında romantizme, hedonizme ve kariyere öncelik veriyor, otuzlu yaşlarında ise bir yuva kurup bedenine ve ruhuna bakıyordu. Buraya kadar her şey olağandı; ancak alkol, bisiklete bindiği, meditasyon yaptığı ve spor salonuna gittiği daha sonraki sağlıklı yıllarında bile hayatından hiç eksik olmamıştı. Olay çıkardıktan sonra arkadaşlarına gönderdiği özür mesajları, kredi kartı ekstrelerindeki sayısız lisans dışı işlem ve Adsız Alkolikler gibi organizasyonları sık sık Google'da araması, bağımlılığının gücünün kanıtıydı. Açıkça mücadele etmişti

Yıllarca bununla uğraştı ve sonunda son şans olarak Alex Blythe ile iletişime geçti.

Bazı açılardan çok mantıklıydı. Reklamcılık zor bir işti. Yöneticiler başarı ile başarısızlık arasında, bir işi almak ile kaybetmek arasında sallanıp dururlardı; bu da parti kültürünün -içki kültürü de denebilir- iyice yerleşmiş anlamına geliyordu. İçki, uyuşturucu, seks, hepsi adrenalize edilmiş, erkeksi, sıkı çalış, sıkı oyna ahlakının bir parçasıydı. Ve Lilah Hill de bu eğlenceye tam anlamıyla katılmış görünüyordu. Ekip, Hill'in Facebook sayfasından çok sayıda fotoğrafın çıktısını almış ve taramıştı ve yirmili yaşlarına ait fotoğraflar kesinlikle aydınlatıcıydı. Hill'in genç bir kadın olarak kalabalık bir barda içki içerken, yepyeni bir Mercedes'in üzerinde sahiplenici bir şekilde otururken, kameraya göz kırparken bir meslektaşını şehvetle yanağından öperken çekilmiş bir sürü fotoğrafı vardı. Dizginlenemez bir hedonizm dönemi, umursamaz bir gençlik tablosu, Hill'in şimdi içinde debelenirken bulunduğu sefaletten çok farklıydı. Hayatı nasıl bu kadar yanlış gitmişti?

İlk yıllarına ait fotoğraflara bakıldığında, şu anda bir hücrede cinayet suçlamasıyla karşı karşıya olması imkansız görünüyordu. Çünkü Hill bir yandan içki bağımlılığıyla savaşılmaya devam ederken bir yandan da egzersiz ve temiz yaşama öncelik vererek kendine çeki düzen vermeye çalışmıştı. Bu durum Blythe ile olan ilişkisini, daha doğrusu onun tarafından boyun eğdirilmesini daha da şaşırtıcı hale getiriyordu. Dışarıda mücadele eden çok sayıda alkolik vardı, öyleyse onu nasıl manipüle edebilmiş, karakterine bu kadar aykırı bir şey yapmaya zorlayabilmişti? Hayatının diğer yönleri - yardım amaçlı bisiklet sürüşleri, toplum projelerine olan sevgisi, yerel kilise gruplarına katılımı - onun örnek bir vatandaş olduğunu gösteriyordu. Onunla ne alıp veremediği vardı?

Lilah her zaman aşırı içiciydi, bu açıktı. Ancak, garip bir şekilde, hayatında bazı değişiklikler yaptıktan sonra - araba kullanmak yerine bisiklete binmek, pahalı, karbon ağırlıklı ithalat yerine organik, yerel yiyecekler satın almak, sürekli kilo vermeye karar vermek - içki içmesi gerçekten arttı. Yirmili yaşlarında, harcama alışkanlıklarına bakılırsa, birkaç gün aşırıya kaçıyor, sonra birkaç gün azalıyordu. Ancak hayatının ilerleyen dönemlerinde içki içmek günlük bir olay haline gelmiş, Hill'in her gün harcadığı para göz önüne alındığında alkollü içkileri tercih ettiği görülüyor.

Neden böyle olmuştu? Hayatının diğer yönleriyle başa çıkmaya çalışırken bile durumu neden aniden kötüleşmişti? Ve Blythe orada faydalanmak için neyi fark etmişti?

Araştırmāsından yorulan Helen'in gözleri sabahki trajedinin fotoğraflarına kaydı. Raeburn'ün yoldaki buruşuk bedeni, etrafa saçılmış eşyaları, Helen'in bisikletinin hemen önünde kayarak durmuş olan Fiat'ın bıraktığı siyah patinaj izleri. Hemen oraya, iki kadının göz göze geldiği ana geri döndü. Hill'in yüz ifadesindeki ifadenin zafer ya da öfke olmadığını o zaman da fark etmişti, şimdi de fark ediyordu. Hayır, korku vardı.

Ve şimdi aklına bir fikir geldi, aniden apaçık görünen ama şimdiye kadar göz ardı ettiği bir fikir. Telefonunu eline alarak olay odasını aradı ve diğer uçta McAndrew'un sesini duymaktan memnun oldu.

"Benim için PNC'ye erişebilir misiniz?" diye sordu tanıtmadan.

"Elbette. Ne arıyoruz?"

Hill'in yepyeni Mercedes'inin üzerinde poz verdiği fotoğrafa bakarak cevap verdi:

"BG14 JYB plakalı Mercedes SLR'nin karıştığı herhangi bir kaza..." Sonra bir duraklama oldu:

"Korkarım o araçla ilgili bir şey yok.

Helen bunu düşündü. "Tamam, o zaman daha geniş bir arama yapın. Herhangi bir RTA, çarpışma, vur-kaç, Southampton'da o marka veya model bir aracın karışmış olabileceği herhangi bir şey ..."

McAndrew çoktan yazmaya başlamıştı. Beklerken Helen önündeki dosyalara bir göz attı ama bu sadece dikkatini dağıtmak içindi, dikkati tamamen McAndrew'un cevabına odaklanmıştı.

"Elimde işe *yarayabilecek* bir şey var. Aralık 2015'te Freemantle'da bir vur-kaç olayı. Genç bir çocuk evinin yakınındaki yolda ölüme terk edilmiş..."

"Hatırlıyorum," diye cevap verdi Helen, aniden heyecanlanarak. "Bunun için hiç kimse yakalanmadı. Ailesi her yıl temyiz başvurusunda bulunuyor. Adı neydi? Billy... Billy..."

"Billy Anderson.

' buydu, Billy Anderson..'

"Her neyse, sadece bir tanık vardı, yaşlı bir komşu. Olayı görmemiş ama olay yerinden uzaklaşan koyu mavi bir Mercedes sedan gördüğünü sanmış.

"Freemantle'da hangi yoldu?"

"Barrow Yolu.

'Ve Hill Ocean Village'da çalışıyordu, değil ... yani eğer gece geç saatlerde, örneğin bir Noel partisinden eve dönüyorsa, bu yolu kullanmış olabilir.

"Elbette, iyi kullanılan bir ara yol, ana yollara kalmaktan çok daha hızlı.

'Ve eğer acelesi varsa, belki de içki içmiştir...'

Helen dikkatini Hill'in Facebook sitesine vererek 2015, 2016 ve 2017 yıllarına ait gönderilere attı... Hill'in aniden her yere bisikletle gitmeye karar vermesinin ve alkol kullanımının artmasının 2015 Noel'i civarında gerçekleştiği artık açıktı. Bu tarihten sonra Hill'in o arabayla ya da başka bir araçla çekilmiş hiçbir fotoğrafı yoktu.

"Arabanın sahibi hala Hills mi?"

"Bir dakika... Hayır, DVLA kayıtlarına göre Mercedes'i Ocak 2016'da satmışlar. Sadece beş ay önce satın aldıkları düşünülürse, gerçekten garip. Epey bir zarar etmiş olmalılar...'

O zamana ait tamirhane faturası var mı? Eğer Hill sorumluysa, muhtemelen arabada önemli bir hasar vardır.

Biraz daha yaz o zaman: 'Hesabında belirgin bir şey göremiyorum... ancak Aralık ayı başlarında toplamda ... iki bin beş yüz poundluk önemli miktarda nakit para çekilmiş. Onarımların gizlice yapılmasını isteseydi, muhtemelen nakit ödeme yapardı.

Ve şimdi son parça da yerine oturmuştu. Vur-kaç olayı yerel olarak kötü bir şöhrete sahipti, Billy'nin paramparça olmuş ailesi adalet için kampanya yürütmeye devam ediyor, her yıl ölüm yıldönümünde birilerinin vicdanının sızlayacağını umarak tanık çağrısını yeniliyordu. Ancak Lilah Hill sessiz kalmayı tercih etmiş, kendi canını kurtarmak için suçluluk duygusunu sineye çekmişti. Bu ona ne kadar zarar ? Ve bu onu ne kadar savunmasız hale getirmişti? Martin Hill bunu biliyor muydu, ona karşı kullanmış, onu bir ilişkide kalmaya zorlamış mıydı?

klostrofobik, hatta zehirli buldu? Peki ya Blythe? Seansları sırasında *ona* suçunu itiraf etmiş, ruhunu bir tabakta teslim etmiş miydi? Helen birden olan şeyin bu olduğuna, Blythe'ın onun üzerindeki etkisini anlamamanın anahtarının bu olduğuna ikna olmuştu.

Ama şimdi ibre diğer taraftaydı. Artık bilgiye ve kaldıraca sahip olan Helen'di ve bunu sonuna kadar kullanmaya niyetliydi.

Bölüm 117

Kirli beton zemin üzerinde bisikletine doğru yürürken şerit ışıklar yanıp sönüyordu. Lilah Hill'i itirafa zorlayacak araçlara artık sahip olduğuna inanan Helen, bir saniye bile kaybetmemeye kararlıydı. Gözaltı memurları ve avukatı itiraz edebilir, zaten yeterince sorguya maruz kaldığı konusunda ısrar edebilirlerdi ama Helen onu bir kez daha sorgu odasına çağırmaya hakkı olduğunu biliyordu.

Kirli bodrum katını boydan boya geçen Helen, Kawasaki'sinin üzerine atladı. Kaskını taktı, kontağı çalıştırdı ve frene basarak uzaklaştı. Saniyeler sonra otomatik kapılar açıldı ve Helen boşluktan hızla geçerek caddeye çıktı.

İssiz bir yerdi, bu yüzden Helen boş cadde boyunca ilerledi ve vücuduna çarpan esintinin tadını çıkardı. Erken olmasına rağmen, boğucu ve bunaltıcı bir gecenin ardından hava sıcaklığı çoktan yükselmişti ve yumuşak merheminin etrafında dönmesi iyi hissettiriyordu. Haftalar süren hayal kırıklığı, korku ve endişeden sonra Helen artık zaferden, adaletin yerini bulacağından, sonunda Blythe'ın hesaba çekileceğinden emindi. Birçok hayat mahvolmuş, çok kan dökülmüştü ama sonunda yolun sonuna yaklaşmışlardı.

Dört yönlü bir kavşağa ulaşan Helen, Oswald Yolu'nda sola kaydı, hızını artırdı ve bisikletin öne doğru sıçrarken attığı tekmeye karşılık verdi. Southampton Central'a sadece birkaç dakika uzaklıktaydı, trafiğin olmaması işe gidip gelmesini kolaylaştırıyordu. İlerleyişi sakin ve durdurulamazdı, ruh halini tamamlıyordu ve ilerlemeye devam etti. Tekrar Lilah'nın önünde olmak, bu işi bitirmek için sabırsızlanıyordu. Kazandığı her metre istasyona, çatışmaların yeniden başlamasına bir metre daha yaklaşmak demekti.

Fairfax Yolu'nu geçerken uzaktan Southampton Central'ı gördü. Yüksek granit ve kireçtaşı bina ufuk çizgisinde göze çarpıyor, onu çağırıyordu. Gaz kelebeğini çekiştirmek üzereydi

ama sonunda şansı yaver gitmedi, ışıklar aniden sarıdan kırmızıya döndü, bu da sorunsuz bir yolculuktaki ilk engeldi.

Hızını düşüren Helen, durma çizgisinin yanında durdu. Nefes vererek düşüncelerini toparlamaya, kendini ileride olacaklara hazırlamaya çalıştı. Ancak şimdi bile, bu huzur anından mahrum kalacaktı; telefonu cebinde vızıldadı ve dikkatini istedi. Bluetooth kaskına dokunarak cevap verdi:

"Grace-

"Şef, ben DC Bentham.

Sesi gergindi, bu da onu hemen endişelendirdi. "Her şey yolunda mı?"

"İyi - ama sana bir şey sormak istiyorum.

"Devam et..." diye yanıtladı Helen, kırmızı yanmaya devam eden ışıklara bir göz atarak.

"Gary Bleecher'ın mikroçipinden elde edilen bilgileri inceliyordum, bulduğumuz-

"Madalyonundan. Ne olmuş ona?"

"Bleecher'de dosyalarının tam bir kopyası vardı, ona borcu olan herkes, çeşitli elektronik tablolar ve listeler halinde-

"Ve? Helen sordu.

'Muhtemelen önemli bir şey değil ama listedeki isimlerden biri aklıma geldi. Anthony Parks.'

Helen'in kanı dondu. Southampton Central'da çalışan biri Bleecher'a borçluysa, o zaman Blythe'in onlar üzerinde bir etkisi olabilirdi, hatta şu anda bile onları harekete geçmeye teşvik ediyor olabilirdi.

"Gözaltı bölümünde çalışıyor-

"Kim olduğunu biliyorum," diye araya girdi Helen sertçe. 'Nerede o? Bugün görevde mi?'

Hamile bir duraklama oldu, sonra Bentham cevap verdi: 'Evet, yarım saat önce geldi.'

Bölüm 118

Kapı açıldı ama Lilah hareket etmedi. Lilah Hill olduğu yerde kaldı, tel çerçeveli yatağın kenarına oturmuş, yere . Günün ilk ışıklarından beri bu pozisyondaydı, sonunda nafile bir uyku girişiminden vazgeçmiş, bunun yerine dik bir pozisyonda mahvoluşunu düşünmeyi tercih etmişti. Bu ona kendini daha az yatar, daha az yenilmiş hissettiriyordu ama bu bir yanılsamaydı - hangi açıdan bakarsanız bakın yıkımı tamdı.

Dedektif Grace'le yaptığı görüşmeden beri Lilah serbest düşüşteydi, nasıl bu kadar çabuk bu kadar dibe vurabildiğini anlayamıyordu. Bir hafta önce kötü bir yerdeydi - klostrofobik, kapana kısılmış, suçluluk duygusu altında ezilmiş - ama katlanılabilirdi. İşi vardı, bir avuç arkadaşı vardı, ara sıra baş döndürücü bir özgürleşme anı yaşıyordu. Şimdi o cümleyi nasıl da kabul ederdi, yoksunlukları, acıyı ve sefaleti nasıl da severdi. Ama bu seçenek ortadan kalkmıştı, şimdi parmaklıklar ardında bir hayatla karşı karşıyaydı. Böyle bir şeyden paçayı kurtarabileceğini düşünmekle ne kadar da saflık etmişti - şimdi vicdanında çifte leke vardı. Raeburn'ün ölümü de en az Billy Anderson'inki kadar ona işkence edecekti, bunu biliyordu. Billy Anderson'ın ölümü yıllardır hayatına renk katıyordu - birkaç gün önce Westquay'de Billy'nin parçalanmış anne ve babasını gördüğünde dumura uğramıştı - ve Raeburn'ünki de öyle olacaktı. Muhtemelen Raeburn'ün ailesi, arkadaşları, bir partneri ve bir hayatı vardı. *Onun* söndürdüğü bir hayat. Lilah'nın o zamanki ve sonraki yıllardaki korkaklığı affedilemez olsa da Anderson'ın ölümü en azından kazaydı, ama Raeburn'ünki tamamen farklı, çok çok daha kötü bir şeydi.

Üzerine bir gölge düştü ve üzerinde beliren gözaltı memurunun farkına vardı.

", Hill. Ne yapacağını biliyorsun.'

Kelimeler ona doğru tıslıyordu, kızgın ve gergindi. Saldırganlığı ve soğukluğu yüzünden ondan nefret ediyordu ama aslında hak ettiği tek şey buydu, bu yüzden

Vücudunu yataktan çekerek yüzünü duvara döndü ve kollarını iki yana açtı. Silah, kaçak eşya ya da bir kaçış denemesi için kullanılabilecek herhangi bir şey olup olmadığının incelenmesi sırasında göğüslerinin pek de sıradan olmayan bir şekilde okşanmasından, bu saçmalıktan nasıl da nefret . Tüm bunlar ona ne kadar gülünç geliyordu - hiçbir yere gitmiyordu.

Adam tam arkasında duruyordu. Gözlerini kapatarak olacıklara karşı kendini hazırladı ve çabucak bitmesini umdu. Yukarıda onu daha fazla sorgulamanın beklediğini biliyordu ama bir şekilde o bile burada sıkışıp kalmaktan daha iyiydi. Herhangi bir arkadaşlık, DI Grace'inki bile olsa, buna tercih edilebilirdi.

Lilah, ', şu işi bitirelim...' diye ısrar etti.

Artık kızgındı. Neden bu işi uzatıyordu? "Yeterince adil," diye mırıldandı.

Lilah'nın gözleri hemen açıldı. Birdenbire, açıklanamaz bir şekilde, telaşlandığını hissetti. Adamın ses tonunda ağır bir şeyler vardı, sesinde gerginlik, hatta pişmanlık mı vardı? İçine bir korku yayıldı ama tepki veremedi boynuna bir şeyin dolandığını hissetti. Kavramaya çalıştı, pürüzsüz ve köseleydi, belki de bir kemerdi, ama şu anda bile saldırgan onu sıkıca çekiyor, boğazındaki havayı zorluyordu. Nefes nefese kaldı, dehşete kapılmıştı ve havasızdı, kemeri pençelerken bacaklarını şiddetle tekmeliyordu ama şimdi adam kemeri *daha da sıkıyordu*. Ne kadar çabalasa da, adam boğazındaki baskıyı artırırken, kızın vücudunu kendi vücuduna sararken, kız kemere tutunamıyor, dönemiyordu. Görüşü artık onu sıkıştırıyor gibiydi, yıldızlar görüyordu, dünya solmaya başladıkça mücadelesi hızla tükeniyordu. Tehlikede olabileceğini biliyordu ama *bu kadar çabuk* geleceğini hiç tahmin etmemişti. Şimdi bedelini ödeyecekti. Direnmek için çaresizdi, onun pençelerinde güçsüzdü, karşı koyacak gücü yoktu.

Bu sondu.

Bölüm 119

Rampaya sertçe vurdu ve kükreyerek otoparka girdi. Sağındaki bisiklet sırasını görmezden gelen Helen, binanın personel girişine doğru hızla ilerledi. Çok hızlı sürüyordu, yoluna çıkabilecek herkesi tehlikeye atıyordu ama aklında tek bir şey vardı. Lilah Hill'e gitmesi gerekiyordu.

Kapılar göründü ve Helen atından inerek hâlâ hareket eden motosikletten atladı. Sevgili Kawasaki'si yüzeyde sıçradı, ön tekerlek çılgınca döndü, ama o çoktan kapılara doğru koşmaya başlamıştı. Birkaç saniye sonra içeri girmiş ve koridordan zemin kattaki merdiven boşluğuna doğru koşmaya başlamıştı. Bentham'ın da yedinci kattan aşağı inerek gözaltı alanına doğru koştuğuna şüphe yoktu. Mesele oraya kimin önce varacağıydı. Ve çok geç kalıp kalmayacakları.

Bunu neden daha önce fark etmemişlerdi? Helen henüz Parks'ın Blythe tarafından Hill'i hedef alması için yönlendirilip yönlendirilmediğinden emin *değildi* ama içinden bir ses ona *tam olarak* böyle olduğunu, seri katillerin bu en kesin ve önceden planlanmış olanının yarım kalan işi tamamlamak için hiçbir şeyden kaçınmayacağını söylüyordu. Bu düşünce Helen'in midelerini bulandırdı - Hill'in şu anda bile nelere katlanıyor olabileceğini düşündükçe ürperiyordu - ama suçlama ya da pişmanlık için zaman yoktu. Saat işliyordu.

Kapılara ulaştığında onları çekerek açtı. Gözaltına inen merdivenler kısaydı, en fazla on beş taneydi ve Helen merdivenleri tek seferde çıktı, en üstten atladı ve tırabzanla kendini yönlendirdi. Yere sertçe çarptı ama hemen ayağa kalktı ve koridorda hızla ilerlemeye başladı. Başka bir kapıdan geçerek kendini iç nezarethanede, hücrelere açılan kapıdan sadece birkaç adım ötede buldu. Bentham'dan henüz bir iz yoktu ve aceleyle ilerlerken bile asansörün *ping sesini* duydu. Bentham çoktan

Hızlıydı ama yeterince hızlı değildi, yani artık Lilah Hill'in en büyük umuduydu.

İlerleyerek kapıdaki nöbetçiye kükredi. "Açın kapıyı!"

Adam şaşkın görünüyordu, hatta biraz da telaşlanmıştı. Helen onun alarm düğmesine uzandığını gördü ve hatasını fark ederek kaskını çıkardı.

"Benim. DI Grace..."

Öfkeyle arama izni kartını çekip çıkardı ve onları ayıran Perspex ekrana doğru itti.

"Şimdi Lilah Hill'i görmem lazım..."

"Tabii, tabii..." diye cevap verdi telaşlı adam. "Ama burada beklerseniz, hemen gelecektir. Memur Parks az önce almaya gitti..."

"ŞİMDİ!" diye bağırdı Helen, ekranı tekmeleyerek.

Bentham arkasından hızla yaklaşıyordu ve bu durum gözaltı memurunu kararlı kılmışa benziyordu; memur serbest bırakma düğmesine basarak onları içeri aldı. Onu iterek geçen Helen öne fırladı ve koridora fırladı.

'Hücre On ...'

Helen hızla uzaklaşırken gözaltı memurunun panik içindeki çığlığı yavaşça kesildi. O halde buraya kadarmış - Parks *şu anda* Lilah'ın yanındaymış. Onu kurtarmak için zamanında yetişebilecekler miydi? Yoksa Blythe bir kez daha zafer mi kazanacaktı?

"Lilah?"

Helen'in çığlığı tiz ve öfkeliydi ama yanıt vermedi. "Lilah?"

Bu kez daha yüksek sesle, daha soluksuz, neredeyse Helen'in gümbür gümbür ayak sesleri tarafından bastırılıyordu. Ama şimdi bir yanıt aldı. Hücre On'un kapısı hızla açıldı ve bir figür dışarı fırlayarak koridorda hızla uzaklaştı. Helen'in karar vermek için bir saniyesi vardı ve durup Bentham'a kaçan şüpheliyi takip etmesini işaret ettikten sonra aceleyle küçük hücreye girdi.

Korktuğu gibi Hill yerde yatıyordu, deri kemer de yanına atılmıştı. Kaskını yatağın üzerine atan Helen, yüzüstü yatan kadının yanına diz çöktü ve yüzünü nazikçe kavrayıp kendisine çevirdi. Sadece boynundaki morluk değil, yüzündeki hayalet gibi solgunluk da nefesini kesmişti. Çaresizlik ve ıstırap içindeki Helen nabız aradı ama hiçbir şey bulamadı. Kontrol etti

ama yine de yetersiz kaldı. Neden bu kadar aptalca davranmıştı ki? Bunun *olacağı*nı nasıl görememişti?

Lilah'ı yere indiren Helen, onun üzerine oturdu. Ellerini Lilah'ın göğsüne koyarak pompalamaya başladı.

'Bir, iki, üç, dört...'

Helen eğilerek kadının burun deliklerini sıktı ve dudaklarını ayırarak solunum yollarına nefes verdi. Sonra göğsünü pompalamaya devam etti.

'Lilah, bana geri dön..'

Tekrar ağzına nefes verdi ama kadın onun altında hareketsiz kaldı.

"Lütfen Lilah-

Helen gözlerinin yaşardığını fark edince şaşırıldı. Çaresizdi, panikliyordu, bu kadını, bu tek canı Blythe'in acımasız ölüm sirkinden kurtarmayı her şeyden çok istiyordu. Hill korkunç şeyler, kötü şeyler yapmıştı ama yine de bu şekilde ölmeyi hak etmemişti; bir zamanlar hayatı pahasına güvendiği bir adamın oyuncağı olarak, havasız bir hücrede, tamamen yabancı biri tarafından boğularak öldürülmeyi hak etmemişti.

"Lütfen-

Hâlâ genç kadının göğsünü pompalıyordu ama yanıt alma umudu çok azdı. Eğilerek kadının ciğerlerine daha fazla hava üfledi, altındaki cesede hayat vermek için son bir umutsuz girişimde bulundu. Bunun sonuçsuz olduğunu, kendini kandırdığını biliyordu ama denemek zorundaydı.

Ve şimdi, büyük bir şaşkınlıkla Hill'in sağ gözü titredi, sonra yavaşça açıldı. Tamamen şaşkındı, göz küresi çılgınca dönüyordu ama orada bir kıvılcım, yaşam belirtisi vardı.

"Yüce Tanrım..." Helen, Hill'in diğer gözü açıldığında bile bu sözleri nefes nefese söyledi.

İki kadın bir an için birbirlerine baktılar, biri yarı bilinçli ve sersemlemiş, diğeri ağlamaklı ve rahatlamaıştı ki arkalarından gelen bir ses Helen'in dönmesine neden oldu. Bentham, terli ve asık suratıyla kapının girişinde duruyordu.

"Şans yok, korkarım..."

Çok üzgün ve kederli görünüyordu.

'Zaten genel bir alarm verdim. Ne ?'

Sanki daha kötüsünden korkuyormuş gibi çekingen bir tavırla sordu. Ama Helen gerçek bir duyguyla cevap verdi:

'Biz , *yaşayacağız* ...'

Ve bu doğrudu. Hill ölüme çok yaklaşmıştı ama hayatta kalacaktı. Son haftalarda dökülen onca kandan ve kargaşadan sonra bu belki yetersiz bir teselliydi ama yine de bir zaferdi, her şey başladığından beri ilk kez oyunun önüne geçmişlerdi, ilk kez Alex Blythe'in kötü niyetlerini boşa çıkarmışlardı.

Bölüm 120

Namludan çıkan mermi kapıya çarparak ağır kilidi parçaladı. Subay namluyu geri çekerek tekrar savurdu ve bu kez kapı menteşelerinden çıkarak kulakları sağır eden bir gürültüyle yere düştü. Geri çekilerek, dört silahlı memurun içeri girmesine izin verdi.

DC Ellie McAndrew hemen arkalarındaydı ve merdivenleri koşarak çıkıyordu. Kalbi küt küt atıyor, hisleri alev alev yanıyordu. Normalde baskınlara katılmazdı - geleneksel olarak bu DS Brooks'un ve son zamanlarda da DS Hudson'ın göreviydi. Hudson'ın bugün burada olması ve suçlamalara liderlik etmesi gerekiyordu ama aniden ve açıklanamaz bir şekilde soruşturmadan alınmıştı. Disipline verildiği, hatta belki de açığa alındığı söylentileri dolaşmaya başlamıştı ama artık bunun bir önemi yoktu. Önemli olan, Dr. Alex Blythe'ı tutuklayan ekibe liderlik ederek boşluğu doldurması gerektiği idi.

Yukarıdaki yüksek sesler şimdi dikkatini çekmişti; silahlı subayların ağır adımlarına, Blythe'in teslim olması için saldırgan haykırışlar eşlik ediyordu. Blythe sessizce gelecek miydi? Yoksa mücadele mi edecekti? Boyu ve mesleği göz önüne alındığında pek tehdit oluşturması olası görünmüyordu, ancak ortaya çıkan üretken katil göz önüne alındığında kim söyleyebilirdi? Bu işlerin nasıl gideceğini asla bilemezsiniz, bu yüzden McAndrew'un midesinde bir düğüm vardı.

Merdivenlerin başına ulaştığında, ana odaya doğru ilerledi. Masa ve sandalyeler ile bir su sebilinin bulunduğu sade ve samimi bir mekândı. Onun dışında, banyo ve depo alanı da dahil olmak üzere birkaç küçük oda vardı. Perdeler kapalıydı ve adamın kendisini görmek zordu ama masanın ışığı hâlâ yanıyordu, bu da gözetim ekibinin Blythe'ın hâlâ orada *olduğunu* tahmin etmesine yol açtı. Birkaç saat önce onun mekâna girdiğini görmüşler ama o zamandan beri hiçbir hareket duymamış ya da görmemişlerdi. McAndrew onun ya saklanıp son yüzleşmeyi beklediğinden ya da

Belki de etrafındaki ağın sıkılaştığının farkında olarak kendi canına bile kıymıştı.

Ancak McAndrew, ofisi ve danışmanlık alanı olarak ikiye katlanan geniş odaya baktığında her iki konuda da yanıldığını fark etti. Yerde parçalanmış bir dizüstü bilgisayar duruyordu ve etrafında bir düğündeki konfetiler gibi tomar tomar parçalanmış kağıtlar vardı. Blythe izlendiğini, tutuklanmakla karşı karşıya olduğunu biliyordu ve buna göre hareket etmişti.

Silahlı memurlar ana toplantı odasına açılan kapılardan çıktıılar ve hep bir ağızdan 'temiz' diye bağırdılar. Artık geriye tek bir seçenek kalmıştı ve bu kez McAndrew öne geçerek binanın yangın merdivenine açılan arka pencereye koştu. Kilitli olmadığını görünce şaşırmadı. Merdiveni çekerek açtı ve metal geçide tırmandı. Merdivenler bir avluya, oradan da arka sokağa açılıyordu ama bu yol Blythe'ı bekleyen bir gözetleme ekibine götürebilirdi, bu yüzden McAndrew onun yerine yukarı yöneldi.

Merdivenleri üçer üçer çıkararak kendini ileriye doğru itti. Bir, iki, üç derken birden çatıya çıktı ve ilk ışıkta Southampton'ın görkemli görüntüsüyle karşılaştı. Ama bugün onu heyecanlandıran manzara bu değildi; aslında tam tersiydi. Çünkü Blythe'ın geri çekilmek için seğebileceği bir düzine farklı rota olduğu, bitişik binaların çatılarına tırmanarak güvenli bir yere ulaşabileceği artık açıktı.

McAndrew küfrederek telsizini çıkardı. Buraya büyük umutlarla, kariyerinin ilk büyük tutuklamasını yapmak için umutsuzca gelmişti ama eli boş dönmüştü. Ne yeterince dikkatli ne de yeterince hızlı davranmışlar, sinsi psikiyatriste kaçması için bolca zaman bırakmışlardı.

Bu kuş uçmuştu.

Bölüm 121

Onu kaybediyordu. Helen hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu.

"Bak Lilah, acı çektiğini biliyorum. Korktuğunu biliyorum. Ama bana güvenmek zorundasın. Seni koruyabiliriz ve *koruyacağız* da. Bu konuda sana söz veriyorum."

Lilah Hill Southampton Üniversite Hastanesi'nde bir yatakta yatıyordu. Sağlık personeli hayati tehlikesi olmadığına kanaat getirmişti ve şimdi boğazında ve boynunda meydana gelen hasarı değerlendirmek için yapılacak testleri bekliyordu. Biraz isteksizce de olsa Helen'in onunla görüşmesine izin vermişlerdi ama kilit tanıkları konuşmaya isteksiz görünüyordu.

'Durumla bizzat ben ilgileneceğim. Size iyileşebileceğiniz güvenli bir tıbbi tesis, daha sonra da mahkemeyi beklerken güvenli bir ev bulacağız. Her zaman koruma ve gözetim altında olacaksın, güvende ve sağlam olacaksın. Size bunun ötesinde bir söz veremem ama bana güvenin, Alex Blythe'ı korumanın artık bir anlamı yok. O senin ölmeni istiyor - sanırım bu sabah yaşananlar bunu açıkça ortaya koydu.

Lilah Hill gözlerini kırptırdı ama hiçbir şey söylemedi, gözyaşları yavaşça yanaklarından aşağı süzülüyordu. Şu anda bile Blythe'ın ölüm emrini verdiği ve neredeyse bunu başardığı gerçeğini kabullenmeye çalışıyordu.

"Şu anda yapabileceğiniz en iyi şey onu yakalamamıza yardımcı olmak. Yakalandığında, kilit altında tutulduğunda ve mahkemeye çıkarıldığında artık size zarar veremeyecek. Ama o dışarıdayken, kim bilir kiminle konuşurken, kim bilir ne yaparken, bir tehdit var. Seni korumak için yapabileceğimiz her şeyi göz önünde bulundurursak bu tehdit çok az olabilir ama yine de-'

Sonunda Helen'in sözleri kafasına dank etmeye başladı, yaralı genç kadın başını salladı.

Güzel. Söz veriyorum uzatmayacağım, dinlenmeye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ama bazı açık sorulara dürüst cevaplar istiyorum, tamam mı?

Küçük bir baş sallama daha.

"Alex Blythe size o arabayı çalmanızı, o ışıkları yakmanızı emretti mi?" "Evet.

Tek bir kelime, mırıldanarak ve büyük bir çabayla, ama Helen'in duymaya ihtiyacı olan şeydi.

"Sana Belinda Raeburn'ü öldürmeni söyledi mi?" "Evet.

Bunu söylerken başını öne eğdi, göz temasını sürdüremeyecek kadar korkmuş ve utanmıştı. Helen öne doğru eğilerek çenesini kaldırdı ve Lilah'yı kendisine bakmaya zorladı.

'Buraya seni utandırmak için gelmedim Lilah. Sadece gerçeği istiyorum.'

Hill bu kez gözlerini kırpmadan onun gözlerine baktı, eski kararlılığından bir parça yüzeye çıkmış gibiydi.

Sana nerede söyledi mi? Ne zaman ? Hill başını salladı. "Onun hakkında her şeyi biliyordun. "Peki bunu yapmanı ne zaman söyledi?

"Üç gün önce arabayı çalmamı söyledi.

"Haftalık düzenli seansınızda mı?

"Evet.

Peki ya geri kalanı?

"O - o aradı. Bana verdiği yanık bir telefonum vardı. Onu bir parktaki çöp kutusuna attım, bilirsiniz, ben-'

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. "Peki bunu yapmayı neden kabul ettiniz?

Ağır bir sessizlik, yükselen duyguları yutarken, acı boğazında alevlenirken bile yüzünü buruşturdu.

"Billy Anderson yüzünden mi?

Vücudu titriyordu, kirpikleri gözyaşlarıyla dolmuştu. "Onun ölümünden sen mi sorumluydun?

Hill bir ses çıkardı, yarı hıçkırık, yarı kelime, ama niyeti açıktı. Suçunu inkâr etmeyecekti ama söyleyecek söz bulamıyordu.

"Martin dışında bunu bilen tek kişi Alex Blythe miydi?

Hill bu kez başını eğdi, konuşmak için kendine güvenmiyordu. Helen bir kez daha Blythe'in basit zekâsına çarpılmıştı

Operasyon. Müşterileri kendi istekleriyle ruhlarını kustular, ancak dürüstlükleri onlara geri döndü.

"Blythe, Belinda Raeburn'ü öldürmeyi kabul etmezseniz hakkınızdaki bu bilgiyi açıklamakla tehdit etti?

'Evet - o - aileme, arkadaşlarıma, polise söyleyeceğini söyledi-'

'Yani, kafanızda, itaat etmekten başka seçeneğiniz yoktu.

Utanmış görünüyordu, çok utanmıştı ama yine de bir cevap mırıldanmayı başardı. "Evet.

'Ve eğer bir duruşma söz konusu olursa, mahkemede bu konuda yemin etmeye hazır mısınız? Sizi tamamen yabancı, daha önce hiç tanımadığınız, kişisel bir husumetiniz olmayan birini öldürmeye zorladığına?

"Evet, evet. Bu seferki yanıtı daha güçlüydü, öfkesi delip geçiyordu.

Güzel. O zaman son soru. Onunla her zaman Church Street'teki ofisinde mi buluşurdunuz?

"Evet.

'Onunla başka bir yerde tanışmadın mı? Bir kafede? Bir apartman dairesinde? Bolthole gibi bir yerde?'

"Hayır, her zaman ofisindeydi.

Helen de bundan şüphelenmişti. Blythe, ofisinin sessiz alanının ötesindeki yaşamı hakkında herhangi bir ipucu vermeyecek kadar kurnaz bir operatördü. Kendini kontrol etmesi, disiplini etkileyiciydi ama şimdi hayatlarını daha da zorlaştırıyordu. Tüm bu katliamın mimarı dışarıdaydı ve şüphesiz Southampton'dan, muhtemelen de Birleşik Krallık'tan sonsuza dek kaybolmaya niyetliydi. Görülmediğine ve nerede olduğuna dair somut bir ipucu olmadığına göre ne yapmalıydılar?

Bu ölümcül saklambaç oyununa nereden başlamaları gerekiyor?

Bölüm 122

Onun hastaneden çıkışını izledi. Kawasaki'si ziyaretçi otoparkında duruyordu, uzak köşede kümelenmiş motosiklet denizi arasında bir canavar gibiydi ve Helen hiç gecikmeden oraya doğru ilerledi. Bu sırada adam bir ödeme istasyonunun yanında durmuş, Helen'in önünü kesmeye hazırlanıyor ve onun ilerleyişini dikkatle takip ediyordu. Helen tamamen kayıtsız görünüyordu, başı eğik, düşünceleri içinde kaybolmuştu.

Bisiklete doğru adım atarak seleyi açtı. Belli ki acelesi vardı, bu da hemen harekete geçmesi gerektiği anlamına geliyordu. Otoparkı olası tanıklar için taradıktan sonra gizlendiği yeri terk ederek doğrudan ona doğru yürüdü.

Zaman artık hızlanmış gibiydi - aralarındaki mesafeyi saniyeler içinde kat etti - sonra aniden onun üzerine geldi. Adam uzanarak kızın omzunu tuttu ama kız daha o bunu yaparken kolunu kavrayıp onu çevirdi, ta ki adam yüzünü eyerin sıcak derisine bastırıp yere yığılana kadar.

'Tanrı , Joseph. Ne halt sen?'

"Seninle konuşmam gerek-" diye itiraz etti, yüzü hâlâ koltuğa gömülüydü.

"söylememiz gereken her şeyi söyledik.

"Lütfen, Helen-

Yusuf bir an için onun kalkmasına izin vermeyeceğini, onu burada tutacağını, kıştırıp aşağılayacağını düşündü. Sonra nihayet yumuşadı, elini bıraktı, Yusuf'tan uzaklaştı, bir yandan da ona dikkatle bakıyordu.

"Tanrı aşkına Helen, buraya sana *saldırmaya* gelmedim.

"Bir kızın dikkatli olması işe yarar.

"Dediğim gibi, sadece *konuşmak* istiyorum..

Ellerini yalvarırcasına uzattı. Şimdi rahatlamış, gardını düşürmüş ama temkinli bir mesafe bırakmış gibiydi.

"o zaman. Çünkü gitmem gereken bir yer var.'

'Bakın, işler kontrolden çıktı. İkimiz de pişman olduğumuz şeyler söyledik...'

"Affedersiniz?

'Ve eğer sizi üzdüysem ya da telaşlandırdıysam özür dilerim. Daha önce söylediklerim sadece palavraydı. Kızgındım, aşağılanmıştım. İlişkimizin yürümesini istiyordum, *gerçekten* istiyordum ama birden her şey ters gitmeye başladı.

'Bu A sınıfı bir saçmalık Joseph ve sen de bunu biliyorsun. Beni tehdit ettin.'

"Öfkeleniyordum, hepsi bu. Ama haklısınız, aştım. Bu yüzden sizden içtenlikle özür dilemek istedim...'

Daha içten, daha açık yürekli olamazdı ama yine de direniyor gibiydi. Vücudu sımsıkı sarılmış, yüzü sabitlenmişti.

'Çok az çok geç, Joseph. Ama özrünü kabul ediyorum.'

Kadın uzaklaşmak istedi ama adam onu engelleyen bir el uzattı.

'Lütfen Helen, son birkaç ayın ikimiz için de zor geçtiğini biliyorum ama bu şekilde bitmek zorunda değil. Ben iyi bir polis memuruyum ve sana iyi bir müttefik olabilirim. doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama söylemek zorundaydı. 'Yeniden başlayabiliriz, eskiden olduğumuz gibi bir takım olabiliriz. Tanrı biliyor ya, şu anda herkesin desteğine ihtiyacımız var...'

Sözünü kesmek üzereymiş gibi görünüyordu, o yüzden hızlıca devam etti.

Benim istediğim de bu. Diğer tüm saçmalıkları görmezden gelin; ben sadece iyi bir polis olmak, *katkıda* bulunmak istiyorum. Ve senin yardımınla tekrar olabilirim. Peters'la konuşmak için kalbinde bir şeyler bulabilirsen, bakalım onu tekrar düşünmeye ikna edebilecek misin-'

Ve şimdi dehşet içinde Helen gülmeye başladı.

"İnanılmazsın, bunu biliyor muydun?

"Nedenini anlamıyorum-

"Ayrıca artık çok geç.

Dört basit kelime ama duyması yıkıcı.

"Profesyonel Standartlar tarafından soruşturuluyorsun, Joseph. Çok sayıda polis yolsuzluğuyla ilgili olarak hakkınızda bir soruşturma başlattılar bile. İstesem bile bir şey yok. Tren istasyondan ayrıldı.'

'Ama sizin gibi birinin müdahalesi-'

'Hayır, hayatta olmaz. Bir işe yaramaz, ayrıca istemiyorum da. Yapılacak doğru şey bu olmazdı.

"Bununla ne demek istiyorsunuz?

"Sen kötü bir polis memurusun Joseph. Kontrolden yoksunsun, empatiden yoksunsun ve hiçbir zaman bir takım oyuncusu olmadın. Her zaman kendi çıkarlarını ön planda tutuyorsun ve bu iyi bir memurun yaptığıının *tam tersi*. Sen hizmet etmek için buradasın, kendine hizmet etmek için değil.

"Helen, lütfen...

"O yüzden beni acıklı hikâyenden kurtar Joseph. *Tam olarak* hak ettiğini aldın.'

Ondan kurtulan Helen bisikletine tırmandı. Birkaç dakika sonra, Joseph Hudson'ı otoparkta tek başına bırakarak, tam ve mutlak yenilgisini düşünmesi için hızla çıkışa doğru uzaklaştı.

Bölüm 123

İşlek otoyolun kenarında durmuş, kamyonların gürültüyle geçişini izliyordu. İsimsizdi, fark edilmiyordu, insanların dikiz aynalarında bir karaltı gibiydi ama uzun süre öyle kalmayacaktı. Çok geçmeden adı kötüye çıkacak, suç, yolsuzluk ve hilekârlıkla eşanlamalı hale gelecekti.

Bir devriye arabası dış şeritten kükreyerek geçti, mavi ışıkları yanıp sönüyordu. İçgüdüsel olarak, Anthony Parks keşfedilme korkusuyla bir adım geri çekildi, ancak onunla pek ilgilenmiyor gibiydiler, başka bir acil durumla ilgileniyorlardı. Ancak bu mola geçici olacaktı. Tüm polislere, tüm CID memurlarına, tüm veri analistlerine genel bir uyarı çoktan gitmiş olmalıydı - şu anda bile trafik kameralarını kontrol ediyor, telefonunu üçgenliyor, evine baskın yapıyor, ailesiyle konuşuyor olacaktı. Bunu düşünmek bile midelerini bulandırıyor - zavallı anne ve babası, oğullarıyla gurur duyan sevgi dolu, masum, şefkatli anne ve babası ne yapacaktı? Bu kınamayı, yargılamayı ve başlarına gelecek kederi hak edecek hiçbir şey yapmamışlardı. Bu sadece ve sadece onun suçuymuştu.

İşler nasıl bu noktaya gelmişti? Nasıl bu kadar *kötü batırmıştı*? On yıl önce mutlu bir genç olduğu, eğilip daldığı, fırsatını bulduğunda şansını denediği pek inandırıcı gelmiyordu. Hastalığının köklerinin o zamanlara dayandığını, deniz kenarındaki pasajlarda kumara olan düşkünlüğünün geliştiğini biliyordu ama yine de o zamanlar heyecan verici, güzel zamanlardı. Şimdi oraya geri dönebilmeyi, farklı seçimler yapabilmeyi, başka bir yola girebilmeyi ne kadar isterdi. Ama bunun için artık çok geçti, stajyer bir hapishane memuru olarak kazandığı mütevazı maaşı bahisçilere yaptığı gezileri finanse etmek için kullanarak hayatında kendisine verilen şansları heba etmişti. Köpekler ve atlar pek nazik davranmamıştı, bu yüzden kayıplarını sabit oranlı bahis terminallerinde telafi etmeye çalışmış ve tahmin edilebilir sonuçlar elde etmişti. Kısa süre içinde, aylık maaşını birkaç gün içinde çarçur ediyor ve giderek daha da borçlanıyordu. En fazla

Kredi kartlarını bitirdi, borç aldı, sonra arkadaşlarından çaldı ve sonunda seçenekleri tükendiğinde karaborsadan borç istedi.

Gary Bleecher ile olan birlikteliği pek de keyifli geçmemişti, terli parazit arkadaşymış gibi görünürken aniden faiz ödemelerini artırmıştı. Bleecher tehditlerini yerine getireceğine söz verdiğiinden, kısa süre sonra gerçekten zor durumda kalmış, uzuvları ve hatta hayatı için korkmaya başlamıştı. Sonra aniden, mucizevi bir şekilde tehlike ortadan kalktı, Bleecher bilinmeyen bir saldırgan tarafından sopayla öldürüldü. Sevinçten havalara uçmuştu ama kuyruğundaki acı çok geçmeden ortaya çıktı: Acımasız Dr. Blythe ona Lilah Hill'i öldürmesini emretmişti. İlk başta inanmamıştı ama yeni bağımlılık danışmanı amansızdı ve hem etkileyici hem de dehşet verici bir erişime sahip görünüyordu. Öldürebileceği kişilerin sınırı yok gibiydi, o halde onun korkunç isteğini yerine getirmekten başka çaresi var mıydı?

Bundan nefret etmişti, varlığının her zerresiyle nefret etmişti ama yine de sonuna kadar gitmeye kararlıydı. Ve bu sabah her şey çok basit, çok kolay görünüyordu. Hücreye girecek ve birkaç dakika sonra koşarak geri dönecek, alarmı kapatacak ve intihar girişiminde bulunulduğunu bildirecekti. Elbette bunun 'teşebbüsle' bir ilgisi olmayacaktı - dakikalar önce Hill'i boğmuş ve hücreden çıkmadan önce ölmesini sağlamış olacaktı. Belki de bir şeylerin ters gideceğini bilmeliydi ama DI Grace'in talihsiz kadını kurtarmak için koridorda koşarak gelmesini hiç beklemiyordu. Onun ne planladığını nereden biliyordu ki?

Southampton Central'dan koşarak uzaklaşmadan önce şaşkın meslektaşlarının arasından geçerek kaçmayı başarmıştı. O zamandan beri gölgelerde gizleniyor, adi bir suçlu gibi etrafta dolaşıyor, korkuyor, avlanıyor ve korkuyordu. Sadece kaçınılmaz olanı ertelediğini biliyordu. Hiç parası yoktu, çok az arkadaşı vardı, işlediği suçların ciddiyeti ortaya çıktığında onu koruyacak hiç kimse yoktu. Hayır, her şeyi mahvetmişti, tüm hayatını baştan sona berbat etmişti, bir kez bile doğru karar vermemiş, hep yanlış yolu seçmişti.

Ama bu bugün sona erdi. Bir kez olsun doğru bir şey yapacaktı, işleri herkes için daha iyi hale getirecek bir şey. Bu yüzden,

Bağışlanmak için sessiz ve gözyaşları içinde bir dua mırıldanarak gözlerini kapadı ve trafiğe çıktı.

Bölüm 124

"Kendi kendine olduğuna *emin* miyiz?

Helen, Anthony Parks'ın öldüğü haberini güçlükle kabullenebildi, ama Alex Blythe'ı aramaya devam etmesi gerektiğini biliyordu.

"Yanında kimse yok muydu?

Başmüfettiş Alan Peters ciddiyetle başını salladı.

"Bir avuç tanık Parks'ın A23 yolunda kasıtlı olarak on altı tekerlekli bir aracın önüne çıktığını gördü. İntihar olduğuna şüphe yok.

Helen gözlerini kapatarak bu görüntüyü uzaklaştırmaya çalıştı. Vicdanında ne tür suçlar olursa olsun, birinin ölmesi için korkunç bir yoldu.

'Ailesini daha sonra kendim arayacağım,' diye devam etti Peters, 'onlara ne söyleyeceğimi ancak Tanrı bilir. Anthony Parks mesleğine, meslektaşlarına, koruması gereken insanlara ihanet etti. O bir utanç kaynağı, lanet olası bir utanç kaynağı.

Helen, üzüntüyle karışık bir dehşete kapılmış olsa da aynı fikirdeydi, Hatta Sempatı. Parklar vardı her zaman olmuştur bir ve kesinlikle Lilah Hill'in hayatına yönelik böylesine korkakça bir girişimde bulunmaya zorlanmasaydı bunu asla düşünmezdi. "Daha önceki sorularınızdan anladığım kadarıyla Blythe'ın yerini tespit etmek mi?

Helen, Peters'ın Parks'ın ölümünden operasyonel konulara en ufak bir duygu kırılması yaşamadan geçebilme becerisine hayret etti.

Henüz somut bir şey yok efendim. Ancak sınır ajanslarına haber verildi ve tüm polisler onun için bölgeyi tarıyor. Blythe'ın bir aracı yok ve eğer bir seyahat bileti almaya ya da araba kiralamaya çalışırsa, bundan haberimiz olacak. Onu yakalamamız an meselesi.

Gerçekte Helen görüldüğünden çok daha az kendine güveniyordu. Peters bunu sezmişti, yanıtı alaycılıkla doluydu.

"Kendinizden emin olmanıza sevindim, DI Grace. Gerçi bakılırsa, nedeninden emin değilim. Blythe her adımda bizden öndeydi."

Helen darbeyi aldı. Adamın suçlamalarında gerçeklik payı vardı ve psikiyatrist serbestçe dolaşmaya devam ederken Helen'in kavgaya edecek zamanı yoktu.

"Hepsi buysa, efendim, olaya geri dönsem iyi olacak-" "Pek sayılmaz."

Helen gitmek için dönmüştü ama şimdi durakladı.

'Sizi buraya sadece Anthony Parks'ın kaybından dolayı üzülmeyiniz için çağırmadım...'

Herhangi bir empati izi çoktan kaybolmuştu. Peters'in ses tonunda Helen'i huzursuz eden bir sertlik vardı.

"DS Hudson'ın açığa alındığını ve Profesyonel Standartların son birkaç ayda yaşanan olaylarla ilgili bir soruşturma başlattığını biliyorsunuzdur."

Helen dikkatle, 'Evet efendim,' diye cevap verdi.

'Elimdeki kanıtlar bu yönde olduğu için olayların sizin tarafınızdan anlatılan şeklini kabul ettim, ancak elbette Çavuş Cooper zamanı geldiğinde sizinle bu konunun üzerine gitmek isteyecektir. Ancak şimdilik, bu üzücü destanı başarılı bir şekilde sonuçlandırabileceğimiz umuduyla görevinizde kalıyorsunuz. Ama şunu bilmenizi isterim. Son birkaç ay içinde yaptıklarınızı tasvip etmiyorum; hatta SIO'mun bu laubali davranmış olması beni şoke etti ve hayal kırıklığına uğrattı.'

Helen hiçbir şey söylemedi ama göz temasını sürdürdü, başını öne eğmeyi, bu adamdan dayak yemeyi reddetti.

'Hem kişisel hem de profesyonel hayatınızı yürütme biçiminizde olağanüstü pervasızlık ve muhakeme eksikliği gösterdiniz, kıdemli personel üyelerini aldattınız, ekibin moralini bozdunuz ve bu süreçte soruşturmaları tehlikeye attınız-'

"Kusura bakmayın efendim, ben olmasaydım hala ilk karede olacaktık-

"YETER."

Peters bu kelimeyi bağırarak söyledi ve Helen'i anında susturdu. Ona ters ters bakarak devam etti:

'Bu karakolun itibarı zaten yerle bir olmuş durumda. Şimdi de gözaltı memurlarımızdan birinin bize ihanet ettiği ve gözetimimiz altındaki bir şüpheliyi öldürmeye teşebbüs ettiği gerçeğiyle yüzleşmek zorundayız. Bu bir felaket, Southampton Merkez'deki herkesin umutlarını tehdit eden tam bir bok gösterisi. O yüzden açık konuşayım, DI Grace. Daha fazla hatayı, daha fazla teklemeyi kaldıramayız ve bu merkezin şu anda ihtiyacı olan en son şey - *en son şey* - protokole ya da prosedüre saygısı olmayan hain bir SIO'dur. Şu andan itibaren *her şey* kitabına ve kanunlara uygun olarak yapılacak, yoksa inan bana, bu benim emrim altındaki son hareketin olur. Yanılsama içinde olma Helen...' gözleri onunkilere dikilmişti, öfkesi delip geçiyordu - 'bu senin son uyarın.

Bölüm 125

Helen olay odasının kapısını çarparak çıktı, duyguları isyan halindeydi. Hudson'la yaşadığı tatsız yüzleşmenin ardından önce Parks'ın trajik intihar haberi gelmiş, ardından da aşağılayıcı bir şekilde azarlanmıştı. Helen, Peters'in suçlamalarının kötü zamanlaması ve adaletsizliği karşısında öfkeliydi ama yine de bu karşılaşmadan dolayı sarsılmış hissediyordu. İlk kez, Southampton Central'daki kariyerinin tehlikede olduğunu gerçekten hissetmişti.

Ekibinin sorgulayan bakışlarını görmezden gelen Helen, umutsuzca dikkatini toplamaya çalışarak cinayet masasına doğru yürüdü. Alan Peters artık onun kartını işaretlemişti, belki de ondan kurtulmak için bir bahane *arıyordu*. Bu konuda yapabileceği çok az şey vardı, bir gecede sıradan bir polis memuruna dönüşmesi zordu ama ona biraz zaman kazandırabilecek, biraz nefes *aldırabilecek* tek şey Alex Blythe'in tutuklanması ve yargılanması *olabilirdi*. Tüm enerjisini, tüm öfkesini şimdi ona yöneltmesi gerekiyordu.

Helen durup Anthony Parks'ın fotoğrafına baktı, şimdi yoğun ekranda diğerlerinin yanınaıştırılmıştı. Helen sadece birkaç gün önce aynı yüzler ve olaylar kolajına bakmış, vahşet ve kan dökmenin görünüşte rastgele yükselişi karşısında şaşkına dönmüştü. Şimdi bu yıkım gobleni çok farklı görünüyordu - şimdi kurbanlar, şüpheliler, çeşitli soruşturma hatları bir araya getirilmişti, iğrenç ama zarif bir diyagram, fotoğrafı panonun tam ortasını süsleyen tek bir adama geri dönüyordu.

Blythe'in fotoğrafını parçalayıp yüz parçaya ayırmayı nasıl da istiyordu. Yıllar önce Marianne'le yaşadığı sarsıcı yüzleşmeden beri bu kadar klinik, bu kadar kesin ve bu kadar etkili bir düşmanla karşılaşmamıştı. Vicdanı sızlamadan ve vicdan azabı çekmeden öldürdü, vicdanlarını yutmaya zorladığı insanların acılarından beslendi. Kuklalarına eziyet etmekten, onları ifşa olmakla tehdit etmekten, sonra da üçlü bir cinayet işlemeye zorlamaktan nasıl da zevk alıyor olmalıydı.

Doğruluk mu cesaret mi oyununda giderek artan suç eylemleri. Bunu yaparken onları ağının daha da derinlerine çekmiş, her adımda onları duyarsızlaştırmıştı. Ona yardım için, kurtuluş için gelmişlerdi ve o onları katil yapmıştı.

Ancak öfkesi alev alev yanıyor olsa da, duygularını kontrol etmesi, odaklanmaya devam etmesi ve ekibi kaçağın peşine düşmeleri için harekete geçirmesi gerektiğini biliyordu. Şu anda ihtiyaçları olan şey ellerindeydi: Lilah Hill'in bu korkunç şiddet döngüsündeki rolünü özetleyen yazılı ifadesi. Robert Downing bunun farkına vardığında, dalış ekibinin Itchen Nehri'nde bulduğu kanıtlarla onu yüzleştirdiklerinde, belki o da mantıklı düşünecek ve psikiyatrist aleyhine giderek artan kanıtları güçlendirecekti. Bu yolun sonu değildi; Blythe'ın diğer müşterilerinin kim olduğunu, bu işin ne kadar eskiye dayandığını hâlâ bilmiyorlardı ama en azından cevapları vardı.

Tabii ki asıl ihtiyaçları olan şey adamın kendisiydi. Son birkaç saat içinde onu gören olmamıştı ve Sınır Gücü'ne göre ülkeden ayrılmaya teşebbüs etmemişti. Dışarıda bir yerlerdeydi - ama nerede? Bir destek ağı var mıydı? Onu misafir edecek bir arkadaşı ya da sevgilisi? Yakalanması için alarm verildiğinde kesinlikle yoktu. Peki ya eski bir müşterisi, kendisine kalkan olması için şantaj yapabileceği biri? Eğer durum buysa, savunmasız hastaları üzerindeki kontrolü mutlak gibi görüldüğünden, ne kadar süre saklanabileceğini bilemezdi.

Bu düşünceden rahatsız olan Helen aceleyle ofisine dönmek üzere oradan uzaklaştı. Yirmi dakika içinde ekibi bilgilendirecekti ve talimatlarında kendinden emin ve kesin olması gerekiyordu. Şimdi önemli olan kararlı olmak, bariz seçeneklerle zaman kaybetmemekti çünkü Blythe bu kadar kolay tuzağa düşürülmesine asla izin vermezdi. Bu ölümcül katili yakalamak istiyorsa alışılmışın dışında düşünmek zorundaydı.

Kapıyı kapatarak masasına döndü ve önüne Güney Sahili' bir haritasını çıkardı. Bunu yaparken telefonu çalmaya başladı ama o bunu duymazdan gelerek kıyı şeridinde bilinen kaçakçılık alanlarını, Blythe'ın kıtaya ulaşmaya çalışabileceği şebeke dışı iniş alanlarını taradı. Tanrı biliyor ya, burası denetlenmesi zor bir bölgeydi ama son zamanlarda devriyelerin sıklığı

yasadışı g   men akını. Blythe hayatını denizin kaprislerine emanet ederek b  yle bir geçişi g  ze alır mıydı? Nedense bundan kuşkuluydu; bu adam s  rekli olarak, son derece kontroll   olmayı seven biriydi.

Telefonu  aldı; Helen bu moladan memnundu. Ama sonra tekrar çalmaya başladı. Sinirlenerek telefonu kaptı ve arayanın kim olduğunu    renmek istedi. Arayanın ilk başta cevap vermemesi onu şaşırttı, bu y  zden sorusunu tekrarladı. Ama bir şekilde soruyu sorarken bile cevabın ne olacağını biliyordu.

"Merhaba Helen. Ben Alex Blythe."

Bölüm 126

"Korkarım kısa kesmek zorundayım, çünkü gitmem gereken bir yer var..

Blythe diğer uçtaki hareketin hışırtısını duyabiliyor, Helen'in iş arkadaşlarına telaşla el kol hareketleri yaptığını ve onları aramanın izini sürmeye çağırdığını hayal edebiliyordu.

Sadece veda etmek istedim. Ve teşekkür etmek istedim.

Eğlenceliydi.' "İçeri gelmen gerek Alex. Bundan kaçamazsın.'

Sesi nefes nefese, ısrarcıydı ama onu hayal kırıklığına uğratması kaçınılmazdı.

"Ben *de tam olarak* bunu yapmaya niyetliyim. Ama önce size küçük bir hediye bırakmak istedim. Ve bazı bilgece tavsiyelerde bulunmak için.

'Oyun oynamanın zamanı değil,' diye araya girdi. "Bu şeyle yüzleşmen gerek. Bana nerede olduğunu ve ne yaptığını söylemelisin.

..'

'Bu yeterince kolay, Helen. Senin dairendeyim.'

Diğer uçta şok edici bir sessizlik vardı, kadının tepkisi umduğu kadar keyifliydi.

'Söylemeliyim ki, eve yaptıklarınızı çok beğendim, özellikle de yatak odasını. Böyle güzel renkler, böyle bir *karakter* ...'

Gözlerini, çıplak duvarları ve nötr renkleriyle sevginin, duyguların ve güvenliğin yokluğundan söz eden sade odanın üzerinde gezdirdi. Esrarengiz bir kadın için boş bir tuval.

Helen, "Orada kal," diye ısrar etti. 'Eğer konuşmak istediğin bensem-'

'Çok isterdim ama burada işim bitti. Dediğim gibi, size bir hediye bıraktım, sevgimin küçük bir göstergesi.

Gözleri yatağın üzerinde durdu. Bella'nın sırtüstü yatan bedeni yorganın ortasındaydı, spaniel'in boynu garip bir açıyla sallanıyordu. Hayatına son verirken bile ona bakan kocaman, aptal gözleri ne kadar da kolay olmuştu.

"Süvarilerle birlikte geldiğinizde sizi bekliyor olacak.

"Alex, söylediklerimde ciddiymdim-

Kelimeleri boşa harcamayalım Helen. Fazla vaktim yok. Sadece şunu söylemek istedim. Sana saygı duyuyorum, gerçekten...'

Konuşurken yatak odasından çıkıp oturma odasını geçerek kapıya doğru ilerledi. Devriye arabaları şu anda bile karıştırılıyor olmalıydı - gitme vakti gelmişti.

'... ama planlarımı mahvettiğine hiç şüphe yok. Çok büyük fikirlerim, çok ayrıntılı hayallerim vardı, ama sen bunlara son verdin. Bunun için seni alkışlasam da, bana verdiğin ve aylar, hatta yıllar boyunca vereceğin rahatsızlığı affedemem. Bunun bir karşılığı olmalı, o yüzden bunu bir uyarı olarak kabul edin.

'Beni tehdit etme, seni bok parçası-'

'İstediğin kadar palavra sık Helen, ama burada güç sahibi olan benim, sen değilsin. Düzinelerce müşterim var, aslında çok sayıda, hepsi de şu anda korku içinde yaşıyor olacak, yakalanacağımdan, kirli küçük sırlarının ortaya çıkacağından *korkuyorlar*. şu. Yakalanmayı planlamıyorum ama elimdeki kozu sonuna kadar kullanmak niyetindeyim...'

'Kaldıraç' kelimesinin üzerinde oyalandı, kayganlığının ve gücünün tadını çıkardı.

'Uygun bir aday seçeceğim. Onları mahvolmakla tehdit edeceğim. Ve sonra onlara bir çıkış yolu sunacağım. Kurtulmak için tek yapmaları gereken bir polis memurunu öldürmek. Çok iyi tanınan bir polis memurunu. Anlıyor musun, Helen?'

"Cehenneme git.

'Oh, pekala yapabilirim, ama yaparsam, *seninle* orada görüşürüz. Çünkü kaçış olmayacak. Aklımda bir düzine gönüllü kurban var, sana bakar bakmaz seni gözünden bıçaklayacak insanlar.

Tertemiz dairenin etrafına son bir kez bakmak için durakladı.

"Yanılsama içinde olma Helen, bu sonun başlangıcı.

Ve bu sözlerle birlikte, kapıyı arkasından dikkatlice kapatarak sessiz alandan çıktı.

Bölüm 127

Salıncaklı kapılardan fırladı ve merdivenlerden aşağıya, bisiklet parkına doğru koşmaya başladı. Ciğerleri yanıyordu ama Helen durmadı, asfaltta Kawasaki'sine doğru ilerledi. Bunun muhtemelen boşuna olduğunu, Blythe'in büyük olasılıkla çoktan ortadan kaybolduğunu biliyordu ama o bu kadar yakındayken denemek zorundaydı.

Ekip arabaları motorlarını çalıştırırken arka planda siren sesleri yükseliyordu. Helen onlardan önde olmaya kararlıydı, bisikletinin yanında durdu ve hızlı, akıcı bir hareketle kaskını çıkardı. Selenin üzerinden bir bacağını sallayarak kontak anahtarını çevirmek üzereydi ki aniden durdu. Bir an için gördüklerini -felaket zamanlamasını- tam olarak algılayamadı ama hayal görmüyordu. Ön lastiği patlamıştı.

Attan inerek hasarı incelemek için eğildi. Helen'in şaşkınlığı şimdi öfkeye dönüşmüştü - lastikte uzun, ince bir kesik açıkça görülüyordu, muhtemelen son bir saat içinde yapılmıştı. Doğrulup bisiklet parkını taradı, Joseph Hudson'ın sinsice uzaklaştığını görmeyi bekliyordu. Tüm hüsrânını ve öfkesini eski sevgilisinden çıkarmak için onun üzerine atılmaya hazırды ama şimdi durakladı. Hudson'dan hiçbir iz yoktu ve ayrıca onun olduğundan *emin* olabilir miydi? Yoksa ilerlemesini engellemek isteyen başka biri mi vardı? Onu hayal kırıklığına uğratmak, engellemek, hatta belki de öldürmek için gönderilmiş biri mi?

"Bırakmamı ister misiniz, ?

Helen başını kaldırdığında mavi ışıkları yanıp sönen bir ekip arabasının yaklaştığını gördü.

'Eğlenceyi kaçırmandan nefret ediyorum...'

Memur patlak lastiğine bakıyordu. Helen onu görünce tanıdı ve normalde bu fırsatı kaçırmazdı - patlak lastiğine mümkün olduğunca çabuk ulaşmak için her *şeyi yapardı*. Ama şimdi tereddüt ediyordu. O yapmadı

Ne bu adamın ne de yolcu koltuğunda oturan ve bakışlarından kaçmaya niyetli görünen taş suratlı memurun adını biliyordu. Ve *bilseydi* bile, tekliflerini kabul eder miydi? Son olaylar kimseyi gerçekten tanımanın imkânsız olduğunu kanıtlamıştı.

'Kendi yolumu kendim bulurum,' diye cevap verdi hızla, aceleyle uzaklaşarak.

Memurların neden yaya olarak ilerlemeye niyetli görüldüğüne şaşırdıklarını, belki de hayret ettiklerini anlayabiliyordu ama bunu açıklamakla zaman kaybetmeyecekti. Onlara korkularını, bundan sonra karşılaşacağı *herkesin* potansiyel olarak kötü niyetli olabileceğini hissettiğini de itiraf etmek istemedi. Blythe'ın etkisinin nereye kadar uzandığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama birdenbire erişim alanı sınırsız, tehlike ise her zaman mevcut gibi göründü.

Helen sokağa çıktığında etrafına dikkatle baktı ama yakınlarda kimse yoktu. Oldukça yalnızdı. Böylece, devriye arabaları istasyonun otoparkından kükreyerek çıkarken bile Helen yola koyuldu, önce koştu, sonra koşarak yoldan uzaklaştı. Odaklanmıştı, kararlıydı, adrenalin ve korkuyla hareket ediyordu. Yine de tüm niyetine, tüm amansız ileri hareketine rağmen, etrafını taramaya devam etti, duyuları yüksek alarmdaydı. Vazgeçmeyecekti, Blythe'ın tehdidine boyun eğmeyecekti ama Blythe'ın tüyler ürpertici ültimatının tüm önemi şimdi kendini hissettirirken, bir şey acı verecek kadar açıktı.

Şu andan itibaren, sonsuza dek omzunun üzerinden bakacaktı.

Yazar Biyografisi

M.J. Arlidge son yirmi yıldır televizyonda çalışmakta olup, aralarında *Silent Witness*, *Torn*, *The Little House* ve son olarak ITV'nin hit dizisi *Innocent*'in de bulunduğu üst düzey drama yapımcılığında uzmanlaşmıştır. 2015 yılında *Six Degrees of Assassination* adlı sesli kitabı en çok satanlar listesinde bir numara oldu. İlk gerilim romanı *Eeny Meeny*, İngiltere'de 2014'ün en çok satan ilk polisiye romanı oldu ve ardından hepsi Sunday Times'ın en çok satanlar listesinde yer alan dokuz DI Helen Grace gerilim romanı daha geldi. *Truth or Dare*, yazarın çok sevilen baş dedektifi Helen Grace'in onuncu romanıdır.

[@mjarlidge](https://twitter.com/mjarlidge)

[/MJArlidge](https://www.facebook.com/MJArlidge)

[@m_j_arlidge](https://www.instagram.com/m_j_arlidge)

[Ayrıca yazar: M.J. Arledge](#)

DI HELEN GRACE

Eeny Meeny

Pop Goes the Weasel

Bebek Evi

Yalancı Yalancı

Küçük Mavi Çocuk

Geri Dönüş Yok (*bir e-Kitap romanı*)

Saklambaç

Running Blind (*bir e-Kitap romanı*)

Beni Sevme

Ormana Doğru Hepsi

Düşüyor

DİĞER ROMANLAR

Ölmek İçin Bir Hediye

Krediler

M.J. Arlidge ve Orion Fiction, *Doğruluk mu Cesaret* mi'nin İngiltere'de yayınlanmasında emeği geçen Orion'daki herkese teşekkür eder.

Editorial Emad Akhtar

Celia Killen

Metin editörü Marian Reid

Düzeltilmen Clare Wallis

Ses Paul Stark

Amber Bates

Kontrattlar Anne Goddard

Paul Bulos

Jake Alderson

Tasarım Debbie Holmes

Joanna Ridley

Nick May

Yayın Yönetimi Charlie Panayiotou Jane Hughes

Alice Davis

Finans Jasdip Nandra

Afeera Ahmed

Elizabeth Beaumont Sue Baker

Pazarlama Tom Noble **Tanıtım**

Leanne Oliver

Yapım Ruth Sharvell

Satış Jen Wilson

Esther Waters

Victoria Kanunları

Rachael Hum
Ellie Kyrke-Smith Frances Doyle Georgina
Cutler **Operasyonlar** Jo Jacobs

Sharon Willis

Lisa Pryde

Lucy Brem

BİR ORION E-KİTABI

İlk olarak Büyük Britanya'da 2021 yılında Orion Fiction,
an imprint of The Orion Publishing Group Ltd., Carmelite
House, 50 Victoria Embankment tarafından
yayımlanmıştır.
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi Telif Hakkı©

M.J. Arlidge 2021

M.J. Arlidge'in bu eserin yazarı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde, hem telif hakkı sahibinin hem de bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden izni olmadan.

Bu kitaptaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN (e-Kitap) 978 1 4091 8848 3

Dizgi The Spartan Press Ltd, Lymington,
Hants www.orionbooks.co.uk adresinde
yapılmıştır.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

